

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BETÜL GÜÇLÜ

İçimdeki
GÜNEŞ

Planlar dâhilinde yaşayan biri,
atacağı adımları çok önceden hesaplar.

Fakat hayat, bu planların en büyük düşmanıdır.

Ela Mercan, elleriyle çizdiği güvenli bir haritanın içinde
yaşarken bir kalp kırıklığı bütün planlarını dağıttığında her
şeyin tepetaklak olduğunu düşünür. Sorunlarından kaçmaya
çalışırken küçük bir köy okuluna öğretmen olarak atanan Ela
için yeni bir şehirde, yabancı insanların ve kısıtlı imkanların
içinde tutunabileceği tek şey mesleğidir.

Köy öğretmenliği ona bilmediği yeni bir hayatı deneyimleme
fırsatı sunarken çocuklarla kurduğu ilişkiler hayatını
değiştirecek, aşka karşı ördüğü duvarlar ise beklenmedik biri
tarafından yıkılacaktır.

İçimdeki Güneş soğuk bir kış gecesinde
cıtırdayan alevleri, sobanın üzerinde kuruyan
portakal kabuklarının kokusunu, özlenen bütün
sadelikleri hatırlatan bir hikâye.

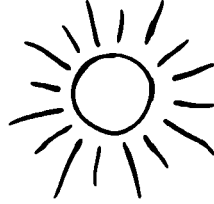

İçimdeki Güneş

Betül Güçlü

1. BÖLÜM

Fevri bir insan değildim. Hayatımda hiç fevri olmamıştım. Her zaman sağduyulu, anlayışlı, herkesi kendimden öne koyan bir kızdım. Belki bu yüzden öğretmenliğin benim için iyi bir meslek seçimi olduğuna inanıyordum. Belki bu yüzden hayatta başıma korkunç şeyler geleceğini hiç düşünmüyordum.

Belki de düşünseydim bu kadar hazırlıksız yakalanmazdım. Hayatım boyunca aynı odayı paylaştığım kız kardeşim bazı geceler yanıma kıvrılır ve “Düşünsene,” derdi. “Ebeveynlerimiz aniden ölürse ne yaparsınız? Bir gün bir kaza geçirsem ve sakat kalırsam bana bakar mısınız? Ya günün birinde affedilmeyecek şeyler yapar ve birbirimize küsersek?”

Ne zaman bu soruları duysam gözlerimi devirerek ya da onu azarlayarak kendine bunu neden yaptığını sorardım. Neden kötü senaryolar üretip kendini üzdüğünü, neden mutlu bir hayat düşlemek yerine bunlarla vakit harcadığını anlayamazdım.

Eh, belki de nasıl bir insan olduğunu benden daha iyi bildiği içindi.

Belki onun sorularını dikkate almalı ve birbirimize kü-

sebileceğimiz bir geleceğin varlığına kendimi hazırlamalıydım. Belki o zaman yaşananlarla başa çıkmak daha kolay olurdu. Tüm bu belkiler ve keşkeler birbirine dolanmış bir ipin içindeki açılması imkânsız görünen düğümlerdi sanki. Ne kadar çabalasam da doğurduğu karmaşayı çözemediyordum.

Önümde uzanan yabancı şehre bakarken kalbim bir kez daha korkuyla çırpındı. Evet, fevri bir insan değildim. Öyleyse burada ne işim vardı ki?

Cevabı biliyordum aslında. Fakat bilmek durumu daha az beklenilir kılmıyordu. Kardeşim yakıp yıkmaya meyilli-yken ben hep onaran taraf olmuştum. Hatalar yaptığında kendimi ona siper etmiş, ani çıkışlarıyla inciten sözler sarf ettiğinde onu hep affetmişim. Ancak bütün bunlar en sonunda yalnızca beni daha çok incitmişti. Öyle bir incinme ki bir kez olsun pervasız olan ben olmak istemişim. Kimseye danışmadan tayin isterken aklımdaki tek düşünce buydu. Pervasızca hareket edip yolun beni nereye çıkaracağını görmek istiyordum. Tayin için nereleri yazdığımdan bile emin değildim. Daha önce hiç gitmediğim, konumundan bile emin olmadığım bir şehre atandığımda fevri davranmanın ne aptalca bir şey olduğunu öğrenmişim işte.

İnsanın hayatta verdiği ilk fevri kararın hiç bilmediği uzak bir şehrin, küçük bir köyüne atanmasıyla sonuçlanması biraz komikti aslında. Çok değil, birkaç ay önce biri bana bunu yapacağımı söyleseydi o kişinin fazla hayalperest olduğunu düşünürdüm. Hayatım boyunca ailemin sağladığı o güvenli alandan çıkmamıştım. Bütünüyle kendi ayakları üzerinde durmamış biri-ydim. Bununla bir derdim de yoktu. Onlardan ayrı düşme fikri beni korkuturdu bir kere. İstanbul'dan hiç ayrılmamıştım. Orası koca bir şehirdi ama ben hep sade ve sakin bir hayat yaşamıştım. İstanbul'un korkutucu yüzüyle pek karşılaşmamıştım. Ailem çok varlıklı olmasa da geçim

sıkıntısı çekmeden yaşayabiliyorduk. Hiçbir zaman faturaların takip etmem gerekmemiştir. Hiç yalnız olmamıştım.

Birkaç ay öncesine dek hayatım böyleydi. Sonra her şey değiştiğinde bu değişim beni paramparça etmişti. O kadar kırgındım ki uzak bir şehre kaçıyordum. O kadar kırgındım ki ailemi arkamda bırakıyordum. Fakat hâlâ kalbimdeki tüm kırıklar tenime batıyor, her an canımı yakmaya devam ediyordu. Korkuyor, ne yapacağımı bilmiyordum. Babamı aramak, yardım istemek istiyordum ancak buraya yalnız gelmek için verdiğim mücadeleden sonra bunu yapamazdım. Aileme çoktan büyüdüğümü, sorunlarımla baş edebileceğimi, kendime bir hayat kurabileceğimi söylemiştim. Bunu yapacaktım da.

Kalbimdeki korkuyu bastırıp bir adım attım. Babam her zaman *“Hayat ufak adımlardan oluşur,”* derdi. *“Değişimler birdenbire gerçekleşmez, hedef ve isteklerini adımlara bölmeli, her adımda inancını koruyarak ilerlemelisin. Sonunda dönüp baktığında bir değişim yaratmayacağını düşündüğün tüm o adımların, değişimin kendisi olduğunu görürsün.”*

Bu nasihatten güç aldım. Bir taksi çevirip evrakımı teslim etmek için İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü’ne gittim. İşlerimi hallettikten sonra Müdür Bey’e Lalezen Köyü’ne nasıl gideceğimi sordum. Lalezen, bulunduğum ilçeye çok yakındı. Haritalardan ve araştırmalarımın edindiğim bilgiye göre de gelişmiş bir köydü.

“Belediyenin önünden araçlar kalkıyor ama biriyle göndeririz sizi Ela Hanım. Bugün mü gitmek istersiniz?”

“Ev de bakacağım aslında. Bana bir emlakçı önerebilir misiniz?”

“Şöyle yapalım, İdare Memuru Hakan Lalezenli. Burayı da iyi bilir. Size yardımcı olsun birkaç gün.”

Kimseye zahmet vermek istemediğimi söylemeye ça-

lıştım ama güler yüzlü Müdür Bey, babacan tavrıyla beni susturup Hakan Bey'i çağırdı. İçeri giren adam kırklarının başında görünüyordu. Abartılı bulduğum için bende şüphe uyandıran coşkusuyla kendini tanıtip derdimi öğrendi.

“Bak, Fazıl'a götürüyim seni Hoca Hanım. Ev varsa onda vardır ama kolay değil burada ev bulmak, haberin olsun.”

“Kiralar yüzünden mi?”

“Aslında konut yok diye. Küçük yer burası. Böyle olunca kiralar da biraz yüksek vallahi, ne diyeyim. Ama sen öğretmensin, hanımsın, sana ev vermek istemeyenin aklına yazık. Değil mi Müdürüm?”

Kır saçlı bir adam olan Yasin Bey gülümseyerek kafa salladı. “Aslında ev arkadaşıyla kalmayı kabul ederseniz seçeneğiniz çoğalabilir. Genç memurlar genelde böyle yapıyor.”

“Daire bulabilirsem yalnız yaşamayı tercih ederim.”

Bir yabancıyla arkadaş olacak gücüm bile yokken ev arkadaşlığının gerektirdiği samimiyeti, çabayı kaldıracak durumda değildim. Zaten ince bir ipin üstünde yürüyen beceriksiz bir cambazdan farksızdım. Yakınlardaki en ufak hareket dikkatimi dağıtabilir, zar zor sağladığım dengemi bozabilirdi.

“Tamam, bulamazsanız tekrar konuşalım bu meseleyi.”

“Teşekkür ederim.”

El sıkışıp ayrılırken koca bavulu da peşimden sürükledim fakat kendimi biraz mahcup hissediyordum.

“Belki önce Öğretmen Evi'ne gitsem daha iyi olur. Siz bana arkadaşınızın adresini verseniz yeterli.”

“Hocam, ben seni götürürüm ya. Ayıp ediyorsun,” dedi Hakan Bey. Binadan çıkarken eski bir arabayı işaret edince oraya döndüm.

“Öğretmen Evi doluysa dayımgilin pansiyonuna bakınız. Sen bize emanetsin bak, hiç çekinme.”

Hakan Bey bana biraz her ailede mutlaka bulunan, her işe karışan o güvenilmez üye gibi görünmüştü. Ön yargılı olmamaya çalışıyordum fakat ilerlediğimiz caddedeki tüm dükkânları ya akrabası ya da çocukluk arkadaşının yeri olarak tanıtmaması beni daha fazla şüphelendiriyordu.

Sırça küçük bir ilçeydi. Ana cadde üzerinde giderken bile sadece birkaç katlı yapılar, küçük lokantalar görüyordum. Bir kafe ya da aşına olduğum zincir mağazalardan iz yoktu. Büyük caddenin sonunda, eski bir binanın önünde durduk. Arabadan inerken şaşkınca, “Burası mı?” diye sordum.

“Evet,” dedi Hakan Bey kelimeyi uzatarak. “Tertemizdir burası bak. Hayriye yengem yapıyor temizliğini.”

İçeri girerken bir kez daha beklemesine gerek olmadığını söylemeye çalıştım ama elini sallayarak beni geçiştirdi. Bana sürekli *yeğenim* diyor, sanki uzun zamandır beni tanıyormuş gibi davranıyordu. İstanbul’da bir yabancından bu tavrı görmek beni rahatsız ederdi sanırım. Çünkü orada aniden ortaya çıkan insanların güvenilirlik oranı epey düşüktü. Fakat burada ortaya çıkan yabancı bendim.

Öğretmen Evi’nin girişindeki genç kız işlemimi yaparken, “Memur musun?” diye sordu.

“Öğretmenim.”

“Ay, buraya mı atandın? Hangi okul?”

“Lalezen İlkokulu.”

“Hımm, köydesin o zaman. Zorlanacaksın her gün git gel yapmaktan.”

“Navigasyondan bakmıştım, yarım saat bile değildi yol,” dedim sormak için.

Kız *maalesef* der gibi kafa sallayınca şaşırdım. O kadar cık bir yolun uzun olduğunu düşünmek bana biraz komik geliyordu.

“Evet ya. Keşke burada olsaymış. Ya da madem yol gideceksin, şehre atanabilseydin keşke. Gerçi o zaman da

niye buraya gelecektin ki,” deyip kendi kendine güldü. Tanışalı birkaç dakika olsa da benimle samimi olmaya karar vermişti anlaşılan.

“Olsun abla, üzülme. Her şeyin hayırlısı. Uzun süreli mi tutacaksın odayı?”

Bu kızın ne dediğini hiç anlamıyordum. Hakan Bey de bir şeyler söyleyip duruyordu. Sinir bozukluğundan doğan bir gülüş dudaklarımı gıdıklayıp dursa da kibarca gülümsemekle yetindim.

“Bir ev bulana dek kalacağım. Çok olmayacağını umuyorum.”

“Halamın alt dairesi boş. Arayayım mı hemen?”

“Yok daha neler! Fare basıyor orayı sürekli.”

Gözlerim büyüyünce genç kız, Hakan’a kötü bir bakış attı.

“Alçıyı yenilediler ya. Girmez daha.”

“Hayvan, alçıyı delene dek girmez. Doğru. Üç gün falan rahat eder Öğretmen Hanım.”

“Sen buna bakma abla ya. Her şeyi bir tek kendi biliyor zaten.”

“Bilirim tabii. Dinle sen beni hocam. Ben sana çok güzel bir yer ayarlayacağım, güven bana.”

“Lalezen’de de ev bakabiliriz,” dedim ama yakasında Zehra yazan kız buna şiddetle karşı çıktı. Köyün çok sıkıcı olduğunu, oradaki herkesin ya çocuk ya yaşlı olduğunu söylüyordu. Ancak dikkate aldığım tek şey, Hakan Bey’in yorumu oldu. Köyde herkes kendi evinde oturduğu için kiralık daire bulunmadığını söylemişti. Lojman da kalmaya uygun değildi.

“Şimdilik bir oda alayım da şu bavuldan kurtulayım.”

“Tabii! Zehra, en güzel odanı veriyorsun Ela Öğretmen’e.”

“Zaten iki oda boş,” diye söylense de işlemler için bilgilerini bilgisayara girmeye başladı Zehra. Bu sırada Ha-

kan Bey sürekli sorular soruyordu. Özel sorulara pek cevap alamayınca İstanbul'dan söz etmeye başladı. Gençken İstanbul'a geldiğini anlatırken kim olduğunu bilmeyeceğim isimlerden bahsedip durdu.

Sıkılmış bir hâlde onu dinlerken nihayet Zehra beni odama götürceğini söyledi.

“Acele etme, ben bekliyorum,” diyen Hakan Bey'i geride bırakıp simsiyah saçları beline kadar uzanan kızı takip ettim.

“Kaç yaşındasın abla?”

“Yirmi yedi,” dedim bavulu peşimden sürüklerken. “Asansör yok mu?”

“Sahi mi? Yirmi üç falan sanmıştım. Ben on dokuzum. Asansör bugün bozuk. İkinci kata çıkacağız zaten. Kaydını üç günlük yaptım. Ev bulamazsan uzatırız.”

Bana yardım etmeyi nezaketen bile teklif etmiyor oluşuna biraz sinirlenmiştim ama öyle yılgın hissediyordum ki tartışmaya mecalim yoktu. Zehra kapıyı açıp ufak odanın içini kısaca tanıttikten sonra ayrıldı. Hakan Bey'in, kalan tek boş odayı çok ucuza vereceğinden korkmasa gitmeyecek gibi bir hâli vardı. Sırf bu yüzden adama bir parça sempati duymaya başlayabilirdim.

Kapıyı kapadığım an nefesimi üfleyerek kapıya yaslanıp bir anlığına gözlerimi kapadım. Öyle gergindim ki tüm kaslarım ağrıyordu. Buraya birkaç günlüğüne gelmiş olsam böyle hissetmezdim. Babamı dinleyip beraber gelmeyi kabul etsem çok daha rahat edeceğimi biliyordum fakat kendi başıma olmakta ısrar etmişim. Babamı üzdüğümü bilmek göğsümü ağrıtan bir sıkıntıydı. Bu yüzden olduğumdan daha fazla yalnız hissediyordum. Buna rağmen pişman değildim. Bütün bir yazı bu şekilde geçirdikten sonra kendime acımak istemiyordum artık. Doğrulup sıkıntımın üstünü örterek odayı inceledim.

Etraf temizdi. İçeride bir yatak, ikili koltuk, ahşaptan aynalı bir konsol ve dolap vardı. Eşyalar eski tipli olsa da sağlam ve iyi durumda görünüyordlardı. Yine de burada fazla kalmayacağımı umuyordum. Bu kadar ufak bir odada, bir mutfakım olmadan yaşamak istemezdim.

Eşyalarımı boşaltmakla uğraşmadım. Tuvaleti kullanıp saçlarımı topladıktan sonra tekrar aşağı indim. Hakan Bey çay içerken bir yandan da sıkılmış görünen Zehra'yla konuşuyordu. Beni görünce çayı kafasına dikilip ayaklandı.

“Arkadaşı aradım, birkaç ev gösterecek bize hemen. Ama karnın açsa önce bir şeyler yiyelim Öğretmen Hanım.”

Sabah yediğim bir simit haricinde mideme bir şey girme-mişti ama kendimi yemek yiyebilecek gibi hissetmiyordum.

“Sağ olun, aç değilim. Gidebiliriz Hakan Bey.”

“Hakan abi desene bana. Bak burada neye ihtiyacın olursa bir telefon yeter. Hanımımınla da tanıştırayım seni. Akşam bize gidelim hatta yemeğe.”

“Yok, hiç zahmet vermeyeyim ben,” dedim arabaya doğru yürürken ama fayda etmedi. Hakan Bey *ya da abi* ben onun misafiriymişim gibi her şeyimle ilgilenmeye kararlı görünüyordu. Bunu istemiyordum ama kabalaşmadan onu nasıl göndereceğimi de bilemiyordum. Birkaç sokak ilerleyip bir dükkânın önünde durduk.

“Hüseyin abi!” diye bağırdı birden karşı balkondaki birine. “Selamünaleyküm!”

“Aleykümselem Hakan, bana yağ getirecektin. Unuttun mu?”

“Unutmadım ya!” deyip bana dönerek *eyvah* der gibi bir ifade takındı. Kendimi sudan çıkmış balık gibi hissetmeseydim buna gülebilirdim. İki adamın bağırarak yürüttük-leri diyalogdan sonra dükkâna girdik.

“Bu benim dayı oğlu Fazıl,” dedi dükkân sahibini göstererek. “Bu da Ela Öğretmenimiz.”

“Hoş geldin Öğretmen Hanım, hoş geldin. Bir çay iç-
riz, değil mi? Onur! Çay getir oğlum.”

Elimi kaldırarak, “Ben almayayım,” dedim ama kâr et-
medi. Çaylar konuldu, nereden geldiğim, neci olduğum,
yaşım başım soruldu. Bu insanlar Lalezen Köyü’nden ol-
duğu için oradan sevgiyle uzun uzun bahsedildi. Nihaye-
tinde bir eve bakmaya gidebildiğimizde ne olursa olsun evi
tutacak durumdaydım.

Ancak işler pek de öyle yürümedi. Karşımdaki ufacık
salona, dokunsam parçalanacakmış gibi görünen eşyalara
bakarken burada kalmamın imkânı olmadığını biliyordum.

“Burası ne zamandır boş?”

“Bir aydır. Yol yapılıyordu bizim üst tarafta. İşçiler kal-
dıydı. Eşyalı bundan başka boş ev yok vallahi. Ama eşya-
sız istersen götüreyim.”

Hiçbir şeyim yokken eşyasız bir eve girmek istemiyor-
dum ama yine de evleri göreceğimi söyledim. Birisi yeni
bir apartmandaki güzel bir daireydi ancak kirası çok fazlay-
dı. İlçedeki tüm memurlar bu evleri kapıştığı için ev sahibi
de burnundan kıl aldırılmıyordu. Hakan abiye sorarsak bu
şehirde bu fiyatlara ev kiralamak *kansızlıktı* ama boş daire
zor bulunduğu için ev sahipleri alttan almayı reddediyordu.
Diğer evler eski mahallelerdeki az katlı yapılardaydı. Et-
raftaki bahçeli, müstakil evler çok güzel görünüyordu an-
cak kirada olan evler genelde bakıma ihtiyaç duyan yerler-
di. Sürekli sıkıntı çıkaracak bir evi tutmak istemiyordum.

Dört ev gezdikten sonra elimde hiçbir şey yoktu. Hayal
kırıklığıyla öğretmen evine dönmeye hazırlanırken Hakan
abi beni Lalezen’e götürmeyi teklif etti. Eşinin köyde aile
ziyaretinde olduğunu, onu almaya zaten gideceğini söyle-
yince merakım baskın geldi ve köye doğru yola koyulduk.

Sırça’dan köye doğru giden ana yolun iki yanı yer yer
tarlalarla ve uzun ağaçlarla kaplıydı. Hakan abi sürekli

konusurken beni nelerin beklediğini merak ederek ağaçlı yolu izliyordum. Kısa bir yolculuğun ardından Lalezen yazılı tabeladan içeriye döndük. Birkaç kilometre boyunca dar bir yoldan tepeye doğru çıktıktan sonra geniş, renkli bahçelerin içindeki evler ortaya çıktı. İki üç katlı olan evlerin bazıları çok iyi durumda olsa da bazıları çok eski ve yıpranmış görünüyordu.

Hakan abi yanından geçtiğimiz küçük yapıyı göstererek, “Buranın nüfusu son yıllarda epey arttı. Sağlık ocağı bile var, bak,” dedi.

“Güzel bir yere benziyor,” derken biraz ilerideki okulu fark ettim. Tek katlı, küçük binaya merakla bakarken koşturarak gelen adamı gördüm. Arabayı park edip indiğimizde Hakan abi gülüyordu.

“Koşma Muammer amca, kaçmıyor Öğretmen Hanım.”

“Hoş gelmişsiniz, hoş gelmişsiniz.” Adam kasketini çıkarıp selam verdi. “Ben bu köyün muhtarıyım, adım Muammer. Fazıl aradı da söyledi geleceğinizi. Bileydik hazırlık ederdik, kusura bakma hocam.”

“Estağfurullah, ne kusuru. Memnun oldum, Ela ben de.”

“Asıl biz memnun olduk hocam, vallahi çok mutluyuz yeni öğretmen geldi diye. Gonca Hoca yetemiyordu bir başına. Lalezenimiz nasıl geliyor, görüyor musun Hakan?”

Hakan abi yandaki evin ağacından erik yemekle meşguldü ama Muammer amca da ona konuşuyor gibi durmuyordu zaten. Muhtar beni gezdirmek isteyince önce okula girdik. Binada iki sınıf ve bir müdür odası vardı. Ders görülen sınıf iyi durumdaydı ama Muhtar’ın bana gösterdiği sınıfta çok iş vardı. Duvarlar boyasızdı, bütün eski kırık sıralar bir köşeye itilip üst üste yığılmıştı.

“Eskiden bu kadar insanı yoktu köyün ama son yıllarda gençlerimiz geri dönüyor. Şehirlerde hayat zorlaştı artık. Tutunamayan gelip buradaki baba toprağına yerleşmeye

başladı. Sonra bir baktık, bir sürü ilkokul çocuğu olmuş. Önceden hepsi ilçeye gidiyordu ama şimdi ortaokul gidiyor sadece. Burası kullanılmıyor diye bakımı yapılmamış ama sen sakın üzülme hocam. Yarın biz köylüyle güzelce boyasını, temizliğini yaparız.”

Boyası dökülmüş duvarlara ve kirli pencerelere bakarken içim sıkıntıyla dolduysa da umutsuzluğa düşmemeye çalıştım. Bir öğretmen olarak bu konuda pozitif durmam gerekiyordu.

“Tamam. Ben de yardım ederim, el birliğiyle güzel bir sınıf yaparız burayı.”

Muhtar böyle söylememe çok sevindi. Teşvik edici bir konuşmayla beni motive etmesi de hoş bir davranıştı.

“Hadi gel, sana köyü gezdireyim hocam. Üstün ince kalmış bak, akşamları buralar soğuk olur, demedi deme. İstanbul’dan gelmişin, öyle mi?”

“Evet. İstanbul’a göre kalın giyinmiştim ama burası soğukmuş sahiden.”

“Üşüdün mü? Benim hanım bir hırka versin mi sana?”

Okuldan çıkıp yürümeye başladık.

“Yok, iyiyim şu an. Sağ olun.”

“Üşürsen söyle ama,” diyerek okulun geniş bahçesinin dışına doğru yürüdü. Onu takip ederken etrafta kendi hâlinde gezinen tavuklar gördüm. Bahçenin yarım duvarının ardından da birkaç küçük surat muhtemelen gizlendiklerini düşünerek bize bakıyordu.

“Köyde kaç çocuk var?”

“İlkokul çağında on-on beş tane varlar herhâlde. Başka köylerden de gelen oluyor. Gonca Hoca’m daha iyi bilir onları.”

Sayının azlığına şaşırsam da bir yorum yapmadım. Muhtar bir sürü çocuktan bahsetse de nihayetinde burası bir köy okuluydu. Bahçe duvarına yaklaştığımızda çocuk-

lara bakıp gülümsedim. Yanakları kızarmış, saçları rüzgâr-dan dağınık hâlde, eksik dişleri ve koca gülümsemeleriyle karşılık verdiler bana.

“Gelin bakalım,” dedi Muhtar. “Yeni öğretmeniniz geldi.”

Üç çocuk karşıma dizilip meraklı gözlerini üstüme diktiler. İsimlerini sorduğumda biri öne çıktı.

“Benim adım Ahmet. Ben okumayı biliyorum hocam.”

“Hayır, bilmiyor,” dedi kızlardan birisi. Ahmet ona ters bir bakış atınca kopkoyu saçlarını savurarak bana döndü.

“Adını okuyabiliyor sadece, ben de okuyorum adımı.”

Çocuklar konuşurken bazı harfleri yutarak, bazı kelimeleri yuvarlayarak söylüyordu. Şimdiye dek tanıştığım insanlara bakılırsa bu bölgenin konuşma ağzıydı bu.

“Senin adın ne?”

“Gazel.”

Diğer çocuğa da sorduğumda bakışlarını yere eğip, “Ayşegül,” diye mırıldandı. Gözlerini kaldırıp ona baktığı-mı görünce hemen bakışlarını kaçırıyordu.

“Memnun oldum, ben de Ela Öğretmen.” dediğimde birbirlerini dürterek kıkırdadılar. “Okula başlayacağınız için heyecanlı mısınız?”

“Hocam, sen de Gonca Hoca gibi ödev yapınca şeker verecek misin?” diye sordu Ahmet. Gazel bu soruyu ayıplar gibi onun yemekten başka bir şey düşünmediğini söyledi. Ayşegül ise ona bakmadığımı düşündüğünde utangaç bakışlarını yüzüme çeviriyordu.

Onlar her çocuk gibi atışıp dururken Muhtar köyü gezeceğimizi söyleyerek devam etmemi istedi. Çocukları kovalamaya çalıştı ama hiçbiri bunu umursamadı. Benim de umursadığım yoktu. Etrafta çocuklar varken kendimi daha rahat hissedirdim. Ayşegül kırmızı yanaklarıyla yanıma sokulunca elini tutup yürümeye başladım. Gazel sürekli konuşuyor, Ahmet de onun sözlerine itiraz ediyordu.

“Öğretmenim sen kaç yıl okula gittin?” diye sordu Gazel. Muhtar çocuklarının lafına karışıp durmasından şikâyet etmiyor, arada onları azarlasa da aksi biri gibi davranmıyordu.

“On altı yıl.”

“On altı yıl çok mu uzun?”

“Maalesef,” derken gûlmemeye çalıştım. Çocuklarla konuşurken öğretmenleri olarak onları ciddiye almam gerektiğini düşünür, bu yüzden ne kadar tatlı olsalar da alaycı görünmemek için çaba sarf ederdim. Tabii bazen elimde olmadan sözlerine gülebiliyordum. Çocuklar her zaman beklenmedik sorular ve cevaplarla yetişkinleri hazırlıksız yakalıyordu. “Ne olmak istiyorsunuz?”

“Ben veteriner olacağım,” dedi Ahmet. “Kışın ineğimiz hastalıktan öldü. Kardeşim çok ağladı. ‘Sen iyileştirebilir misin?’ diye Çınar abiye sordum ama doktorlar insanları iyileştiriyormuş. Hayvanları veteriner iyileştirmiş. Sen bunu biliyor muydun hocam?”

“Herhâlde biliyordur,” dedi Gazel. “Senin bildiğini o niye bilmesin?”

“Gazel, seninle kavga etmem yasak diye mi böyle yapıyorsun? Seninle konuşmuyorum ki... Niye her lafımın içindesin? Dırdırcı.”

“O güzel bir kelime değil,” diyerek aralarına girdiğimde Gazel, Ahmet’e zafer dolu bir bakış attı. “Tabii, başkalarının lafını bölmek de güzel değildir.”

Çocuklar taraf tutmamamdan hoşlanmadı elbette. Mırıldanarak aralarında tartışmaya devam ettiler. Bu sırada Muhtar beni birkaç köylü kadınla tanıştırmak isteyince dikkatimi ona verdim. Bahçelerinin içinde hamur işi yapan kadınlar heyecanla ayaklandılar. Bana ikramda bulunmak için öyle ısrarcı oldular ki neye uğradığımı şaşırdım. Herkes aynıydı. Yanından geçtiğimiz evlerde Muhtar’ın beni

tanıttığı herkes içeri girmem için neredeyse yalvarıyordu. Şimdi müsait olmadığımı söylediğimde ise eve koşup çörek, katmer ya da bahçelerinden biber, elma verme telaşına düşüyordu. Kendi yaptıkları peynirler, kümeslerinden yumurtalar, yeni sağılmış sütler, “Allah aşkına al Öğretmen Hanım,” ısrarlarıyla elime tutuşturuldu. Herkesi kibarca reddetmeme rağmen bir baktım ki elimde iki dolu poşetle muhtarın evine giriyorum. Bu sırada çocuklar da yanımdan ayrılmamıştı. Bana köyden, buradaki hayatlarından ve hayvanlarından bahsettiler.

Dışarının ne kadar soğuduğunu sıcak eve girmemle ancak fark edebildim. Muhtarın eşi Hacer teyze beni karşılayıp bir yer sofrasına oturtuktan sonra elime sıcak bir çay verdi hemen. Peynirli gözlemeyle dolu bir tepsiyi ortaya koydu.

“Önceden haberim olsaydı sana sarma yapardım Öğretmen Hanım. Sözüm olsun bir dahakine. Benim yaprak sarmam Sırça’da yedi köyde meşhurdur.”

“Teşekkür ederim, gözlemeyi de çok severim. Çok da güzel kokuyor.”

“Afiyet olsun gülüm benim,” diyerek beni şaşırttıktan sonra tekrar mutfığa koşturdu. Muhtarın önüme ittiği tabaklar karşısında utanarak kıpırdandım. Yabancılarla kolayca yakınlaşabilen biri olmamıştım hiç. Kendimi bir filmin içinde gibi hissediyordum. Böyle hissedenden tek kişi olduğum belli olunca sanki herkes bir role girmiş, ben ise her şeyden habersiz uyum sağlamaya çalışıyormuşum gibi geliyordu.

Biz çay içerken komşular geldi. İlk soruları memleketim ve bekâr olup olmadığımды. Sonra yaşımı sormuşlardı ki bu yaşta hâlâ evlenmemiş olmama inanamıyorlardı. Son olarak da bir şeye ihtiyacım olursa ilk onlara gitmem gerektiğini söylüyorlardı. Öğrencilerim olacak çocukların bazılarıyla tanıştım. Diğerleri bir süre sonra birlikte oynamak için dışarı çıktı ama Ayşegül hep yanımda oturdu. O

kadar sessiz bir çocuktuk ki sık sık varlığını unutuyordum. Ailesinden birini görmemiştik fakat kimse orada oluşunu sorgulamıyordu. Arada birileri kafasını okşuyor, sofradaki tabağını dolduruyordu. Hacer teyze gözünü kıza her değdiğinde karnını güzelce doyurmasını söylüyordu.

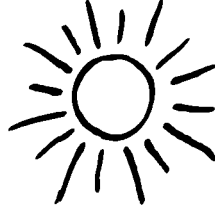
Yemeğimizi yedikten sonra kadınlar Muhtar'ın uyarılarıyla beni biraz kendi hâlime bırakma nezaketi gösterdiler. Çayımı yudumlarken etrafıma, insanlara bakıyor ve bunca yabancılığın içinde ne yapacağımı düşünüyordum.

Hayatım boyunca kargaşanın hâkim olduğu bir şehirde yaşamıştım. İnsanlar birbirine dikkat etmez, güvenmez, tahammül dahi edemezdi. Kalabalık bir ailem yoktu, çok fazla arkadaşım olduğunu da söyleyemezdim. Hep küçük, sessiz bir hayatım olmuştu. Daha önce hiç hayatımın sorumluluğunu bütünüyle kendi elime almamıştım çünkü ailemin evinden hiç ayrılmamıştım. Daha önce hiç dertlerimle tek başıma mücadele etmem gerekmemişti çünkü ailem her zaman destekçimdi. Daha önce hiç kız kardeşimi affedemeyeceğimi düşünmemiştim çünkü beni bilerek inciteceğine hiç ihtimal vermiyordum.

Fakat tüm bunlar artık yaptığım ve yapmam gereken şeylere dönüşmüştü. Etrafımdaki heyecanlı, sürekli konuşan insanlara bakarken yanımda oturan Ayşegül'le göz göze geldik. Tabağındaki helvayı bitirdiğini görünce kendimkini ona verdim. Yeşil gözlerini benimkilere dikti. Güzel bir gülücükle bana baktığında yüreğime biraz su serpildi sanki.

Daha önce küçük bir köyde öğretmenlik yapmamıştım hiç. Belki de bu yeni hayat bana aradığım teselliği verir, kardeşimi bağışlayacak gücü bulmama yardım ederdi.

2. BÖLÜM

Ev konusunda çaresiz kaldığım bir noktadaydım. Öğretmen Evi'nde bir süre kalmak sorun değildi fakat ilçede oturabileceğim bir ev olmaması seçeneklerimi kısıtlıyordu. Ya Öğretmen Evi'nde kalıcı olacaktım ya bakım isteyen bahçeli müstakil bir eve taşınacaktım ya da biriyle ev arkadaşı olmaya mecbur kalacaktım. Müstakil bir eve çıkma fikrini düşünüyordum ancak tanımadığım bir ortamda ve herkesin her yere kolayca girdiği bir sokakta yaşamaya hazır değildim.

Yani elimde kalan şey ev arkadaşlığıydı. *Tabii ev sahibi beni isterse.* Bundan kaçabildiğim kadar kaçmayı düşünüyordum.

Dün akşam Lalezen Köyü beni misafir etmek için âdeta birbirleriyle yarışmıştı. Öğrencilerimle tanışmış, hepsinin şimdiden sevgisini kazanmıştım. Bu kadar hızlı bir giriş olmasını beklemiyordum. Ailemden, dostlarımdan, kendimden kaçtığım bu günlerde bu kadar samimi bir topluluğun içine girmeyi de öyle. Birkaç ay önce olsa uyum sağlamam daha kolay olabilirdi. Daha kolay arkadaş edinebilir, buradaki sıcakkanlı insanlarla güzel ilişkiler kurabilirdim. Fakat bugünlerde buna gücüm yoktu. Hayatım boyunca hep iyi, uyumlu kız olarak yaşamıştım. Bu özelliğimin, ona

en çok ihtiyaç duyduğum günlerde beni terk etmiş olması haksızlıktı. Aslında bugünlerde her şey bana haksızlık gibi görünüyordu.

Belki de önce bu düşünceden kurtulmalıyım.

Burada geçireceğim ilk dönemin ardından en azından aile evimi ziyaret edebilecek kadar iyileşebilseydim başka ne isterdim ki? Fakat bu, bugünlerde pek de kolay değildi.

Biraz daha uyumaya çabaladım ama zihnimdeki düşünceler giderek daha karamsar bir hâl alınca kalkıp banyoyu kullandım. Yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladıktan sonra şarjdaki telefonumu kontrol ettim. Gece internetini kapatıp sessize aldığım telefonumda bir sürü cevapsız çağrı vardı. Kız kardeşimin aramalarını gördüğümde içim sıkıntıyla doldu. İnterneti açtığım an ekranıma sayısız mesaj düşeceğine adım gibi emindim. O mesajları görmek istemiyordum. Onunla konuşmaya gücüm yoktu. Yeni bir hayata başlamak bana yeterince endişe veriyordu. Anne ve babamla aramıza giren o karşılıklı mahcubiyet onları aramayı bile zorlaştırırken kardeşimle hiçbir şey olmamış gibi konuşamazdım.

Bunu denemiştim aslında. Çok çabalamıştım ancak öyle kırgındım ki denedikçe daha fazla yaralanıyordum. Etrafımdaki herkesin hislerimi yanlış yorumlamasıydı beni yaralayan. Olanlara karşı öfkeli değil, incinmiş olduğumu anlamıyorlardı. Kardeşim, onun kararını kabul etmek zorundaymışım gibi davranıyordu. Kabul ediyordum da aslında. Fakat üzülmemi engelleyemezdim ya. İnsan, iyiliği için her şeyi yapacağı biri tarafından bu kadar değersizleştirilince nasıl üzülmezdi?

Saat henüz çok erkendi. Bu bahaneye sıkı sıkı sarılıp anneme bugün köyde olacağımı, telefonumun çekmeyebileceğini haber veren bir kısa mesaj gönderip kahvaltıya indim. Mutfaktaki çalışanlar güler yüzlüydü. Kahvaltı ta-

bakları da güzel görünüyordu. İştahım olmasa da düzgün bir kahvaltı yapmak için kendimi zorladım.

Neticede bu da ufak bir adımdı, değil mi? Düzgün beslen, iyi uyu. Biraz sosyalleş, sürekli ağlamayı bırak. Ufak, başarması daha kolay olan adımlardı bunlar. En azından bunları yapabilmeliydim.

Kendi başıma yemeğimi yerken birisi karşımdaki sandalyeyi çekti. “Merhaba, oturabilir miyim?”

“Tabii.”

Tabağımı önüme çekip onun için alan açarken genç kadın karşıma oturdu. Koyu kahve saçlarını omuzlarından geriye atıp geniş bir gülümsemeyle bana baktı.

“Merhaba, Kübra ben.”

“Ela, memnun oldum.”

“Ben de öyle. Öğretmenmişsin, hayırlı olsun yeni yerin.”

“Teşekkür ederim.” Kızın tatlı gülümsemesine elimden geldiğince içten bir karşılık verdim. “Siz?”

“Sen diye hitap et, lütfen. Yoksa ben çok laubali bir tip gibi görüneceğim.”

Bu kez gülmek için kendimi zorlamadan dudaklarım bir tebessümle kıvrıldı. “Tamam, sen ne yapıyorsun?”

“Hemşireyim ben de. Doğma büyüme buralıyım, ailemle merkezde yaşadığımız için eve çıkmadım. Nöbetim olunca Sırça’da kalıyorum.”

“Anladım.”

Ağzıma bir salatalık atıp şimdi ne söylemeliyim diye düşünürken Kübra beni bu dertten kurtardı. Konuşması kolay insanları çok severdim. Çocukluğumdaki aşırı utangaçlığı büyük ölçüde aştığımı düşünüyordum ancak sessiz insanların yanında bu utangaçlık, içe kapanma eğilimi hemen ortaya çıkıyordu.

“Burada bir derneğimiz var. Uzaktaki köy okullarına, evde bakım ya da eğitim ihtiyacı olan insanlara ulaşip ih-

tiyaçlarını karşılamaya çalışıyoruz. Böyle şeylerle ilgilenir misin?”

“Ah...” Böyle bir konuyla ilgilenmediğimi söyleyemedim elbette. Fakat daha önce hiç saha insanı olmamıştım. Güvendiğim derneklere düzenli olarak bağış yapar, okulumuzdaki ihtiyaç sahibi öğrenciler adına projelerin içinde bulunurdum. Fakat hiç bu işleri düzenleyip yöneten insanlarla olmamıştım. Kübra merakla yüzüme baktığı için çekimser bir gülüşle dudaklarımı araladım. “Birkaç hayır kermesinde satış yapmaktan başka bir şey yapmadım daha önce.”

“Yapmak ister misin peki?”

İster miydim? Bilmiyordum ki... İsterdim elbet, böyle işlerin içinde bulunmayı herkes isterdi fakat pek azımız harekete geçerdik. Bahane arayacaksa pek çok sebep bulunurdu. Fakat bunlardan hangisi gerçek bir engeldi, söyleyemezdim.

“Affedersin, pat diye sordum. Aslında şöyle: Bu dernekle birkaç yıldır çok güzel işler yapılmış ama yakın zamanda birçok arkadaşımız tayinle ayrıldı. Daha fazla gence ihtiyacımız var. Ben de seni görünce sormak istedim. Hemen evet demek zorunda değilsin, istersen bir süre gelip gidip neler yaptığımıza bakabilirsin. Seversen bize katılırsın. Yapamayacağını düşünürsen de sorun olmaz.”

“Şey... Tamam. Neden olmasın?”

Bunu yalnızca böyle bir konuya hayır demek istemediğim için yaptığımı düşünüyordum. Oysa kabul ederken zihnimde iyi bir şeylere dokunmanın beni de iyileştirebileceğine dair bir umut ışığı yandı. Kübra'ya numaramı verirken, dernek hakkında söylediklerini dinlerken merakım artıyordu, bu da beni memnun ediyordu. Uzun zamandır heyecan verici hiçbir şey yaşamamıştım. Üzücüydü, evet. Kesinlikle korkutucuydu da. Ama heyecan uyandıran yeni bir şeye ne kadar ihtiyacım olduğunun farkında bile değildim.

Kahvaltının ardından dün Hakan abiden yerini iyice öğrendiğim otobüslere bindim. Yapacak daha iyi bir işim olmadığı için okul temizliğine yardıma gitmeyi düşünüyordum. Yolda, Lalezen tabelasını gördüğüm yerde indim. Aracım olmadığına göre yukarıya doğru birkaç kilometre yürümem gerekiyordu. Bunun zor bir yolculuk olacağını düşünmemiştim ama sadece on dakika sonra sırtım su içinde kalmış. yüzüm kıpkırmızı olmuştu. Dün akşam öyle soğuktu ki havanın bu kadar sıcak olabileceğini düşünmemiştim. Tam da öğle güneşinin altında, bir dağa çıktığımı hissettiren dik yolda perişan bir hâlde yürümeye çalışırken kendimi bir aptal gibi hissediyordum.

İssız yolda yaklaşan bir traktör sesi duyunca geriye döndüm. Şoför yaşlı bir amcaydı, birkaç metre geride durup, “N’apıyorsun sen?” diye sorunca elimi alnıma siper ettim.

“Yürüyorum.”

“Niye, delirdin mi?”

“Otobüs buraya çıkmıyordu, ben de yürümek zorunda kaldım.”

“Ee, kime geldiysen almaya gelmedi mi seni?”

Biraz daha bu güneşin altında dikilirsem bayılacağımı hissediyordum. Hâliyle tahammül sınırlarım da epey aşağıdaydı. “Öğretmenim ben amca. Köye yeni atandım. Kimseyi tanımıyorum.”

“Vay hele! Gel bin hadi, gel.”

Bu teklife itiraz edecek değildim. Bu Allah’ın cezası yolun başka bir yere varacağını da sanmıyordum zaten. Adam beni kaçırırsa da bir yere götüremeyeceğine emindim. Traktörün arkası soğan doluydu, ben de öne, koltuğun yukarısında kalan üst kısma oturdum. Hayatımda ilk kez traktöre bindiğimi belli etmemeye çalıştım ama becerebildiğimi sanmıyordum.

“Muhtarı arayaydın ya kızım,” dedi adının Halil oluşunu öğrendiğim amca. Traktörün gürültüsü yüzünden bağıarak konuşuyordu.

“Yürüycelirim sandım.”

“Akşama doğru olsa yürürsün de bu sıcakta yürünmez. Etraf dağ ya, güneşi çekiyor boyuna. Düşer kalırsın yolda maazallah.”

“Teşekkür ederim amca,” dedim utana sıkıla. İstanbullu olduğumu ben söylemeden anladı. Her hâlimden belliydi herhâlde. Oturduğum yerin kenarlarına sıkıca tutunurken bağıarak sorularını yanıtladım. Neyse ki çok sürmeden Lalezen’e vardık. Geldiğimizi gören köylüler Halil amcadan haberleri alınca beni biraz azarladılar. Hepsi bana numarasını verme yarışına girdi. Hatta Muhtar Muammer bana küser gibi oldu.

“Vallahi sana aşk olsun Öğretmen Hanım. Yedi köye reklam ettin beni. Şimdi diyecekler ki Muammer, Öğretmen’e araba yollamamış. Vay başıma gelen.”

“Öğretmen aramamış diye ben dillere düşeceğim ben-ce.” Birinin elime tutuşturduğu soğuk suyu içerken söyledim bunu. Çocuklardan birinin arkamda durduğumun, yüzüme yapışmış saçlarımı parmaklarıyla taradığının hayal meyal farkındaydım.

Kendimi maskara olmuş gibi hissediyordum, utanmasam ağlayacaktım fakat bu günlerde ağlamaya başladığımda ortaya hazin manzaralar çıkıyordu. Şu an yaşananndan bile hazindi...

“Ne oldu hepiniz toplanmışsınız?” diyen sese doğru döndüm. Önümdeki kalabalık iki yana sıyrılıp bir adama yol verdi. Ahmet ve Murat koşup gelen kişinin bacaklarına sarıldılar.

“Çınar abi, öğretmenimizi *muhayele* etmen lazım. Çok kötü, baksana.”

Sanırım bir kütüğün üstündeydim. Kendimi çoktan toparlamıştım aslında ama utancımdan fenalaşmış gibi davranmaya devam etmek istiyordum. Ortaya çıkan kumral adam tepemde dikilip uzun bir dakika boyunca sessizce durunca başımı kaldırdım fakat güneş üstümüze düştüğünden yüzünü göremedim. Neyse ki bir an sonra eğilip göz hizama geldi.

“Hastalandınız mı?”

“Yok,” dedi teyzelerden birisi. “Öğle vakti ana yoldan yukarı yürümüş.”

Birinden tiz bir kıkırdama yükselince bir fitil ateşlenmiş gibi herkes gülmeye başladı. Bense utancımdan ölecektim. Yanaklarım ateş gibi yanıyor, dudaklarım aşağı düşüyordu.

Karşımdaki adam, “Neden böyle bir şey yaptınız?” diye sorunca yüzüne baktım. Artık nasıl görünüyorsam cevabını almadan doğruldu. “Tamam, gülmeyin,” dedi insanlara otoriter bir sesle.

“Çınar abi, muhayeale etsene öğretmenimizi!” diye bağırdı çocuklardan biri. Bu işi şakaya alır gibi bir hâli yoktu. Bana gülmediği için ona minnettardım.

“*Muayenelik* bir durumu yok. Sıcaktan bunalmış sadece.”

“Öğretmenim!”

Sokağın ucundan gelen çığlıkla herkesin dikkati dağıldı. Gazel ve Ayşegül ellerinde bir sūrahiyle son sūrat koşturuyordu. Yanıma geldiklerinde kendilerini zar zor durdurabildiler. Gazel soluk soluğa konuştu.

“Sana vişne suyu getirdik. Anneannem yaptı, buz gibi.”

“Teşekkür ederim canım.”

Ayşegül kucağında tuttuğu iki bardaktan birini uzattı, Gazel de meyve suyunu doldurdu. Ellerindeki diğer bardağı da doldurup karşımdaki adama uzattılar. Ayşegül, adamın bacağına yaslanıp ona tatlı bir bakış atınca saçları ok-

şandı. Bu tatlı çocuk, yüzündeki ifade ve tavırlarıyla tıpkı bir yavru kediye benziyordu.

“Çınar Doktorum, Öğretmen Hanım’ı da götürürsün giderken, he mi?” diye sordu birisi.

İtiraz edecektim ama daha fazla dikkatleri üstüme çekmek istemiyordum.

“Tabii, Sırça’ya mı gidiyorsunuz?”

Adam ayakta durduğu ve ben çok alçakta oturduğum için yüzünü iyi göremiyordum. Kimsenin yüzüne bakacak hâlim de yoktu zaten. Vişne suyu ile ferahlarken cevap verdim. “Evet.”

“Mesaim dörtte bitiyor. Arabam Necmi abinin garajında. Orada görüşürüz.”

“Necmi benim babam!” dedi Murat gururla. “Yemeğe de kalırsınız hocam.”

“Bugün olmaz,” dedi Çınar Bey. Sonra tereddütle bana döndü. “Tabii siz kalmak isterseniz Sırça’ya bırakan olur mutlaka.”

“Yok, benim de dönmem gerek. Başka zaman yemeğe kalırım Muratçığım.”

Çocuğun yüzü biraz düştü ama ısrarı Çınar Bey tarafından susturuldu. Onlar dağılmaya başladığında kalkacak gücü ancak buldum. Vişne suyum bitmiş, yanaklarımdaki ateş biraz olsun sönmüştü.

Birkaç kişiyle birlikte okulun önündeydik. Muhtar, Bekir isimli birinin sınıfı boyayacağını söyleyince çocuklar istedikleri renkleri sıralamaya başladılar. Çıkan kargaşa Muhtar’ın elimizde sınırlı sayıda renk olduğunu söylemesiyle yatışacağına daha da alevlendi. Oğlanlar birbirleriyle tartışırken okula doğru yürümeye başladık. Ayşegül’le

Gazel hemen iki yanıma geçip elimden tutunca bu doğallığa karşı gülümsedim. Çocukları seviyordum. Dünyaya bambaşka bir pencereden bakmalarına, tahmin edilemez hayal güçlerine, hep sevgi dolu ve hep umutlu olabilmelerine hayrandım. İnsan büyüdükçe hayata yenilebiliyor, öğrenilmiş çaresizliğin esiri olabiliyordu. Çocukken tüm sorunların çözümü çok basit görünür, bu basitlik sonsuz bir özgürlük hissiyatı bahşederdi. Büyüdükçe hayatın zorluğuyla yüzleşiyorduk. Değiştiremediğimiz her durumun bizi etkileyip kısıtlamasına izin verirken o hayal gücünü ve sarsılmaz neşeyi yitiriyorduk.

Okulun geniş arazisi alçak bir bahçe duvarıyla çevrelenmişti. İçeriye girdiğimizde etrafta birkaç kişinin dolaştığını gördüm. Sıralar dışarı çıkarılmış, pencereden gördüğüm kadarıyla boya malzemeleri getirilmişti.

Sıraların üzerindeki yazıları temizlemeye çalışan çocuklar beni görünce bir sinyal almış gibi aynı anda işlerini bırakıp üstüme doğru koşmaya başladılar. Az önce yaşanan curcunayı duymadıklarına şaşırsam da bu duruma minnettardım.

“Merhaba çocuklar,” derken bana sarılan birkaç tanesinin başını okşadım. Bazıları daha uzak durdu. Belki utangaç oldukları belki de öğretmene karşı biraz mesafeli durmaları gerektiğini düşündükleri içindi. Onları tanıdıkça cevabı öğrenecektim muhtemelen.

“Öğretmenim, saçların ne güzel,” dedi Dilan.

Küçük, esmer bir kızdı. Kestane rengi saçları bir talih-sizlik üzerine kulaklarının altına kadar kesilmişti. Dün tanıştığımız an bana söylediği ilk şey bu olduğu için eskiden saçlarının çok uzun olduğunu ve kestirmek zorunda kaldığı için çok üzüldüğünü biliyordum.

“Teşekkür Ederim Dilancığım,” dedim pırasa gibi düz olan saçlarını okşayıp. “Seninkiler de öyle.”

“Yok hocam,” diyen Emir’di. “Seninki daha güzel böyle, sarı sarı.”

Sesindeki hayranlık, beni az daha güldürüyordu. Saçlarım belime dek uzanan terli bir yığından ibaret olmalıydı. Güneşin altında geçirdiğim zor anlardan sonra hâlâ kırmızı ve iki saat öncesine göre epey çilli bir yüzle geziyordum. Yine de bana iltifat ederken sesi samimiyetle doluydu. Kocaman mavi gözleriyle yüzüme bakan çocuğa içten bir gülümsemeyle teşekkür ettiğimde bu kez arkalardan Murat fırladı. Çocuklar iltifat yarışına girdiğinde onları durdurup herkesin çok güzel olduğu konusunda anlaşmaya vardım.

Diğer tarafta köylüler işe girişmişti bile. Sınıf boyanıyordu, içerideki sıralar dışarı çıkarılmış, iyi durumda olanlar üstleri zımparalanıp cilalansın diye ayrılmıştı. Onları boyamayı teklif ettiğimde çocuklar çok heyecanlandılar ama bunun için önce mobilya boyası bulmamız gerekiyordu. Gönderimi hızlı yapan bir internet sitesinden boya sipariş etmeyi ve yarın bu işi halletmeyi düşünüyordum. Ancak bunun için telefonumun internetini açmam gerekiyordu. Bu konuda öyle isteksizdim ki kendimi çocuklardan yardım isterken buldum.

Burası çok kötü durumda olan bir köy değildi. Bir okulu, sağlık ocağı ve hatırı sayılır bir nüfusu vardı. Bu yüzden internet bulmakta zorlanmadım.

Altı-yedi okul sırası bize yetiyordu. Bu yüzden az miktarda boya da yeterli olacaktı. Sıraları duvar boyasıyla boyamak isteyen Bekir abiyi mobilya boyasının uygun fiyatlı olduğuna inandırmak için dakikalarca uğraştıktan sonra ikna etmeyi başarinca bu işi yarına bıraktık. Bekir abi duvarları seçtiğimiz açık renklere boyayacaktı. Sonrasında da araya hafta sonu girecekti ve pazartesi günü okul açılacaktı.

Yapacağım pek bir iş yoktu aslında. Kimse de elimi bir şeye sürmeme izin vermiyordu zaten. Boya yapıldı, camlar

ve yerler köydeki kadınlar tarafından güzelce temizlendi. Ben de peşlerinde dolanıp işe yaramaya çalıştım. Kalan zamanda da çocuklarla oyun oynadım. Ebelemece oyununa girdiğim an kalplerini kazandığıma inanıyordum. Çığlıkları ve kahkahaları öyle büyüktü ki sık sık büyüklerden azar işitiyor, sık sık da iş yapan büyüklerin bacaklarına dolanıyorlardı.

Güzel bir gündü. Sabah uyandığımda geçireceğimi umduğumdan çok daha güzel, uzun zamandır olmadığı kadar da neşeli bir gündü benim için. Çocuklarla oynarken bir kez olsun İstanbul'u, orada bıraktıklarımı düşünmemiş, sıkıntılarımı birkaç saatliğine geride bırakabilmişim. Bu bana öyle iyi geldi, öyle umut verdi ki... Bir işe yarama arzusuyla temizliğe katılmak için daha da ısrarcı davrandım.

Gazel'in annesi Feride'yle okuldaki ufak müdür odasını temizlemeye başladık. Burası müdüre ihtiyaç duyan bir okul olmadığı için Gonca Hoca, müdür yetkili öğretmendi. Fakat henüz memleketinden dönmediği için hâlâ tanışmamıştık.

"Gazel'le Ayşegül iyi arkadaşlar sanırım. Birbirlerinden ayrılmıyorlar," dedim eski dolabın kapaklarını silerken.

İkisinin, Bekir abinin boya kutularından birini çalıp sonra kullanmak üzere sakladığı ortaya çıkmıştı. Feride onları okulun bahçesinde kovalayıp bir süre azarlamıştı. Kızıyla beraber Ayşegül'e de parmak sallayarak biraz korkuttuktan sonra kızları sıkıca kucakladığını görmek hoştu. Çocuklar yanlış yaptıklarında ebeveynlerin onları makul ölçüde azarlamasında sakınca görmüyordum. Diğer türlü her şeyi yapabilecekleri mesajını yanlış yönden alabiliyor, bunu saygısızlığa ve kontrolsüzlüğe evirebiliyorlardı. Ancak her uyarının ardından sevildiklerini görmeleri de çok önemliydi.

"Arkadaşlar mı yoksa Ayşegül, benim kızın çetesinin

gariban bir üyesi mi bilmiyorum. Yavrucağı peşinden sürükleyip duruyor tüm yaramazlıklara. O da kuzu gibi. Hayır demeyi bilmez, sesi çıkmaz. Gazel yüzünden her şeyin içinde ama herkes biliyor esas baş belasının kim olduğunu.”

Sözleri beni güldürdü. Gazel’in her şeye karışan cimci-menin biri olduğu her hâlimden belliydi sahiden.

“Bütün çocukların anneleriyle tanıştım ama Ayşegül’ün ailesini görmedim.”

Feride iş yaparken sıyırdığı kollarını indirip başörtüsünü düzeltti. “Annesi öleli birkaç yıl oluyor,” dedi duru bir sesle. “Babası tekrar evlenmek istemedi, her şeyi toplayıp köye döndü. Bir yıl sonra da anneannesini vefat etti. Şimdi dedesi kaldı bir tek. Başlarında bir kadın olmadığı için köydeki tüm kadınların elinde büyüyor o yavru. Bir de sessiz, mazlum olunca kimse kıyamaz Ayşegül’e. Benim canavar da biliyor bunu, hep yanında taşıyor kızını. Sanki oyuncak bebeği.”

“Gazel, Ayşegül’e zorbalık ediyormuş gibi konuşuyorsun,” deyişim bir soruydu aslında. Feride’nin alınmasından çekinerek tereddütlerle konuşmuştum ama o güldü.

“Öyle oldu, değil mi? Yaramazdır ama vicdanlıdır çocuğum. İkisi iyi arkadaşlar Ayşegül’le. Bazen Gazel beni delirtiyor, köyde onu kovalamaya başlayınca Ayşegül bacaklarıma sarılıp suçu üstleniyor hemen. Yaramazlık yapıyor olsaydı Ayşegül’ün suçunu da Gazel üstlenirdi eminim. Ama işte benim kızım bu hikâyede kötü arkadaş maalesef.”

Neşesi ve çocukların yaramazlıkları hakkında sevgiyle konuşması beni de keyiflendirdi. Feride köydeki en genç kadındı. Eşinin lokantası iflas edince buraya gelip çiftçiliğe başladıklarından ama şehirdeki hayatını özlediğinden bahsederken kendimi düşündüm. Kaçıp geldiğim hayatı özleyecek miydim bilmiyordum. Burada nasıl bir hayatım

olacağı, nasıl insanlarla tanışacağım beni heyecanlandırmaktan ziyade endişelendiriyordu. Gelen aramaları görmemek için sessize aldığım telefonum cebimde dururken endişeleri geride bırakmak kolay değildi. Ama anda kalmaya, günlük bir sohbetin tadını çıkarmaya çalışıyordum.

Dilan koşarak yanımıza gelip, “Hocam, Çınar abiyle gitmeyecek misin?” diye sorunca saatime baktım. Dördü çeyrek geçiyordu.

“Gitti mi yoksa?”

“Yok. Seni bekliyor kapıda.”

Beni bırakmak zorunda olması bir yana bir de beklemesi gerektiğini duyunca elimdeki bezi aceleyle bıraktım. Sonra öylece gidemeyeceğimi düşünüp işi biten kovaları kaldırmaya çalıştım ama Feride halledeceğini söyledi.

“Sen git de koşmadan git. Kız! Dur. Ay, düşeceksin...”

Arkamdaki telaşlı sese aldırmadan koşar adım kapıya doğru gidiyordum ama Çınar Bey’in kapıda bekleyen görüntüsünü görünce aniden yavaşladım. Arkamda olduğunu fark etmediğim çocuklar da birden bacaklarına çarptılar. Bazıları yere yuvarlanınca gözlerimi büyüdü ama çocukların bir gülme tufanına tutulduğunu görünce rahatladım.

Kimsenin zarar görmediğinden emin olup kapıda bekleyen arabanın önüne geldim. Herhâlde ben gecikince arabayı getirmişti. Birkaç çocuk araba hakkında doktora soru soruyorlardı. Onlarla daha yumuşak bir yüzle konuşan adam geldiğimi görünce kaşlarını çattı.

İnsanları bekletmekten hoşlanmazdım. Yabancılardan bir şey rica etmekten hiç mi hiç hoşlanmazdım. Bu yüzden bu çatık kaşları bir süre dert edeceğimi biliyordum.

“Kusura bakmayın, temizlik yapıyorduk. Saati fark etmemişim.”

“Önemli değil. Buyurun.”

Arabanın etrafından dolanırken çocuklar bir kez direk-

siyonu tutmak için yalvarmaya başladılar. Onların sesinden doktorun nasıl cevap verdiğini duyamadım ama izin vermediği belliydi. Ben de yanaklarımı öpmek için yanşa giren kızlarla vedalaşıp yan koltuğa oturdum.

Böylece yola çıktık. Sabah zar zor tırmandığım yolu arabayla kolayca inerken arabadaki sessizlik beni strese sokuyordu fakat konuşmak da istemiyordum. Parmaklarımı birbirine dolamış, bakışlarımı ellerime kilitlemişim. Çınar Bey konuştuğunda neredeyse yerimden sıçrayacaktım.

“Sizi nereye bırakayım?”

“Ah, otobüse binebileceğim bir yer olur.”

“Ben de Sırça’ya gidiyorum,” demekle yetindi. Düm-düz karşısına bakıyordu. Nasıl bir yüzü olduğundan pek emin değildim çünkü bugün her karşılaşmamız benim için talihsizliklerle doluydu.

“Öğretmen Evi’nde kalıyorum. Yolunuzu değiştirmeyeceğiniz uygun bir yerde inebilirim.”

Sanırım başını salladı. Ya da ben öyle varsaydım, bilemiyorum. İlçeye girdiğimizde yolları henüz tanımadığım için önüne gelene dek Öğretmen Evi’ne geldiğimizi fark etmedim. Araba durduğunda ise artık bununla ilgili söyleyecek bir şeyim yoktu.

“Teşekkür ederim, zahmet oldu size.”

“Estağfurullah. İyi akşamlar.”

“İyi akşamlar,” diye mırıldanıp kendimi dışarı attım. Tüm gün olanlardan sonra enerjimin bittiğini hissediyordum. Bu yüzden girişteki masasında oturan Zehra’dan gizlenerek merdivenleri çıktım. Yatağa oturup çantamı kenara koyarken telefonuma bakmam gerektiğini biliyor, kendimi yapmam gereken konuşmalar için hazırlıyordum. Kız kardeşimi görmezden gelmek ve ailemi istediğim için değil, yapmam gerektiği için aramak beni incitiyordu.

Çantamı açınca en üste gelişigüzel şekilde konmuş be-

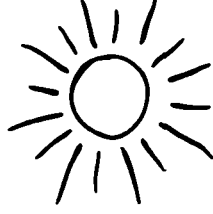
yaz kâğıdı gördüm. Katlanmış kâğıdı, telefonla beraber çıkarıp içini görmek için açtığımda göğsümde titrek, sıcak bir duygu seli oluştu. Çizgili kâğıdın ortasında sarı saçlı, bugün giydiğim gibi yeşil pantolonlu bir kadın vardı. Etrafına da pek çok çocuk çizilmişti. Hepsini farklı birinin çizdiği belli oluyordu. Kâğıdın altında, ikinci sınıflardan birinin yazdığını tahmin ettiğim bir yazı vardı.

Lalezen'e hoş geldin öğretmenim. Seni çok seviyoruz.

Bu resmi yapanlar: Ahmet, Murat, Dilan, Ayşegül, Gazel, Emir.

Henüz ders bile yapmadığım öğrencilerimden böyle bir sevgi görmek beni öylesine duygulandırdı ki gözyaşlarımı bastıramadım. Esasında buna uğraşmadım bile. Artık ağlamayacağıma dair kendime verdiğim söz, böyle istisnai durumları içermemeliydi. Gözyaşlarımızı hep acı çekerek dökemezdik ya. İnsan, bazen de mutluluktan ağlamayı hak ederdi.

3. BÖLÜM

Satın aldığım boyalar gelmeyince cuma günü köye gitmedim. Sınıfımı süsleyip güzelleştirmek için bazı kırtasiye ürünlerine ihtiyacım vardı. İlçedeki kırtasiyeler de iş görebilirdi belki ama daha fazla seçenek için şehir merkezine gitmeye karar verdim. Zehra'nın söylediğine göre bindiğim otobüs beni alışveriş merkezinin önünde indirecekti. Orada istediklerimi bulamazsam çarşıdaki mağazalara bakabilirdim.

İnternetimi açmamakta ısrarcı olduğum için yol tarifini aklıma kazıyıp otobüse bindim. Alışveriş merkezi çarşıya yakındı, kaçırılacak bir nokta olmadığından rahattım. Yön duygum çok zayıf olduğu için İstanbul'dayken bildiğim yoları dahi haritalardan kontrol ederek giderdim. Burada ise biraz endişeli hissetsem de büyük bir kız olmaya, yönümü bulup hayatımı kendi başıma düzenlemeye kararlı olduğumdan yol bulma konusundaki öz güvensizliğimi görmezden geliyordum.

Otobüsteki insanlar konuşup gülüşüyor, birbirlerine laf atıp duruyorlardı. Ara sıra benimle de konuştular. Öğretmen olduğumu söyleyince benimle ayrıca ilgilendiler ama sohbet heveslerine karşılık veremedim. Bunun yerine başı-

mı pencereden çevirip yolun iki yanına sıralanmış tarlaları, uzun ağaçlarla kaplı yolları izledim.

Merkeze geldiğimizde çoğu kişi çarşıda indi. Yola çıkarken konuştuğum teyzelerden birine yaklaşıp Zehra'nın bahsettiği ucuzcu mağazaların yerini sorduğumda iki kez sola dönüp Yel Pasajı'nın içinden geçmemi, mağazaları karşımda bulacağımı söyledi. Tarif ettiği yolu izleyerek Japon ve İstanbul Pazarı yazan iki mağazayı buldum. Yan yanalardı, küçük görünüyorlardı ama içine girince kocaman bir alt katı olduğunu keşfettim. Kırtasiye bölümünü bulup renkli kartonlar, el işi kâğıtları, yapıştırıcılar ve boyaları sepetime doldurdum.

“Öğretmen misin abla?” dedi bir çalışan.

“Evet, nereden bildin?”

“Bu kadar renkli kartonu başka kim ne yapsın? Ana sınıfı mı?”

“Birinci sınıf. Renkli bant var mı?”

Kız beni başka bir reyona götürdü. Zaten az öğrencim olduğundan iyi markalı birkaç kutu boya aldım. Bunları sınıfa yapacağım rafa koyacaktım. Çocuklara vermek için renkli çıkartmalar, kızlara tokalar oğlanlara ise sürpriz yumurtalardan çıkanlara benzeyen ufak arabalardan bolca aldım. Eh, uyduruk şeylerdi tabii ama çocukları o an için gülümsetmeye yetecekti.

Dönem boyunca ihtiyacım olacağını düşündüğüm birçok şeyi aldığımda poşetlerim dopdolu, hesabım ise epey kabarıktı. Düşündüğümünden daha fazla tutunca biraz hayıflandım ama aldıklarımın da vazgeçemedim. Parayı fazla dert etmiyordum. İstanbul'dayken dışarıda kahve içmeyi, sık sık tatlı yemeye çıkmayı severdim. Bunlar hiç de azımsanacak harcamalar olmuyordu. Burada benzer harcamalara ne alanım ne de isteğim olacağını düşündüğümünden çocuklar için ayırdığım bütçemi arttırmak sorun değildi.

Ailemle yaşarken kira, fatura düşünmem gerekmiyordu. Eve destek oluyordum elbette ama çalıştığım dört yıl boyunca birikim yapmak için şansım olmuştu. Nişanlanmaya karar verdiğimde çeyiz ve ev kurma hazırlığı için birikimim olması beni çok sevindiriyordu ancak o aşamaya gelmeden ayrılmıştık. Sonrasında yaşananları düşününce yaptığım birikim de gözüme çok değersiz görünür olmuştu. Bu parayı az daha kötü bir evlilik uğruna harcayacakken öğrencilerimin yüzünü güldürmek için harcamak hiç de zor değildi benim için.

Oradan çıktıktan sonra poşetlere rağmen biraz dolaşmak istedim. Bu kadar görev odaklı hareket etmesem bunu alışveriş yapmadan önce de akıl edebilirdim ancak yavaşça yürürken poşetlerin ağırlığı beni rahatsız etmiyordu.

Kalınca bir hırka aldım. Gündüz hava iyi olsa da güneş ortadan kaybolduğunda keskin bir rüzgâr çıkıyordu. Kış aylarının burada çetin geçtiğini de köylülerden duymuştum. Ufak tefek ihtiyaçlar için bir alışveriş yapıp biraz gezindikten sonra bir kafe gördüm. Kendime tatlı, sütlü bir kahve ısmarlayıp kuytuda kalan bir masaya oturduğumda omuzlarım yorgunluktan sızlıyordu.

Eve kapanıp çevreyle iletişimimi en aza indirdiğim bir yazın ardından her şey bana yorucu gelir olmuştu. Yorucu ama keyifliydi de. Bazen umutsuz hissettiren ama bazen de umutla dolduran bir yorgunluktu bu.

Kahvem getirildiğinde teşekkür edip ellerimi sıcak kupaya sardım. Telefonum bardağın yanında duruyordu. Gözlerim siyah ekranın üzerinde dalıp gitmişken telefon çalınca irkildim. Ekranda babamın ismini gördüğüm an ise kalbim kırıldı.

Tek başına olmanın memnuniyetinden, hayatımda ilk kez tamamen kendi ayaklarımın üzerinde durmanın heyecanından, günler sonra içtiğim şu sıcak, güzel kahvenin

keyfinden sıyrılıp göğsümde bir sızıyla kalakaldım. Haksızlıktı bu. Babam da ben de yanlış bir şey yapmamıştık. Öyleyse onunla konuşmak neden bu kadar zordu artık?

Derin bir nefes alıp telefonuma uzandım. “Babacığım,” dedim sesimi iyi tutmaya çalışarak.

“Kızım, nasılsın?”

“İyiym. Sınıfı süslemek için alışverişe çıkmıştım. Kahve içiyorum şimdi.”

“Tadilat bitti mi?”

“Neredeyse. Gonca Hoca da gelecekmiş bu akşam. Her şey iyi görünüyor.” Bunu söylerken burnumda bir sızı belirdi, aniden gözlerim sulandı. Babamın bunu anlamasından öyle korktum ki tüm bu duygusallığı bastırmak için elimden geleni yaptım. “Sen nasılsın, annem nasıl?”

“İyiyiz...” dedi babam. Öyle tatsız tuzsuz bir sesle konuşmuştu. *İyiyiz*. Ne anlamsız bir sözcük. “Akşam annen görüntülü aramıştı ama duymadın herhâlde.”

“Dün köyden gelince erkenden uyumuşum. İnternetim de pek çekmiyor burada. Mesajlarınıza dönemediğimde merak etmeyin, olur mu?”

Bu küçük bir yalandı ama babama diğer kızınla konuşmak istemediğim için internetimi açmıyorum demek istemiyordum. Çünkü bu onu üzmekten ziyade utandırırdı. Beni buraya sürükleyen de buydu zaten. Babam; kardeşimin beni hiçe saymasına, duygularıma hiç önem vermesine karşı öyle büyük bir sorumluluk hissediyordu ki bu duygusu bana giderek daha fazla yük olmuştu.

“Tamam yavrum. Kendine dikkat et.”

“Sen de babacığım.”

Telefonu kapatmaya hazırlanırken babam tekrar konuştu. “Ela... Orayı sevmezsen istediğin an bırakıp gelebilirsin, biliyorsun.”

“İşi bırakmadığım sürece gelemem,” dedim buruk bir tebessümle. “Bana böyle şeyler söyleyip durmasana.”

“Gelirsin. İşi de bırakabilirsin. Baban burada, evin burada. Hiçbir şey için endişelenmen gerekmiyor.”

Ecem de orada, diye düşünsem de bunu söylemedim. Neye yararı olacaktı ki?

“Burası güzel bir yer baba. Herkes bana karşı çok iyi ve saygılı. Çocukları şimdiden çok sevdim. Endişelenmenc gerek yok.”

“Denerim... Anneni ara. Seni merak ediyor. Hadi Allah’a emanet ol.”

“Sen de...”

Telefonu kapatıp yüzümü avuçlarıma gömdüm. Gözlerimi sertçe ovalayıp annemi aramak için doğruldum ama kendimi onunla konuşabilecek gibi hissetmiyordum. Keşke beni bir süre aramasalardı. Keşke onları daha fazla incitmeden bu süreçte onlarla konuşmanın bana iyi gelmediğini söylemenin bir yolu olsaydı.

Ailemi incitmemek için gösterdiğim çabanın onda birini kız kardeşim göstermiş olsaydı bu hâlde olmayabilirdik. Özellikle nişanlanmak üzere olduğum adama âşık olduğunu söylerken. Fakat o her zamanki gibi her şeyi yapabileceğini düşünmüş, her şeye hakkı olduğuna inanarak karşıma geçip pervasızca bunu söyleyebilmişti. Bir gün ikisi eve gelip birbirlerini sevdiklerini tüm aileye açıklamışlardı.

Bu öyle aniden olmuştu ki aptal bir şaka olduğunu sanıp gülmüştüm.

Fakat ciddiye. Kız kardeşim, yüzü hiç kızarmadan nişanlıma âşık olduğunu söylediğinde babam koltuğuna çöküp kalmış, tepki bile verememişti. Annem büyük bir öfkeyle Taner’i evden kovup Ecem’i sarsarak bunu yapamayacağını söylerken bense yaşananları sadece izlemiştim. İzlemiş ve anlamaya çalışmışım. Ancak neyi anlayacağımı

bilmiyordum. Eccem'in kendini savunmasını anlayamıyor ve pek iyi tanımadığı Tancer'e nasıl âşık olabildiğini, nasıl onunla karşıma geçebildiğini bilmiyordum.

Onlara göre yanlış bir şey yapmamışlardı. Beni aldat-
tıkları da yoktu. Birbirlerine karşı duyguları olduğunu fark
etmişler ve bunu bana yapamayacakları için önce benimle
konuşmuşlar. Bir ilişkiye daha sonra başlayacaklarmış.

Her şeyi doğru yaptıklarına inanıyorlardı. Bu işte doğru
tek bir şey olsaydı belki bugün ailemden bu kadar uzakta
olmazdım.

İç çekerek kahvemden bir yudum aldım. Biraz huzur
bulmak için herkesten fersahlarca uzağa kaçmıştım ama
kendimden nasıl kaçacaktım ki? Düşünmek istemediğim
şeyleri nasıl geride bırakacaktım? İncinmekten nasıl kur-
tulacaktım?

Cevabı bilmiyordum. Bu yabancı memleketin yaraları-
mı sarmasını ummaktan başka bir şey gelmiyordu elimden.

“Merhaba.”

İrkilerek döndüğümde yanıma yaklaşan Kübra'yı gör-
düm. Aceleyle doğrulup yüzümdeki ifadeyi toparlamaya
çalıştım. Neyse ki burada oturup karamsarlığa boğulduğu-
mu fark etmemiş gibi görünüyordu.

“Ah, merhaba.”

“Geçerken seni gördüm. Oturabilir miyim?”

“Tabii.”

Elinde büyükçe bir kutu vardı. Onu yandaki masaya bı-
rakıp yorulduğunu ilan eden bir iniltiyle karşıma oturdu.

“Birini mi bekliyorsun?”

“Hayır, alışveriş yapmıştım. Kahve içiyorum.”

“Ben de dernek işleriyle ilgileniyordum. Seni görünce
bir kahve içeriz diye düşündüm. Rahatsız ediyorsam söyle-
yebilirsin. Alınmam vallahi,” dedi aceleyle.

“Tamam, canımı sıkarsan sana söylerim.”

Sözlerimde samimiydim, yüzümdeki tebessümü gören Kübra rahatlayarak kendine de bir kahve söyledi.

Yanındaki kutunun üzerinde büyük harflerle “ÇORAP” yazıyordu. Yazıya baktığımı görünce güldü. “Bir komşu pazarda çorap ve çamaşır satıyor. Bunu derneğe bağışlıyormuş, almamı rica etti ama öyle ağır olacağını bilseydim arabası olan birini gönderirdim. Kollarım koptu taşırken.”

“Böyle şeyler ihtiyaç sahipleri için mi?”

“Evet. Bazen giysi paketleri hazırlıyoruz. Kıyafet bağışı toplamak çamaşır ve çoraptan daha kolay. Bu ihtiyaçlar ilk akla gelenlerden değil. O yüzden arada insanlara hatırlatıp depomuzda toparlıyoruz bu ürünleri. Bunları Sırça’ya götüreceğim bugün. Gelmek ister misin sen de?”

“Benim de bir sürü poşetim var.”

“Olsun. Öğretmen Evi’ne gideceğimize derneğe gidebiliriz. Çınar abi oradaysa dönüşte bırakır bizi.”

“Doktor Çınar mı?” diye sormam Kübra’yı şaşırttı. Koyu renkli saçlarını tepesinde koca bir topuzla bağlarken kaşlarını kaldırarak onu nereden tanıdığımı sordu. “Lalezene’ye atandım ben. Orada karşılaşmıştık, köyden ilçeye otobüs olmadığı için Doktor Bey bıraktı beni Sırça’ya.”

“Ah, anladım. Hiç şaşırtıcı değil aslında. Çınar abi, derneğin çatısı gibidir. Her şeyle ilgilenir, herkes onu arar. O olmasa şimdiye çoktan dağılmıştık.”

“Affedersin, kaç yaşındasın?” dedim çünkü Çınar Bey benden çok büyük görünmüyordu. Ona abi dediği için yaşını merak etmiştim.

“Yirmi üç, sen?”

“Yirmi yedi yaşımdayım.”

“Abla dememi istemezsin herhâlde? Benden küçük duruyorsun çünkü.”

“Yok, istemem,” deyip güldüm. Uzun ve yapılı bir kız olduğu için biraz büyük görüldüğü doğrudu ama bunu

söylemeyecektim elbette. İkimiz de genç kadınlardık, bana abla demesine gerek yoktu.

“Çınar abi de senden iki-üç yaş büyük herhâlde. Ama çok ağırbaşlı diye herkes abi diyor ona.”

“Bu işlerle ilgilendiğine göre Sırça’da geniş bir çevren olmalı. Kiralık cv arıyorum, bana yardımcı olabilecek birini tanıyor musun?”

Kübra’nın siparişi geldiğinde ben de soğumaya başlayan kahvemi hatırlayıp bir yudum içtim. Ev konusu için araştırma yapacak vaktim olmamıştı ama yardıma ihtiyaç duyacağım başından belliydi.

“Ev arkadaşlarıyla kalırsan Yeni Mahalle’deki dairelerden yer bulabiliriz. Tek başına da belki bulunur ama çok pahalıya gelir öyle. Evler yeni ve genelde memurlar kalıyor. Pahalı o yüzden.”

“Çaresiz kalmadıkça ev arkadaşı düşünmüyorum.”

Kübra nedenini sorsa utanırdım sanırım fakat sormadı. Üstelik böylece gözümde daha sempatik bir kıza dönüştü. Kendimden bahsetmek istemediğim, kabuğuma çekildiğim bir dönemde ihtiyacım olan son şey meraklı bir arkadaştı. O karşımda koyu kahverengi gözlerini kısarak düşünürken ben de merakla bekliyordum. Sonra birden yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı.

“Ah, Melek ablanın evi var.”

“Neresi?” diye sordum hemen. Eğer uygun bir evse hemen şimdi tutmaya hazırdım. Öğretmen Evi’ndeki oda, uzun süre kalamayacağım kadar küçük ve karanlıktı.

“Hastaneye çok yakın. O tarafa daha gitmemiş olabilirsin. Öğretmen Evi merkezde ya, hastane biraz uzak kalıyor. Yürüyerek yirmi dakika falan.” Kafamı hemen salladım. Yirmi dakika yürümek benim için hiç sorun değildi. “Mahallenin eskilerinden Mürvet teyzeyle Lütfü amca var. Tek katlı evlerinin yanındaki araziye küçük dairelerden oluşan

üç kat yapmışlar bekâr memurlara kiralarız diye. Melek abla ikinci katta oturuyor. Ankara’da bir hastaneye başvurdu geçenlerde. O giderse ev boşa çıkar. Daha kimse bilmiyor iş belli olmadığı için. Gidip önden konuşalım herkesle. Melek abla giderse evi sana kiralsınlar. Eşyalarını da cüzi bir miktara satın alırsın. Onun eşyası da biraz toplama zaten, uygun bir şey olur.”

Kübra’yı dinlerken omuzlarım hayal kırıklığıyla çöktü. “Ne kadar beklemem gerekir acaba?”

“Bugün yarın belli olur tayin işi. Hadi kalk, Sırça’ya gidelim. Şu eşyaları bırakır sonra da Melek ablaya gideriz. Gerçi hastanededir şimdi. Oraya gideriz olmazsa.”

Kahvemi bitirmemiştim ama çoktan soğuduğu için masada bıraktım. Elimizde poşetler ve kutularla otobüslerin kalktığı yere yürürken Kübra bana civardaki güzel lokantaları, doğası güzel olan yerleri anlatıp şehri tanıtmaya çalıştı.

Sırça’ya dönünce belediyenin arka sokaklarındaki bir dükkâna gittik. Bir masa ve dinlenmek için konduğu belli olan birkaç sandalyeden başka sadece koliler vardı içeride. Duvar diplerine yığılmış koliler etiketlenerek gruplandırılmıştı ama çok fazla malzeme yoktu.

“Merhaba!” dedi Kübra içeri girdiğimizde. Masanın başındaki adamlar bize dönünce Çınar Bey’i tanıdım. Kumral saçları hafifçe uzundu. Kirli sakallı, keskin hatlı yüzü biraz sert görünüyordu. Lalezen’de düştüğüm durum yüzünden bana öyle davranmış olabileceğini düşünmüştüm ama belki de yalnızca mesafeli bir mizacı olduğu için böyle görünüyordu.

“Hoş geldiniz,” dedi orta yaşlı bir adam. “Arkadaşın kim Kübra?”

“Bu Ela. Bunlar da Orhan abi, Çınar abi ve Gökhan. Ela öğretmenimiz Lalezen’e atanmış. Yeni geldi daha. Ben de kapmaya çalışıyorum.”

“Hoş geldin Hoca Hanım,” dedi adam gür sesiyle.

“Hoş bulduk. Memnun oldum.” Çınar Bey’e baktım ama başını masada karıştırdığı kâğıtlardan kaldırmadığını görünce hemen bakışlarımı kaçırdım. En fazla liseli olabilecek yaştaki Gökhan, elimde giderek ağırlaşan poşetlerimi neredeyse zorla aldı. O bana çay getirirken Orhan abi de hakkımda sorular soruyordu.

“Hiç İstanbul’a gitmedim,” dedi kopkoyu bir çayı içerken. “Benim çocuklar ölüyor İstanbul diye. Ne varsa orada. Kimsenin kimseyi tanımadığı yerde yaşayamam ben. Her yer beton, her yer yabancı. Bizim memleketimiz bir tane Hoca Hanım. Sen de anlarsın yakında.”

Kübra elini havada sallayarak araya girdi. “Herkes kendi memleketi güzel Orhan abi. Ben İstanbul’u seviyorum. Gezmeye gitmiştim bir kere. Başka bir dünya gibiydi.”

Onlar kendi aralarında memleket yarıştıırken sıkı sıkı tuttuğum çay bardağımla oturuyor, kendimi bütünüyle bir yabancı gibi hissediyordum. Arada bana yöneltilen sorulara küçük bir gülümsemeyle kafa sallamaktan başka bir şey yapamıyordum. Onlar yaşadıkları yeri sevmekten, asla ayrılmak istemediklerinden bahsettikçe boğazıma bir sıkıntı doluyor, yutkunmak zorlaşıyordu. Kendimi, hayatımı düşünüyordum. Üç yıl sonra nerede yaşayıp nasıl hissedeceğimi bilemiyor olduğumu fark etmek beni korkutuyordu. Ailemle aramın eskisi gibi olduğunu hayal dahi edemiyor ama olmamasından da delice korkuyordum.

“Çayınızı tazeleyeyim mi?” dedi tok, kalın bir ses. Başımı sese doğru kaldırdığımda masaya yaslanmış, bana bakan Çınar Bey’le göz göze geldim. Camdan yansıyan güneş, yüzüne vurduğu için gözleri hafifçe kısılmıştı. Gözlerinin kahvenin açık bir tonunda olduğunu fark ettim. Bir de keskin hatlı yüzünün ortasındaki yamuk burnunu. Bu

kadar düzgün görünen bir adamın yamuk bir burnu olması beni neredeyse güldürecekti.

“Daha içmeyeceğim, teşekkür ederim.”

Gökhan araya girip çayı tazelemek için ısrar ederken ben de bardağımı ondan saklamaya çalışıyordum. Çınar Bey tekrar konuşunca Gökhan durup yerdeki bir kutunun üzerine oturdu. “Kübra bahsetmişti, derneğe katılmayı düşünüyor musunuz?”

“Ah, şey... Bağışçısı olmak isterim ama görev almak konusunda ne yapabilirim bilemiyorum.”

“Biraz gidip gelmesini önerdim ben. Ona göre karar verir, değil mi Çınar abi?” Kübra bu konuda öyle hevesliydi ki yardıma gerçekten ihtiyaçları olduğunu düşündürüyordu bana. Bu yüzden hayır demekte zorlanıyordum.

“Aslında yapabileceğiniz bir şey var. Taşlıca Köyü’nde evde eğitim ihtiyacı olan engelli bir çocuk var. Birkaç kişiye sordum ama müsait değillerdi. Siz böyle bir işe katılmak ister misiniz?”

Çocuğun yaşını ve engelini sordum. Çınar Bey, on iki yaşındaki Berat’ın rahatsızlıklarından, fiziksel ve zihinsel geriliğinden bahsetti. Kendi başına yürümekte zorlandığı ve bazen krizler geçirdiği için onu okul servisiyle gönderemiyorlardı. Ailesinin kendi imkânı da olmadığı için çocuk hiçbir şekilde eğitim alamıyordu. Köye gidip gelmek zahmetli bir iş olduğundan öğretmen bulmak da kolay değildi. Bu kadar imkânsızlığın içinde kalmış bir çocuğa yardım etme fikrini düşünmeme dahi gerek yoktu ancak ben yardım etmek isteyince her şey hallolmuyordu.

“Taşlıca Köyü nerede bilmiyorum ama arabam yok. Her hafta nasıl gidebilirim ki?”

“Cuma günleri Lalezen’de çalışıyorum. Mesaim dörtte bitiyor. Sonrasında sizi götürüp getirebilirim.”

“Ama sizin için sorun olmayacak mı?” diye sordum safça. Her hafta benim şoförlüğümü yapmak mühim bir işti. Kendi zamanından fedakârlık etmesi gerekiyordu. Fakat cevap verdiğinde yanaklarım utançla ısındı.

“Böyle şeyleri birilerinin yapması gerekiyor. Biz burada bunu yapıyoruz.”

Çınar Bey’i bir salonda kalabalığa karşı konuşurken hayal etmek çok kolaydı. Sesi ve duruşuyla insanı kolayca etkisi altına alabilirdi. İçeri girdiğim andan beri gevezelik eden gürültülü grubun, o konuşurken çıt çıkmadığının gayet farkındaydım.

“O zaman ben varım,” dedim etrafımdaki hevesli yüzlere bakarak. “İnşallah yardım edebilirim.”

“Edersin!” dedi Orhan abi küçük bir alkış tutturup. “Fatma abla çok sevinecek. Allah razı olsun Ela Hocam.”

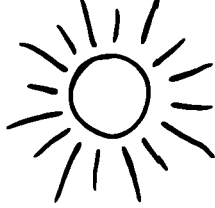
Ona gülümseyip Çınar Bey’e baktığımda başını teşekkür mahiyetinde eğdi. Ben de aynı şekilde karşılık verdim.

Çınar Bey’e bir telefon gelince hızla ayrıldı. Bu yüzden Kübra, Orhan abiden bizi götürmesini rica etti. Önce Öğretmen Evi’ne gidip poşetlerimi hızlıca bıraktık. Sonra da Melek Hanım’la tanışmak için hastaneye gittik. Hayatı planlar dâhilinde yaşayan biriydim. Bir sonraki adımımın ne olacağını her zaman bilirdim. Önümüzdeki beş yılın planını hep yapar, çizdiğim çizgiden sapmamak için her zaman hedef odaklı ilerlerdim. *Geçmişte böyleydin yani.*

Fakat bu sıralar her şey kontrolümün dışında geliyordu. Korkuyor, tedirgin oluyor, paniğe kapılıyordum fakat dışarıdan bakıldığında bunların fark edildiğini sanmıyordum. Hayatımda ilk kez kontrolsüz bir değişimin içindeydim ama şu ana dek sıkıntılı bir şeyle karşılaşmamıştım.

Yaptığım onca planın anlamsız olduğunu keşfettikten sonra bu doğaçlama hayatın benim için daha iyi olmasını diliyordum.

4. BÖLÜM

Melek Abla otuzlarında, bekâr bir kadındı. Kûbra'nın katılmam için ısrar ettiği İyilik Evi Derneği'ni buraya ilk atandığında, yedi yıl önce iş arkadaşlarıyla beraber kurmuştu. Burada bu kadar uzun süre kalmasının sebebi de bu dernekti ancak artık ailesine yakın yaşamak istediğini, bu yüzden Ankara'da bir hastaneye başvurduğunu anlatırken dernekten de bana uzun uzun bahsetmişti. Son zamanlarda çok üye kaybettiklerinden gidecek olmak onu üzüyordu ama şimdiye dek elinden gelenin fazlasını yapmıştı. Evini bana bırakmak için onu ikna etmemize gerek kalmadı. Berat'a ders vereceğimi duyduğu an sevgisini kazanmıştım. Ev sahipleriyle konuşacağını, düşüneceğim bir şey olmadığını söyledi. Artık ben de Melek ablanın transfer onayını bekliyordum.

Öğlene doğru Gonca Hoca'yla buluşacaktım. Dün gece beni aramış, Sırça'ya geldiğini ve müsaitsem görüşmek istediğini söylemişti. Sıraları boyamak için köye gideceğimi öğrenince de benimle gelmeyi teklif etti. Konuşmasına bakılırsa cana yakın biriydi. Anlatılanlara göre birkaç yıldır buradaydı, imkânların çok daha kısıtlı olduğu za-

manlarda öğretmenlik yapmıştı. Alışana dek bana rehberlik etmesini umuyordum, bu yüzden onunla iyi anlaşmayı önemsiyordum.

Buluşma vaktine dek zaman geçirmek için kendime kahve yapıp kitap okudum. Aslında romantizmi çok severdim ancak bugünlerde polisiye kitapları tercih ediyordum. Aklımı dağıtıyor, heyecana kapılıp zihnimi kendimden uzaklaştırmama yardımcı oluyordu. Birkaç gündür parça parça okuduğum romanı iki saatlik aralıksız okuyup sonunda bitirmek iyi hissettirdi. Kitap okuyamadığım bir sürenin ardından akıcı, soluksuz bir hikâyenin içinde kaybolmak her zaman iyi hissettiriyordu. Hikâyenin heyecan dolu sonunu düşünürken kollarımı kaldırıp yatakta sere serpe gerindim. Tam o anda telefonum çalınca sanki arayan kişi bu hâlimi görebilirmiş gibi telaşla toparlanarak fırladım yataktan. Üzerimdeki pike düşünce bir ürperti vücudumu sardı. Öğlenleri sıcak olsa da sabah ve akşam saatlerinde hava epey serin oluyordu. Lalezen'in tepede bir köyde olduğunu düşününce sabahların şimdiden çok soğuk olacağını tahmin ediyordum.

Gonca Hoca gelmek üzere olduğunu söyleyip aşağı inmemi rica etti. Çantamı ve sınıf süslemesi için daha önce hazırladığım poşetleri alıp dışarıya çıktım.

Tam o sırada bir kadın caddenin karşısındaki arabadan iniyordu. Numarasını kaydettiğimde fotoğrafı görünmüştü bu yüzden onu hemen tanıdım. İnce, zarif bir vücudu ve sevimli bir yüzü vardı. Başına hoş desenleri olan bir eşarp takmıştı. Yuvarlak çerçeveli gözlüğünü düzelterip bana doğru geniş bir gülümsemeyle yaklaşınca esmer yüzünü yakından görebildim.

“Ela Hocam,” dedi yaklaşıp elini uzatırken. “Hoş geliniz.”

“Siz de hoş geldiniz,” dedim gülümsemesine içtenlikle karşılık verirken. “Nasılsınız?”

“Çok iyiyim, siz geldiniz diye de çok memnunum. Sizi karşılamak isterdim ama oğlum hastalanınca memleketten dönüşümüz de aksadı.”

“Hiç önemi yok, gayet güzel karşılandım. Oğlunuz iyi mi?”

“İyi iyi, teşekkürler. Formaliteyi bırakıp hanımları bir kenara atalım mı?”

Gülümseyerek başımı salladım. Buralarda kimsenin birbiriyle resmi konuşmaya tahammülü yoktu sanki.

“Olur tabii.”

“Şimdi Ela Hocam, aslında benim arabayla gidecektik ama eşimin acilen göreve gitmesi gerekti. Kendisi askeri-yede subay, genelde resmî araçları kullanır ama bazen bek-lenmedik durumlar olabiliyor. O yüzden Hakan abiyle gi-deceğiz. Onunla tanışmışsınızdır herhâlde. Gelir birazdan.”

Yüzümdeki sıkıntılı bakışı yakalamış olacak ki ne oldu-ğunu sordu.

“Geldiğimden beri herkese zahmet veriyor gibi hissediyorum,” dedim mahcubiyetle.

“Yok canım, öyle düşünme. İstanbul’dan geldin, değil mi?” Başımı salladığımda iç çekti. “Ben de Ankara’dan geldim birkaç yıl önce. Başta alışmak kolay değil elbet, büyükşehirde hayatlar çok bireyselleşiyor, içinde yaşarken bunu fark etmiyoruz bile. Fakat burada insanlar ricaları yük olarak görmez. Yardımlaşmak bir görev gibi değil, hayatın içinden bir rutin gibidir. Kültüre alıştıkça anlarsın ne demek istediğimi.”

Şimdiden anlıyordum aslında. Ancak yine de kendimi kötü hissediyor, birilerinden beni götürmesi için ricada bulunmakta zorlanıyordum. Belki zamanla bu değişirdi, de-

ğışmezse de kendime eski bir kamyonet alırdım artık. Öyle güzel bir araba almayı hayal edecek durumda değildim, iş görececek bir aracı ancak karşılayabilirdim.

Hakan abi gelince ben arkaya oturdum. Onlar iki iyi arkadaş gibi konuşmaya devam ederken bakışlarım parmaklarıma düştü. Bir anda kendimi öyle yabancı hissettim ki huzursuz oldum. Araya karışmakta, iletişim kurmakta sorun yaşayan bir insan değildim. Eskiden değildim yani. En yakın arkadaşlarım yoktu fakat iyi arkadaşım diyeceğim çok insan vardı. En yakın olanlar üniversiteden sonra başka şehirlere atanınca uzaklaşmıştık. Telefonda konuştuğumuzda ya da yazları birkaç günlüğüne görüştüğümüzde aramıza hiç mesafe girmemiş gibi olsa da insan sevdikleriyle uzak düştüğünde mesafeye yenilmemek zordu. Sevgi baki kalsa da hayat akıp giderken yanında olmayan biriyle eskisi kadar sık paylaşamıyordun hayatını. Sonra yüksek bir dalga gelip seni her şeyden, kendinden bile uzağa savurunca yolunu kolayca kaybediyor, bunu paylaşacak bir dost bulamıyordun.

Bazen tam olarak böyle hissediyordum. Buraya gelmeden önce bile kendi evime yabancılaştım, kaybolmuş gibiydim. Şimdi de iki arkadaşın arasında durmak bana böyle hissettirdi. Onların sohbetine imrendim ama katılmayı istesem dahi bunu başaramadım. Biraz öne çıksam, onlara bir soru sorsam yeterli olurdu. Hoşsohbet insanlara benziyorlardı ama bir şey bana mâni oldu.

Ne olduğunu bilmesem de ne zamandır böyle tuhaf hissettiğimi biliyordum. Kardeşim karşıma geçip o acımasız konuşmayı yaptığında içimde bir şeyler bozulmuştu sanki. Sanki tüm hayatım boyunca adım adım takip ettiğim o çizili harita, rüzgârla birlikte ayaklarımın altından savrulmuştu da ben öyle şaşkınca ortada kalmıştım. Bir sonraki adım belliyken yürümek, devam etmek kolaydı ama körlemesine

ilerlemeyi bilmiyordum. Bu beni çekingen olmaya, içime kapanmaya itiyordu.

Neyse ki Lalezen'e çabuk vardık. Biz okulun önünde arabadan inerken birkaç çocuk geldiğimizi görüp gerilere doğru çığlık çığlığa bağırdı, sonra koşarak öğretmenlerine sarıldılar. Gonca Hoca onları yanaklarından öpüp tatillerinin nasıl geçtiğini sorarken birkaç çocuk daha yanımızda bitti.

Ayşegül ve Gazel üstleri başları toprak içinde yolun başında göründüklerinde yine neler karıştırdıklarını merak ettim. Ayşegül'ün ipek gibi saçları tokasından kurtulup dağınık, artık nereden çıktılarsa tozdan sararmıştı.

Yanıma öyle hızlı geldiler ki duramayıp bacaklarıma çarptılar. Gazel kollarını bacaklarıma dolayıp yüzünü kaldırdığında yanaklarındaki tozu silkeledim. Pantolonum da kirlenmişti ama onları uzaklaştırarak gönüllerini kırmayı göze alamadım. Tozu silkelerdin giderdi, pisliği yıkayıp temizlerdin ama kırdığın bir kalbin telafisi öyle kolayca mümkün olmuyordu.

“Merhaba çocuklar,” dedim kızların tozlu kafalarını seerken. “Nereden geliyorsunuz böyle?”

Ayşegül kirli ellerini dudaklarına bastırdı, Gazel ise heyecanlı bir kahkahayla güldü. “İlerideki tepelerden aşağı yuvarlanmaca oynuyorduk, sonra koşma yarışı yaparken Ahmet'le Emir hile yaptı. Hepimizi düşürdüler ama yine de biz kazandık.”

“Aferin size.”

Bir zile basılmış gibi toplanan çocuklardan bazıları Gonca Hoca'yı heyecanla karşılarken benim öğrencilerim yanıma geldiler. Etrafıma, ellerimi tutan çocuklara bakarken sersem gibi görünmemeye gayret ediyordum. Sanki bu köye öğretmenlik için değil de yakın akrabalarımı ziyarete gelmiştim. Herkes böyle bir yakınlığın içindeydi. Çocuklar

bana hiç *siz* demiyordu. Daha önce İstanbul'un göbeğinde, iyi bir okulda öğretmenlik yapmışım. Öğrencilerim bazen farkında olmadan ya da yanlışlıkla bana sen deseler de genelde resmi konuşmaları gerektiğinin farkında olurlardı. Fakat burada çocuklar bana arkadaşı gibi davranıyordu. Öğretmenleri olduğumun bilincinde oldukları sürece konuşmalarına müdahale etmeyi düşünmüyordum, o bilinci vermenin de benim kontrolümde olacağına inandığım için bir sorun yoktu.

Gonca Hoca kendi öğrencileriyle ilgilenirken çocuklar elimdeki eşyaların boya olduğunu fark ettiler. Sıraları kendim boyayacağımı düşünmüştüm ama o andan sonra çocukların bu işe dâhil olmaması mümkün değildi. Birkaç saat boyunca sıraları boyadık. Harika bir iş çıkardığımızı söyleyemezdim ama bunu hiç önemsemedim. Çocukların kıkırtıları ve çıkardıkları işe karşı duydukları gurur, muazzam bir boyadan çok daha mühimdi.

Sıraların kurumasını beklerken çocuklardan sınıfın duvarına asacağımız resimler yapmalarını istedim. Kayıtlara göre dokuz öğrencim vardı. Üç tanesi başka bir köyden gelecekti. Bunların bir kısmı ikinci sınıf öğrencileriydi. Sabah ve öğlen olarak iki ayrı sınıf açmak bu köy için mantıklı bir çözüm değildi zira civar köylerden de gelen çocuklar vardı. Sabah çok erken saatlerde derse başlamaları onlar için çok zordu. Birleştirilmiş bir sınıfa nasıl eğitim vereceğim ise benim için çok zorlu bir meseleydi fakat bu konuda iyimser olmaya karar vermişim. Öğrencilerimle aram hep iyi olmuştu. Hep sevilen bir öğretmen olduğumu düşünmüştüm ancak İstanbul'daki çocuklar buradakiler gibi değildi. Bunu daha şimdiden görebiliyordum. Buradaki çocuklar daha özgür yaşıyorlardı. Köyde istedikleri gibi dolaşıyor, hayvanlarla oynuyor, muhtemelen daha az ön yargı ve yar-

gılamayla karşılaşıyorlardı. Bu yüzden sevgileri daha coşkuluydu belki de. Bağ kurmanın da daha farklı olacağını görebiliyordum.

“Hocam, gözlerin yeşil mi yoksa sarı mı?”

Murat’ın sorusu beni güldürdü. Bahçede, çimenlikte oturuyorduk. Çocukların bazıları yere uzanmış hâlde resim çizerken bazıları oturdukları yerde eğilerek yapıyorlardı. Buraya birkaç kameriye yapılabilir mi diye Muhtar’a sormayı aklıma yazdım.

“Sarıya mı benziyor?”

“He, benziyor biraz.”

Gözlerim ela rengindeydi. Kıyafetlerime göre bazen yeşil, bazen kahverengi görünürdü. Bazen de güneşin altında, sarı saçlarımin arasında ne renge bürüneceğini şaşırp soluklaşırdı. Murat bunun sarı renk olduğunu düşünmüştü demek.

“Ona kehribar deniyor. Bazen gözlerimiz birden fazla renkten oluşur. Kehribar rengi içinde sarı, turuncu renkleri barındıran, kahverengiye benzer bir renktir. Güneşte bazen sarı görünüyor olabilir, haklısın. Ama benim gözlerim ela renginde. Bazen yeşil görünürse şaşırmayın.”

“Aynı ismin gibiiii,” dedi Dilan.

Sanki gözlerimin sihirli olduğundan bahsediyormuşum gibi hayranlıkla bana bakıyordu. Çocuklar merakla dinlerken Emir kucağındaki defteri atıp, yalpalayarak bana doğru koştu. Ellerini omuzlarıma koyup yüzüme doğru eğilince şaşıarak başımı geriye çektim.

“Hocam, bak şimdi, bak! Gözlerime bak, gördün mü?”

Çocuğun heyecanına gülmemek için çabalayarak istediğini yapınca bir gözü kahverengiyken, birinin neredeyse siyah olduğunu fark ettim. “Gördüm,” dediğimde Emir geriye çekilip yerinde birkaç kez zıpladı.

“Hocam, şimdi sana bir sorum var. İki gözün farklı renkte olmasına ne denir, bil bakalım. Hadi bil.” Arkadaşlarına dönüp parmağını salladı. “Sakın söylemeyin ha.”

“Hımm, ne denirmiş?”

“Heku... Heklo... Dilan, nasıldı ya?”

“Hepufotomi,” dedi Dilan kendinden emin bir şekilde. Emir de rahatlayarak onu tekrar edince gülüşümü gizlemek için başımı eğdim. Ayşegül yanımda o kadar sessizce oturuyordu ki başımı eğince karşılaşan bakışlarımız beni şaşırttı. Kocaman, güzel gözlerini dikkatle üzerime dikmişti. İçimden kabaran şefkatle yanağını okşayıp Emir’e döndüm.

“Heterokromi olabilir mi?”

“Galiba. Bize Çınar abi söyledi. Sen nereden biliyorsun hocam?”

“Çocukken gözleri farklı renkte olan bir kedim vardı. Nedenini merak edip öğrenmiştim.”

Çocuklar bunu ilginç buldular. Kedimle ilgili sorularını sıralarken tiz *hocam* sesleri kulağımda çınılıyordu. Çocukların bana öğretmenim demesini seviyordum ama onları sürekli düzeltmek de hoşuma gitmiyordu. Birkaç yıllık meslek hayatımda bunun öneminin olmadığını, esas olanın onların sevgi ve saygısını kazanmak olduğunu öğrendiğim için hoca ya da öğretmen diye seslenmelerini kendilerine bırakıyordum. Seslenirken *hocam* demek çoğunlukla daha kolay geliyordu sanırım.

“Hocam, benim de buzağım var biliyor musun?”

Ahmet karmakarışık resmini bir ressamın ciddiyetiyle boyarken söylemişti bunu. Kızlar bir ağızdan “Çok tatlı!” diye bağırıyorlardı.

“Öyle mi? Ben hiç buzağı görmedim.”

Ben de resim yapıyordum. Önümdeki kâğıda öğrencilerin sayısında farklı çiçekler çizmiştim. Birbirine kayna-

miş bir sarmal hâlindeki çiçeklerdi bunlar. Mavi boyaya uzanmak için başımı kaldırıncı çocukların kıpırdamadan bana baktıklarını fark ettim. Aynı şaşkınlıkla onlara karşılık verdiğimi görünce Dilan, “Hiç buzağı görmedin mi?” diye sordu.

“İnek gördün mü peki?”

“Peki kuzu?”

“Köpek gördün mü hocam?”

“Of Ahmet, Duman yanımda oturuyor ya!”

Duman, köyün köpeğiydi. Çocuklarla birlikte geziyor, onlara oyun arkadaşlığı ediyordu. Adının anıldığını farkındaymış gibi yattığı yerden başım kaldırıp şöyle bir bakındı.

“Benim yaşadığım yerde büyükbaş hayvanlar olmadığı için hep uzaktan gördüm onları. Buzağı da görmüşümdür mutlaka ama hiç sevecek kadar yaklaşmadım.”

“Niye ki?” diye sordu Gazel.

“Bilmem, korktum herhâlde.”

Hep bir ağızdan “Buzağıdan mı?” diye sorduklarında kalemlerimi bırakıp doğruldum ve benimle dalga geçmelerine izin verdim. Fakat çocuklar konuyu burada kapatmayacaklardı. Büyük ısrarlar sonucu daha birkaç günlük olan buzağıyı görmeye gideceğimiz konusunda karar verildi, ortalık toparlandı ve yola çıkıldı. Ayşegül yanımdaki yerini kimseye kaptırmadığı için bir elimi o tutuyordu. Bir elimi de Dilan tutmuştu. Biz köyün içinde yürürken yanıma başka çocuklar da geldi.

Sonu gelmez sorularını yanıtlayarak yürürken Ahmet’in evine geldik. Kapının önünde kadınlar toplanmış, yufka pişiriyorlardı. Beni görünce telaşlanıp kalktılar. Çay ikramı için öyle şiddetli ısrar ediyorlardı ki ahırdan çıkınca yanlarında oturmayı kabul etmem gerekti. Onca işlerinin arasında benimle ilgilenmeleri yalnızca onlara yük olurdu ama bunu söylersem bana alınacaklarını düşünüyordum.

Gübre kokusunun keskin olduğu ahıra girince yüzümü buruşturmamak için epey çaba gösterdim çünkü başka kimse bu kokuyu yadırgamamıştı. Ahırın içinde, çit gibi bir şeyle çevrelenmiş bölümün ortasında bir buzağı vardı. Hayvan kahverengi-beyaz renklerinin bir karışımından oluşuyordu. Düşündüğüm kadar küçük değildi ve itiraf etmek gerekirse buna şaşırdığım için kendimi biraz aptal gibi hissettim.

Ahmet kucağına zorlukla sığan hayvanı yerinden çıkartıp önümde durdu. “Hocam, al.” Bana uzatılan hayvana şaşkınca bakınca birkaç çocuk kıkırdadı. “Korkma ya! Al, tut hadi.”

Beceriksizce uzanıp yavruyu kucakladım. Kokusuna bakılırsa bir sürü gübrenin içinde deliler gibi yuvarlandığına emindim. Aslında bunun düşüncesi rahatsız ediciydi ama doğal davranmaya çalışıyordum. Başımı eğince buzağı da kafasını kaldırdı. İlginç bir tecrübe yaşıyordum ancak hayvanın yüzüne bakınca gerginliğim azaldı. Bir gülüş dudaklarımdan fırlayınca bütün çocukların ilgiyle beni izlediklerini fark ettim. Çünkü onlar da benimle aynı anda gülmüşlerdi.

“Çok tatlı değil mi?” diye sordu Gazel.

“Gece eve alıyorlar üşümesin diye,” diyen Murat’tı. “Bu gece bize gelecek, Selahattin amca izin verdi.”

“Ya ben izin vermedim ama!” dedi Ahmet küçük yumruklarını havaya kaldırırken. “O benim yavrum.”

“Bir gece gelse ne olur!”

İki çocuk birbirlerine atılınca telaşlandım ama arkamızdan gelen genç bir çocuk enselerinden tutarak kavgayı ayırdı ve sanki tek otorite benmişim gibi bana baktı.

“Çocuklar, kavga etmeniz beni çok üzer,” dedim bakışlarımı gözlerine tek tek çevirirken. “Hepinizin çok akıllı, efendi çocuklar olduğunuzu düşünüyorum. Sorunlarımızı konuşarak halledelim, olur mu?”

Köydeki yürüyüşümüzde bize katılan büyük çocukların kıkırdadığını hatta birkaç alaycı söz söylediklerini duysam da gözlerimi kendi çocuklarımdan ayırmadım. Kızarak kenara çekilecek kadar düşüncelerimi önemsemeleri beni memnun etti. İstanbul'dayken ikazlarıma karşı çoğu çocuğun ilk dürtüsü öğretmeni ebeveynlerine şikâyet etmek olurdu. Ertesi gün anne kapımızda belirir, bize çocuklara davranışlarımız konusunda hak etmediğimiz azarlar işittirirlerdi. Bu yüzden onlara gerekli eğitimi vermek, saygıyı öğretmek zorlaşıyordu çünkü ebeveynler bunu evde yapmadıkları gibi okulda öğrenmelerine de mâni oluyorlardı.

“Nasıl konuşacağız?” diye sordu Gazel. Bir hakem gibi ortada durmuş arkadaşlarının arasını yapmaya kararlı bir hâlde orada dikiliyordu.

“Sen her şeye karışmasana be.”

Ahmet'e kaşlarını kaldırarak bakınca kendi kendine homurdandı.

“Peki, bu yavrunun bir adı var mı?” diye sordum hayvanı yere bırakırken.

Vardı, hem de Rüstem'di. Nedeni sorduğumda adını Ahmet'in babasının koyduğunu söylediler.

“Tamam, istemiyorsan Rüstem'i Murat'a vermeyebilirsin tabii ama arkadaşını seviyor ve ona güveniyorsan paylaşımçı olman gerektiğini düşünüyorum.”

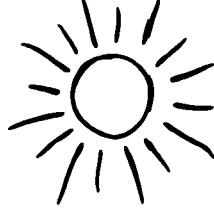
Ayşegül yanımda ciddiyetle başını sallayınca dudaklarımı sıkı sıkı kapadım. Şu anda gülmemem gerekiyordu.

“O zaman ben de orada kalayım,” dedi Ahmet somurarak.

“Bence bu iyi bir fikir ama önce annelerinize sorun. Gördünüz mü, yumruklaşmadan da gayet güzel anlaşabiliyoruz.”

Ahırdaki delikanlı, çocukları bırakınca ben de dışarıya çıktım. İkinci vakti çoktan girmiş, hava soğumaya başlamıştı. Üzerimdeki hırkaya sarındığımı gören Fidan abla içeriye koşup bana bir hırka daha getirdi. Ben yokken Gonca Hoca da gelmiş, kapıdaki sedire oturmuştu. Rahatça sohbete katıldığını görünce ben de yanına oturup uzatılan sıcak çayı minnettarlıkla kabul ettim. Önümüze hemen yeni pişmiş çörekler, katmer ve tereyağı kondu. Açık havada içilen bir bardak çayla içtenlikle ikram edilen çöreğin tadı kalabalık bir kafede kuru gürültünün arasında içtiğim çaylara hiç benzemiyordu. Kendi kendime gülümsedim, bu çayın tadına alışmak hiç zor değildi.

5. BÖLÜM

Okulun ilk gününde sabah çok erken uyandım. Lalezen'e gidecek memur servisine daha iki saat vardı. Üzerime dün gece seçtiğim bir takım elbise giydim. Sütlü kahvenin en açık tonlarında, salaş kesim bir takımdı bu. Özel günlerde bu takımlardan giyer, kendimi biraz havalı hissederdim. Okulun ilk günü de özeldi, bu yüzden takımı üstüme geçirip ceketin içine hep giydiğim bluzlar yerine uzun kollu bir badi giydim. Hava bu sabah normalden birkaç derece daha soğuktu. Pencereden bakıp insanların mont giydiğini gördüm ama öğlen havanın çok ısınacağını düşünerek üzerime trençkot almayı daha uygun buldum. Topuklu ayakkabılarla yürümekte pek iyi olmasam da bu takımın altına aldığım zarif, alçak topuklularım vardı. Fakat Lalezen'de onları giyebileceğimi sanmıyordum. Bu yüzden çizmelerimi giymeye karar vermiştim.

Odamdaki su ısıtıcıyla kendime kahve demleyip dolap kapağındaki uzun aynanın karşısına geçtim. Koyu sarı, düz saçlarımı açık bırakıp buranın havasında kuruyan yüzüme nemlendirici sürerken aynada kendimi inceliyordum. Bu takımı ve tarzı severdim ama köyde böyle giyinmek konusunda endişeliydim. Öğretmen Evi'nde kalan, adliyede

çalıştığını öğrendiğim bir kadın genelde klasik tarzda giyiniyordu. Ben İstanbul'dayken sık sık böyle giyinirdim ama şimdi bazı ön yargılar beni tereddüde düşürüyordu. Bu yargıların tamamen zihnimde oluştuğunu, gerçekte ilgili olmadığını kendime söyleyerek çantamı hazırladım. Servis ders saatinden yarım saat erken varıyordu, bu sürede sınıfı son hâline getirecektim. Sıraların kurumasını beklemek gerektiği için cumartesi günü sınıfı biraz dağınık bırakmıştık.

Canım kahvaltı yapmak istemediğinden sadece kahve içtim ancak Lalezen'de yemek alabileceğim bir yer yoktu. Hızlı olup kendime öğlen atıştırarak bir şeyler almalıydım ama çıkarken Zehra beni yakaladı. Görünüşüme övgüler yağdırırken fırına uğrayacağım vakti de çalmış oldu. Bahçeye çıktığımda beyaz bir minibüsün yaklaştığını görüp adımlarımı hızlandırdım. Araca bindiğimde Gonca Hoca el salladı. Hemen yanına oturup üşüyen ellerimi birbirine sürttüm. Arka taraflarda başka insanlar da vardı ancak kim olduklarına, nerede görev yaptıklarına dair bir fikrim yoktu.

“Günaydın, nasılsın?”

“İyiyim hocam, sen?”

Gonca gülerek omzunu benimkine vurup, “Bana abla da diyebilirsin, öyle görünmediğimi biliyorum ama,” diyerek takıldı.

“Kaç yaşındasın ki?”

“Otuz sekiz.”

“Tahmin etmem gerekseydi en fazla otuz olduğunu düşünürdüm.”

“İltifat ediyorsun. Ee, İstanbul'da seni bekleyen birileri var mı?”

Serviste başka kimse konuşmadığı için kafa kafaya vermiş, neredeyse fısıldaşarak konuşuyorduk. O ana dek Gonca ablaya karşı tatlı bir samimiyet besliyordum ama sorusunun getirdiği anılar keyfimi kaçırdı.

“Yok,” dedim bakışlarımı ellerime çevirerek. Yüzümü göremediği için şanslıydım çünkü burkulan gülümsememi görseydi cevabımın ardında bir hikâye olduğunu düşünebilirdi.

“Ben eşimle üniversitenin ilk yılında tanışmıştım. Sonra ben öğretmen oldum, o yurt dışına göreve gitti. Bu sırada evlenip beraber olduğumuzdan daha çok ayrı kaldık. Birini beklemek kolay şey değil. İnşallah sen de kendin için en hayırlısını bulursun yakında.”

“Burada mı bulacağım?” deyip güldüm. “Tüm hayatımı burada geçireceğimi söylesem zavallı annemin yüreğine iner.”

“Böyle söylüyorsan buraya geleceğin belli olduğunda da inmiştir yüreğine. Şimdi iyi mi?”

Rahatça konuşurken bir anda durup kaşlarını çatarak bunu sorması beni güldürdü. “Evet, iyi.”

“Çok şükür. Gördün mü bak, bir şeycik olmaz. Sen kendi kismetini bulmaya odaklan. Nerede olacağımı Rabbim bilir ancak.”

“Doğru söylüyorsun,” dedim zayıf sesimle. “Ama evleneceğimi sanmıyorum.”

“Hımm... Evli kadınların sorunu ne biliyor musun?”

Kısık sesle konuştuğumuz için daha iyi duyabilmek adına Gonca ablaya doğru dönerek oturuşumu düzelttim. “Neymiş?”

“Hem herkes evlensin istiyoruz çünkü evlilik doğru kişiyle yapıldığında güzel bir şey. Hem de bekârlığı delice kışkanıyoruz çünkü bekârlığın verdiği özgürlük de kışkanılacak bir mesele. Eğer bu duygulardan sahip olmadığın kısma karşı arzun daha büyükse o zaman hayatı kendine zehir edersin.”

“Senin için durum nasıl?”

“Ay, ben kocama bayılırım,” dedi Gonca abla beni şa-

şırtan bir cana yakınlıkla. “Ara sıra insan bekâr olmayı özlüyor. Sonuçta bir çşin, çocukların sorumluluğu zaman zaman yorucu olabilir. Ama bekâr kalsam üç gün sonra yataklara düşerim kocamın hasretinden.”

“Ben de ciddi ciddi dinliyorum seni burada,” deyip tekrar önüme döndüğümde Gonca abla bana sataşmaya devam etti. Böylece çabucak Lalezen’c vardık. Servis bizi köyün girişinde bırakınca okula doğru yürüdüğüm kısa mesafede sabah soğuşu yüzünden burnum kıpkırmızı kesildi. Okulun içi dışarıdan daha da soğuktu. Mont giyme konusunda yanlış karar vermiştim anlaşılan. Zaten bugünlerde verdiğim doğru kararlar bir elin parmaklarını geçmezken yanlışlar sırtımda bir dağ gibi yükseliyordu.

“Off, ilk günden soba yakacağız yine.”

“Soba mı?” diye soruşumda öyle komik bir hayret vardı ki fark edilmemesi imkânsızdı. Gonca abla bana eğlenen bir bakış atıp kafasını sallayınca sınıfta, sobanın durduğu köşeye bakakaldım. Aptal bir insan değildim elbette. Burada bir soba varsa yakılacağını da biliyordum. Fakat bunun üstünde hiç düşünmemiştim.

“Hiç soba yakmadın mı? Ben de yakmamıştım ama öğrendim. Gel, sana da öğretelim.” Koluma girip beni binanın arkasındaki küçük odunluğa götürdü. Burada yüksek sıralar hâlinde istiflenmiş odunlar vardı. “Köylüden rica etmiştim bize odun kesmelerini, sağ olsunlar çok yardımcı olurlar o konularda.”

Etrafa bakarken biraz çaresiz görünmüş olmalıyım ki Gonca abla güldü. “O kadar zor değil, korkma.”

“Affedersin,” diye mırıldanıp yanına gittim. Kendime imalı bir şekilde şehirli kız dedirtmemek için çok çabalıyordum ama sonuçta imalı bir şekilde şehirli kızdım işte.

“Bak şimdi, bunlar çıra. Sobayı bunlarla yakacağız,” dedi ufak dal parçalarını göstererek. “Ufaklar biterse ka-

linlardan küçük parçalara bölerek çıra yapabiliriz. Hatta bu odunları da birkaç parçaya bölelim ki kolay tutuşsun soba. Al bakalım.”

Bana uzattığı tahta parçasına ne yapacağımı bilemez. hâlde baktığımda Gonca, köşedeki balta ve kütüğü gösterdi.

“Kırayım mı?”

“Zahmet olmazsa,” diyerek bana takıldığında kütüğe yanaştım. Bu sahneye aşinaydım elbette. Birçok filmde görmüş, kitaplarda okumuş, reklamlarda izlemiştim. Hepsi de havalı adam ve kadınlar tarafından gerçekleştiriliyordu ancak benim baltayı tutuş şeklimde havalı hissettiren tek bir yan yoktu.

Önce fazla hızlı vurduğum için komik duruma düştüm ama hakkını yiyemem, Gonca abla hiç gülmedi. Sonra da fazla narin davrandım sanırım. Aptal gibi görüldüğüme öyle emindim ki alnımda boncuk boncuk ter birikiyordu. Oysa rahatlayıp olurluna bıraksam şurada yapılamayacak hiçbir şey yoktu. Ancak endişelerimin beni beceriksizleştirmesine izin veriyordum.

Sonunda ihtiyacımız olan odun ve çıralarla sınıfa döndük. Gonca abla odunları sobanın içine yerleştirip birkaç tavsiyede bulundu. Çıraları da bir kibrit yardımıyla yakıp sobaya atarken maşanın öneminden bahsetti.

“Sıcak sobaya çıplak elle dokunacak kadar da şapşal değilim,” diye mırıldandım kızaran yanaklarımla.

“Ben öyleydim,” dedi üstündeki montu çıkarırken. Koyu yeşil, zarif, tunikli bir takım giymiş, başına renkli bir eşarp takmıştı. Onun böyle şık olduğunu görünce biraz rahatladım fakat kendi üstümü çıkarırken açık renkli pantolonumun uçlarının odunlukta uğraşırken lekелendiğini görmek canımı sıktı.

“Ne güzel olmuşsun,” dedi Gonca abla beni süzerken.

“Teşekkürler, sen de öyle.”

“Aslında çoğunlukla spor giyinirim ama bugün ilk gün diye özenli davranayım dedim. İyi ki öyle yapmışım yoksa yanında kendimi kötü hissederdim.”

Bu sabah aynı şeyleri düşündüğüm için güldüm. Sınıfları düzeltmek için az bir zamanımız kaldığını fark edince işe giriştik. Gonca abla bir metre ötedeki kapıdan geçip kendi sınıfına gitti, ben de kenarlarda kurumayı bekleyen sıraları nizama sokup poşetlerden hazırladığım süsleri çıkardım. Son olarak da çocuklardan yapmalarını istediğim mutluluk resimlerini panoya astığımda geri çekilip sınıfa baktım. Burası birkaç gün önceki izbe yerden uzaklaşmış, temiz ve renkli görünen güzel bir sınıfa dönüşmüştü. Bunun verdiği heyecanla daha sonra babama göndermek için birkaç fotoğraf çektim.

On dakika sonra içerideki katı soğuk kırılıp sınıf ısınmaya başladı. Hemen sonra ise geniş pencerelerden, okul arazisine giren çocukları gördüm. Giydikleri mavi önlükler önce beni şaşırttı, sonra da dudaklarımdan beklenmedik bir kıkırtı koptu. Uzun zamandır mavi önlüklü öğrenci görmemiştim. Çoğu okul etek-pantolon ve tişört tipi forma uygulamalarına geçmişti. Eskiden çalıştığım okul da çevre okullar da aynı durumdaydı. Çocukluğumdaki gibi mavi önlüklü bir okul grubu görmek beni nedense duygulandırdı.

Ben az önce odunları alana dek neredeyse donacaktım ama çocuklar üzerlerinde yalnızca yeleklerle koşturarak geliyorlardı. Onları karşılamak için dışarıya çıktığımda Emir hızla yaklaşıp tam karşımda durdu. “Öğretmenim şuna bak!” dedi bağırarak. Sonra iki eliyle anlamsız, komik bir hareket yaptı. Parmaklarının aldığı şeklin çiçeğe benzediğini biraz geç fark ettim. Yüzü bozulmaya başlamış olmasaydı muhtemelen bunu belli etmek üzereydim ancak hemen toparlanıp benzer bir hareketle parmaklarımı birleştirip ona uzattım.

“Bu bir güneydın çiçeği mi?”

“Evet! Ben buldum. Güzel mi?”

“Çok güzelmiş, teşekkür ederim.”

Tüm yüzünü kaplayan koca bir gülücükle karşılık verince uzanıp saçını okşadım. Arkasından diğerleri de gelip heyecanla bir şeyler anlatmaya koyuldular. Ahmet’le Murat buzağıyla birlikte uyuduklarından bahsediyor, Emir de onların kavgalarını hep ayıran bir hakem olduğunu söylüyordu. Üst üste konuştukları için anlamak zordu ama heyecanlarını bölmeden sessizce dinledim. Bu sırada Gonca Hoca’nın öğrencileri de gelmeye başladı. Kendi öğretmenlerine benim gördüğüm gibi bir sevgiyle yaklaşp onun kolunun altına girmekte hiç tereddüt etmiyorlar, bana da selam vermeden yanımdan geçmiyorlardı.

İkinci sınıf öğrencileri olan Dilan, Zeynep, Hüseyin ve Fırat da geldi. Dilan dışındakiler servisle başka bir köyden geldiği için tanışmak adına onlara odaklandım. Geçen yıl Gonca Hoca’nın öğrencisi olduklarından öğretmenin değişmesine üzüldüler mi diye sorduğumda Ahmet araya girip benim en iyi öğretmen olduğuma dair tutkulu bir konuşma yaptı.

Saat sekiz buçuğa geldiğinde el ele tutuşmuş koşturan iki küçük kız bahçeye girdiler. Son öğrencilerim de böylece teşrif etmişlerdi. Gazel ile Ayşegül nefes nefese yanıma varınca Ayşegül’ün saçlarını yine dağınık gördüm. Belki kendisi toplamaya çalıştığı için tokası kaymış, saçları omuzlarına doğru tutam tutam dökülmüştü.

“Geç kaldın, geç,” dedi Ahmet kelimeleri uzatarak. Elbette Gazel’le konuşuyordu. Gazel ona öfkeli bir bakış atıp bana döndü. “Özür dileriz hocam, uyuyakalmışız.”

“Sadece ben uyumuşum, Gazel uyandırmaya geldi.”

Ayşegül’ün mırıltısına Gazel şiddetle karşı çıktı. “Ama

Ayşegül'ün önlüğü bizdeydi, ben giderken götürmeyi unuttuğum için geri bizim eve geldik. Yoksa gecikmezdik.”

“Tamam, sorun yok. Birkaç dakikadan bir şey olmaz. Sınıfa hep beraber girelim diye bekliyorduk, hadi geçin bakalım.”

İçeri girip sınıfın kapısını açık tutarak girmelerini bekledim. Çocuklar gözlerini büyütür, abartılı şaşkınlık sesleri çıkarırken gizli bir gülücükle izledim onları. “*Okula Hoş Geldin.*” yazılı renkli süslere, sağa sola astığım çiçeklere, panodaki kendi resimlerine ilgiyle bakıp kıkırdadılar. İki sırayı yan yana sağ tarafa doğru, diğer üçünü de karşı köşeye doğru koymuştum. Sınıf küçük olduğu için boş görünmesi gibi bir durum söz konusu değildi, hem bu birleştirilmiş bir sınıf olduğundan hepsinin yan yana oturmaması daha iyi olacaktı.

Çocuklar sıralara yerleşti, sonu gelmeyecekmiş gibi görünen sorularını sıraladılar. Ben de fırsat bulduğum anlarda yeni öğrencilerle konuşup tanıştım çünkü okulun ilk günlerinde olması gereken buydu. Fakat biz o günü ben buraya ilk geldiğimde yaşayıp tüketmiştik.

Tahtaya yazılan ilk şey elbette öğretmenin adıydı. İkinci sınıflara tahtadaki *Ela Mercan* yazısını okutup dönemi resmi olarak başlattığımda ilk dersi bir okul dönemi boyunca neler yapacağımızı konuşarak geçirdik. Çocuklara kullanacağımız defter ve kalemlerle ilgili bir liste verip alamayacak olanlar varsa daha sonra bana söylemelerini istedim. İlk teneffüs saati çabucak geldi. Bahçeye çıkabileceklerini söylediğimde hepsi dışarı fırladı ama birkaç dakika sonra Ayşegül, elinde bir gelincikle geri döndü. Utangaç yüzüyle yanıma yanaşıp çiçeği uzattığında yüzüme büyük, içten bir gülücük kondu hemen. “Bana mı?” diye sorduğumda başını sallamakla yetindi. “Ne güzel bir çiçek, aynı senin gibi.” Çiçeğimi alıp kırmızı yapraklarıyla Ayşegül'ün yanağına dokunarak teşekkür ederken dağılmış saçları tekrar

gözümce takıldı. Hayatında onunla ilgilenecek bir kadın olmayışının bu çocuğu nasıl etkilediğini bilemezdim elbette. Fakat her kız çocuğunun okula giderken saçlarının güzelce taranıp toplanmasını isteyeceğinden emindim.

“Saçların oynarken biraz dağılmış sanırım, toplamamı ister misin?”

Ayşegül’ün yanakları kızardı. Ellerini kumral saçlarına götürüp, “Sabah geç uyandığım için toplayamadım,” dedi sessizce. “Feride teyze yapacaktı saçımı ama geç kalmayalım diye Gazel’le koşarak geldik.”

“Olsun, istersen ben toplayabilirim.”

Ayşegül başını kaldırmadan, gözlerini bana çevirerek bakınca ona gülümsedim. Uysallığı, utangaç tabiatı öksüzlüğünün daimî bir hatırlatıcısı gibiydi. Böyle olması haksızlıktı belki ama bunlar da insani duygulardı. Çocuğa acımıyor, sadece ona karşı büyük bir merhamet duyuyordum. Kendisi de aksini düşünmesin diye yüzüne bakarken neşeli bir gülücük kondurdum dudaklarıma.

“Olur,” dedi Ayşegül. Her zaman çantamda bulunan küçük tarağı çıkarıp çocuğu dizlerimin arasına doğru çektim. Saçları temiz, ipek gibiydi bu yüzden taramak hiç zor olmadı. “Saçımı örebilir misin öğretmenim?” dedi birden kafasını bana çevirerek. Sanki bunu söylemek için öncesinde cesaretini toplaması gerekmiş gibi aniden hareket edip bir çırpıda konuşmuştu.

“Olur, iki yandan öreyim mi?”

“Evet. Feride teyze bazen Gazel’le benim saçlarımı örüyor. Çok seviyorum örgülü saçı.”

Bana dedesinin her akşam saçlarını taradığını ama örmeyi bilmediğini anlattı. Babasının ona saç örmeyi öğreneceğine söz verdiğini fakat buna hiç zamanı olmadığı söylerken sesi alçalınca kalbimin kırıldığını hissettim. Babası uzun yol şoförü olduğu için Ayşegül yılın çoğunluğunu dedesiyle yalnız geçiriyormuş. Bütün bunların içinde bu

çocuğun hırçın ya da öfkeli olması için öyle çok sebep vardı ki onun bu sakin, sevgi dolu tabiatından etkilenmemek mümkün değildi.

“İşte bitti,” dedim küçük lastiklerle örgüleri bağlarken. Görebilmesi için telefonumdan örgülerinin bir fotoğrafını çekip ekranı ona çevirdim.

Ayşegül’ün yeşil bakışları öyle güzel bir ışıkla parladı ki o andan sonra bu çocuğun saçını her gün öreceğimi biliyordum. “Feride teyzemden bile güzel örmüşsün,” dedi hayranlıkla. “Teşekkür ederim öğretmenim.”

“Rica ederim canım, sabahları on dakika erken gelersen saçlarını hep örerim.”

Ayşegül belime yaslanıp bana sıkıca sarıldıktan sonra saçlarını Gazel’e göstermek için dışarıya koştu. Diğer kızların da saçlarını yapmam için içeriye dalacaklarına emin dim ama böyle bir şey olmadı. Bunun yerin Gonca Hoca’nın ikram ettiği çayı içerken Dilan ve Zeynep yanıma gelip benimle biraz sohbet etmek istediler. Zeynep okula bir yıl geç başladığı için sınıftaki çocukların hepsinden büyüktü ama bunun yanında karakteri de çok ağırbaşlı olduğundan hepsinin ablası gibi davranıyordu.

Bana İstanbul hakkında, üniversite hakkında sorular sordu. Kitap okumayı ne kadar sevdiğini anlatırken gözleri parlıyordu. “Teyzemin benden iki yaş büyük çocukları var, onların kitaplarını hep bana gönderiyor. *Küçük Balığın Rüyası* diye bir kitap göndermişti bana. O kadar güzel ki hep okumak istiyorum. Size de okuyayım mı öğretmenim?”

“Olur tabii, çok hoşuma gider,” dedim gülümseyerek. “İstersen bir gün derste arkadaşlarına da okuyabilirsin.”

“Tamam,” derken yerinde hafifçe zıpladı. Diğer çocuklar yazın pek de kitap okumakla, ders yapmakla ilgilenmemişti bu yüzden okumalarının gerilediğini düşünüyordum. Gonca Hoca, birleştirilmiş sınıfın en zor kısmının birler okumayı öğrenene dek geçen zaman olduğunu söyleyip

bana bu süreci nasıl yöneteceğime dair tavsiyeler vermişti. En azından alfabeyi tamamlayana dek ikinci sınıfları yazma ve okuma ödevleriyle meşgul etmeyi, bu sırada da ge-
rilemelerinin önüne geçmeyi hedefliyordum. İkinci derste çocuklarla oyun oynadık, bu sırada da birkaç harfi tanıdılar. Büyüklere ise oyun sırasında basit toplamalar içeren sorular sordum.

Ders sonuna doğru beslenme saati olduğunu duyurduğumda herkes yanında getirdiği çantayı sıranın üstüne çıkardı. Ayşegül, Gazel'in kinin eşi olan bir bezi çıkarıp sırasına serdikten sonra iki tane elmayı arkadaşının ve kendi bezinin üstüne koydu. Çantasını kapadığını görünce tüm yemeğinin bu olduğunu düşündüm ama yanında oturan çocuklar öyle doğal bir şekilde kendi yemeklerinden bir parça da Ayşegül'ün önüne koydular ki bir an sonra bezinin üstü iyi bir kahvaltıyla doluverdi.

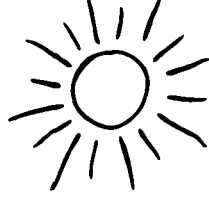
Gazel bir tane çöreği, Ahmet ev yapımı olduğu belli olan su şişesindeki meyve suyunu, Murat da küçük bir kabın içindeki peynir ve zeytini Ayşegül'ün önüne koydu. Bunu öyle basit bir sıradanlığın içinde yaptılar ki hiçbiri üstünde konuşmaya değer görmüyordu sanki.

Dilan kendisinin yaptığını söylediği kekten bana da ikram etti. Fırat ise çaydanlık getirirse çay yapıp yapamayacağımızı sordu. Bu soru bana neredeyse kahkaha attıracaktı ancak yanan bir sobamız varken çay yapmamız gerektiğini söyleyen çocuğun haklı olduğunu da inkâr edemezdim.

Öğle arasından sonra derslere ufak bir giriş yaptık. Hepsine birden odaklanmam mümkün değildi, dengeyi kurmak adına deneme yanılma yoluyla ilerleyerek bir sistem oturtmam gerekiyordu.

Okulun ilk günü bu şekilde geçip gitti. İlçedeki küçük odama döndüğümde avucumda çocuklarımdan görünüşüne övgüler sıralayarak uzatılan çiçekler, yüzümde ise tatlı bir gülücük vardı.

6. BÖLÜM

Sabah geldiğimde Ayşegül çoktan okulun kapısının önündeydi. Soğuktan burnu kızarmış, tortop olmuş bir hâlde kapının önünde dizlerinin üstüne çökmüştü. Onu tatlı sert bir havayla uyarıp bu kadar erken gelmemesini birkaç kez tembihledim. Fakat saçlarını tarayıp örmemi öyle büyük bir hevesle bekliyordu ki onu içeri alırken kaşlarımı çatıp ciddi görünmeyi bile başaramadım. Ben Ayşegül'ün saçlarını örerken Gonca Hoca sobamızı yakma nezaketini gösterince ona defalarca kez teşekkür ettim. Tek başıma soba yakmak beni biraz korkutuyordu.

Birleşmiş bir sınıfın zorluğunu da böylece tecrübe etmeye başlamış oldum. Birler okulla yeni tanıştığı ve hepsi köydeki özgürlüğe alışık çocuklar olduğu için disipline etmek ve bunu yaparken katı görünmemek zordu. İkiler ise onlara verdiğim ödevi yaparken haklı olarak sık sık soru soruyor ya da kontrol etmemi istiyorlardı. İki sınıf arasında bölünüp durmak dikkatimi toplamayı da verimli ders verme çabamı da olumsuz etkiliyordu ama zamanla daha kolay olacağını umuyordum.

Cuma günü öğle molası için dersi bitirdiğimde çocuklar hızla ayaklandılar. Emir ve Hüseyin çantalarından el örmesi takkeler çıkarıp taktıktan sonra bana el salladılar. Oğlanların kapıya yöneldiklerini görünce şaşkınca nereye gittiklerini sordum.

“Cuma’ya gidiyoruz,” dedi Fırat.

“Yani okuldan çıkıyorsunuz,” dedim yüzlerine imayla bakarak. Bahçeye çıktıklarını düşünsem öylece gitmiş olacaktı.

“Ee, camiye gideceğiz hocam. Çıkmadan nasıl gidelim?”

“Öylece okuldan çıkıp gidemezsiniz, siz daha çok küçüksünüz ve bana emanetsiniz. Bir şey olursa gitmek istediğinizde bana söylemeniz gerekiyor.”

Çocuklar kafaları karışmış gibi birbirine baktılar, sonra Hüseyin elini kaldırdı. “Camiye giderken de mi izin almamız gerekiyor?”

Bu, daha önce karşılaşmadığım bir soruydu. Biraz hayrete düşmüştüm. Çocukların camiye gitmesini engellemek istemezdim elbette ama burada nasıl davranmam gerektiğinden emin değildim. Normalde, ders saatlerinde bir çocuğun tek başına okuldan ayrılması kabul edilemezdi.

“Hocam, ders başlamadan geliriz ki,” dedi Murat. “Gitmek zorundayız. İmam şeker dağıtıyor cuma günleri. Bitecek geç kalırsak.”

“Ama sizi yalnız yollayamam ki,” derken Gonca Hoca’nın öğrencilerinin de aynı talepte olabileceklerini fark edip ne yapmam gerektiğini ona sormaya karar verdim. Ama çocuklar sabırsızdı. Murat birden dışarıya fırlayıp okul bahçesinin kapısına kadar geldi. Ben de arkasından fırladım, okuldan kaçacaksa peşine düşmeye kararlıyım ama o alçak bahçe kapısının eşiğinde durup feryat figan bağırmaya başladı.

“Çınar abi!”

Sesi öyle çok çıkıyordu ki tüm köy bu çığlığı duyuyor olmalıydı. Diğer çocuklar da ona katıldılar. Çaprazımızda kalan Sağlık Ocağı'ndan Çınar Bey hızla çıkıp yanımıza geldiğinde hepimiz kapıya toplanmıştık. Çocuklara ne kadar seslensem de beni dinlemiyorlardı.

“Ne oluyor?” diye sordu Çınar Bey telaşla. Kendimi öyle beceriksiz hissediyordum ki gururum kırılıyordu. Olan buydu işte.

“Seninle cumaya gelebilir miyiz?” diye sordu Emir.

Doktorun bakışları bir anlığına boşaldı, yüzünün sert hatları gevşeyip yumuşadı sanki. Bana baktığında neredeyse ağzımdan mızırdanan bir ses çıkacaktı ama kendimi tutabildim.

“Çocuklar camiye gitmek istiyorlar. Ben de yalnız gidemeyeceklerini söyledim. Sonra da...” devamını getirmedim. Sonrasında olanlar ortadaydı.

Çınar Bey'in yüzü anlayışla aydınlandı, ardından tatlı sert bir tavırla aşağı, gözünün içine bakan çocuklara döndü.

“Bunun için mi bir yeriniz kopmuş gibi bağırdınız?”

“Bizi götürecek misin götürmeyecek misin?” dedi Murat sabırsız bir hâlde. “Şekerler bitecek ya!”

“Öğretmeniniz izin verirse götürürüm.”

Beş küçük surat bana dönüp yalvarmaya başladığında kendimi o kadar kötü hissettim ki izin vermekten başka şansım yoktu. Çocukları camiye göndermeyen bir öğretmen olamazdım ya.

Caminin yerini soramadan fırlayan çocuklar Doktor'un uyarısıyla birkaç adım sonra durmak zorunda kaldılar. Çınar Bey köyün güvenilir doktoru olduğuna göre endişeleneyeceğim bir şey yoktu ama yine de çocuklara dikkat edeceğini söylemesine minnettardım.

Arkamı dönünce Gonca Hoca'nın okulun duvarına yaslanmış, eğlenen gözlerle beni izlediğini gördüm. Asık bir

yüzle yanına gidip öğrencilerinin nerede olduğunu sordumda güldü.

“Camiye gittiler.”

“Neden beni uyarmadın?”

“Aklıma gelmedi. Gel, sana bir çay içirelim.”

Yanımızda durmuş neler olduğunu anlamaya çalışan kızlara bahçede oynayabileceklerini söyleyip beni kendi sınıfına almasına izin verdim. Bu, öğretmenlikte beşinci yılımdı. Yeni yetme değildim. İyi bir öğretmen olduğuma inanıyordum fakat yeni sınıfımla, *aslında sınıflarımla*, ilk haftam neredeyse berbat geçmişti. İki sınıfı aynı anda okutmak kolay iş değildi. Kendimi yetersiz hissetmeme sebep oluyordu. Alıştığım düzenden, kültürden tamamen uzak olmak her şeyi yanlış yapıyor gibi hissetmeme sebep oluyordu. Az önce komik duruma düşmüş olmalıydım.

“Üzgün müsün?” dedi Gonca Hoca. “Yapma canım, onlar çocuk. Unuturlar hemen.”

“Bence herkese anlatacaklar.”

“Burada zorlanıyor musun Elacığım?” Önüme konan bir bardak sıcak çaya içli bir bakış attım. Saat on birden sonra sobaya çok ihtiyaç duymuyorduk ama çay yapmak için iyi bir araçtı.

“Biraz... Aslında çok. Daha bir hafta olduğunu biliyorum ama çocuklara hiçbir şey öğretemeyecekmişim gibi geliyor. Bu kadar az öğrenciye kolayca eğitim verebileceğimi düşünüyordum ama iki farklı sınıfı aynı saatlerde çalıştırmak çok zor. Hepsine eşit şekilde zaman ayıramıyorum. Az daha namaz kılmalarına izin vermeyen bir öğretmen olacaktım. Berbat hissediyorum.”

“Çocuklar köyde özgürlüğe alışıklar, bu yüzden her şeyi yapabileceklerini düşünüyorlar. Sen de sıkı kurallara alışsın. Bocalaman normal, kendine biraz zaman ver.”

Başımı salladım ama hâlâ kendimi kötü hissediyordum.

Aslında komik duruma düştüğümü düşünüyorum, utanç duyuyordum. Köylülerden biri birkaç kap yemekle çıkagelince toparlandım. Kadının okula gelecek çocuğu yoktu ama bize yemek getirmişti.

“Medine teyzeciğim, hıngal mı yaptın,” dedi Gonca heyecanla. “Çınar bugün burada diye yaptın, değil mi?”

“Size de getirdim ama,” dedi yaşlı kadın köylü ağzıyla. Hâlimizi hatırlamızı sorduktan sonra diğer kapları bırakmak için Sağlık Ocağı’na gitti.

“Çınar çok seviyor bu yemeği. Hemşiresi de oluyor yanında. Köylüler çok sever doktorlarını, onun geldiği gün güzel yemekler yapılır hep. Hıngal da yaparlar sık sık.”

Annemin de ara sıra yaptığı hamurlu bir yemektir bu. Biz üstüne yoğurt ve kıymalı sos dökerdik ama burada sadece haşlanmış hamur ve biberli, tereyağlı lezzetli bir sosla hazırlanmıştı. Harika bir yemektir ancak köylülerin bizim öğle yemeğimizi düşünüp neredeyse her gün okula yemek taşımalarına hayret ediyordum. “Çok lezzetli,” dedim ağzıma koca bir kaşık alıp. “Bana da yapsınlar sık sık.”

Moralimi düzeltmeye, şakacı olmaya çalışıyordum ki Gonca Hoca’nın yüzüne tuhaf bir gülücük yayıldı.

“Ay, ne de çok ortak yönünüz var Çınar’la.”

Konu ilişkilere gelince hep saf bir insan olmuştum. Hele ki içinde bulunduğum sıkıntılı vaziyet dolayısıyla aklım böyle işlerden o kadar uzaktaydı ki o muzip gülüşün, o sözlerin altındaki imayı kavrayamadım.

“Neyimiz ortakmış?” diye soruşum sırf sohbeti devam ettirmek adınaydı.

“Yaşınız,” dedi Gonca omuzlarını sallayarak. “Mesleğiniz.”

“Mesleğimiz mi?”

“Devlet memurusunuz ikiniz de.” Gözlerimi devirince kırdadı. “Hıngal seviyorsunuz. Sonra medeni durumunuz...”

Niyetini anlayınca ihanete uğramış gibi bir *hih* sesi çıkardım. “Yok artık Gonca abla.”

“Ay niyeymiş, böyle şeyler her zaman ‘var artık’ tır. Yok artık olması için bir tarafın evli olması gerekir ancak.”

“Ben evliyim,” diye söylendiğimde komik bir kıkırtıyla güldü.

“Hayırlı olsun evliliğin.”

Böyle mevzular beni oldum olası utandırıyordu. Pembe yanaklarımla yemeğimi yemeye devam ettim. Yarım saat sonra Medine teyze tabakları almak için geri geldi. Kirli tabakları vermek konusunda kötü hissediyordum ama Gonca Hoca bu düzene alışmış görünüyor, böyle şeyleri dert etmiyordu. Bense bu konularda annem tarafından titizlikle öğütlenerek büyümüştüm. Dolayısıyla hayatım da onun gelenek anlayışına göre şekillenmişti. Teyze, tabakları alıp bize iyi dersler dileyerek ayrılırken ona birkaç kez teşekkür ettim.

Yıllardır öğretmendim ancak ilk kez çevremde böyle saygın birisi oluyordum. İstanbul’daki hayatım bir yarıştan ibaret gibiydi. Ailem bana böyle davranmasa da hayatın kendisi buydu. Kim daha çok okuyacak, kim daha çok puan alacak, kim ne kadar para kazanıyor, kimin hayatı daha konforlu, kim bunca çabanın ardından bir şeyler elde etmiş... Bütün bunlar insanların başarılarını küçültüyor, bir yarışın içindeki derecelerden ibaret kılıyordu. Yanınızda bir doktor, bir iş adamı varsa öğretmenliğin ne kolay olduğundan dem vurarak sizi hakir görebilirlerdi. Ya da bir ilkokul mezunu, ticarete başarılı olup on yıllarca okumuş herkesin üstü olduysa kıyasa maruz kalan insanlar tatmin duygusunu yitirebilirdi.

Oysa burada herkes bana *Öğretmen Hanım*, diyerek selam veriyordu. Hayatta başka ne yaptığım ile ilgilenmiyor gibiydiler. Kaç yıl okumuşum, sınavlardan kaç puan almışım, bununla da ilgileneceklerini sanmıyordum. Okuyup

öğretmen olmuş, köylerine göreve gelmiştim. Bunun için de saygı görüyordum. Bu kadar sade bir anlayış beni şaşırtıyor, aynı zamanda onurlandırıyordu.

Bu yüzden en ufak hatamda bile kendime çok yükleniyordum. Çocuklar camiden döndüğünde temkinli görünüyordlardı. Onlara kızdığımı düşünmüşlerdi sanırım, bunu düzeltmek için hocanın Cuma hutbesinde ne anlattığını sorup dinledikleri için onları takdir ettim.

Öğrencilerin arasında bölünürken zaman hızla akıyordu. Son ders bitip de okul boşalırken, “Seni çok seviyorum canım hocam,” dedi Gazel.

Çantasını sırtına takmış, kollarını belime sararak başını geriye doğru yatırmıştı. Saçlarını okşayarak ona gülümse-dim. Bugün ikinci sınıfların dersini sürekli böldüğü için onu azarlamak zorunda kalmıştım, aksi hâlde duracak gibi değildi. O andan beri de kendini affettirmek için türlü tatlılıklar yapıyordu.

“Ben de sizi seviyorum kızlar. Ödevlerinizi yapmayı unutmayın.”

Ayşegül örgülerini sallayacak bir şiddetle başını sallarken Gazel hiç bitmeyen soruları için ağzını açtı. Ders zili çalalı çok olmuştu ama çocuklar servis beklerken bir süre daha okulda durduğumu keşfettiklerinden beri benimle kalmak istiyorlardı.

Servisin yakında geleceğini söyleyerek Gazel’den önce davranıp onları gönderdim ama aslında Çınar Bey’i bekleyecektim. Bugün Taşlıca’ya, Berat’la tanışmaya gidiyorduk. Birkaç gündür özel eğitim hakkında araştırma yapıyor, öğrenciye nasıl davranmam gerektiği konusunda bilgi edinmeye çalışıyordum. Kaynaştırma öğrencileri için uygulanan müfredatı incelemiş, kendime birkaç plan çıkar-mıştım. Berat’la tanışana dek hangi planı uygulayacağıma karar veremezdim ama ona en doğru şekilde eğitim vere-

bilmek için elimden geleni yapacaktım. Çınar'ı beklerken de bu planları gözden geçirebilirdim. Biraz da dinlenmek istiyordum açıkçası. Küçük çocuklar insanı çok yoruyordu, başka bir çocuğa eğitime gitmeden önce biraz soluklanmak, bir kahve molası vermek en iyisiydi.

Gonca Hoca'nın eski olsa da iş gören elektrikli cezvesini fişe takıp kendime bir Türk kahvesi yaparak masama döndüm. Özenle doldurduğum ajandamı açıp dün yaptıklarımızı kaydederken çantamdaki renkli kalemle sayfanın etrafına küçük çizimler yaptım. Ajandalarımı günlük gibi kullanır, içlerini eğlenceli çizimlerle doldurmayı severdim. Geçmiş birkaç ayın sayfaları can sıkıcı şekilde tertemiz ve dokunulmamış olsa da buraya geldiğimde ajandamı tekrar doldurmaya niyetlenmiştim. İlk birkaç gün sadece programımı yazarken farkında bile olmadan o güne dair hislerim, endişelerim, çocuklara dair anılarım ajandayı doldurmaya başlamıştı. Dün sayfanın köşesine mavi önlüklü karakteristik çizimler bile yapmıştım. Eskiden severek yaptığım bu ufacık rutine dönmenin böyle iyi hissettirmesine şaşıryordum. Oysa çoğu zaman bizi üzen, moralimizi kolayca bozan şeyler de aslında önemi olmayan, küçük aksilikler değil miydi?

Kendime verdiğim bu küçük, sessiz zaman iyi gelmişti. Saatin yaklaştığını görünce fincanımı yıkayıp masamın üstünü toparladım. Bu sırada camdan Çınar Bey'in arabasının yaklaştığını gördüm. Bugün üzerime uzun bir etekle annemin ördüğü bol kazaklardan birini giymiştim. Saçımı gevşek bir örgüyle tek omuzdan aşağı salıp uzun perçemlerimi açık bırakmıştım. Pazartesiden sonra ince giyinme hatasını tekrarlamıyordum. Öğlen saatleri biraz sıcak olsa da sabah ve ikindi vakitleri giderek daha soğuk oluyordu.

Burada daha rahat bir giyim tarzına ihtiyaç duyduğum için geçen günlerde bir internet alışverişi yapmıştım. Üze-

rimdeki etek yeniydi. Kalçalarıma kadar uzanan geniş ka-
zağım ise hem hoş hem de sıcacıktı. Bir arkadaşımın rast-
laşsaydım bana farklı göründüğümü söylerdi muhtemelen.

Bunu biliyordum ama bu farklılık giysilerimden miy-
di yoksa hayatımdaki değişimler mi her şeye yansiyordu,
söyleyemiyordum. Tek bildiğimi eski alışkanlıklarımın,
sevdiğim şeylerin, rutinlerimin çoğunun ortadan kaybol-
duğuydu. Çevremdeki insanlar bile bütünüyle değişmişti.
On gündür telefonumun internetini açmıyordum. Bundan
çok daha uzun bir süredir sosyal medya kullanmıyordum.
Fakat hayatımdaki temel değişim, kız kardeşimle konu-
şmuyor olmamdı. Bu, bir insanın hayatını ve kişiliğini de-
ğiştirecek türden bir durumdu.

Çantamı omzuma asıp okuldan çıktım. Çınar Bey tam
da kornaya bastığı sırada beni gördü. Beceriksizce el sal-
layıp yanına oturdum. Mesafeli bir selamlaşmanın ardın-
dan yola koyulduk. Öğlen çocukları camiye götürdüğü için
ona teşekkür etmeyi düşündüm ama bu olayı hatırlatmak
istemedim. Hava bulutlanıyor, öğlen parlak olan gökyüzü
giderek grileşiyordu.

“Radyoyu açsam rahatsız olur musunuz?”

Araba öyle sessizdi ki Çınar Bey konuştuğunda irkil-
dim. “Yok, olmam.”

Başını hafifçe sallayıp telefonuna uzandı. Radyo yerine
telefonu bağlayıp eski türkülerin yeni nesil yorumlarından
oluşan bir çalma listesi açtı. Hepsi yumuşak sesler, sakın
ezgilerden oluşan türkülerdi. Bu versiyonların çoğunu ilk
kez duyuyor olsam da hoşlanmıştım.

Ana yoldan koptuğumuz bir dönüşten sonra yol biraz
bozuldu. Taşlı bir alanda biraz sarsılarak ilerledikten sonra
köye vardık. Önce müzik kapandı, ardından durduğumuz
evin balkonunda, duruşunda bir bozukluk olan çocuğu gör-
dük. Zorlukla ayakta durur gibi görünmesine rağmen bü-

külmüş ellerini coşkuyla sallıyor, koca bir gülümsemeyle bağırarak sesler çıkarıyordu. Çınar Bey, Berat'ın engelin-den bana bahsettiği için buna hazırlıklıydım. Gülümseyerek arabadan inerken Berat, "Öğretmen!" diye bağınıyordu. İçeriden koşup gelen kadın bir yandan tülbentini düzeltirken bir yandan da Berat'ın koluna girdi.

"Hoş geldin Doktor Bey'im, Öğretmen Hanım'ım," dedi Berat'ı kenara çekerken. "Sabahtan beri kapıda bekliyor sizi. Heyecanlandı biraz ama korkmayın, zararı olmaz."

"Olur mu öyle şey, böyle tatlı bir çocuktan neden korkalım?" dedim Berat'ı gözleyerek. Söylenenleri ne kadar farkında, neyi ne kadar anlıyor henüz bilemezdim ama üzülmesinden endişe etmiştim.

Berat neşeyle, sertçe ellerini birbirine vurdu. "Öğretmen geldi. Öğretmen!"

"Merhaba Beratçığım. Ben Ela öğretmen," dediğimde yüksek sesle güldü.

"Öğretmen!"

"Ben de buradayım aslan." Çatık kaşlı, sessiz yol arkadaşım çocuğun ensesini kavrayıp eğilerek ona bakarken gülümsüyordu. "Abinin hakkından geldin mi?"

"Bütün golleri ben attım!" Kelimeleri çıkarırken zorlanıyordu ama yüzünü ikiye bölen gülümsemeye bakarsak buna aldırdığı yoktu.

"Aferin sana. Bütün harfleri de öğrenip okumayı sökeceksin artık, değil mi?"

"Doktor olacağım sen gibi!" derken elleriyle Çınar'a vuruyordu.

Yakınlıklarına bakınca onun buraya ne sıklıkla geldiğini merak ettim. Berat'ın annesi Fatma Hanım bana binbir teşekkür ettikten sonra bizi içeri geçirdi. Burası eski bir köy eviydi. Eşyalar da ev kadar eski görünüyordu ama içerisi sıcacıktı.

“Siz derse başlarsınız, ben biraz köyü gezeceğim,” dedi Çınar Bey. Çıkmak için arkasını döncekken durdu. “Size numaramı vereyim. Bittiğinde beni arayın, olur mu?”

“Tabii, olur.”

Aceleyle telefonumu çantamdan çıkarıp numarayı kaydettim. O gittikten sonra Fatma Hanım yanımıza oturdu. Ondan sessiz olmasını rica edip Berat’la sohbete başladım. Önce ona neleri yapmayı sevdiğini, yapamayıp öğrenmek istediklerini sordum. Yarım saat kadar sohbet ettik, bu sırada annesinin çay teklifini defalarca kez geri çevirmek zorunda kaldım. Berat’ın dikkati kolay dağılıyordu. Sorularına başka konularla ilgili cevaplar veriyordu ama önümüze bir kalem ve defter çıkardığımda heyecanını tekrar kazandı.

Ellerinin şekli gevşek bir yumruk gibi olduğundan kalem tutmakta zorlanıyordu. Önce bunun üzerinde çalıştık. İki saatin sonunda hâlâ düz çizgiler çekmeye çalışıyorduk. Berat yapamadığı için sık sık öfkeleniyordu ama annesinin yardımıyla onu sakinleştirip devam ediyorduk. Daha ilk dersten büyük bir sabır göstermem gerektiğini anladım. Fatma Hanım daha önce de bir öğretmenin geldiğini ama Berat’ın okuma yazma öğrenemeyeceğini söyleyip bir süre sonra dersleri bıraktığını söylerken ona uyaran bir bakışla döndüm. Çocuğun yanında bunlardan bahsetmesini istememiştim. O annesiydi, daha iyisini bilirdi elbet ama zaten her çizgiyle hayal kırıklığına uğrayan oğlunu daha fazla üzmemize gerek yoktu.

Ödev olarak hafta boyunca her gün üç satır çizgi çalışması verdim. İki buçuk saatimiz çoktan dolmuştu ve bizi bekleyen biri varken dersi bitirmem gerekiyordu. Zaten Berat da çok yorulmuşa benziyordu.

Fatma Hanım, Berat’ı biz çalışırken gelen babasıyla abisinin yanına, diğer odaya götürüp yanıma döndüğünde bir sonraki derse kadar her gün gösterdiğim çizgi çalışma-

larını oğluna yaptırmasını istedim. Onun yardımı olmazsa bu kısa sürede tek başıma fayda sağlayamayacağımı birkaç kez tekrar edip ondan söz aldım. İkimiz beraber çalışırsak Berat'a okuma yazma öğretebilirdik, buna benim kadar inanmazsa bir şansımız olmazdı.

“Allah razı olsun hocam,” dedi ellerimi tutarak. “Söz veriyorum, her gün çalıştıracağım Berat'ı.”

Çınar Bey'i arayıp dersi bitirdiğimi söyleyince ev sahibi gitmememiz için diller döktü. Yemek yaptığını, yemeden gidersek çok üzüleceğini söylerken ben de geç olduğu için dönmemiz gerektiğinde ısrar ediyordum. Kadının köy ağzı çok baskındı, o kadar ki hızlı konuştuğu için söylediklerinin bir kısmını anlayamıyordum bile.

Çınar Bey bizi bu hâlde bulunca bu kez Fatma Hanım ona yalvarmaya başladı. Evin babası da yanımıza gelmiş, ısrarlara katılmıştı. “Açsınızdır, ben her girdiğim evde bu ısrarlarla bir şeyler yemek zorunda kaldım. Siz de karnınızı doyurun isterseniz.”

Berat'la tanışmak üzerime duygusal bir yorgunluk bindirmişti, tek istediğim eve gitmekti ama herkes iki lokma yiyeyim diye gözümün içine bakarken daha fazla gitmekten bahsedemedim.

“O zaman sadece bir tabak yiyeyim, sonra gidelim.”

Fatma Hanım nereden çıkardığını hiç anlamadığım, üstü dolu koca tepsiyi odaya getirirken Berat'ın abisi yere ufak bir sofraya koydu. Tepsi üstüne konup kaşıklar dizilince yere oturduk. Çınar Bey tok olduğunu söylemesine rağmen yemekte keşkek olduğunu görünce oturdu. Bu benim sevdiğim bir yemek değildi, o yüzden tadına bakınca şaşırdım. Nasıl yaptığını sorduğumda Fatma Hanım tüm gün odun ateşinde pişirdiğini söyledi. İstanbul'da birkaç akrabada yediğim keşkekle hiç alakası olmayan, leziz bir yemektir bu. Öyle ki ikinci tabak teklif edildiğinde hayır diyeme-

dim. Ev sahipleri bizi nasıl ağırlayacağını şaşırmış, etrafta pervane oluyor, Berat sık sık bağırarak varlığını hatırlatıyor, abisi ise bana utangaç bakışlar atıyordu. Evin babası Hasan ile Çınar Bey'in çiftçiliğe dair konuşmaları sürerken ben de Fatma Hanım'la bir sohbeti sürdürmeye çalışıyordum. Bana aşırı bir ilgi gösterdiği için bu kolay olmuyordu.

Nihayet evden çıktığımızda saat dokuzu geçmiş, hava zifiri karanlığa bürünmüştü. Arabaya bindiğimizde Çınar Bey'in şarkı açmadığına sevindim. Zihnim dolmuş, yorulmuştum. Son bir haftayı sürekli kendime yüklenerek ve eleştirerek geçirmişken bu akşam bana ağır gelmişti. Yarın yataktan çıkmadan tüm gün dinlenmek istiyordum.

"Ders nasıldı?"

Çınar Bey'in sorusu zihnimdeki bulanıklıktan beni sıyırdı. Koltukta hafifçe dikleşerek oturuşumu düzelttim. "İyi değildi sanırım. Berat'ın ilgisi en fazla bir dakika sabit kalıyor."

"Sizi severse gösterdiği ilgi de artar belki."

"Belki..." derken sesim fazla kısıktı. Belki de bu yüzden, Çınar Bey nasıl hissettiğimi sordu. Kolayca iyi deyip geçiştirmeliydim ama tavrındaki çekimserlik bana samimi görünüyordu. Belki bu yüzden doğruyu söyledim.

"Aslında biraz üzgün hissediyorum. Böyle hissetmem gerekir."

"Bu acıma duygusundan mı, merhametten mi?" diye sorduğunda ona baktım.

Yavaş gidiyorduk çünkü yol çok karanlıktı. Farların ışığı olmasa burada olmak korkutucu olabilirdi. Çınar Bey bakışlarını bana hiç çevirmese de kulağının bende olduğuna bir şekilde emindim.

"Merhametten olmalı. Çocuğunu zorlukla büyüten, onun için çabalayan bir aileye acıyamam."

"Öyleyse üzgün hissetmeniz yanlış değil. İnsan bazen üzülmeli. Kendinden daha kötü, daha zor durumda olanları

görmeli ki sahip olduklarının kıymetini gerçekten anlayabilsin. Bir başkası için faydalı olmak insanın kendisine yapacağı en büyük iyiliktir.”

“Bu yüzden mi demek için çalışıyorsunuz?”

“Dernekteki herkes bu yüzden çalışıyor.”

Söylediklerini düşündüm. Bugün Berat için üzgün hissediyordum ama ona okumayı öğretebilirim bunu hayatım boyunca unutmazdım. Onlar da unutmazdı, buna emindim. Belki Berat yaşlı bir adam olduğunda bile beni sevgiyle hatırlar, benim için dua ederdi. Kendi hayatım için yapabileceğim daha iyi ne vardı ki? Bu yüzden öğretmen olmuştum. Çocuklara bir şeyler öğretmek, kıymetli bir şey yapmak için.

“Dernek için yapabileceğim başka bir şey olursa, yardım etmek isterim.”

Çınar Bey başını çevirip bir anlığına yüzüme baktı. Gülümsemedi ama gözlerindeki mesafeli tavır, kısa bir an için kırılıp arabadaki havayı yumuşattı sanki.

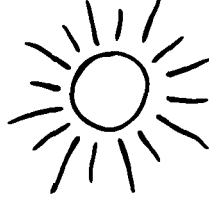
“Buna çok seviniriz Ela Hanım.”

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğimden bir şeyler geveleyip koltuğuma iyice çöktüm. İnsanların hakkımda ne düşündüğüne çok önem verirdim. Öyle olmamasını diliyordum fakat bu elimde değildi. Bu yüzden başıma gelenlerden sonra İstanbul’dan kaçmak istemiştım çünkü herkes arkamdan konuşuyormuş gibi hissediyordum.

Çınar’ın mesafeli duruşunun, sert mizacının benimle ilgili olmadığını bilsem de karşısında birkaç kez kendimi kötü hissedeceğim durumlara düştüğüm için zihnimde benim aptal olduğumu düşündüğüne dair bir inanç oluşmuştu. Bunu aşamadığım gibi, bu yüzden yanında kendimi çok gergin hissediyordum.

Keşke başkalarını bu kadar önemsemeyi bırakıp kendime odaklanmayı başarabilseydim. O zaman sıkıntılarımla aşmak çok daha kolay olurdu.

7. BÖLÜM

Cumartesi günü öğlene dek uyuyacağımı düşünmüştüm fakat her zaman kalktığım saatte gözlerim açılıverdi. Kaloriferler açık olmasına rağmen odanın içi soğuktu. Perdenin aralığından görünen hava kasvetliydi ve ben hiçbir şey yapmak istemiyordum. Bu yüzden sadece tuvaleti kullanmak için yataktan çıktım, bu sırada kahve yapmak için ısıtıcıyı çalıştırdım ve on dakika sonra üstümde kalın bir hırka, kucağımda bilgisayarım, elimde buharı tüten fincanımla yatağıma kuruldu. Telefonumun internetini kullanmadığım için birkaç siparişimin durumunu bilgisayardan kontrol ettikten sonra sevdiğim bir dizinin eski bölümlerini izledim. Bunu yapmak birkaç saatliğine de olsa hayatımda hiçbir şey değişmemiş gibi hissettirdi. Ailemden kaçıp uzak bir şehre gelmediğim, herkesle iletişim kurmaktan kaçmadığım günlerde ara sıra bunu yapardım. Odama kapanır, sevdiğim bir dizi izleyerek ya da en sevdiğim kitaplardan birini tekrar okuyarak kendimi dinlendirirdim.

Bugün de öyle hissediyordum. Düşüncelerime kapılıp gitmediğim, endişelenip durmadığım birkaç saat geçirmek dinlenmiş hissettirmişti. Midem guruldamaya başlayınca bilgisayarımı kapatıp yataktan çıktım. O sırada telefonum

çaldı. Melek ablanın aradığını görünce üstüme akın eden karmaşık duygularla cevap verdim. Bunun benim için önemli bir arama olduğu aşikârdı.

“Müjdemo isterim!” diye cıvıldaayan sesi duymak tüm bu endişelerin üzerinden esen ferah bir rüzgâr gibiydi.

“Ankara’ya mı gidiyorsun?”

“Evet! Ah Elacığım, gözümüz aydın ikimizin de.” Benimle konuşurken birkaç kez sonradan üzülmemek için umutlanmak istemediğini söylemişti. Bu yüzden gitmeyi ne kadar istediğini fark etmemiştim ama şimdi sesi çok mutlu geliyordu. Eh, ben de mutluydum tabii. Bu küçük odadan çıkıp kendi evime geçebilecektim. “Dün akşam gelmiş haber, ben de nöbetteydim. Ancak fark ettim. İstersen hemen gel de konuşalım. Ben de ona göre hazırlığıma başlarım.”

“Çok iyi olur. Görüşürüz birazdan.”

Telefonu kapayıp hızla hazırlandım. Hava bugün soğuk ve yağmurluydu. Üstüme sıcak tutacak bir şeyler giyip kahverengi paltomu geçirdim. Saçlarımı basitçe toplayıp yüzüme nemlendirici sürdükten sonra çantamı alıp çıktım. Zehra’ya yakalanmadan dışarı çıkabildiğim için kendimi şanslı sayıyordum ki Hakan abi karşıdan göründü.

“Vay, vay, sen neredesin ya!” diye bağırdığında iç çektim. Birkaç kez beni aramış, bir yerler göstermeyi teklif etmişti ama evlerin hepsi müstakil, eski ve eşyasızdı. Tek başıma tanımadığım bir yerde, güvenliğinden emin olamadığım bir evde oturmaktan biraz korkuyordum ama bunu ona söylemek istememişim. Bu yüzden bana kaprisli biriymişim gibi davranıyordu ki bu biraz rahatsız ediciydi.

“Çalışıyorum,” dedim yaklaştığında.

“Gelmedin evlere bakmaya. İşin yoksa götüreyim seni şimdi.”

“İşim var maalesef. Hatta geç kalıyorum, iyi günler.”

Nereye gittiğimi, ne yaptığımı sordu ama el sallayarak onu geçiştirdim. Kötü bir insan olduğunu düşünmüyordum fakat yakınlık göstermek istediğim birisi de değildi. Benimle yürümesin diye ana caddeden rastgele bir sokağa daldım fakat bu yanlış bir seçimdi. Bu sokaklara hiç girmemiştim. Hâliyle Melek ablanın evini buradan bulamazdım. Geri dönüp caddeye tekrar çıkarsam da bu kez Hakan abi beni gideceğim yere götürmeden asla bırakmaz, kaybolduğumu söylerdi. Bu doğru olacağı için rastgele bir şekilde yürümeye devam ettim. Yön bulma becerilerim pek gelişmiş değildi. Ne haritalar olmadan yabancı bir yerde gezebileceğime ne de bu kadar uzun süre internetsiz yaşayabileceğime inanırdım ama burada yaptığım şeyler bunlardı. Bazen iyi hissettiriyordu ama diğer zamanlarda bir parça zavallı olduğumu düşündürüyordu bu durumlar.

Yürürken bir fırın görünce henüz bir şey yemediğimi hatırladım. İçeriye girip tezgâha bakınınca ekmekten başka simit ve yuvarlak çörekler gördüm. Onların ne olduğunu sorduğumda amca da bana kimin kızı olduğumu sordu.

“Buralı değilim, öğretmenim ben. Lalezen’e yeni atandım.”

“Oo, Hoca Hanım. Ben Mehmet amcan. Ne zaman bir ihtiyacın olursa hep buradayım. Sana Sırça çöreği vereceğim şimdi. Benden bu. İlk yiyenlere her zaman benden olur. Sonra zaten yemeden duramazsın.”

Adam kısa boylu, bıyıklı, kırmızı yanaklı biriydi. Koca göbeği yüzünden hareket ederken zorlanıyordu ama yüzünde hep içten bir gülücük vardı. Ben de ona gülümse dim. Baskın Anadolu ağzıyla, sevecenlikle konuştuğunda gülümsememek zordu zaten.

“Teşekkür ederim. Ben de askıda ekmek bırakayım o zaman, olur mu?”

“Hiçbir şey bırakamazsın buraya. Bir garibe ekmeğini senin hatırına verimiz bugün. Yarın gel, ne istersen kendin al.”

Poşeti uzatıp beni kovar gibi elini sallayınca gülerek bir kez daha teşekkür ettim. Bu tavırlara artık alışmaya başlıyordum. Herkes böyle değildi şüphesiz ama genel olarak insanlar sevecen ve paylaşımcıydı. Fırından çıkıp poşetimdeki çörekten bir parça kopardım. Hâlâ sıcaktı, nefis kokuyordu. Öyle ki midem ona ulaşmak için feryat etmeye başladı.

Ağızma atıp çiğnerken adımlarım durdu, elimdeki parçaya gözlerimi büyüterek bakıp hepsini tek lokmada ağızma atıverdim. Ağızda eriyen lezzet Mehmet amcanın neden o kadar öz güvenli olduğunu açıklıyordu.

“Abla, ayakta yemek yeme. Şeytanlar kuyruk olur arkana vallahi,” dedi bir ses karşıdan. Dönüp bakınca demekte tanıştığım Gökhan’ı gördüm. Bu kadar az insan tanıyorken bile tanıdıklarla karşılaşıyorsam burada çevre edindiğimde ne olacağını merak ediyordum.

“Çok acıkmışım, sıcak çöreğe dayanamadım.”

Poşetimi ona uzatınca hiç çekinmeden gelip çöreğimden bir parça kopardı.

“Dayanamazsın tabii. Hemen öğrenmişsin neyi nereden alacağını. Her fırın yapıyor bu çörekten ama Mehmet amca gibisi yoktur. Kapaş kapaş gider çörekleri, iyi bulabilmişsin sen. Bana hiç denk düşmüyor.”

“Tezgâhta birkaç tane daha vardı. Sana da alayım mı?”

Beraber yürümeye başlamıştık bile. Gökhan haylaz bir sırtmayla başkasının çöreğini yemenin daha tatlı olduğunu söyleyip yemeğime utanmazca ortak oldu. Büyük bir çörek olduğundan ben de izin verdim. Zaten parasını da ödeyememiştım. Paylaşmak iyi hissettiriyordu.

Gökhan'a Melek'in evini sorduğumda ara sokaktan bulmamın zor olacağını ve beraber gidebileceğimizi söyledi. Zaten o tarafa gideceği için bir şey demedim. Yolda onun daha on altısında olduğunu, üniversiteyi İstanbul'da okumak istediğini öğrendim. Savcı olmak istiyor, bu yüzden çok çalışıyordu. Dernek işlerini de severek yaptığı ortadaydı. İyi bir çocuktu ve İstanbul'da okumak hakkında neler düşündüğümü merak ediyordu. Onunla düşüncelerimi, deneyimlerimi paylaşıırken Melek ablanın evine çabucak vardık. Konuşurken etrafıma bakmadığım için yolu hatırlayacağımı sanmıyordum ama bunu itiraf etmek utanç verici olduğundan kendime sakladım.

Melek ablanın evi hastanenin arka sokağında müstakil bir evin bahçesinin hemen yanındaydı. Burası üç katlı, üç odalı ufak dairelerden oluşan bir binaydı. Ev sahibimiz hastane yapıldığında bu binayı memurlara kiralayıp yaşlılığını rahatça geçirmek için inşa ettiğini söylüyordu. Henüz kendisiyle tanışmamıştım ama Melek abladan hakkında çok iyi şeyler duymuştum.

Gökhan'la vedalaşıp ikinci kata çıktığımda Melek abla beni güler yüzüyle karşıladı. Kapının yanındaki kolilere bakılırsa toplanmaya başlamıştı bile.

"Eş dostu aradım hemen koli bulmak için. Gelen geçen bırakıyor sabahtan beri. Gelsene."

Beni yatak odasına götürdü. Daha önce geldiğimde gezdiğim için biliyordum. Burası kutu gibi bir evdi, bu yüzden çocuklu bir aileye uygun değildi ama ufacık mutfak, küçük odalarıyla benim için harikaydı. O eşyalarını toplarken ben de yardım etmek için kitaplarını kolilemeyi teklif ettim.

"Eşyalar için bir fiyat düşündün mü?"

Bunu daha önce konuşmuştuk. Melek abla ilk sorduğumda bir fiyat verememişti.

"Şöyle düşündüm. Televizyonu, mutfak eşyalarımın

çoğunluğunu götürürüm. Ama kalanı bırakacağım. Zaten hep ikinci el, toplama eşyalar. Yıllardır da kullanıyorum. Satmak istemediğime karar verdim. Evi böylece sana bırakacağım. Sen de eğer taşınırsan eşyaları derneğe verirsin.”

“Ama öyle olur mu...” diyecek olduğumda beni konuşturmadı bile.

Açıkçası ısrar edecek pek bir şey de yoktu. Eşyalar öyle yeni ya da vazgeçilmeyecek şeyler değildi. Ben de bunları taşımakla uğraşmak istemezdim, onu anlıyordum. Hem ben buraya yerleşmesem de eşyaları bırakacağını söylüyordu. Yeni bir şey almak istersem evdekileri derneğe verecektim. Makul ve beni çok rahatlatan bir anlaşmaydı bu. Karşılığında Melek’in toplanmasına yardım etme sözü verdim. Günü kıyafetleri ve küçük eşyaları toparlayarak geçirdik. Akşam olup da midem bir kez daha açlık sinyalleri gönderince utanarak bir şeyler yemeyi teklif ettim. Utanmıştım çünkü Melek abla hiç aç görünmüyordu. Onu pek de iyi tanımadığım için yemek yapmayı teklif edemiyordum.

“Şimdi bahçeye ineriz. Ev sahipleri bekliyor. Tanışırız hem bu vesileyle.”

Melek abla benim yerime gereken tüm konuşmaları yaptığı için endişe edeceğim bir şey yoktu. Bu eve yerleşebileceğim kesin olarak onaylanmıştı, bu yüzden aşağı inip ev sahiplerimle rahatça tanışabildim.

Evin yanında büyük bir bahçe, ortasında da yaşlı çiftin evi vardı. Yaşını kestiremediğim Mürvet teyze ve uzun beyaz sakallarıyla tatlı bir adama benzeyen Lütfü amca bizi görünce ayaklandılar.

“Ay nasıl güzelsin,” dedi Mürvet teyze. Zayıf, boyu kısa bir kadındı. Yüzü ve elleri yaşlılıktan buruşmuş olsa da hâlâ güzel görünüyordu. “Hoş geldin güzel kızım.”

“Teşekkür ederim, hoş bulduk.”

Ellerini öpüp kendimi tanıttıktan sonra mezelerle dolu

sofraya oturtuldum. Lütfü amca beni tanımak için sorular sorarken Mürvet teyze masaya bir şeyler getirip duruyor, Melek abla da ona yardım ediyordu. Sonra komşularım olduğunu öğrendim genç bir çiftle yeni atanmış bir polis memuru olan Bahadır da geldi. Genç çift bir tencere yemek ve tatlıyla gelmişti. Bahadır da ekmek almıştı. Bahçedeki geniş masaya sanki bu evin çocuklarıymış gibi rahatça kurulup benimle sohbele giriştiler. Dilek ve eşi Yunus benden birkaç yaş büyüktü. Yunus'un Doğu görevi için iki yıldır buradaydılar. Bahadır ise henüz çok gençti, bir süre önce yakın bir şehirden atanıp mesleğe burada başlamıştı. Diğerleri gibi girişken, konuşkan birine pek benzemese de buraya ait görünüyordu. Ayak uydurmaya çalışırken sersemce gülümsüyor, herkesin birbirine bu kadar yakın davranmasını merakla izliyordum.

Mürvet teyzeyle Lütfü amcanın çocukları olmadığını öğrendim. Üç evlatları da henüz ergenlik çağına gelmeden vefat ettiği için geriye sadece ikisi kalmışlardı. Herkesin onları ne kadar sevdiğine bakılırsa paylaşmayı, yedirmeyi seven bir çiftlerdi.

Yanıma oturan kadına, “Yoruldunuz,” dediğimde elini şöyle bir sallayıverdi.

“Hiç de yorulmadım kızım. Böyle muhabbetli, dolu sofralardan yorulur muyum hiç? Asıl yalnız kaldığımda yoruluyorum. İnsanın ruhu yorulunca eli kolu da kalkmıyor ki.”

Nedense sözleri içime dokundu. Gülümseyerek tabağıma dönüp kendimi sohbetten soyutlamak için yemeğime odaklandım. İnsanın ruhu yorulursa eli kolu kalkmıyordu elbet. Geçen yazı odamdan çıkmadan, kimseyle görüşmeden geçirirken ben de kendimi hep yorgun, mutsuz hissetmiştim. Böyle anlarda kalbimdeki kırıklara bir büyüteç tutuluyordu sanki. O kırıklar öyle büyüyor, öyle batıyordu ki insan hiç azalmayacağını, bitmeyeceğini düşünüyordu.

Bu düşünceye esir olunca da hiçbir şeyi düzeltecek mecali olmuyordu.

Bu hisler yüzünden kendi ailemden kaçıp dururken, bu neşeli sofraya ailemi özlememe sebep oluyordu. Belki de sıkıntılarımı aşmanın yolu kendimi kapatıp yalnızlaştırmanın yakınından bile geçmiyordu. Belki iyi hissetmek için önce dışarı çıkmalı, arayış düzeltmek için kaçtığım insanlara yaklaşmalıydım.

“Evde ne ihtiyaç olursa bana söyle kızım,” dedi Lütfü amca masanın karşısından. Dilek ve Yunus da aynı teklifte bulundular. Dilek gülümseyerek bana yaptığı sarmalardan uzattı.

“Her akşam burada beraber yiyoruz. Yük olmamak için ben de yemek yapıyorum ama Mürvet teyzeye yetişmek kolay değil. Gençliğinde bütün mahalleyi ağırlamış, artık herkes onu ağırlamak istiyor ama çıkaramıyoruz mutfaktan.”

“Herkes tutturmuş bir yaşlandın. Daha ölmedim ya, değil mi kızım? Müslüman’ın en hayırlı ameli yemek yedirmek ve selam vermektir, buyuruyor efendimiz. Kimse benim amelime karışmasın bakalım. Yemeğinizi yiyin haydi.”

“En çok bu sofraları özleyeceğim,” dedi Melek abla başını Mürvet teyzenin omzuna yaslarken. “Kübra’ya söyledim, güneşini gelip ölçecek tansiyonunuzu. Belki Ela da gönüllü olur sizinle ilgilenmeye.”

Bana bakıp göz kırpınca ağızımdaki lokmayı aceleyle yuttum. “Tabii ki. Ne lazımsa söylemeniz yeter.”

“Soframızı şenlendirseniz yeter bize.”

O an anladım ki akşam yemeklerimin çoğu artık bu insanlarla geçecekti. Yaşlı çiftle geçirdiğim bir saat bile yalnızlığı hiç sevmediklerini anlamama yetiyordu. Onlar bu kadar sevgi verirken arkamı dönüp gidebilecek birisi değildim. Böyle yapsam başta babamdan azar yiyeceğimi düşünüyordum.

Bu düşünce beni onları arama isteğine boğdu. Ama eve akşamın geç saatlerinde ancak dönünce aramayı erteledim. Pazar günü kendi eşyalarımı toparlayıp dağınık bavulumu düzenlerken annem aradı.

“Ela,” diyen sitemkâr sesi duyunca dudaklarımı birbirine bastırdım. Onları bu kadar az aradığım için suçluluk duyuyordum. “Dünden beri görüntülü arıyorum, neden açmıyorsun yavrum?”

“Telefonum çalmadı ki,” derken gözlerimi kaçırdım. Yalan söylerken hep böyle yapardım, annem bunu iyi bildiğinden karşımda olmamasına seviniyordum. “İnternetim kapalı kalmıştır. Bilgisayarı açsana, oradan arayayım. Telefonumu binanın internetine bağlamamıştım henüz.”

“Eh, aşk olsun kızım. Merak ediyorum seni, sık boğaz etmeyeyim diyorum ama sen de biraz içimi rahatlatırsan olmaz mı?”

“Hadi bilgisayarı aç,” dedim cevap vermekten kaçınarak.

Annem günlerdir biriktirdiklerini hangi sıraya koyacağını bilemiyormuş gibi bana bir şeyler söyleyip dururken bilgisayarı açıp uygulamaya girdi. Bu sırada ben de bilgisayarı önüme aldım, telefonu kapatıp görüntülü arama başlattığımda ekranda annemin yüzü belirdi. Onun yüzünü görmek göğsümde beklenmedik bir ağrıya yol açtı. Yüzünü ekrana eğip endişeli gözleriyle bana baktığında ise gülümsemek biraz daha zorlaştı. İnsanın annesiyle arasına görünmez mesafelerin girmesi ne zordu. Birbirimizi incitmemeye çalışırken elimizde olmadan aramıza sınırlar koyuyorduk.

“Kilo mu verdin?” diye sordu hemen. Vermiştim aslında ama buraya gelişimden çok daha önceydi bu.

“Hayır anne, geldiğimden nasılsam aynıyım. Burası kilo verilecek bir yer değil, merak etme.”

“Nasıl değil, otelde kalıyorsun. Mutfaklı olmayan insan nasıl iyi yemek yiyecek?”

“Veliler öğle yemeğine nefis yemekler getiriyor. Bu arada şu bahsettiğim ev yarın boşalacak, tanışacağım. Ev sahipleriyle tanışmaya gittim, dün beni patlayana kadar yerdirdiler. Bütün yıl böyle yaparlarsa yaza kadar şişko bile olurum.”

Annem bir şey söyleyecekmiş gibi gülerek ağzını açtı ama hemen sonra vazgeçti. Ecem’le ilgili bir şey olduğunu düşündüm. Onun kilo almaya müsait, balık etli yapısıyla benim ince yapım sık sık karşılaştırılır, bazen şaka konusu bile olurdu. Fakat artık ikimizle ilgili komik olan hiçbir şey yoktu.

“Sağ olsunlar,” dedi annem bakışları yere düşerken. “Ev sahipleri nasıl insanlar, köy nasıl, çocuklar?”

“Anlattım ya zaten,” desem de annem onu hiç aramadığım, her şeyi geçiştirdiğime dair bana ufak bir azar çekince bir kez daha anlatmaya koyuldum. “Köylüler bana çok yardımcı oluyor. Çocuklar da çok sevecenler. Öğrencilerimden birinin annesi vefat etmiş birkaç yıl önce. Adı Ayşegül, babasıyla dedesinden başka kimsesi yok. Köydeki kadınlar ilgileniyorlarmış ama sessiz, uslu bir yapısı olduğu için çok mahzun geliyor insanın gözüne.”

Annem, her anne gibi hemen duygulandı. Öyle ki gözlerinden düşen yaşları görünce ağlamak için bulduğu bahaneye sıkıca tutunduğunu bile düşündüm. Biz konuşurken babam eve geldi. Yüzünü ekrana eğip annemle aynı soruları tekrar sordu. Onlara taşınacağım evden, dün tanıştığım herkesten uzun uzun bahsettim. Okulda çocuklarla çektiğim birkaç fotoğrafı gönderip Muhtar Muammer’in tuhaf ama komik davranışlarını anlattım. Komik bir adamdı ve her karşılaşmamızda köyü kalkındırmak için yaptığı plan-

lardan bahsederek bana eğitimi şahlandıracığımıza dair vaatler veriyordu.

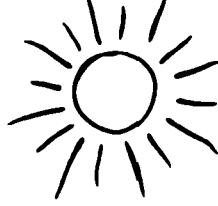
Annemlerle sohbet etmek bana çok iyi gelmişti ama bir süre sonra artık yemek yiyeceğimi söyleyerek aramayı kapadım. Böyle iyi hissederken Ecem'in eve geldiğini görmek ya da duymak, zil çaldığında yüzlerimizdeki rahat ifadenin kırıldığına şahit olmak istemiyordum.

İnsanın kardeşiyle böyle bir noktaya gelmesi ne acıydı. Bunun bir adam için yaşandığının düşünülmesi üstelik... Arkadaşlarımdan uzaklaşma sebebim de buydu. Herkesin böyle düşündüğünü biliyordum ama bunun bir adamla ilgisi yoktu. Bu, kardeşimin benim hislerimi hiçe saymasıyla ilgiliydi. Onun yerinde olsaydım dermansız bir aşkın pençesine düşsem dahi kardeşimin yanındaki adama dokunmayı hayal bile edemezdim. Ben böyle düşünürken elimdekilere hiç utanılmadan dokunulması beni yaralıyordu. Bu kadar çabuk vazgeçilmek, incitilmek, kolayca geride bırakılmıyordu.

Ailemin benden daha zor bir çıkmazda olduğunun da farkındaydım. Babam eğer Ecem'i sokağa atmayacaksa, yapabileceği ne vardı ki? Ona tavır koyuyor, kızıyorlardı fakat bunlar kardeşimi ancak perçinlerdi. Onu tanıyordum. Kendine zarar vermekten hiç korkmaz, buna cesaret derdi. Oysa çevrendeki herkesi kırıp döktüğün, insanların güvenini ve sadakatini sömürdüğü bir cesaretin sana ne faydası olurdu? Belki de ancak korkak insanlar böyle bir cesarete sahiptiler.

Etrafa dağılmış kıyafetlerime bakıp bu düşünceleri zihnimden uzaklaştırmak için bavulumu tersyüz ederek giysileri katlamaya baştan başladım. Geçmişimi her an cebimde taşıırken yeni bir hayatın farklı olmasını nasıl bekleyebilirdim ki?

8. BÖLÜM

Zorlu bir ilk haftanın ardından ev sorunumu çözmek, yeni haftaya iyi bir enerjiyle başlamamı sağladı. Pazar gecesi eşyalarımı eve götürmüştüm ancak Melek abla arkadaşlarıyla mütevazı bir veda partisi yaptığı için Öğretmen Evi'ne döndüm. Davet edilmediğimden değil fakat yıllardır arkadaş olan insanların pijama partisine bir yabancı olarak katılmak istememiştim. Son hazırlıklarımı tamamlayıp bu sabah Öğretmen Evi'nden çıkışımı yapmış, çarşaflarım ve dün giydiklerimin içinde olduğu çantayla servise binmiştim. Döneceğim yerin evim olması beni çok heyecanlandırıyordu.

Sabah servisten indiğimizde Ayşegül'ü yine okulun kapısına büzülerek oturmuş, beni beklerken bulduk. Bizi karşılamak için koşarak gelip cuma günü ödevini güzel yaptığı için kazandığı çilekli tokasını uzattı.

“Günaydın öğretmenim.”

“Günaydın. Böyle giderse hasta olacağını kaç kez söylememiz lazım?”

Gonca Hoca, Ayşegül'ün yanağını okşayıp kapıyı açmaya gidince tatlı öğrencim utangaç bir tebessümle bacaklarıma yaslandı. Yumuşacık saçları rüzgârdan dağılıp karışmıştı. Onları güzelce örmem için gözümün içine ba-

kıyordu. Beraber içeri geçtik. Hâlâ günün en zor anı soba yakmaktı. Yanlış yapmaktan korktuğum için hep gergin oluyordum. Bu yüzden saç örgüsüne öncelik verdim. Geçen hafta boyunca yaptığım ikili balıksırtı örgüsünün yerine Ayşegül'ün başını dizime doğru yatırıp başının etrafını daire şeklinde saracak bir örgüye başladım.

“Hafta sonu ne yaptın?”

“En önce ödevlerimi yaptım,” demesi beni güldürdü. Gözüme girmeyi bu kadar çok isteyen başka bir öğrencim olmamıştı. “Sonra Ahmetlere gittik, biraz buzağıyla oynadık. Akşam Feride teyze bize cevizli çörek yaptı. Ona yardım ettik. Sen yufka açabiliyor musun öğretmenim? Ben yusyuvarlak açıyorum. Feride teyzemden bile daha yuvarlak.”

“Açıyorum ama benim yufkalarımı görsen gülersin.”

Sağ tarafla işim bitince Ayşegül'ün başını çevirip dizime yatırdım. Bunu yaparken merakla yüzüme baktı. “Neden gülerim?”

“Çok komik oluyorlar çünkü. Her ucu başka bir yöne gidiyor. Yuvarlağa da kareye de benzemiyor.”

“Olsun, istersen ben sana öğretirim. İster misin?”

“Tabii, isterim. Tokanı verir misin, işte bitti.”

Telefonumun kamerasını açıp ikimizin de görüneceği şekilde tuttuğumda Ayşegül'ün gözleri büyüdü.

“Ay, gelin saç olmuşt. Gazel yolacak saçlarımı.”

“Niye yoluyormuş?”

Kaşlarımı çatmaya çalıştım ama bunu öyle komik söylemişti ki zorlanıyordum.

“Annesi izin vermiyor sana saç ördürmesine, o yüzden kızıyor bana Gazel.”

“Ara sıra onunkini de öreyim, kızmasın sana.”

Yüzlerimiz yan yana durmuş, kameradan görüntümüze bakarken Ayşegül başını çevirdi. “Ama onun annesi var ya. Ne zaman örgülü saç istese yapar ki zaten.”

Sözleri onun mu yoksa benim mi kalbimi daha çok kırdı bilmiyordum ama öyle üzüldüm ki bunu saklamak kolay olmadı. Yanağına bir öpücük kondurup sobayı yakmamız gerektiğini söyleyerek kalktığımda Ayşegül az önceki duygusallığını hemen unutup bana yardım edeceğini söyledi.

Bazen çocukları kıskanıyordum. Baş ettikleri acı nendenli büyük olursa olsun çocuk olmak her şeyde bir sevgi, bir güzellik bulmalarını sağlıyordu. Acılarını unutup oyuna kapılacak kadar umutla dolu, hayattı doludizgin yaşayacak kadar cesurlardı.

“Ben odun getiririm!” diyerek koşan kıza bakarken onu kendime örnek almam gerektiğini düşünüyordum.

Ayşegül, Gonca Hoca’yla beraber elinde odunlarla dönerken çocuklar da gelmeye başladılar. Murat diğer sabahlarda olduğu gibi yine bana sobayı yakmada yardım etti. Aslında ben ona yardım ediyor gibiydim ama gururum bunu itiraf etmeme izin vermiyordu. Fırat, kendine görev edinmiş olduğu çaydanlığı doldurup sobanın üstüne koydu.

Zeynep elinde koca bir poşetle koşarak içeri girip, “Mantar getirdim!” diye bağırdı. “Hocam, ne olur pişirip öğlen pikniği yapalım.”

Çocuklar hep bir ağızdan onaylayan sesler çıkarıp bana yalvarmaya başladılar. Düşününce, biraz komikti aslında. Bir sınıf öğretmeni çocuklardan isteyebilecekleri her şeyi duymuş olduğunu düşünürdü. Oysa bana hayatımda ilk kez soba üstünde mantar pişirip piknik yapmak için yalvarılıyordu. Bunu nasıl yapacağımı bile bilmiyordum. Bu çocukların benim aptal olduğumu düşünmeleri için ne çok sebepleri vardı böyle.

“Piknik için örtümüz bile yok,” diye bir bahane buldum ama geçerliliği yoktu anlaşılan.

“Hocam, göle gideriz. Giderken annemden örtü alırız.”

“Benim annem de ekmek verir!”

“Benim topumu da alınız!”

“Sonraki dersi de orada yapsak olmaz mı?”

“Hocam, ne olur! Lütfen, bir sefercik! Öğretmenim, lüüüüüütfennnn.”

Karşımdaki gürültülü topluluğun karşısında pek bir şansım yoktu. “Tamam,” dedim içimdeki mızımlılığı bastırma-ya çalışırken. “Ama sobada yemek yapmadım hiç, haberi-
niz olsun.”

“Yok artık,” diyen Ahmet, Gazel’den bir şaplak yedi. Zeynep de mantarları pişirme görevini kendinden emin bir şekilde üstlenince boyun eğip ayak uydurdum.

Öğle vakti ellerimizde bir sürü torbayla çocukların meşhur gölüne doğru uzun bir yürüyüş yaptık. Köyün içinden geçerken herkes nereye gittiğimizi sormuş, hepsi bize bir şeyler vermişti. Gölge-liklerde hava soğuk olmasına rağmen çocuklar buna alışık görünüyorlardı. Üşüyen tek kişi bendim.

Gölün etrafında güzel, ağaçlık bir yere oturup yerimizi hazırladık. Zeynep’le pişirdiğimiz mantarları yedik, oyun-
lar oynadık. Çocuklar bana o kadar çok soru soruyordu ki bazen konuşmaktan yoruluyordum. Gölden gelen su sesi, ağaçların arasında ötüşen kuşların cıvıltıları, çocukların tatlı gürültüsü arasında derin bir nefesler alıp bu güzellikle-ri sindirmem gerekiyordu. Ders arasında kendiliğinden ge-
lişen bir şekilde pikniğe çıkmak, dersi burada işlemek, bu kadar eğleniyor olmak öyle beklenmedikti ki kendimi sık sık etrafa şaşkın bir hâlde bakarken buluyordum. Dört yıl boyunca okuttuğum ilk sınıfımda bile birkaç günde bu ço-
cuklarla kurduğum o bağı hissedememiştim. Onları sevme-
diğimden ya da bana zor zamanlar yaşattıklarından değildi. Sadece buradayken her şey öyle özgür, öyle samimiydi ki insan ister istemez kapılıyor, bu samimiyetin doğurduğu şefkat ve güzel hislerin önüne geçemiyordu.

Böyle güzel bir günün ardından Sırça'ya döndüğümde yeni ev sahiplerimden anahtar almaya gittim. Mürvet teyzenin içeri girmem için ettiği ısrarları yerleşmek için acele ettiğimi bahane ederek savuşturdum ama akşam yemeğine geleceğimin sözünü almadan beni bırakmadı.

Yukarı çıkıp kapıyı kendi anahtarım ile açarken heyecanlıydım. Hayatımda ilk kez kendi evimde yaşayacaktım. İçini istediğim gibi döşeyebildiğim bir ev olmasını isterdim tabii ama şimdilik elimdekiyle yetinmek, sorun değildi.

Melek abla bana evi gezdirmiş, geriye kalan her şeyi çekinmeden kullanabileceğimi söylemişti. Banyoda bulduğum temizlik malzemeleriyle önce yatak odasına girip eski dolabı güzelce temizledim. Bavullarımı boşaltıp dolap ve çekmeceleri doldurmam epey vaktimi aldı. Çamaşır makinesi ve buzdolabı vardı ama Melek abla yeni olan bulaşık makinesiyle süpürgesini götürmüştü. Birkaç mutfak eşyası olsa da kendime iyi bir alışveriş yapmam gerekiyordu. Süpürgeyi dün gece internetten sipariş etmiştim. Küçük eşyalar için de Kübra Japon Pazarı'na gitmemi önermişti.

Akşam yemeği saatinin yaklaştığını görünce üzerimi değiştirip kalm paltomu giyerek dışarıya çıktım. Yemeğe eli boş gitmek istemiyordum. Caddede pastane ararken birkaç küçük giyim mağazası, bir tane de ışıklı tabelayla süslenmiş içinde her şey satılan züccaciyelerden gördüm. Bahsedilen Japon Pazarı buydu herhâlde. Merkezdekine göre küçük görünüyordu ama iş görürdü sanırım. Girişi etraftaki diğer mağazalara göre abartılı bir süs püs içindeydi. Temel ihtiyaçlarımı gidereceğim küçük mağazaların yerini zihnime not ederek yürürken çorbacı, kebabçı lokantalarını geçip vitrininde küçük pastalar olan fırını görünce durdum.

Sadece birkaç tane pasta vardı, hepsi de vanilya-meyveydi. Üstelik meyveler çilek bile değildi. Dudak bükerek çikolatalı pasta istediğimi düşünürken vitrinin önünde faz-

la oyalanmış olmalıyım. İçerideki adamın yaklaştığını görünce aceleyle arkamı döndüm. Aynı anda ellerini cebine koymuş, bu tarafa yürüyen Çınar Bey’le karşılaştık. Gür saçları rüzgârdan dağılmış olmasına rağmen görünüşündeki tertip bundan hiç etkilenmemişti. Beni görünce başını hafifçe öne eğdi.

“Selamünaleyküm Ela Hocam,” dedi o kalın, vurucu sesiyle. “Nasılsınız?”

“Aleykümselam. İyiyim, siz?”

“Teşekkürler...”

Yanımızdan geçenlere yol vermek için birkaç adım ilerleyip karşıma geçti. Kadınlar gözlerini üzerimize dikerek geçtiklerinde yüzümü tekrar fırına çevirip pastalara bakındım. “Tatlı mı alacaksınız?” diye sordu Çınar Bey. Sesindeki tereddüt, nezaketen sorduğunu düşündürüyordu.

“Pasta alacaktım da çeşitlere bakıyordum. Pek seçenek yok.”

“İleride Özgül Pastanesi var. Tatlı almak için en iyi yer orasıdır.”

“Ya? Nerede?”

“Dümdüz yürüyünce göreceksiniz,” dedi.

Kafa sallayıp yönümü değiştirdim ama kendisi de o yöne gittiği için birden yan yana yürümeye başladık. Hayatımda bundan daha rahatsız edici bir yürüyüş hatırlamıyorum çünkü kimse konuşmuyordu. Hızlansam ya da geride kalsam garip olur mu diye hesap ederken yanımdaki adama bakmaktan kaçınıyordum. Birkaç kişi ona selam verince aramızdaki mesafe biraz daha açıldı. O uzaklaştıkça ben de uzaklaştım. Acaba bir şey söylemeli miydim? Gerçi söylenmesi gerekiyorsa o konuşurdu değil mi? Belki de benden bekliyordu. *Of*. Keşke beni ardında bırakıp hızla yürüseydi. Gerginlikle saçma sapan bir şey söylemek üzere olduğumu hissediyordum. Bu beni öyle korkutuyordu

ki Özgül Pastanesi'ni görünce iyi akşamlar bile dilemeden kendimi içeriye attım.

Ne berbat bir andı. Adam kim bilir hakkımda ne düşünüyordu. Ağlamaklı bir yüzle tezgâha doğru bakınca çikolatalı pastaları gördüm. Az önce olanları geride bırakmak için tüm dikkatimi pastalara vererek utangaçlığımdan sıyrılmaya çalışırken arka taraftan orta yaşlı bir adam çıktı. Elbette bana kimlerden olduğumu sordu. Lalezenli tanıklarından bahsetti. Pastasımı beğenmezsem para iadesi yapacağının sözünü verdiği bir reklam konuşması bile yaptı. Kafamı dağıttığı için hiç sıkılmadan onu dinleyip biraz olsun rahatlayabildim.

Elimde orta boy çikolatalı pastayla çıktığımda evin yönüne dair iki fikrim vardı. Ya geri dönüp bildiğim yoldan giderdim ve yolu uzatırdım ya da ilerideki eczaneden dönüp sola doğru ilerleyebilirdim. Yeni bir yol denemenin iyi bir fikir olduğuna karar vermiştim fakat bu karar, ileride tekrar Çınar Bey'i gördüğümde acı veren bir pişmanlığa dönüştü.

Yanında birkaç akranı ile duran Gökhan beni görünce elini kaldırıp, "Ela Hocam!" diye bağırmasaydı geri dönüp uzun yolu yürürdüm ama bu noktaya hayattaki şansıyla gelmemiştim elbet. Gökhan'ın arkadaşları dönüp bana bakınca yürümeye devam ettim. Arkamı dönmek, üç saniye içinde Sırça'da adımı çıkarırdı muhtemelen.

"Merhabalar," derken sesim pek kuvvetli değildi.

Gençlerden biri yüzüme öyle bir hayretle bakıyordu ki ona doğru hafifçe kaşlarımı kaldırdım. Gökhan bunu görünce arkadaşına baktı, sonra da çocuğun ensesine bir tane patlatıp, "Akıllı ol lan," dedi.

"Hocam, hoş geldiniz Sırça'ya," diyerek önüme dizilen, önünü iliklermiş gibi yapan çocuklar birden beni yoğun bir ilgiye boğdular. Muzip hâllerine karşın onlara pek yüz ver-

medim. Sululuk sevmezdim ve genç çocuklar şaka sınırını kolayca geçebiliyordu.

“Tamam, düzgün durun hadi,” dedi Çınar Bey bir süre sonra. “Rahatsız etmeyin ablanızı.”

“Ne ablası ya,” diyerek hülyalı bir gülümsemeyle yüzüne bakan hayran çocuk, bu kez başka bir arkadaşından tokat yiyince gülüşümü bastıramadım.

“Hocam, nereye gidiyorsunuz?” dedi Sefa. Gökhan’la iki yanıma geçmişlerdi. Daha az önce tanışmamışız gibi rahatça nereye gittiğimi sorması beni şaşırttı ama yine de cevap verdim.

“Eve gidiyorum.”

“Biz bırakalım sizi.”

Dört genç bir ağızdan itirazlarımı susturunca beraberce yürümeye başladık. Çınar Bey de adını duymadığım çocuğun omzuna kolunu atmış, onunla konuşarak yanımızda yürüyordu.

“Nerede oturuyorsunuz hocam?” dedi Sefa yanımdan yürürken.

“Elmalı Sokağı. Hastanenin arkasında.”

Gökhan evimi biliyordu ama diğerleri burada bir akrabam olup olmadığını, kimin evinde kaldığımı sorguladılar. Civarda pek boş ev olmadığı için merak etmeleri normaldi bu yüzden rahatsız olmadım.

“Ela Hocam, bizim derneğe gelecekmişsiniz artık her gün, öyle duydum.”

Gökhan’ın şaşkın arkadaşı Fuat, “Ben de gelirim artık her gün,” deyince bir tokat daha yiyecek gibi oldu ama neyse ki bu kez arkadaşlarının darbesinden sıyrılabildi.

“Her gün gelemem ama yardım etmek isterim tabii.”

“İşte her gün gelmen lazım onun için.”

Çınar Bey, Gökhan’a seslendi. Yalnızca adını söyledi ama Gökhan’ın muzipliği hemen duruldu.

“Doktor Bey korkunç bir adam mı?” diye fısıldadım pek de gizlemeyen bir tavırla. Açıkçası bana sık sık öyle görünüyordu. Bu düşüncemi duymasını, korkunçluğunu benim üzerimde kullanmaktan vazgeçmesini umuyordum.

“Doktor Bey!” diye bağırdı Gökhan birden. Arkadaşı Sefa, “Reis bir adamdır!” diye tamamladı cümlesini.

“Doktor Bey adamın dibidir!”

“Doktor Bey var ya, bu Sırça’nın dedelerinin bile abisidir be.”

Çocuklar tezahürata başlatınca Çınar Bey’e baktım. Kolunu kıvrıp yanındaki çocuğu sıkıştırarak onunla şakalaşyordu. Bana çok sert bir adam gibi görünse de herkesin onu sevdiği ortadaydı. Köydeyken küçükler bacaklarına dolanıyor, burada gençler saygı dolu bir sevgiyle yanında duruyordu. Başını bana çevirince utanarak bakışlarımı kaçırdım. Bir süre çocukların gürültüsü arasında yürüdükten sonra sokağıma girdik. Şu an herkes beni eve mi bırakıyordu yoksa sadece yollarına mı gidiyorlardı, bir fikrim yoktu. Ama evimi gösterdiğimde biliyor gibi kafa salladılar. Soruklarında Lütfü amcanın adını vermiştim.

“Bak, burası da reisin evi.” Çaprazda kalan iki katlı evi gösteriyorlardı.

“Kimin?”

“Doktor Bey’in,” dedi Sefa.

Sonra bu çok komik bir şeymiş gibi arkadaşlarıyla güldüler. Bahçedeki Lütfü amca bizi görüp seslenince çocuklar oraya koşturuverdi ama Fuat yanımda kaldı.

“Komşu çıktık,” dedim Çınar Bey’e dönerek. Bence şaşırtıcı bir şeydi, oysa şaşırın tek kişi ben gibiydim. Melek ablayla arkadaş olduklarını hatırlayınca bunu bilmesinin normal olduğunu düşündüm. Bana kimse onun da burada oturduğunu söylememişti. Söyleseler bir şey değişecek de-

ğildi tabii ama bilseydim en azından bu kadar şaşkın görünmezdim.

“Öyle oldu. Bir şeye ihtiyacınız olursa beni arayabilirsiniz her zaman.”

Onu arayacağımı hiç sanmıyordum ama kibar bir gülümsemeyle cevap verdim. “Teşekkür ederim.”

“Beni de arayabilirsin Ela Hocam. Ne zaman istersen. Musluğun bozulduğunda, eve eşya taşınacağına, pazar poşetlerini birinin taşıması gerektiğinde, hatta evini süpürmek için bile. Iska Fuat hizmetinizde.”

Fuat bana baktıkça vurulmuş gibi davranırken göz devirmemek zordu.

“Bu saydıklarının hepsini kendim yapabilirim Fuatçığım. Teşekkürler.”

“Fuatçığın sana kurban olsun ya.”

Omuzlarını düşürerek söylediği sözler Çınar Bey’in, ensesini tutmasıyla bölündü. Elinden kurtulmak için bağıraarak doğrulurken yüzü öyle bozulmuştu ki çocuğa üzüldüm.

Mürvet teyze bizi içeri çağırdığında önden ben girdim. Çınar Bey bir şeyler mırıldanarak Fuat’ı arkamdan sokarken bahçede tanıdık, tanımadık yüzlerle dolu bir sofraya kuruluydu.

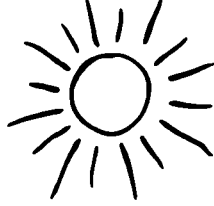
Yemeklerin yetmeyeceğinden endişe eden Mürvet teyze helva kavurmaktan bahsedince onu kenara çekip pasta getirdiğimi söyledim. Bunu duyunca telaşına bir ara verdi. Öyle tatlı dilli bir kadındı ki konuşurken karşısındakilere hep iltifat ediyordu. Poşeti alıp yanaklarımdan öperek beni bir sandalyeye oturturken de sevgi dolu diliyle masadaki herkesin gönlünü hoş tutuyordu. Yanıma oturmak isteyen Fuat’ı yalnızca bir an gördüm. Tam oturacaktı ki birkaç kol onu tutup diğer tarafa savurdu. Fuat birden arkadaşlarıyla masanın diğer ucuna oturunca bana acı dolu bir bakış attı ama görmezden geldim. Şimdi masada tek boş sandalye

kalmıştı, o da benim yanımdaydı. Göz ucuyla Çınar Bey'in ayakta öylece durduğunu fark ettim. Sonra Mürvet teyze ayağının altında durmasına kızarak onu yanıma oturttu. Masada birisi çorba servisi yapıyor, herkes başka bir konu hakkında yanındakiyle konuşuyordu. Sessiz olan sadece Çınar Bey ve bendik. Ne yan yana yürümeye ne de oturmaya meraklı olmadığımız ortadayken böyle bir akşam geçiriyor olmak canımı sıkıyor, beni geriyordu.

Üst katta oturan Dilek, masanın karşısından çorba kâsesini uzatınca almak için hareketlendim ama Çınar Bey benden önce davrandı. Kâseyi önüme koyduğunda teşekkür ettim ancak sesimin çıktığını sanmıyordum. Kendi çorbasını da alıp Dilek'in eşi Yunus'la konuşmaya başladığında rahat bir nefes aldım. Sessiz insanların yanında hep biraz gergin hissederdim. Üstelik fazla ilgili bir topluluk-taki tek yeni yüz olmak daha fazla gerginlik doğuruyordu içimde. Bir yandan herkesle konuşmak zorunda hissediyor, bir yandan da yanımda oturan adamın bana karşı ayrıcalıklı sessizliğinden öylesine çekiniyordum ki diken üstünde hissediyordum. Kendimi sohbetten soyutlamak, sandalyeme gömülüp saklanmak istiyordum ama kimse beni rahat bırakmadı. Tanımadığım insanlarla tanıştım. Herkesin ilgisini göğüsledim, Fuat'ın amansız hayranlığına katlandım fakat buna rağmen yemek bittiğinde evime gidemedim. Semaver çayı yapıldı. Rüzgâr giderek sertleşse de hava iyice soğusa da kalabalık dağılmadı. Pastanın yetmeyeceği belli olunca helvalar da kavuruldu. Yardım etmek istedikçe nasıl olduysa birileri omuzlarımdan iterek beni sandalyeme tekrar oturtular. Bütün akşam boyunca konuşmadığım tek insan Doktor Bey'di.

Bunun önemli olmadığını düşünsem de içten içe hak-kımda ne düşündüğünü merak ediyordum.

9. BÖLÜM

Hafta ortasında okuldan dönerken markete girdim. Henüz ev için bir şeyler alamamıştım. Akşam yemeklerini bahçede komşularla yemek, ihtiyaçlarımla önceliğini ertelememe sebep oluyordu ama açıkçası kalabalıktan da biraz yorulduğumu hissediyordum. Bu akşam eve saklanmaya kararlıyım. Beni ısrarla çağırırlarsa kendimi pek iyi hissetmediğimi söyleyebilirdim. Onlardan hoşlanmadığımdan değildi ama biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Evde hiçbir şey olmadığı için büyük bir market alışverişi yaptım. Kahvaltılık konusunda sıkıntım yoktu. Köydekiler de Mürvet teyze de bana bol bol zeytin, peynir, tereyağı, reçel vermişlerdi ama diğer her şeyin alınması gerekiyordu. Sebze meyvelerle beraber kendime birkaç kahve kupası, bir yumurta tavası ve sırf gözüme takıldı diye sepete attığım bir pasta servis bıçağı aldım.

Belki bir gün çocuklar için pasta yapardım. Dün Emir hiç sinemaya gitmediğini söyleyince çocukların hiçbirinin böyle bir imkânı olmadığını düşünmüştüm. Sırça'da sinema yoktu ama şehir merkezindeki alışveriş merkezinde olmalıydı. Çocukları oraya nasıl götürebileceğimi düşünürken dermekten yardım alabileceğim aklıma geldi. Bunu Kübra'ya sormayı aklıma yazıp ağır poşetlerimle eve doğ-

ru yürüdüm. Birkaç kişi bana selam verse de beni durdurup sohbete başlayacak kimseyle karşılaşmadım. Buna seviniyordum. Tek istediğim kendime bol soslu bir makarna yapıp evimde dizi izleyerek yemeğimi yemekti.

Son birkaç akşamın sosyallığı bana biraz fazla gelmişti anlaşılan. Herkes hayatım hakkında bu kadar meraklıyken sıkılmam normal olmalıydı. Sık sık ailemden bahsetmem isteniyor, kardeşlerim olup olmadığı soruluyor, ailemin taşınırken neden yardıma gelmediği merak ediliyordu. Bunlar normal sorulardı belki ama kendi hassasiyetlerim yüzünden bana kaba ve yorucu görünüyorlardı.

Kimseye rastlamadan evime girebildiğim için şansın biraz olsun yüzüme güldüğünü düşünüyordum. Poşetleri mutfığa bırakıp üzerimi değiştirdim. Rahat pijamalarımın üstüne vazgeçilmez hırkamı alıp saçımı öylesine bir topuz yaparken İstanbul'dan ayıcıklı ev terliklerimi getirmedim için hayıflanıyordum. Buzdolabının üstüne yapıştırdığım alışveriş listesine terlik ihtiyacını ekleyip aldıklarımı yerleştirdim. Bu sırada haşladığım makarnayı süzüp domates, sarımsak, nar ekşisiyle hazırladığım sosun içine döerken telefonum çaldı. Üst kat komşum Dilek yemeğe gelip gelmeyeceğimi sormak için arıyordu.

“Bugün gelemeyeceğim, biraz yorgunum.”

“Yemek gönderelim o zaman sana.”

“Yok, hazırladım bir şeyler, yiyorum şu an.”

Dilek'in arkasından Mürvet teyzenin ısrarlı daveti duyuluyordu ama neyse ki genç komşum anlayış gösterdi de yemeğimle baş başa kalabildim. Geldiğimden beri hep güzel ev yemekleri yemiştim ancak bol soslu bir makarnanın yeri apayrıydı.

Kendime koca bir tabak doldurup sevdiğim bir dizinin yeni bölümünü açtım. Son zamanların en keyifli anıydı. Hiçbir şey hakkında düşünüp endişelenmem gerekmeden

ayaklarımı uzatarak rahatça yemeğimi yedim. Birinin kapımı çalmasından o kadar korkuyordum ki ışıkları bile açmamıştım. Bir ara annem aradı. Canım kimseyle konuşmak istemediği için meşgule atıp daha sonra arayacağıma dair bir mesaj attım.

Annem bunu bilse yine herkesten kaçtığımı düşünüp üzülmüdü fakat yaptığım bu değildi. Ben yalnızca yeni, yabancı ortamıma ayak uydurmaya çalışmaktan yorulmuştum. Kendimle sakin bir akşam geçirmek istiyordum. Buna ihtiyacım vardı ve öyle iyi gelmişti ki o gece deliksiz bir uyku uyudum.

Ertesi akşam bahçede birlikte yenen yemekten sonra Kübra aradı. Dernekte çay içeceklerini, gelirsem memnun olacağını söylüyordu. Çocukların sinema işini konuşabileceğimi düşünerek gitmeye karar verdim. Üzerime kalm paltomu, boynuma genişçe bir atkıyı sarıp giysilerimin içinde kaybolmuş bir hâlde dışarıya çıktığımda birkaç tuhaf bakışla karşılaştım ama aldırıldığımı söyleyemezdim. Buranın iklimine henüz alışmamıştım. Kuru hava yüzünden dudaklarım çatlıyor, cildim hiç olmadığı kadar yoğun nemlendiricilere ihtiyaç duyuyordu.

Belli bir noktaya kadar kendinden emin bir şekilde yürüdüm ama ana caddenin neresinden döneceğimi hatırlamıyordum. Birkaç yanlış denemenin ardından gururu bir kenara bırakıp Kübra'yı aradım. Yalnızca bir sokak arkada olduğumu keşfedene dek bana nereden döndüğümü, etrafta ne olduğunu sorup durdu. Sorularına pek net cevap verememişim ama onunla konuşarak dolanırken bir şekilde birbirimizi bulduk.

Dernek için kullanılan boş dükkânda bugün plastik sandalyeler vardı. Birkaç sehpa aralara konmuş, kapının önünde semaver çayı demlenmişti. Kenara yığılmış kolilerin arttığını fark ettim. Kübra'yla içeriye girdiğimizde herkes

bana döndü. Kocaman atkımın görünüşünü artık o kadar da az umursamıyordum. Benden başka kimse bu kadar kalın giyinmişe benzemiyordu, bu yüzden utanarak atkımı çıkardım. Gevşekçe ördüğüm saçımın önlerinden dökülen uzun tutamların yüzümü gizlediğini umuyordum zira yanaklarım hızla kızanıyordu.

“Ela Hocam,” dedi atkıma uzanan Fuat. “Güneş gibisiniz yine.”

İçimden “*Sus ya!*” demek gelse de ufak bir gülümsemeyle atkımı almasına izin verdim. Kübra koluma girerek beni yeni gönüllü olarak takdim etti yabancılara. Genç bir kız olan Yasemin ve babamın yaşlarında görünen Kadir amcayla tanıştık.

Onların haricinde Orhan abi, Gökhan ve Çınar Bey de buradaydı. En çok üşüyen insan olduğum her hâlimden belli olduğu için elektrikli ısıtıcıya en yakın sandalyeye oturtuldum.

“Nasılsın Öğretmen Hanım?”

“İyiyim Orhan abi, sen nasılsın?”

“Çok şükür,” dedikten sonra çocuğunun tembelliğiyle ilgili dertlenmeye başladı. Notlarından, o notlarla liseyi bile okuyamayacağından bahsediyordu. Bu sırada Fuat bana çay getirdi. Çayımı açık içtiğimi hatırladığını vurgularken plastik bir tabağa Yasemin’in yaptığı kekten koyuyordu. Yanıma oturmak da istedi ama Kübra onu kovalayıp yanımdaki sandalyeye kendisi oturdu.

“Evet, herkes burada olduğuna göre bu ay kimlere gıda kolisi götüreceğimizi konuşalım.”

“Önce ben birinden bahsedeceğim,” dedi Kadir abi. “Reyşanlı köyünde bir teyze söylediler bana geçen gün. Kimi kimsesi yokmuş, ilçeye en uzak köylerden olduğu için orada yaşayan pek kimse de yok. Hem teyzeye koli

götürelim hem de köyü bir gezinelim diyorum. Daha önce gitmediğimiz için öncelik verilsin buraya.”

“Olur. Cuma günü Ela hocayı Taşlıca’ya götüreceğim. O ders verirken ben Reyşanlı’ya çıkarım. Sonra ne gerekiyorsa ayarlar beraber gideriz.”

“Reyşanlı uzaktır ama,” dedi Kübra. “Hem bence birlikte gidin Ela’yla. Derneğin işlerini görsün, tanısin biraz. Değil mi Ela?”

Kübra’nın sözleriyle herkes bana döndü. İç çekerek yetime gömülmemek için çabalayarak, “Olur tabii,” diye mırıldandım. “Sen de gelecek misin?”

“Yok, benim bugünden sonra günaşırı nöbetim var. İhtiyaçları tespit edin, tekrar gidildiğinde gelirim belki.”

“Orhan abi, sen gel o zaman,” dedi Çınar Bey. O da benimle uzak bir yere gitmeye meraklı değildi anlaşılan.

“Ben bugünden sonra gececiyim. Gündüz de siz çalışıyorsunuz. Beni es geçin.”

Bakışlarım parmaklarıma düştü. Ben de gitmesem ne olurdu ki? Zaten Berat’a ders veriyordum, toplantılarına davet edilmiştim. Derneği tanımak için alanım vardı ama bunu sesli bir şekilde söyleyebileceğimi sanmıyordum.

“Biz geliriz, değil mi kankalar,” dedi Fuat, Gökhan ve Yasemin’e bakarak. Bir an rahatladım ama sonra yarın için Kadir abiye köy evinden alınacak eşyaları taşımaya söz verdiklerini hatırladılar. Bu durum Fuat’ı mı daha çok hüsrana uğrattı, beni mi bilemiyordum.

“Tamam işte, Çınar abi yarın biraz erken çıksın. Önce Taşlıca’ya gidersiniz, sonra da Reyşanlı’ya. Cumartesi yine buluşur, ne yapılacağına bakarız.”

Kübra’nın önerisi herkes tarafından onaylandı. Çınar ve ben hariç. Bize sorulmadığı gibi itiraz etmek için geçerli bir sebebimiz de yoktu.

“İyi, hadi anlaştık. Var mı başka bir şey?”

Orhan abinin sorusu kendi işimi hatırlatınca öne çıktım. “Bir şey sormak istiyordum. Öğrencilerimi merkeze, sinemaya götürmek istiyorum. Köyden alıp bırakacak bir araç ayarlamak mümkün mü acaba?”

Ben konuşurken Orhan abi dudaklarını birbirine bastırıp garip bir ifadeyle yüzüme bakmaya başlayınca kaşlarımı kaldırdım.

“Mümkün mü, bir bakayım randevularına,” deyip kıs kıs güldü. “Sen bu kibarlıkla nasıl kırılmıyorsun Öğretmen Hanım?”

“Kırılmıyor ama kuruluyor,” dedi Fuat. “Gönlümün baş köşesine.”

Kübra benim adıma, “Of, sus ya,” derken Gökhan da Fuat’ı boğmaya kalktı ama onun bütün bunlarla hiçbir derdi yok gibiydi.

“Kaç çocuk var?” diye sordu Çınar Bey.

“Dokuz öğrencim var ama üçü başka köyden geliyor.”

“Tahsin abinin minibüsüyle götürürüz. Köydeki tüm çocuklar gelir. Kübra, biraz para toplayalım. Çocuklar için güzel bir gün hazırlayalım.”

“Araba ayarlasamz yeterli,” dedim çünkü zaten bu iş için bir bütçe ayırmıştım. Sabah babamla konuşurken planımı anlattığımda o da para göndermekten bahsetmişti. Neticede birkaç çocuğu sinemaya götürüp yemek yedirecektim. Yapılmayacak bir yanı yoktu.

“Paramız olmazsa zaten cebimizden yapıyoruz her şeyi. Böyle şeyleri dert etme.”

Kübra bunu defterine bir şeyler yazarken söylemişti. Herhâlde yapması gerekenleri not alıyordu. Ben de böyle bir tip olduğum için Kübra’nın demek işlerini bu şekilde ciddiye almasından hoşlanmıştım. Biraz daha oturdum, çaylar içildi. Ben daha çok gençlerle sohbet ettim. Hepsi üniversiteye hazırlanıyordu. Fuat bana biraz haylaz gö-

rünmüştü ama Yasemin çalışkan ve akli başında bir kıza benziyordu. Üniversite deneyimlerimle ilgili sorularını yanıtlarken beni güvenli bir konu ile meşgul ettiğine memnundum.

Bir saat sonra içeriyi toparlayıp hep birlikte çıktık. Derneği kilitleyip vedalaşırken herkes bir bir dağıldı. Geriye sadece Kübra, Çınar Bey ve ben kaldığımızda Çınar ile aynı yere gideceğimizi fark ettim. Kübra'ya yaklaşıp nereye gittiğini soruşum bundandı.

“Öğretmen Evi'ne gidiyorum.”

“Bana gelsene,” deyiverdim. Bu adamla tekrar rahatsız bir sessizliğin içinde yürümektense yatılı misafir ağırlamayı tercih ediyordum.

“Ya? Aslında çantam da yanımda, gelebilirim.”

“Hadi o zaman,” dediğimde Kübra samimi bir gülücükle yaklaşıp koluma girdi. Arkadaşlık kurmak adına bir davet aldığını düşünüyordu muhtemelen. Bunun için kendimi birazcık suçlu hissettim ama sonuçta onunla arkadaş olmak istemiyor değildim. Yalnızca bazı şartlar beni hızlı bir adım atmaya mecbur etmişti.

O şart şu an bizimle yürüyordu. Ellerini cebine atmış, her zamanki duru sakinliğiyle yürürken açık kahverengi saçları gece karanlığında kopkoyu bir hâl almıştı.

“Ee, komşuluk nasıl gidiyor?” diye sordu Kübra. “Çınar abi çok iyi menemen yapar, biliyor musun? Bir gün sana da yapsın.”

Menemen sevmediğimi söylemeyi düşünsem de ağzımı açamadım. Neyse ki Çınar Bey de bir şey söylemedi ama Kübra'nın keyfi yerinde olmalıydı. Eve varana dek konuşup durdu. Eve girebildiğimizde tek yedek çarşaf takımımın temiz olduğuna şükrederek kanepeyi Kübra için hazırladım. Sonra sabah yaptığım kuşburnu çayından içerek biraz oturduk. Kübra anlaşması kolay, tatlı bir

kızdı ama sohbetimiz üzerindeki yabancılığı atıp da daha özel konulara yol açtığına hissettiğim rahatlık kayboldu. Sabah erken kalkacağımı bahane ederek ona iyi geceler dileyip bu tavrımın yol açtığı huzursuzlukla uyumaya çalıştım.

Misafir ağırlamak evdeki eksiklikleri önceliğim hâline getirince perşembe günü Sırça'da biraz dolaştım fakat istediğim şeylerin sadece bir kısmını bulabildim. Okuldan sonra alışveriş için çıkınca biraz geçe kalmış, akşam yemeğine yine katılamamıştım. Döndüğümde Mürvet teyze beni kapıda bekliyordu. Beni üzecek bir şey yaptıklarından endişelenmişti. Öyle samimi görünüyordu ki bu kadar içli dışlı olmak istemediğimi söyleyemedim. Bunun yerine meşgul olduğumu, dernekle ilgileneceğimi ve her gün onlara katılmamın mümkün olmadığını açıkladım. Zaten ben-
ce onca misafiri sürekli ağırlamak için çok yaşlıydı ama bunu bir yük olarak görmediği her hâlimden belliyken böyle bir tavsiye üstüme vazife değildi.

Cuma günü son dersin ardından okulda kalacağımı keşfeden çocuklar eski püskü bir top getirip futbol oynamamız için yalvarmaya başladıklarında üzerimdeki eteğe rağmen oynamayı kabul ettim. Sabah çok yağmur yağmıştı. Açık renkli botlarım sürekli çamura bulandığı için berbat görünüyordu ama çocuklarla oynarken bunlar önemli değildi. Botlarımın biraz üzerine dek uzanan dökümlü eteğime uydurduğum yağ yeşili gömleği çıkarıp kenarda oturmuş, bana tezahürat eden kızlara uzattım. İçimdeki bluzun uçları eteğimin içindeydi, boynuma küçük kolyeler takmış, saçlarının sadece üst yarısını toplamıştım. Bu hanım hanımcık görüntüm çamurların içinde oynamaya hiç uygun değildi

ama umursamıyordum. Çocukların gönlü olsun diye başladığım oyuna kendimi öyle bir kaptırmıştım ki buradaki asıl çocuğun kim olduğuna dair şüphelerim vardı. Koşturduğumuz için ter içinde kalmıştım. Emir'in pantolonu pislik içindeydi. Benim bluzumun kenarında, topun çarptığı yerde çamur izi vardı. Bu yüzden biraz hırslıydım. O darbenin acısını bir golle almalıydım ama Gazel ve bana karşı Emir, Murat, Ahmet vardı. Kalelerini boş bırakmıyorlar, şikeleri-me aman vermiyorlardı.

Saçımı çözüp açık kısmını da alarak başımın üstünde dağınıkça toplamak için durduğumda karşıdaki hareketi fark edip gözlerimi kısıtım.

“İki kişi kalede duramazsınız!”

“Ya sen nasıl öğretmensin,” diye bağıırıyordu Ahmet ayaklarımın arasından topu almaya çalışırken. “Faul yapıyon, faul!”

“Öğretmenime mi bağıırıyorsun?” Gazel, Ahmet'in dikkatini dağıtıp ufak bir kavga çıkarınca kalenin önü boşaldı. Gol attığımda merdivenlere oturmuş tezahürat eden kızlarla birlikte sevinçle bağıırdık. Oğlanlarsa öfkeyle haykııyorlardı.

“Kızlarla maç yapılmaz, dedim size!” diyordu Emir. Gözlerimi kısarak yüzüne baktığımda suratını asıp başını çevirdi.

“Kuralları siz belirlemediniz mi?” Kızlar beni onayladıklarında elimi belime atıp Emir'e baktım. Yüzü kıpkırmızıydı, huysuz görünüyordu ama hoşuna gitmese de bir mesele olduğunda dürüstlüğü konusunda ona her zaman güvenirdim. “Ne yaparsam yapayım, beni yenebileceğinizi söylemediniz mi?”

“Öğretmensin sen. Kibarca oynarsın sandık!”

“İyi işte. Öğretmeninizi hafife almamayı öğrenmişsinizdir.”

Bu kez üç oğlan da kollarını göğsünde bağlayıp bana bakmayı reddettiler. Şimdi durduğum için terli vücudum rüzgârın altında ürperdi. Gömleğimi istemek için dönerken Çınar Bey'in geldiğini gördüm. İleride durmuş, okul arazisini çevreleyen yarım duvara yaslanarak oturmuştu. Ne zamandır orada olduğunu düşünerek endişeli bir gülümsemeyle onu selamlayıp gömleğimi almak için aceleyle döndüm.

“Selamünaleyküm,” dedi Çınar Bey yaklaşırken.

Çocuklar bir ağızdan cevap verip ona doğru koştular. Doğru düzgün futbol oynamak için ona yalvarmaya başladıklarında saçımı tekrar çözüp dağınık görüntümü toparlamaya çalıştım. Kızların başlarını geriye itmiş, koca gülücüklerle bana baktıklarını görünce ellerimi saçımdan çekip şaşkın bir tebessümle ne olduğunu sordum.

“Öğretmenim, saçların gerçekten çok güzel,” dedi Dilan.

“En güzel saçlar,” diye onu onayladı Ayşegül.

“Keşke benim saçım da öyle olsa,” diyen Gazel'di. Hiçbiri sarışın olmadığından uzun, sarı saçlarımın bu kadar ilgi çektiğini sanıyordum. Dilan dün öğle arasında saçımı örmek için bana yalvarıp durmuştu.

“Ben de sizinki gibi gür saçlarım olsun isterdim,” dedim yanaklarını okşayarak. Yüzleri soğuktan kızarmıştı. “Üşümüşsünüz, hadi evlerinize artık.”

Çınar Bey'e eşyalarımı alıp hemen geleceğimi söylemek için döndüğümde üstüne tırmanan Ahmet'i alıp havaya kaldırdığını gördüm. Diğer oğlanlar da bacaklarına saldııp arkadaşlarını kurtarmaya çalışıyorlardı.

Bu hâldeyken Çınar Bey hiç de sessiz, korkutucu bir adama benzemiyordu. Çocuklar onu sahiden zorluyormuş gibi davransa da onları ne kadar kolay havaya kaldırdığını görüyordum. Çıglıklar ve kahkahalarla ona saldırmalarına izin veriyor, onlarla rahatça oynuyordu. Yüzünde sert hatlarını yumuşatan geniş bir gülücük vardı. Başını geriye ya-

tırmış, havaya kaldırdığı çocuğa pes etmesi için bir şeyler söylerken saçlarının dalgalı tutamları geriye doğru dökülmüştü. Ağzımı açtım ama birden telaşlandığım için bir şey söylemeden içeriye girip eşyalarımı topladım.

Üzerimde paltom ve çantamla geri döndüğümde Çınar Bey, Ayşegül'ü omzuna oturtmuştu. Beni görünce çocuğu indirdi. "Hadi bakalım, herkes eve," dedi Gazel'in yanağını sıkıp.

"Siz beraber mi gidiyorsunuz?" diye soran Dilan'dı.

Çınar Bey'le birbirimize baktık. İkimiz de cevabı diğerine bırakıyor gibiydik ama onun konuşmayacağını anlaşıncı ben yanıtlamak zorunda kaldım.

"Doktor abinizin okula gelemeyen hastalarından birine ders veriyorum," dedim ancak bu şekilde anlayabileceklerini düşündüğüm için. "Benim arabam olmadığı için beraber gidiyoruz. Cuma günleri Lalezen'de beraber çalışıyoruz ya, onun gibi."

"Beraber çalışmıyorsunuz ki," dedi Emir. "Sen öğretmensin, o da doktor."

"Ama aynı yere geliyoruz. Bakın, hepiniz bizi tanıyorsunuz çünkü ikimiz de Lalezen'de çalışan görevlileriz."

"Siz görevli değilsiniz ki," dedi Ahmet bu kez. Nedense kaşları çatılmıştı. "Sen öğretmensin. O da doktor."

"Doğru söylüyorsun..." Pes etmekten başka ne şansım vardı ki? Tam onları kovalayacakken Dilan meraklı bir sesle konuştu.

"Evlenecek misiniz siz?"

Gözlerim hayretle açıldılar. Yüzüme bir silah doğrultsa ancak bu kadar şaşırırdım. Çocuklar da bir an için sus pus oldu, sonra bu fikir akıllarına yatmış gibi mırıldandılar.

"Ondan mı beraber gidiyorsunuz?" dedi Emir. "Şimdi anladım."

"Hayır, benim arabam olmadığı için beraber gidiyoruz."

Ben öğretmenim,” dedim çocukların az önce vurguladığı gibi. “O da doktor. Herkes işini yapıyor.”

“Bence evlenin,” dedi Gazel. “Sen çok güzelsin öğretmenim. Çınar abi de yakışıklı.”

Karşımda altı kafa hızla başlarını salladığında ne yapacağımı bilemeyip sert bir öksürükle döndüm. “Bu kadar yeter,” dedim en ciddi öğretmen sesimle. Çocuklar kontrolden çıktığında bu sesle otorite kuruyordum. “Hadi, herkes eve gidiyor. Bir daha böyle konuştuğunuzu duymak istemiyorum.”

“Ama hocam...”

“Hadi, hadi.” Onları sırtlarından hafifçe iterek köyün içine giden yola dek kovaladım. Geri döndüğümde Çınar Bey arabasının yanındaydı. Diğer tarafa geçip otururken yüzüne bakmadım. Köyden çıktığımızda, birkaç dakika geçtiğinde arabadaki sessizlik beni germeye başladı fakat radyoyu açmak için bile başımı arabanın içine çevirmek istemiyordum.

Sessizliği bozanın Çınar Bey olması beni şaşırttı. “Hırslı bir oyuncusunuz galiba.”

“Efendim?”

“Futbol oynarken epey hırslı görünüyordunuz.”

“Ah... İddialaşırken kendimi kaptırmışım,” dedim utanarak.

Orada ne kadar durmuştu acaba? Kızlar kibarca otururken ben hanım kız giysilerimin eteklerini toplamış, oğlanlarla laf dalaşındaydım. Uzun zamandır o şekilde eğlenmediğimden bir kez başlayınca biraz şımarmış bile olabilirdim.

Çınar Bey’den bir cevap gelmeyince bakışlarımı bir an için yan tarafa çevirdim. *Gülümsüyordu*. Buna öyle şaşırdım ki “Niye gülüyorsunuz?” sorusu ağzımdan çıkıverdi. Gözlerini yoldan ayırmadı ama bana cevap verirken tebesümü hâlâ oradaydı.

“Çok eğleniyor gibiydiniz.”

“Evet,” dedim bakışlarım kucığımdaki ellerime düşerken. Nedense bu konuşma beni neşelendirdi. Onunla konuşmak bana çok zor geliyordu, sürekli söyleyecek bir şeyler aramak zorunda hissediyordum. Belki de bu yüzden içimde bir muziplik filizlendi. “Bir dahakine bize katılabilirsiniz. Yenilince mızıkçılık yapmayacaksanız tabii.”

Küçük, kısık bir gülüşün sesini duyduğumda parmaklarımı iç içe geçirip gözlerimi yola çevirdim. Neredeyse benim de dudaklarım kıvrılacaktı. “Ela Hanım, orada mızıkçılık yapan siz gibiydiniz.”

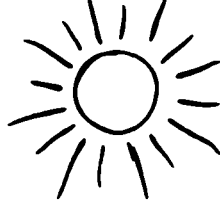
Bu eleştiri üzerimdeki tatlı havanın üstüne bir rüzgâr gibi çarptı. Hüsrân dolu bir bakışla döndüğümde gözlerini bir anlığına yoldan ayırıp yüzüme çevirdi. Onunla kavga etmeye hazırmış gibi davransam da bu sahte bir öfkeydi elbette. Çınar Bey’in gülümsemesi de giderek büyüyordu. “Affedersiniz,” derken keyfi yerinde gibiydi. “Yanlış söyledim. Mızıkçılık yapmıyordunuz. Çocukları yendiğiniz için mahcup görünüyordunuz hatta.”

Eh, o kadar da değildi. Bir gülücük dudaklarımı çekiştirince arkama yaslanıp dümdüz karşıya, akıp giden yola odaklandım. Mızıkçılık yaptığımı biliyordum ama çocuklar da bu şekilde oynarken silahlarını onlara karşı kullanmanın ne sakıncası vardı ki?

“Tamam, çok azıcık mızıkçıydım. Ama oyunun kuralı buydu. Kimseye söyleyemezsiniz.”

“Söz veriyorum,” derken sesinde bir gülümseme vardı. Ben de gülümserken Çınar Bey’in yanında ilk kez rahatladığımı hissediyordum.

10. BÖLÜM

Reyşanlı'ya gideceğimiz için Çınar Bey işten biraz erken çıkmıştı. Hâliyle Berat'ın yanına da daha erken gitmiştik. Fatma Hanım tüm hafta boyunca istediğim gibi her gün çizgi çalışması yaptıklarım söyleyip Berat'ın defterini gösterdi. Her gün üç satır çizgi çizmişlerdi. Berat için bunun hiç kolay olmadığını biliyordum, çizgilerdeki kalem izlerinden belliydi bu. Ancak Fatma Hanım için de çok zor olmalıydı. Bunu her gün yaptıkları için öyle memnundum ki Berat'ı ve annesini içtenlikle övdüm. İki saatin ardından, ev sahibi ona hanım dememi yasaklamıştı. Fatma ablanın, Berat'ın okuma yazma öğrenmesi için ne kadar istekli ve üstüne düşeni yapmaya hazır olduğunu artık gördüğümünden onunla ayrıca konuşup yeni ödevler verdim.

Ayrılma vakti geldiğinde araba kapıdaydı ama Çınar Bey'in nerede olduğunu bilmiyordum. Onu arayıp gelmesini beklerken Berat bana tavuklarını gösterdi. Her daim yumruk olmuş, kıvrık duran sol elini hiçbir sorun yokmuş gibi kullanabilmesi beni şaşırtıyordu. Bir şeyler taşırken, tavukları yakalarken elini olduğu şekliyle rahatça kullanıyordu. Koca bir gülümsemeyle aydınlanan yüzüyle gösterdiği tavuklara bakarken heyecanlı görünmek için elimden geleni yaptım.

Erken gelmemize rağmen Reyşanlı'ya varmadan karanlık çökecekti. Oranın epey uzak olduğunu bildiğimden Çınar Bey'i beklerken biraz endişeliydim. Yine de evlerin arasından görüldüğünde Berat tavukları ona da göstermek için çığlık attığında acele etmemiz gerektiğini söylemedim. Neyse ki çok geçmeden yola çıkabilmiştik.

“Ders nasıldı?” diye sordu köyden çıkarken.

“Ders... Çok yavaş. Biraz hızlı olmak zorundayız. İlk harfi öğrendi. Annesiyle tüm hafta çalışacaklar. Fatma abla geçen hafta için verdiğim ödevleri hakkıyla yaptırmış, o yüzden umutluyum.”

“İnşallah çok zorlanmadan ilerlersiniz.”

Başımı sallayarak söyleyecek bir şey aradım. Dudaklarımı birbirine bastırır, parmaklarımı iç içe geçirirken sessizliğe çok yakındım ama düzenli bir şekilde göreceğim birine karşı içimdeki bu gerginliği atmak istiyordum.

“Siz ne yaptınız?”

“Köydeki yaşlılara uğradım. Eskiden burada takipli bir hastam vardı, o yüzden köylüleri iyi tanıyorum.”

“Gittiğiniz her yerde önemsenen birisiniz sanırım.”

Öyle görünüyordu. Ne zaman karşılaştık, etraftaki insanlar onu içten gülümsemelerle karşılıyor ya da danışılacak bir şey varsa ilk olarak ona soruyordu. Çınar Bey gülümsedi. Ağırbaşlı, sakin bir gülümsemeydi bu. Bu adamla ilgili her şey ağırbaşlı görünüyordu.

“Doktorum da ondan. Eminim siz de köyde aynı muameleyi görüyorsunuzdur.”

Sevgili doktorlarının yerinin ayrı olduğu belliydi ama insanların onu ne kadar sevdiğini düşündüğüme dair bir konuşma yapmaya da niyetim yoktu. Bir kez daha başımı sallarken, “Bana Ela diyebilirsiniz,” deyiverdim ama söyler söylemez telaşlandım. “İsterseniz yani. Bu kadar resmi olunca sanki şoförüm gibi...” Stresli olduğumda bazen yer-

siz şeyler söyleyebiliyordum. Arkadaşlık kurma noktasındaki kararlılığım beni şaka yapmaya itmişti. Hiç komik biri olmadığımı bilmeme rağmen neden şaka yaptığımı yalnız Allah biliyordu. “Şoförüm olduğunuzu söylemiyorum tabii... Beni derse götürdüğünüz için teşekkür ederim.”

“Sorun değil, anladım,” diyerek beni kurtarmasa konuşmaya devam eder ve kim bilir neler söylerdim.

Gülümsemiyordu ama konuşması öyle hissettiriyordu. Adam her konuştuğunda etkileyici bir ses tonu olduğunu düşünüyordum. Böyle bir ses tonuyla iyi şiir okuyacağını düşünürken bundan bahsetmemek için dilimi ısırardım.

“Dernek için sık sık şoförlük yapıyorum bu arada. Şoförün olduğumu söylemen yanlış olmazdı. Sen de bana Çınar dersin güzel olur.”

Bence hiç güzel olmazdı. Rahat konuşmayı teklif ettiğim için pişmandım. Mümkünse adıyla bile değil, Doktor Bey diye seslenmeyi tercih ederdim ama olan olmuştu artık. *Hıhı*, gibi bir sesle gülümseyerek cevap verip radyoyu açmasını rica ettim. Hoş bir müzik arabayı doldurduğunda perişan bir hâlde konuşmayı sürdürmek için çabalamama gerek kalmadı.

İlerledikçe hava zifiri karanlığa büründü, farların ışığından başka bir ışık yoktu. Yol da ara ara çok bozuluyordu, bu yüzden biraz korkuyordum. Bildiğim tüm duaları okurken nihayet Reyşanlı’ya vardık. Penceresinden ışık yayılan birkaç hane o kadar da kötü görünmüyordu ama farların aydınlattığı yolda gördüğüm bazı evler viran hâldeydi.

Bir evin önünde durduğumuzda kapıya yaşlı bir adam çıktı. Bastonuna dayanmış, elini gözüne siper etmiş bakarken Çınar arabadan inince onu takip ettim.

“Selamünaleyküm amca.”

“Aleykümselam, tanımadım seni.”

“Kevser teyzeyi arıyoruz.”

Adam kaşlarını çatıp nedenini sorunca Çınar bir dermekten geldiğimizi söyledi. Bir ihtiyaçları var mı diye sorunca amca olmadığını söyledi fakat bunu mahcup bir şekilde söylemişti.

“Bak, ben doktorum,” dedi Çınar arabasından bir çanta alırken. “Bir ihtiyacın varsa bana söyleyebilirsin.”

“O zaman gel, bir tansiyonumu ölç.”

Çınar evin önündeki üç basamağa yönelmeden önce bana dönüp eliyle geçmemi işaret etti. Ufak bir tebessümle basamakları çıkıp amcanın arkasından içeriye girdim. Dar, karanlık bir girişi geçip bir odaya girdik. Odanın bir tarafında küçük bir tezgâh, üstünde dolap yerine ahşaptan duvara çakılmış raflar vardı. Tezgâhın altına bir kumaş parçası çekilmişti. Diğer tarafta bir koltuk ve bir divan vardı. Perdeler, ahizeli ev telefonunun altında duran ahşap dolap... Hepsi öyle eskiydi ki nostaljik hissettiriyordu. Böyle bir yeri daha önce hiç görmemiştim. Benim iki dedem de vefat etmiş, ninelerim de çocuklarıyla beraber şehre göçmüşlerdi. Bu yüzden eski köy evlerini hayatımda sayılı kez görmüştüm. Bildiğim çoğu görüntü Lalezen’e aitti fakat oradaki evler, bu derme çatma evle kıyaslanamazdı bile. Burada birilerinin yaşıyor oluşu beni öyle derinden etkiledi ki insanların önünde ağlamaktan korktum. Üzücü olan bu evde yaşıyor olmak değildi. Üzücü olan bu kadar yaşlı insanların gerekli imkânlara ulaşamayacakları bir yerde, bir başına yaşıyor olmasıydı.

Çınar, amca ile tanışırken içeriden bir teyze çıkıp geldi. Kadının boyu o kadar kısaydı ki zayıflığıyla birleşince bir çocuk gibi görünüyordu. Yüzündeki ve ellerindeki sayısız çizgi olmasaydı öyle görünürdü yani. Bizi heyecanla karşılayıp sobanın üstüne hemen bir çaydanlık koydu.

Çınar’ın doktor, benim de öğretmen olduğumu duyan Safiye teyze birden utanmış göründü. “Bileydim öbür fista-

nımı giyerdim,” dedi yıpranmış şalvarını elleriyle düzeltirken. Eski insanların misafire verdikleri değeri son zamanlarda iyi biliyordum, bu yüzden gülümsedim.

Çınar, teyzenin de tansiyonunu ölçerken kadıncağыз ikimize de bakıp, “Hanımın mı oğlum?” diye sordu. Benim bakışlarım hemen ellerime düştü ama Çınar istifini hiç bozmadı. “Yok teyzem, bekarım ben. Öğretmen Hanım da dernekte çalışıyor. Sizinle tanışıp bir ihtiyacınız var mı bakmaya geldik.”

“Sen de bekâr mısın kızım?” diye sordu bu kez Yakup amca. Bekâr olduğumu duyunca Safiye teyze, Çınar’a baktı.

“Kızım bekârmış, sen necisin burada?”

Çınar her gün karşılaştığı şeylermiş gibi bunlardan hiç etkilenmeden sohbetini sürdürdü ama ben etkileniyordum. Birkaç kez daha ikimizin ne kadar yakıştığı ima edildiğinde artık bunalmıştım. Neyse ki çaya kalmadık. Kevser teyzeyi göreceğimizi söyleyerek yaşlı çiftin yanından zorlukla ayrılıp gitmeden önce onlara bir koli bıraktık.

Arabaya tekrar bindiğimizde, “Aslında yürüsek daha iyi olurdu ama dönerken tekrar buraya gelirsek bu sefer kaçamayız,” dedi Çınar.

Girdiğimiz ev de tanıştığımız insanlar da beni duygusal olarak etkilemişti. Üstüne bir de yanımdaki adamla sürekli yakıştırılarak utandırılmıştım, bu yüzden konuşacak hâlde değildim. Birkaç ev ileride arabadan tekrar indik. Saat henüz sekiz olmasına rağmen karanlık yüzünden gecenin bir yarısı gibi hissediliyordu. İndiğimiz ev bir öncekinden daha da perişan vaziyetteydi. Safiye teyze, Kevser teyzenin kimsesi kalmadığını, köydekilerin onunla ilgilendiğini söylemişti ki hepsinin yaşlı insanlar olduğu düşünülürse bu ne kadar mümkün olurdu, bilmiyordum.

Evin balkonundaki divanda bir sürü kedi-köpek vardı. Beraber uyumalarına şaşırarak iki basamaklı merdivene döndüğümde köpekler kulaklarını dikerek doğruldular.

Çınar önüme geçip yumruğuyla kapıya vururken köpekler gözlerini ondan ayırmıyordu. “Saldırırlarsa kaçırım,” diye fısıldadım gergince.

Çınar köpekle kurduğu tuhaf göz temasını kesmeden alçak sesle cevap verdi. “Beni köpeğe yem edersin yani.”

“Yaşamak için bazen zor seçimler yaparsın, hayat böyledir.”

Burnundan, kısık bir gülüşle tekrar kapıya vurduğunda kapı açıldı. Arkasından bastonuna dayanmış, kambur, yaşlıca bir nine çıktığında kediler ninenin eteklerine dolanmak için kalktılar.

“Selamünaleyküm Kevser teyze,” dedi Çınar sesini biraz yükselterek. “Seni görmeye geldik, müsait misin?”

“Sen kimsin yavrum?”

Kadının yaşlılıktan titreyen sesi, bir hiçliğin ortasında gibi görünen bu köyde kedilerden başka kimsesinin olmayışı göğsüme bir yumruk gibi çöktü. İçeriye girdiğimizde her şeyin bu kadar eski, bu kadar yıpranmış olması yutkunmamı giderek zorlaştırıyordu.

Çınar kadınla rahatça sohbet ederken onu izliyordum. Kiminle nasıl konuşacağını iyi biliyor, yaptığı işi yardım gibi değil de göreviymiş gibi yansıtıyordu. Gönül işi yapmanın herkesin harcı olmadığını düşünürdüm. Şu an benim harcım olmadığına neredeyse emindim çünkü insanlara yardım etmek isterken yanlarında ağlamak, mahcubiyetle gevelemek onları incitebilirdi. Ne görürsem göreyim gülümseyip sohbete devam etmeliydim ama şu an bunu yapamıyordum.

“Yemek istemem,” dedi teyze kolileri görünce. “Zaten sayılı günüm kalmış. Komşularıma verin bunları. Onlar olmasa karnımı bile doyuramam.” Çınar onlara da verdiğini söylerken kadının elini tuttum. Yaşlılık lekeleriyle dolu, güçsüz bir eldi bu. Evin sarı ışığının altında yemyeşil

gözlerine bakınca gençken nasıl bir yüzü olduğunu merak ettim. Bir ipucu bulmak için duvarlara bakındığımda tek bir çerçeve gördüm. İçinde genç bir adamın siyah beyaz fotoğrafı, çerçevenin kenarında ise yine siyah beyaz, bir kız çocuğu fotoğrafı iliştirilmişti. Ona baktığımı gören Kevser teyze, “Babamla kız kardeşim,” dedi. “Beyim öldükten sonra astım. O varken astırmazdı.”

Ne buruk bir cümleydi bu. Arkasında kim bilir ne yaşanmışlıklar vardı. Yaşlılığına, yalnızlığına, dikkatini çekmek için kucağında mırlayıp duran kedisine baktıkça bu kadın için bir şey yapmak istiyordum.

“Senin için ne yapabiliriz? İstedğin bir şey varsa bize söyleyebilirsin.”

“Yapacak ne var ki yavrum? Sevdiğim herkes öldü artık,” dedi kederli sesiyle. “Çocuklarım, arkadaşlarım... Benim kadar uzun yaşayınca hayat ölümden ibaret oluyor.” Kadının baskın Anadolu ağzı konuşmasını anlamayı zorlaştırıyordu ama onu pürdikkat dinliyorduk. “Yapılacak her şey mazide kaldı artık. Beş çocuğum oldu hayatta, büyüdüklerini göremeden göçüp gittiler. Onların acısı beni de öldürür sandım ama onca yıl geçti, bir tek ben ölmedim bak. Ama olsun... Evlatlarımin hiç değilse başında dua edeceğim bir mezarı var. O da büyük nimet, biliyor musun yavrum?

Bir tane kız kardeşim vardı. Babam ölünce onu amcam aldı, beni de anam alıp buraya göçtü. Annem evlendikten birkaç ay sonra ölünce beni de köyden büyük bir adama verdi üvey babam. Kardeşimi aramak istedim hep ama izin vermediler. Yıllar sonra o fotoğrafı getirdi biri. Arkasında numara vardı ama beyim izin vermedi aramaya. Bir kez gizlice arayabildim muhtarın evinden. Açan olmadı. Sonra da zaten aradım diye neler ettiler, bir daha arayamadım. Hep merak ederim, nasıl yaşadı diye. Çocukları oldu mu,

benim gibi sefil olup gitti mi yoksa sahip çıktılar mı ona? Hep merak ederim amcam beni de alsaydı ne olurdu?"

Evin derin bir sessizliği vardı. Sanki bu yaşlı kadın her zaman kendi kendine konuşuyor, onu duyan kimse olmuyordu. Çınar'la beni unutmuş gibi kendi dünyasına gömülmüş, ıslak yanakları, sesinden taşan derin bir kederle konuşuyordu. Nasıl bir hayatı olduğunu bilmiyordum ama mutlu bir hayat olmadığı belliydi. Göğsümdeki o ağırlık giderek büyürken teyzenin elini sıkıp konuşmadan önce titrek bir nefes aldım.

"Amcam hangi şehirdeydi?"

Başka birinin konuşmasına şaşırılmış gibi yüzüme baktı, sonra hatırlamış olacak ki başını salladı. "Muş. Köyümüzde bir dere vardı. Yazın çocuklarla oraya girerdik. Babamla koyun güderdim. Anam hep çalışırdı, ben bakardım kardeşime. Anası bendim sanki. Yine de ayırdılar bizi."

Çınar'a onu bulabilir miyiz diye sormak üzereyken dilimi tuttum. Kadına boş bir umut vermek istemiyordum ama bir şey yapmazsam hayat boyu bu anda kapana kısılacakmış gibi hissediyordum. Göğsümdeki baskı benim de bir kız kardeşim olduğunu haykırıyordu. Dargın olduğum, telefonlarını açmadığım, affedemediğim kız kardeşim. Günün birinde yapayalnız, ölümü kapıda beklerken onu merak eder miydim? O farklı davransaydı hayatımız nasıl olacağını düşünerek acı çeker miydim?

Kevser teyzeye baktım. Onun hikâyesi farklıydı elbet. Bizimki şımarıklıkla bezeliydi. Öfkeyle, kendi seçimlerimizin doğurduğu kavgalarla bezeliydi. Oysa bu kadıncığının bir yanlışı yoktu ki. Belki hayatında hiçbir zaman seçme şansı olmamıştı. Onun için bir şey yapmak isterdim. Gönlündeki yaraya merhem olacak bir şey. Belki son nefesini verirken gözünün arkada kalmasına engel olacak bir şey. Onun duasını almak belki beni bu hayatta kurtaracak yegâne şey olurdu.

Kalkıp fotoğrafa bakmak için çerçeveye uzandım. Çocuğun resmi çerçeveye iştirilmişti, onu çıkarıp arkasını çevirdiğimde bir numara ve bir lokanta ismi gördüm. Telefonumu çıkarıp fotoğrafın önünü de arkasını da çektikten sonra yerine yerleştirdim. Çınar, Kevser teyzeyle konuşuyor olsa da bakışları sık sık bana dönüyordu.

Bir şey söylemedim çünkü ev sahibinin duymasını istemezdim. Tekrar geleceğimizin sözünü vererek on beş dakika sonra ayrıldık. Yaşlı kadın bastonuna dayanarak bizi uğurlamaya çıktı.

“Numaramı yazıp çekmecene koydum, unutma tamam mı teyze? Ne ihtiyacın olursa bizi ararsın.”

“Sağ ol oğlum, arada gelip kapımı çalın yeter. Allah razı olsun sizden. Bahtınızı güzel eylesin, hayırlı evlatlar versin Rabbim. Birbirinizi incitmeden sevin.”

Kadının duasını başımı sallayarak dinlerken bu duanın bize bir çift olarak edildiğini anlayınca şaşkınca döndüm. Çınar da bana baktı. Balkonun ışığı altında parlayan yüzünde bir ifade yoktu ama benim şaşkınlığımı görünce dönüp açıklama yapmaya çalıştı. Gerçi Kevser teyzenin umurunda olduğunu sanmıyordum.

Arabaya bindiğimizde Kevser teyze hâlâ arkamızdan el sallıyordu. Aynadan arkamızda uzaklaşan ışığa bakarken yüreğim giderek ağırlaştı. Kalbimin ortasından sızan bir keder, tüm uzuvlarıma yayılmıştı. Bugün böyle üzülmeyi hiç beklemiyordum. Belki de bu işlere uygun bir insan değildim, belki daha başlamadan burada bırakmalıyım. Bundan bahsetmek için ağzımı açıp da “Çınar...” dedim ama gerisini getiremeden o konuştu.

“Kusura bakma.”

“Hı? Niye?”

Kendimi iyi hissetmiyordum. Çok üzgün olduğumda bunu pek gizleyemezdim. Konuşmak istemez, hiçbir şey için içimde bir parça enerji bulamazdım.

“Bu yüzden başka biri daha gelsin istemiştim ben.”

Sadece farların aydınlatdığı korkutucu bir yolda, kendimi üzüntümün içinde sanki bir girdaba kapılıyormuş gibi hissederken bu adam ne diyordu böyle?

“Anlamadım ki.”

“Burası küçük yer, onu diyorum. Yan yana gördükleri bekâr insanlar hakkında her zaman konuşurlar. Bunu bildiğim için biri daha gelsin istemiştim. Çok rahatsız olduysan bir dahakine mutlaka alınız yanımıza birini.”

“Ah... Ben de benden hoşlanmadığın için başkasıyla gitmek istiyorsun sanmıştım,” deyiverdim. Eğer zihnim bu kadar dolu olmasaydı bunu asla söylemezdim elbette. Zaten ne söylediğimi de ancak Çınar’ın başı hızla bana döndüğünde kavradım. Arabanın tepe lambası açık olduğu için gözleri birer parça altın gibi görünüyordu. Buğday tenini çevreleyen gür saçlarıyla, kirli sakallı çenesiyle hoş bir adamdı ama burnu biraz yamuktu. Nedense bu kulağa komik geliyordu ama gülecek hâlde değildim. Fakat yüze böyle bakmak, az önce ne zırvaladığımı idrak ettirdi. Birden telaşlandım, içimdeki sıkıntı kendini geri çekip saçmalamam için büyük bir alan bıraktı.

“Yani benden hoşlanmanı istediğimden değil,” dedim aceleyle. “Hiç istemem. Demek istediğim, benden hoşlanmak zorunda değilsin. Sorun olduğu için söylemedim. Ben sadece öyle düşünmüştüm, şeyden...”

“Tamam.”

Sesi yüksek olmamasına rağmen öyle bir kuvveti vardı ki çenem kapanıverdi. Bakışlarımı hemen kucağıma indirdim. Keşke saçlarımı kulaklarımı açıkta bırakacak şekilde toplamış olmasaydım. Zira kulaklarımın kıpkırmızı olduğuna emindim.

“Anlıyorum,” deyip radyoya uzanarak beni rahatlattı. Dinlediğimiz ağır ritimli şarkıyla rahatlamaya çalıştım fakat pek de işe yaramadı.

Mahalleye varmamız her zamankinden uzun sürmüştü gibi geliyordu. Çınar'ın evinin önünde arabadan indiğimde rüzgârın altında titredim. Bu akşam hava çok soğuktu. Herhâlde bu yüzden dışarıda kimse yoktu. Hemen iyi akşamlar dileyip evime kaçacaktım ama arabanın etrafından dolaınca Çınar'ın tam önüne çıktım. Bir kez göz göze gelince de ayaklarım yere çakıldı. Söylediğim şeyler yüzünden biraz utanıyordum. Özür dilese miydim acaba? Ama özür dileyecek ne vardı ki? Benden hoşlanmadığını düşünmüştüm, tamam. Bu bir sorun değildi, evet. Ben de ondan pek hoşlanmıyordum zaten ama bunu söylemek kötü görünebilirdi. Hoşuma gitmeyen bir davranışı olmamıştı. Ama hoşlanıyor da değildim, neden hoşlanacaktım ki?

“Ben öyle deyince...” Hızla girdiğim cümle aynı hızla kesilince bakışlarımı etrafta, karanlık akşamda dolaştırdım. “Yani, şey...”

Ne diyeyim ki ya?

“Yok, haklısın,” dedi benim aksime mantıklı bir duruş sergileyerek. “Öyle düşünmene şaşırdım ama anlıyorum. Genelde kalabalıkta karşılaştığımız için rahatsız olma diye dikkat ediyordum sadece. Kabalık ettiysem kusuruma bakma.”

Yan yana yürürken her selam veren birini gördükçe birkaç adım uzağa gittiğini hatırlayınca söyledikleri o kadar mantıklı geldi ki, “Ah, o yüzden öyle...” diye mırıldandım. Yemekte tek yabancı insan bendim, yaşıma uygun tek bekâr adam da oydu. Burayı iyi bildiğinden öyle davranıyor oluşu da çok mantıklıydı. Ben de başka herkesle iyi geçiniyorken beni görmezden gelmesini anlamaya çalışıp duruyordum. Bunu düşününce dudaklarımı birbirine bastırdım ama yüzüne baktığımda ağzımdan bir kıkırtı kaçtı.

“Ne oldu?” diye sordu ben bir şey demeyince ama başımı iki yana salladım.

“Asla söylemem.”

Kaşları hafifçe havalanınca gülümsedim. Sonra aklıma telefonumdaki fotoğraf geldi. “Kevser teyzenin bahsettiği şu numara var ya, onu aramayı düşündüm. Belki bir haber alınır. Kadıncağızın son dileği kardeşinden haber almak. Belki o da hayattadır, buluşturabiliriz onları. Olur mu sence?”

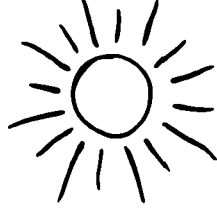
“Numarayı aldığını görünce öyle düşündüğünü tahmin ettim. Denemeye değer aslında. Yarın müsaitsen dernekte buluşup arayabiliriz numarayı.”

“Çok güzel olur. Kübra da gelir ama,” deyip güldüğümde Çınar’dan gelen tek yanıt nazik bir tebessüm oldu. O bu durumu komik bulmuyordu herhâlde ama benim adamın etrafında karın ağrısı çektiğim anları hatırladıkça gülesim geliyordu. “İyi akşamlar öyleyse. Bıraktığın için teşekkür ederim.”

“Rica ederim, Allah’a emanet.”

Daha fazla oyalanmadan arkamı dönüp hızla evime girdim. Sıcak bir duşun ardından yatağıma uzandığımda telefonumu elime aldım. Ecem’in numarası telefonumda engelliydi. Yabancı numaraları açmıyor, interneti de beklenmedik yerlerden atacağı mesajlar için kapalı tutuyordum. Çok değil, bir yıl önce kardeşimle aramızın bu hâlde olacağıma asla inanmazdım. Belki Kevser teyze de Muş’tan çıkarken bir ömür kız kardeşinden ayrı düşeceğine inanamazdı. Hayatın insanın önüne ne çıkaracağı belli olmuyordu işte. Sevdiğin birine küs olmanın ağırlığıysa hiçbir koşulda azalmıyordu.

11. BÖLÜM

Cumartesi günü planım şehir merkezine gitmekti. Her zamanki saatimde uyanmış olsam da kendime tost yapıp biraz dizi izleyerek öğlene kadar vakit öldürdüm. Gitmeden önce derneğe gidip şu numarayı aramak istiyordum. Çınar'a mesaj atıp müsait mi diye sorduğumda yarım saat sonra dernekte olacağını söyledi. Ben de duştan sonra sıkıca ördüğüm saçlarımı açıp salık bıraktım. Yeni aldığım, kahverengi tonlarındaki oduncu gömleğimi uzun eteklerimden biriyle giydim. Kapının önünde botlarımı da giyip boy aynasından kendime bakınca görünüşüm hoşuma gitti. Buraya geldiğimden beri sonbahar, kış renklerini daha çok sever olmuştum. Bu şehrin doğası, havası beni bu renklere itiyor, ruhum da sanki bu renklere ihtiyaç duyuyordu. Biryandan da hayatımdaki değişimlerin bir göstergesi gibiydi bu. Her şey değişirken aynı kalmak mümkün değildi elbet. Aynı şekilde kalmak istesem zaten burada olmazdım. Giysilerimde, kurduğum arkadaşlıklarda, öğrencilerimle aramdaki ilişkide bu değişimin bana iyi hissettiren somut yansımalarını görmek beni memnun ediyordu.

Fakat kıyafetlerimi ne kadar sevsem de dışarıya böyle çıksam donardım. Mecburen kalm bir atkı takıp, kaşe kaabanımı giyerek evden çıktım. Daha birkaç adım atmıştım

ki karşıdan gelen bir kadının tüm dişlerini göstererek gülümsediğini fark ettim. Bana el sallayıp uzaktan, “Canım nasılsın,” diye bağırdı. Her ihtimale karşı dönüp arkama baktım ancak benden başkası yoktu.

“Merhaba,” dedim kadın yaklaştığında.

“Elmas benim adım. Şu evde oturuyorum bak.” Parmakıyla sokağın ilerisindeki iki katlı bir evi işaret etti.

“Ela ben de.”

“He, biliyorum.” Yüzündeki koca gülücük hiç küçül-müyordu.

“Nereden biliyorsunuz?” diye sordum. Temkinli olmakta fayda olduğunu düşünüyordum zira kadının gülümsemesi bir tuhaftı.

“Ee görüyorum seni, sordum Mürvet teyzeye. Dün de gördüm. Gece doktorun arabasından indin.”

“Gece değildi. Demeğe gidiyorum ben, o yüzden dönerken bırakıyorlar beni sağ olsunlar.”

“He, sağ olsunlar,” dedi yine o korkunç gülümsemeyle. “O saatte de demekten mi geliyordunuz?”

“O saat dediğiniz sekiz bile değil,” dedim gergin bir gülümsemeyle. “Ee, benim bir yere yetişmem gerekiyor da kusura...”

“Nereye yetişeceksin?”

Elini beline atmış hâlde gözümün içine bakıyor, tüm dişlerini göstermeye devam ediyordu. Öyle rahatsız olmuş-tum ki arkama bakmadan kaçmaya çok yakındım.

“İşim var.”

“Ne işin var?”

“Oldu,” dedim birden hareketlenip. “Memnun oldum, iyi günler.”

“Kız dur. Nereye gidiyorsun, doktora mı?” diye seslendi ama aldırmadan uzaklaştım. Hızlı adımlarla yürürken içimden söylenip duruyordum. Dün Çınar’ın mesafesinin

nedenini komik bulmuştum ama şu an hiçbir şey komik görünmüyordu.

Çatık kaşlarla yolu nasıl yürüdüğümü bilmeden kendimi dernekte buldum. İçeride Yasemin'le Çınar vardı sadece. Yasemin minyon tipli tatlı bir kızdı. Başına koyu mavi, güzel bir şal takmış, içinde kaybolduğu büyük beden bir kaban giymişti. İçeri girdiğimde beni kibarca selamladı ama hemen arkamdan giren Gökhan'ı görünce yüzü düştü.

“Hoş geldin Ela Hocam.”

“Hoş buldum.” Çınar'a bana baş selamı vermekle yetindi. Ben de hafifçe başımı eğdim. “Nasılsınız çocuklar?”

“Çok iyiyiz. Yasemin'in yeni montunu gördün mü? Son moda. Defileye çıkacak yarın bunla.”

“Çınar abi, şu sussun artık ya,” diye söylendi Yasemin dudakları öfkeyle bükülürken.

“Ne diyor?” diye sorduğumda Gökhan gülmeye başladı.

“Yasemin kendine overlok kaban almış, onu diyorum.”

“*Oversize* Gökhan. Büyük boy demek. Modeli bu demek yani, anladın mı? Aptallığınla daha fazla uğraşamayacağım gerçekten.”

“Ya sen karınca kadar kız olup oversaz giyerken akıllı-sın da ben mi aptalım?”

“Evet, sensin. Geri zekâlısın hatta.”

Gökhan'ın gülen yüzü hemen bir kaş çatışıyla gölgelendi. “Bana bak, doğru konuş! Ezerim kafanı ha.”

Çınar telefonunu masaya sertçe bırakıp çocukların kavgasını bölünce Yasemin utanmış göründü. Yerdeki koliyi alıp ayrılırken Gökhan arkasından anlaşılmayan şeyler mırıldanıyordu.

“Hiç yakışıyor mu söylediklerin?” dedi Çınar.

“Ona yakışıyor mu kız başıyla.”

“Ne varmış kız başında?” diye çıkıştım birden. Böyle zorbalıklar yaptıklarında öğrencilerime kullandığım o katı

sesle Gökhan'a döndüm. "Beğenip aldığı kıyafetle niye dalga geçiyorsun? Ayıp değil mi?"

"E, arkadaşız biz. Çirkin olmuş, söylemeyeyim de rezil mi olsun?"

"Hadi sahidten böyle düşünüyorsun diyelim, söylemenin yolu bu mu? Delikanlı çocuksun, biraz kibar ol kızlara karşı. Kimse sevmeyen kaba saba adamları."

"Yasemin'den bahsediyoruz abla ya. Kızlara konuştuğum gibi mi konuşayım onla?"

"Gökhan."

Çınar'ın sesiyle lafı kesilen çocuk tüm huysuzluğuyla dükkândan çıktığında içeride ikimiz kaldık. Kısık gözlerle Yasemin'in arkasından koşturan çocuğu izlerken surat astım. Burun kıvrıp döndüğümde Çınar'la göz göze geldik. Dudağının kenarı hafifçe kıvrılmıştı.

"Bana mı gülüyorsun?"

"Ne haddime," dedi hemen. Alay eder gibi bir hâli yoktu ama nedense öyle hissedip biraz utandım. Konuyu değiştirmek için Kevser teyzenin kardeşi Zahir'e bahsedecektim ki birden içeriye tanıdık bir yüz girdi.

Hakan abi ellerini iki yana açmış her zamanki abartılı coşkusuyla, "Vay, vay, vay," diyordu. "Ela Hocam, sen neredesin? Taşınmışın hiç haber vermiyorsun."

"Ya, öyle oldu," dedim dudaklarımı birbirine bastırarak. Gülümsemek adına tek yapabileceğim buydu.

"Sana aşk olsun. Kösüm sana bak, nasıl alacaksın gönölümü? Doktorum, nasılsın? N'apıyorsunuz burada?"

"Ela Hanım derneğe katıldı," dedi Çınar, Hakan'a pek yüz vermeden.

Sınırlarımı korumayı önemserdim, bu yüzden fazla laubali olan bu adama pek yaklaşmak istemiyordum.

"Bak hele, hem yüzü hem kalbi güzel hocamız. Ben de bağış getirdiydim. Bizim Gülok teyze yolladı. Kocasının sene-i devriyesiymiş. Çocuk sevindirsin bunla dedi."

Çınar zarfı bir teşekkürle alırken Hakan abi bana döndü.

“Çay yok mu ya? Gel sana bir çay içireyim, bir anlat neler yapıyorsun. Benim amca oğlunun lokantası var şurada. Gitmemişsindir sen daha. Gelsen benimle gezsen azıcık her yeri öğrenirsin, diyorum sana.”

“Sağ ol ama işim var benim.”

“Öyle olmaz, bugün tatil bak.”

“Hakan abi.” Çınar birkaç adım kayıp önüme geçince Hakan’ı artık göremez oldum. Boyunun uzun olduğu belliydi ama böyle burnumun ucunda durunca gözüme dev gibi göründü. Adam, Çınar’ın geniş omuzlarının arasında kaybolmuştu. “Bizim işimiz var. Çocuklar için program hazırlıyoruz. Günlük teyzeye söylersin, köy çocuklarını şehre götüreceğiz. Bu parayı da içine koyarız. Güzel bir gün geçirecek çocuklar.”

“He, öyle mi? Tabii Çınar’ım, ben söylerim. Ama bir çayımı içeceksiniz bak. Şimdi gidiyorum, hayırlı bir haberiniz olursa da ilk bana söylüyorsunuz yoksa bozuşuruz. Haydi eyvallah.”

Beni görmek için eğildi ama aynı anda Çınar da cebini karıştırmaya başlayınca vazgeçip ayrıldı. “İlginç bir adam,” dedim arkasından. Çınar yana kayınca ben de birkaç adım geriye kaçtım.

“Kötü niyetli değildir ama kime nasıl davranması gerektiğini pek bilmiyor. Laubali olduğu için sınırları aşıyor bazen. Mesafeli olmak isteyebilirsin.”

Düşüncelerimi dile getirmiş gibi konuşması beni gülümsetti. “Olurum, teşekkürler. Şu numarayı arayalım mı artık?”

“Tamam. Oturalım mı?” Plastik sandalyelerden iki tane çektiğinde karşılıklı oturduk. Ben çektiğim fotoğrafı açarken Çınar da telefonunu çıkardı. Kalbimin böyle hızlanmasına, bu kadar beklentiyle dolmaya hazırlıksız yakalanmış-

tım ama olan buydu. Telefonu açanın Zahir'e'yi tanımasını çok istiyordum. Öyle ki hiçbir şey çıkmamasından korkmaya başladım. Çınar numarayı okumamı bekliyordu.

“Kaç yıl olmuştur ki? Kırk, elli? Belki daha çok. Orayı aramak saçma mı sence?”

Çınar bir an sanki içimi görür gibi araştırır gözlerle yüzümü inceledi. Birinin bana bu kadar dikkatli bakmasına alışık olduğum söylenemezdi, bakışlarımı telefonun ekranına indirirken yanaklarım ısınmıştı. “Ne kaybederiz ki?” dedi sonunda.

“Kevser teyzenin umudunu kaybedebiliriz.”

Ona söyleyeceğimden değildi elbette ama artık biliyor olacaktım. Arayabilecek duruma ulaştığında o numara eline geçeli on yıllar olmuştu. Aramaya cesareti olmadığını, artık onu kimsenin hatırlayacağını sanmadığını söylemişti. Ne hatırlanmamaya ne de bir cevap alamamaya gücüm var demişti. Bunu yapmak üstüme vazife miydi, bilmiyordum. Bu numaradan hiçbir şey çıkmazsa, her gün telefonun ucunda ne olduğunu merak eden o kadını düşünmeden nasıl yaşayacağımı bilmiyordum.

“Ya da ona umut verebiliriz,” dedi Çınar. “Zahir'e'yi olmasa da hikâyesini bulabiliriz. Belki onun daha iyi bir hayatı olmuştur. Kevser teyze bunu bilmek istemez miydi?”

Sözlerinde endişelerimi yatıştıran bir teselli vardı. Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrılırken elimde tuttuğum telefon numarasına bakıyordum. “Başka biri olsa boş bir uğraşın peşinde koştuğumu söylerdi. Sense beni cesaretlendiriyorsun.”

“Bu devirde insanların tek yaptığı boş uğraşların peşinden gitmek değil mi? En azından senin iyi bir amacın var.”

Küçük gülümsemem genişlerken gözlerimi kaldırıp ona baktım. Doğru söylüyordu. Boş bir uğraşın peşindeysem ne olmuş? Bir şeyler yapma çabası az şey miydi? Yaşa-

dığım şu acınası hayatı değerli kılacak uğraşların peşinde koşmak istiyordum. Gençliğimi güzel işlerin peşinde harcamak, yaşlandığımda bu işlerle gurur duymak istiyordum. Aksi hâlde yaşlı bir kadın olduğumda kucağımda yalnızca keder kalmaz mıydı?

“Hadi arayalım.”

Numarayı söyledim, Çınar telefonunu hoparlöre aldı. Aslında çalacağından bile şüpheliydim ama daha ikinci çalışta hattın ucundan bir ses geldi. Heyecanla telefona yaklaştım. “Buyurun,” dedi genç bir ses.

“Selamünaleyküm. Orası Hacı Sıddık’ın Yeri mi?”

“Aleykümselam. Buyur abim.”

Çınar’la şaşkınca birbirimize baktık. İlk kez ne diyeceğini bilemiyor gibiydi ama hemen toparlandı.

“Oranın sahibi kim acaba?”

Karşı taraftan bir sessizlik oldu. Sonra biraz aksi bir sesle, “Ne yapacaksın?” dedi çocuk.

“Ben Sırça’dan arıyorum. Eski bir meseleyle ilgili elim size sizin kebabçının numarası geçti. Bilgisi olan biriyle konuşabilir miyim?”

“Mesele neymiş? Bak abim, burayı satmıyorlar. Ellilerden beri ustamın ailesine ait burası. Muş’ta kebab dedin mi herkes bizi gösterir. Hiç uğraşma boşa.”

“Yok, öyle bir şey değil. Sırça’da doktorum ben, birini arıyorum.”

Böyle yerlerde doktorluk, öğretmenlik pek çok kildi açıyordu. Ben bile bunu çoktan öğrenmişken Çınar’ın bunu işine gelince kullanıyor olmasına hiç şaşırmadım.

“Hee, öyle desene. Vallahi Doktor Bey, buranın sahibinin adı Mahmut Uzan. Şimdi dükkânda değil. Bugün cumartesi, çok yoğun olur, geldiğinde de ulaşamazsın. Ama numaranı ver, kimi aradığını söyle. Ben haber vereyim ustama.”

“Tamam. Zahirre diye birini arıyoruz. Şimdilerde yetmiş yaşlarında olmalı. Geçmişte birine sizin kebabçının numarasını vermiş. Tanıyan biri var mı öğrenmek istiyoruz.”

“Babasının adı da Yakup Taşden,” diye fısıldadığımda Çınar çocuğa bunu da ilettili. Numarasını verip kapayınca bir an sessiz kaldık. “Birinin açmasını beklemiyordum,” dedim hayretle.

“Asıl aynı yer olması ilginç,” dedi Çınar da. Sonra telefonuna Hacı Sıddık’ın Yeri, Muş yazdı. İlk çıkan yer konum bilgileri idi. Altında ise Muş kebabına dair bir inceleme yazısı vardı. Çınar yazıya tıklayıp sesli bir şekilde okuyunca Hacı Sıddık’ın bölgedeki en eski ve en iyi yer olduğunu öğrendik.

“Zahirre bu aileden biriyle evlenmiş olabilir.”

“Öyleyse işimiz kolay olur ama o yıllarda az insanın telefonu vardı. Sadece bir komşu ya da çalışan da olabilir.”

Böyle söylemesi heyecanımı biraz söndürdü ama yine de umutluydum. Zahirre’yi bulmayı öyle çok istiyordum ki orada olduğunu söyleseler düşünmeden kalkıp Muş’a gidebilirdim.

“Haber gelirse bana hemen söyler misin?”

“Tabii. Çıkıyor musun?”

Kenara koyduğum çantamı alıp taktım. Dışarıdaki sert rüzgârdan korunmak için çantama koyduğum el örgüsü beremi de başıma geçirdim.

“Evet, merkeze gideceğim. Eve bir şeyler almam gerek.”

“Tamam. Seni bırakayım.”

Masadaki anahtarlarını alıp kapıya doğru döndü ama hareket etmediğimi görünce durup sorar gibi bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı.

“Beni nereye bırakıyorsun?”

“Ben de merkeze gidiyorum. Vermem gereken bir emanet var.”

“Bugün mü?”

Çınar durdu, başı hafifçe eğilirken yüzünden bir tereddüt geçtiğini düşündüm. Başka işleri varken ben gidiyorum diye programını değiştirmesini istemezdim, bu yüzden şimdi mi gidiyor diye sormuştum ve hâline bakınca verdiği cevap biraz şüpheli görünüyordu.

“Evet. Niye ki?”

“Bilmem. Otobüse binebilirim, başka bir işin varsa çğer...”

“İstersen binersin tabii. Ama ben şu an aynı yere gidiyorum.”

Anahtarlarıyla oynayarak dükkândan çıktığında ellerimi cebime atıp peşinden gittim. Birkaç adım ötede arabası bagajı açık hâlde duruyordu, Gökhan da başmdaydı. Bizi görünce bagajı kapatıp kolileri koyduğunu söyledi.

“Biz merkeze geçeceğiz. Bisikletini atalım arabaya, seni yolda indiririz. Koliyi Gülnur’a verip dönersin. Gülnur ikizleri olan, karıştırma sakın.”

“Yasemin’den de özür dile,” diyerek araya girdim. “Yoksa yakandan düşmem.”

“Sen sessiz, utangaçken daha tatlı biriydin abla. Açıldıkça sinir bozucu olacağını bilseydim hiç yaklaşmazdım sana.”

Söylediklerine alınacak değildim, doğru söylediğim için tavır yapıyordu zaten. Ancak hakkımda böyle doğru bir şey söylemesini ilginç bulmuştum. Gerçekten de onlara alışıkça açılıyor, kendimi yanlarında daha rahat hissediyordum.

Gökhan bisikletini arabaya bir şekilde sokup kendi de arka koltuğa tüneyince Çınar kapıları kapatıp öne geçti.

“Geliyor musun?” dediğinde itiraz edecek bir sebebim olmadığından arabaya bindim.

Gökhan kafasını emniyet kemerinin çıkış tarafıyla koltuğun arasındaki boşluğa sokup kendini savunmaya başladı. “Yasemin’in peşinden gittim. Konuşmadı benimle.”

“Niye konuşsun senin gibi kaba biriyle?”

“Ne kabalığımı gördüm Ela Hocam ya! Sana saygıda bir kusur ettim mi ben?”

Sitemkâr sesini duyunca gülümsedim. Arabanın içi sıcaktı, kalın atkımı çıkarıp kucağıma koyarken düşünür gibi bir ses çıkardım. “Kabalıkla saygısızlık aynı şey değil ki. Hem kıza aptal dedin. Güzel bir şey mi şimdi bu?”

“Aptal demedim ya! Dedim mi Çınar abi? Asıl o geri zekâlı dedi bana. Demedi mi abi, söylesene.”

“Demiş gibi göründün ama,” dedim omuz silkerek. Kesinlikle Yasemin’in tarafındaydım. Biriyle dalga geçerek giysilerinin yakışmadığını söylemenin hiçbir haklı yanı yoktu.

“Sen haksızlık ediyorsun bana ama. Çınar abi, bir şey desene!”

“Ayıp ettiğin doğru,” dedi Çınar. Gökhan’ın yüzünü görmüyordum ama ne kadar bozulduğu sesinin kesilmesinden anlaşılıyordu.

“Ayrıca giysilerinin yakışmadığını söyledin. Bir kıza böyle söylersen tek düşündüğü ona çirkin dediğin olacaktır. Sana tabii ki küser.”

“Yok artık ya,” dedi öfkeyle. “Yasemin’e niye çirkin diyeyim. Kör müyüm ben? Bak iki gözüm var benim.”

Duyduklarımla kaşlarım muzip bir şekilde havalanırken başımı soluma çevirdim. Çınar da bir an için dönüp bilmiş bir gülümsemeyle bakınca aramızda zihinsel bir konuşma yaşanmış gibi hissederek kıkırdadım.

“Söyle bakalım,” dedim alacağım cevaptan emin olarak. “Sen Yasemin’den hoşlanıyor musun?”

“Ee abla, delirdin iyice he. Geldik mi? İneyim ben. Abi dursana.”

“Oğlum dur, daha var.”

Birkaç dakika boyunca Gökhan’ın söylenmelerini din-

İedikten sonra ineeğı yere geldiğimizde kapıyı öfkeyle açıp bisikletini homurdanarak dışarıya sürükledi. Öfkelendiğinde ortaya çıkan şivesi beni çok eğlendirmişti. Dramatik bir şekilde kapıyı çarparak uzaklaşınca arkasından gülerek baktım.

Çınar'a dönüp, "Hoşlanmıyormuş," dediğimde yüzü bana döndü. Gözleri yüzümde oyalanınca koca bir gülücükle ona bakıyor olduğumu fark ettim. Ağzım bir anda kapandı, onun eli de anahtara uzanıp arabayı çalıştırdı. Tekrar yola koyulduğumuzda gözümü camdan dışarıya dikip şehir merkezine varana dek yolu izledim.

Şehre geldiğimizde Çınar beni çarşıya yakın bir yerde bıraktı. İşinin uzun olduğunu, beraber dönebileceğimizi söyleyince sesimi çıkarmadım. Alacağım mutfak eşyalarını taşımak zor olabilirdi, araba varken kendime bahaneler üretemeyecektim.

Önce birkaç giyim mağazası gezdim. En büyük eksikğim olan kalın giysilerden kendime birkaç takım aldım. Sonbaharda bile bu kadar soğuk olan bir şehrin kışının zor geçeceği kesindi, dolabımı bu iklime hazırlamaya çalışıyordum.

Evde bulunması için iki nevresim takımıyla battaniye aldım. Böyle şeyleri çeyizim için alacağımı düşünüyordum ama bu alışverişi yapamadan nişanım bozulmuştu. Bu yüzden hesabımdaki birikimi harcarken canım hiç sıkılmıyordu.

Ağır battanileri zorlukla taşıyarak son durağım olan züccaciyeciye girdiğimde görevli elimdekileri kasa arkasına bırakabileceğimi söyledi. Poşetlerimin ağırlığı beni potansiyel bir iyi müşteri yapıyor olmalıydı ki benimle özel olarak ilgileneceğini söyleyerek ihtiyaçlarımı sordu. Kızın

peşinden giderken telefonumu kontrol ettim. Çınar işim bitince yanıma gelebileceğini yazmıştı. Ona nerede olduğumu yazıp yirmi dakika sonra çıkacağımı söyledim ancak yarım saat sonra hâlâ bir şeyler alıyordum. Girdiğim yer üç katlıydı. Kız beni üst katlara çıkarıp ev eşyalarıyla dolu olan koridorları gezdirirken ihtiyacım olanlardan çok ıvır zıvır almıştım. Kasada çıkan fiyata bakarken artık o kadar da dertsizce para harcayamayacağımı fark ettiğim bir an yaşadım.

Kendimi bunun için üzmeyecektim elbette. Mutlu bir şekilde yaşayacağım evim için tüm paramı harcamak beni üzmüyordu. Aldıklarım paketlenirken Çınar içeriye girdi. Onu tamamen unuttuğum için kim bilir ne zamandır dışarıda beklediğinin derdine düşerek aceleyle özür diledim.

“Çok bekledin mi?”

“Sorun değil,” deyip poşetleri ve kutuları süzerken ben de ayağımın yanında duran eşyalara bakıyorum.

“Çok fazla şey almışım gibi görünüyor ama Melek abla bana yalnızca kaba eşya bıraktı. Bunların hepsi lazım olan şeyler. Borcamım yokmuş mesela. Borcamsız bir ev düşünebiliyor musun? Burada arkadaşım yok, yani kimse bana borcam almazdı. Kendim almak zorundaydım.”

Çınar beni dinlerken dudakları hafifçe kıvrıldı. Gözlerini bir anlığına bana çevirip eğlenen bir bakış attığında çenemi kapadım.

“Arabayı kapıya çekip geliyorum.”

O çıktığı an mağazada gezen bir kadın yanıma yanaşıp, “Çeyiz alışverişi mi kızım?” dedi.

“Yok, yeni taşındım da. Onun için.”

“Yanındaki kocan mıydı?” Kadının dudaklarında o bilmiş, gün teyzesi gülüşlerden vardı.

“Hayır.”

“Nişanlın o vakit.”

“Hayır canım.”

Kafasını yaklaştırp kısık bir sesle, “Yavuklun mu?” diye sordu.

Gözlerimi devirmemek için gayret ederek Çınar’la bir bağlantım olmadığını söyleyince bir kez daha fısıldadı.

“Ne iş yapar bu çocuk?”

Çınar’a çocuk denmesi biraz komikti. En fazla otuzlarının başlarında olmalıydı ama ciddi bir adam olduğundan ondan böyle bahsetmek kulağa komik geliyordu.

“Doktor.”

“Hem de! Ee bekârsa benim kızımın bir görüştüm, kızım yirmisinde. Gül goncası gibidir, doktor oğluma pek yakışır.”

Çınar’ın arabası kapıda durunca kadının gözleri ışıldadı. Resmen hülyalı bir şekilde adamı takip ediyordu. O içeri girip kasiyer çocukla beraber poşetlerimi arabaya taşımaya başlayınca kolumu çekiştirip duran teyzeye döndüm.

“Yirmi evlenmek için küçük bir yaş değil mi?”

Kadın burnundan bir homurtu çıkarıp, “Ne küçüğü, ben yirmi yaşındayken iki çocuğum vardı,” dedi.

“Senin kocan da on yaş büyük müydü senden?” diye bir misilleme yapmaya çalıştım ama kocasının on iki yaş büyük olduğunu söyleyince başka savunmam kalmadı.

“Tamam, sorarım Doktor Bey’e. İsterlerse görüşürler.”

“Ay, gülüm benim. Numaranı ver bakayım.”

“Sen ver teyze. Ben yazarım sana.”

“Sen de ver ama.”

Kadını güç bela geçiştirip son kalan poşetleri de alarak dükkândan çıktım. Teyze peşimden gelmesin diye arabaya öyle hızlı bindim ki Çınar bagajı kapatırken bir tehlike ararmış gibi ciddiyetle etrafa bakındı. Asıl tehlikede olanın kendisi olduğunu bilse koşarak arabaya binen o olurdu sanırım.

“Ne oldu?” dedi koltuğuna oturduğunda.

Ben bu dünyada çöpçatanlık yapacak son insan bile değildim. Bu işleri bilmiyordum bile. Ömrümde çıktığım ilk randevuya bir şans vermiş, sonra da başıma geldiğine inanmadığım bir ayrılık yaşamıştım. Teknik olarak terk edilmiştim aslında çünkü sözlüm kardeşime âşık olmuştu. Böyle bir insandan kimse çöpçatan olmasını beklememeliydi. Bu yüzden ne olduğunu doğrudan söyledim.

“Teyze seni beğendi.”

Direksiyona uzanan eli havada kalırken, “Anlamadım?” diye sordu bana dönerek.

Ellerimi havaya kaldırıp bunun benimle hiç ilgisi olmadığını söyledim. “Seni çok beğenmiş. Beni sıkıştırdı kızıyla seni görüştürmem için. Kızı yirmi yaşındaymış, bir içim suymuş. Sen tam kızına layık bir doktor *aman*, bir damatmışsın.”

Hâlâ aynı donuklukla bana bakıyordu. Birkaç saniye cevap vermesini bekledim. Ses çıkmayınca kızmış olabileceğini düşünerek ellerimi iki yana açtım.

“Ne yapayım? Elçiye zeval olmaz.”

“Gökhan doğru söylüyormuş. Sen zamanla açılan birisin, değil mi?”

“Neden öyle dedin?”

“Geçen hafta bana böyle bir şey söyler miydin?” diye sordu arabayı çalıştırırken. Çarşının içinden geçtiğimiz için çok yavaş ilerliyorduk.

“Doğru. Söylemezdim. Ama kadın çok zorladı. Sana soracağımı söyledim. Yalan söylemiş olamamak için sormak zorundaydım. Beğenmediysen hayır de kapat konuyu. Ne yapayım yani?”

“Tabii ki hayır diyeceğim,” dedi hemen. Omuz silkip “*Bu kadar kolay işte,*” diye düşündüm ama konuyu kapatmakta zorlanıyordum. İçimdeki sataşma dürtüsü öyle baskındı ki ne kadar dirensem de dayanamadım.

“Niye, kızın nesini beğenmedin?”

Bir şey söylemek için döndü ama dudaklarını birbirine bastırması, yüzündeki sırtımayı gizlemeye çalıştığını görünce söyleyeceği şeyden vazgeçti.

“Sence bu komik mi?”

“Birazcık.”

“Birisi aynısını senin için isteseydi, ben bunu komik bulmazdım.”

“Evet,” dedim hemen kafa sallayarak. “Ben de bulmazdım. Lütfen öyle bir şey olursa sakın bana söyleme.”

“Öyle bir şeyin olacağı konuşmalara girmiyorum. Bunu bir tavsiye olarak alabilirsin.”

Bir kez daha abartılı bir şekilde kafa salladım. Bir süre önce bu konuşmayı çok rahatsız edici bulurdum ama Çınar’la aramızdaki mesafe kırılmıştı. Beni strese sokan davranışlarının sebebini öğrendiğim için artık yanında garip hissetmiyordum. Tanıdığım kadarıyla iyi bir insandı. Yanında nasıl bu kadar rahatladığımı bilmiyordum ama Reyşanlı’da yaptığımız ziyaretler, Berat’ın haftalık dersi, çocuklar için hazırladığım sinema günü derken derneğe ve oradaki- lere karşı sempati duymaya başlamıştım. Yapılan işleri çok değerli buluyor, bir parçası olmak istiyordum. Bir yandan da buradaki hayatıma alışıyor, sevmeye başlıyordum.

Ecem’e olan dargınlığım son günlerde zihnimi daha az meşgul eder olmuştu. Sonunda önümü görebilmeye başlamıştım. Gözümün önünde dağ gibi büyüyen o melankolinin üstünde hava delikleri açılmıştı sanki. Bazı anlarda kendimi huzurlu hissederken yakalıyor, bunun kıymetini biliyordum.

Kapımın önünde durduğumuzda Çınar arka koltuktan bir poşet alıp bana uzattı. Zücaciyenin poşetlerinden olduğu için kendi alışverişimden bir şey sandım ama içinde benim almadığım bir kutu görünce kafam karıştı.

“Bu ne?” dedim poşetin içine bakarken.

“Benden. Ev hediyesi.”

Bu, bir borcam kutusuydu. Ona bunlardan aldığımı zaten söylemiştim, bu yüzden hediye seçimini garipsedim ancak yine de içtenlikle teşekkürümü edecektim elbette.

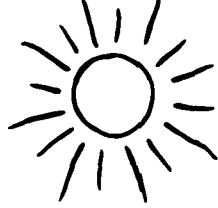
“Ne zahmet ettin.”

“Bu şehirde sana borcam alacak kimse olmadığını düşünüyordun.” Hâlâ arabadaydık. Akşam ezanı az önce okunduğundan sokak tenhaydı. Aklıma sabah gördüğüm kadın geldi. Bir yerlerden bize bakıyorsa bunu herkese abartarak anlatacağına emindim ama yine de Çınar’ın samimiyet dolu gözlerine bakarken bir şey diyemiyor, başka bir yere bakamıyordum. “Burada kimsen olmadığını düşünmeni istemem, Ela. Neye ihtiyacın olursa, yerimi biliyorsun.”

En sevdiğim insan tarafından incitildiğim, bu yüzden de kendimi hayatımın başka hiçbir döneminde olmadığı gibi değersiz hissettiğim uzun günler geçirmiştım. Bunun etkilerini henüz üstümden atabildiğimi düşünmüyordum. Herkesten uzaklaşmış, daha fazla incinmekten kaçmaya çalışmışım ve bunun beni ne kadar yalnızlaştırdığını farkmıyordum. Bir borcam hediyesinin hayatımda özel bir an olacağım, beni böylesine duygulandıracağını tahmin edemezdim. Kim ederdi ki zaten?

“Teşekkür ederim Çınar,” dediğimde bana gülümsedi. Duru, güzel bir gülümsemeydi bu. Arabadan inip bagajı boşaltmaya koyulduğunda ben de hediye mi göğsüme bastırıp onu takip ettim. Eve döndüğümde içimde tuhaf bir his, elimde kıymetli bir hediye vardı.

12. BÖLÜM

Birleştirilmiş sınıf öğretmeni olmanın kolaylaştığını söyleyemezdim ama bir düzen tutturmayı başarmıştım. Bu sayede her geçen gün üstesinden gelmekte daha iyi oluyordum. Çarşamba günü köyde genç bir çiftin nişanı vardı. Bir gün önceden özel olarak davet edilmiştik ama bugün de her teneffüste birisi gelecek miyiz diye yokluyor, çocuklar sürekli bu nişandan bahsediyordu.

Hafta ortasında nişan yapılmasını garip bulsam da başka kimsenin bununla derdi yok gibiydi. Damat aniden askere gitmeye karar verince nişan için acele ettiklerini herkesten duymuştum. Tanımadığım bu genç çiftin türlü aşk hikâyeleri sağda solda anlatılıyordu.

Bugün bu nişanın hatırına İstanbul'da sık sık giydiğim fakat buraya geldiğimden beri dolabımda bekleyen takımlarımdan birini giymiştim. Kalın ve rahat kıyafetlere alıştıktan sonra şık, su yeşili ceketimi giymek kolay bir karar olmamıştı. Ceketin içine ince triko bir kazak ile bol kesim pantolonumun altına kalın külotlu çorabımı giydikten sonra ancak dışarı çıkmayı göze alabilmişim. Hava her gün biraz daha soğurken başka türlü mümkün değildi zaten.

Sarı saçlarım buraya geldiğimden beri kış kumrallığına

iyice bürünmüştü. Çocuklar öğle molalarında bahçeye çıktığında saçlarımın güneşin altında daha sarı görüldüğünü fark edip bundan büyüleniyorlardı. Öyle tatlıydılar ki bazen saçımın sihirli olduğunu söyleyerek onlarla eğlenmeden duramıyordum.

Nişan heyecanı yüzünden dikkatleri dağınık olan öğrencilerimle zar zor bir okul gününü bitirdiğimde her biri kendi evlerine misafir olmam için yalvarmaya başladılar, sonra Gonca Hoca'yla düğün evine gideceğimizi öğrenince benimle gelmeye karar verdiler.

Ev sahibinin bundan hoşlanmayacağını düşünüyordum ama bir baktım ki Gonca Hoca da kendi öğrencileriyle çıkmış, beni çağırıyordu. Bir sürü çocukla beraber düğün evine varınca bunun sorun olmadığını gördüm zira herkes buradaydı. Tüm köy akşamki nişan için bir şeyler yapıyordu. Düğün evi iki katlı, büyükçe bir evdi. Evin her yerinde birileri ya temizlik yapıyor ya diğer evlerden sandalye taşıyor ya da mutfağa yardım ediyordu.

“Bence sarma saranların arasına oturalım,” dedi Gonca abla. “Mutfaka girmeyi hiç güvenli bulmuyorum. Geçen yıl iki yüz kişilik salata yapmıştım. Korkunçtu.”

“Tek başına mıydın?”

“Hayır ama yine de korkunçtu.”

Gülerek sarma saran teyzelerin yanına gittiğimde açık renkli kıyafetlerime bakıp itiraz etmeye başladılar. Feride koluma girip beni hemen yandaki evine götürürken kendine bir yer bulmuş olan Gonca'ya bakıp dudak büktüm. Onun giysileri koyu renkliydi ve yere değil, bahçedeki birkaç masadan birine oturmuştu.

“O kadar üzülme,” dedi Feride. “Sana en güzel çiçekli şalvarımı vereceğim, sonra istediğin kadar çalışırsın.”

Yürürken hâlimi hatırlamı sorup, okuldan sonra hemen gidiyor oluşuma üzüldüğünü söyledi. Çok hoş bir kadındı

ama ben köyde vakit geçirmediğimden arkadaşlık kurma şansımız olmuyordu.

“Gazel sürekli senden bahsediyor. Her gün okuldan geliyor ya, ağzından ne çıktıysa biliyorum vallahi. Beş kez anlatıyor her şeyi.”

“Saçını örmemi istemesin diye uyarmışsın,” dedim aklıma gelince. Feride evinin kapısını itip geçmem için tülü kaldırdı.

“Ayşegül’ün de hayatında kendine ait bir şeyler olmasını mı Ela Hocam? Önceden ben toplardım saçını ama senin topladığına bir başka kıymet veriyor. Bir tek onun saçını yapıyorsun diyedir belki.”

Onun yönlendirmesiyle yatak odasına girdik. Güzel, bakımlı bir evi vardı. Köye son yıllarda taşınanların evleri kendini belli ediyordu. Feride’nin evi de düşünceleri gibi temiz ve aydınlıktı.

“Çocukların hepsi Ayşegül’e evdeki küçük kardeş oynamış gibi davranıyorlar,” dedim gülümseyerek. Özellikle bu köyün çocukları öyleydi. Gonca Hoca’nın öğrencileri de aynı şekilde bahçede Ayşegül’le iyi geçiniyor ve ona abalık-abilik ediyorlardı.

“E, köylünün elinde büyüyor çocuk. Her eve girip çıkıyor. Bir de hep öyle mahzun olunca sevmeyecek bir şeyi yok ki yavrunun. Herkes çocuğuna ne yiyorsa Ayşegül’e de vermesini söyler. Babası bayramda seyranda geliyor mu, üst baş alabiliyor mu, hep sorulur. O kadarına yetişemeyecek bir para sıkıntıları olmadı hiç ama yine de sorarlar, alışverişe biz götürürüz. İstemesine gerek kalmasın diye uğraşırız. Maksat boynu bükük kalmasın. Lalezen’in kızıdır Ayşegül. Çocuklar da böyle görüyor, böyle davranıyor. Al bak, bu sana güzel olur.”

Dolabı karıştırırken beni duygulandıracak şeyler söylememiş gibi çiçekli bir şalvarı elime tutuşturup bir de askı

vererek beni yalnız bıraktığında düşüncelere daldım. Bir çocuğun böyle bir ortama şehirde sahip olması mümkün müydü bilmiyordum. Günümüz şartlarına bakınca mümkün görünmüyordu. Bir köy içinse normal olan buydu. Herhangi bir çocuk yemek vakti rastgele bir eve girip sofraya oturabilir, kimse de bunu yadırgamazdı. Ayşegül'ün hayatta yeri doldurulamaz bir eksiği vardı ama şimdi farkında olmasa da bir gün elbet her şeye rağmen ne şanslı olduğunu görecekti.

İç çekerek üzerimi çabucak değiştirdim. Takımımı asıp Feride'nin aynasından kendime bakınca dudaklarım iki yana kıvrıldı. Ev sahibi kapıyı tıklayıp başını içeri uzatınca ellerimi iki yana açtım.

“İnsan güzel olunca ne giyse yakışıyor tabii. Ama şu hırkayı da al, üşüme. Hatta bak...” Açık saçlarımı geriye atıp hırkayla aynı renkteki mor bir yazmayı başıma sardı. Hırkamı da giydiğimde tam bir Anadolu kızı gibi görünüyordum ki buna bayılmıştım.

“Belin de incecik,” dedi Feride iç çekerek. “Bir zamanlar benim de öyleydi.”

“Hâlâ incesin, çok da güzelsin.”

Bana inanmıyor gibi imalı bir bakış attıktan sonra üç çocuk doğurduğunu söyledi. Bence üç çocuk onun görünüşünü hiç yıpratmamıştı. Bunu samimiyetle söylediğimi anlayınca utanarak teşekkür etti.

“Ee, sen düşünüyor musun evlilik?”

“Yok,” dedim hemen. Cevabım fazla hızlı ve sert olunca Feride yanlış bir soru sorduğunu düşünerek özür diledi. Öyle olunca bu kez ben mahcup oldum. Beni evine getirmiş, rahat etmem için her şeyini paylaşmaya hazır görünürken onu kırmak istemezdim. “Affedersin. Başımdan pek de iyi bir tecrübe geçmedi de. O yüzden biraz kapalıyım bu sorulara.”

“Evli miydin?”

“Çok şükür ki değildim.”

Feride başını salladı. Bir şeyler söyleyecek gibiydi ama onu cesaretlendirmek istemiyordum. Dedikoducu birine benzemese de bu meseleleri konuşmayı istemiyordum.

“Gidelim mi artık?”

“İyiydik böyle,” dedi ama yine de kalktı. Biz çıkarken Gazel koşturarak bahçeye giriyordu. Ayşegül de yanındaydı. Beni görünce birbirlerine çarparak durdular.

“Hocam!” dedi Gazel. “Bizim evde miydin?” Annesine sanki onu sırtından bıçaklamış gibi bakıp sonra hemen dudaklarını büktü. Onun bazen ne kadar dramatik olabildiğini bildiğimden oyununa gelmeyecektim. “Bana niye söylemedin? Gidiyor musun? Gitme, sana oyuncaklarımı göstermedim. Niye bizi çağırmadınız ki?”

Ayşegül, Gazel’in arkasından sıyrılıp yanıma geldi. Onun üstünde de çiçekli bir şalvar vardı. Bacağıma yaslanıp, “Aynı olmuş üstlerimiz,” deyince elimi omzuna attım. Bunu duyan Gazel annesine dönüp sızlanmaya başladı.

“Benimki çiçekli değil ama benekli. Ne yapacağım şimdi anne?”

“Sen de çiçeklini giy kızım.”

“Ama öğretmenim gider ben giyinirken.”

“Acele edersen beklerim.”

Gazel daha sözlerim bitmeden yerinden fırladı. Ayşegül’e de gelmesi için sesleniyordu ama onun hiç umurunda değildi. Omuz silkip bana iyice yaslandığında Feride sabır dilenerek kızının peşinden gitti.

“Niye koşuyordunuz bakalım?” dedim Ayşegül’e. Bu sabah saçlarını açık bırakıp yalnızca önden iki tutamını örmüştüm. Akşama nişan olduğu için her kızın saçını böyle yapacağını kendisi söylemişti.

“Ahmet’ten kaçıyorduk. Gazel taburesini çekti altından. Çamura çakılınca annesi kızdı. Üstünü değiştirmeye götürmese yakalardı Ahmet bizi. Birazdan peşimize düşer.” Elini dudaklarına götürüp kıkır kıkır gülünce ben de dayanamadım.

“Ne istiyor bu Gazel, Ahmet’ten?”

Ayşegül omuzlarını kaldırıp bilmediğini söylerken Feride kıızıyla geri döndü. Kızların başına da renkli yazmalar taktıktan sonra düğün evine geçebildik. Bugünün sarmaları çoktan pişirilmeye başlanmıştı ama yatılı misafirler için devam ediliyordu. Sarmaların miktarına bakınca bir ordu beklediklerini düşünürdünüz. Esas olanın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kadınların arasına oturup sorgulamadan yaprakları sarmaya başladım. Ayşegül’le Gazel de iki yanımda oturuyor, küçük parmaklarıyla incecik sarmaları muntazam bir şekilde sarıyorlardı. Ben onların yaşındayken böyle şeyler yapabildiğimi hiç sanmıyordum. Daha sonra anneme göstermek için minik parmakların birkaç videosunu çektim.

Kadınların sohbeti de ilginçti. Herkes neşeli olduğundan birbirine sataşıp duruyor, kadınlar ara ara kantarın topuzunu kaçırıp eşleriyle ilişkilerini alaya alarak gülüşüyorlardı. Sözde üstü kapalı konuşuyorlardı ama kahkahalar attıkları için çocuklar anlamaya çalışarak kulak kesiliyordu. Ben de dikkatlerini dağıtmak için onlarla ayrıca sohbet ediyordum.

Birkaç saat sonra nihayet hazırlıklar bitince ortalığı hep bir elden topladık. Erkekler işlerinden dönmeye, misafirler gelmeye başlamıştı. Bir sofra bezini mutfağa doğru götürürken Muhtar’ın karısı Hacer teyze beni gördü.

“Gülüm, sen burada mıydın?” dedi yanıma koşup yanaklarımı öperken. “Evlenen benim yeğenim, biliyor musun?”

“Öyle mi, hayırlı olsun.”

“Âmin güzelim benim. Ama sen böyle mi geleceksin nişana? Gel, kızların dolabından bir şeyler bakalım.”

Hacer teyze annemin yaşlarındaydı ama süsü püsü yendi. Misafirleri karşılamak için üzerine pullu bir serace giymiş, uçları yaldızlı bir başörtüsü takmıştı. “Giysilerim var ama seninki kadar iddialı değil,” dediğimde liseli bir kız gibi kıkır kıkır güldü. Kıyafetim neredeyse bulup giymem için beni kovaladığında Feride’yi aramak için bahçeye döndüm. Erkekler bahçedeki sandalyelere dizilmeye başlamışlardı bile. Ortalıkta dolanıp kalabalığı gözlerimle tararken bahçenin diğer ucundaki Çınar’la göz göze geldik. Onu görünce yüzümde bir gülümseme belirdi. Neredeyse el sallayacaktım ama sonra bu ortamda bunun hiç iyi bir fikir olmadığını fark edip başımla hafifçe selam verdim.

O da bir tebessümle karşılık verirken adamlardan biri yanına geldi. Üzerinde her zamanki spor kıyafetleri değil; pantolon, gömlek ve siyah bir palto vardı. Saçını taramıştı herhâlde ama dalgalı saçları rüzgâra dayanamamıştı. O yanındaki adama döndüğünde ben de görüş alanından hemen çıkıp Feride’yi bulmaya gittim. Kızları da alıp giyinmek için eve döndüğümüzde çocuklar benim de saçımın önlerini örmem için yalvarmaya başladılar. Onları kırmamak için öreceğimi söyleyip kendi kıyafetlerimi giymek için bir odaya geçtiğimde hırkamın cebindeki telefonumu kontrol ettim. Çınar’dan bir mesaj gelmişti. İnternetimi kapalı tuttuğum için için artık kimseyle mesajlaşmıyordum, oralar-dan bana ulaşmaya çalışanlar varsa da kimseden haberim yoktu. Böyle devam etmeyeceğimi, yakında bu durumla ilgilenmem gerektiğini biliyordum ama canım hiç istemiyordu. Sosyal medyayı bırakmaya bu kadar hızlı bir şekilde alışıp bunu konforlu bulacağımı hiç düşünmezdim ama tanımadığım insanların videolarını izleyerek geçen anlamsız saatler olmadan çok daha iyi hissediyordum.

Çınar bir uygulama üzerinden değil, kısa mesajla yazmıştı. “*Belki de son görülmemin üzerinden bir ay geçtiğini fark*

etmiştir." diye düşündüm. Başka kimler fark etmişti acaba? Mesajı açtığımda dudaklarım bir gülücükle kıvrıldılar.

Ortama uyum sağlamışsın.

Cumartesi gününden beri ilk kez konuşuyorduk. Bana aldığı hediyeği hatırlayınca kalbim sıcak bir hisle doldu. Bir aydır Sırça'daydım. Annemle babamdan başka kimse beni aramamıştı. Öncesinde herkesi kendimden uzaklaştıran bendim ama yine de bu kadar hızlı unutulmak beni üzüyordu. Bana mesaj atan birileri olduğunu düşünüyordum. Arkadaşlarım bu kadarını yapmayacak insanlar değillerdi ama cevap gelmediğinde konuşmak istemediğimi düşünüp bunu kabul etmiş olmalıydılar. Haksız olmadıklarını biliyordum. Yine de kalbim kırılıyordu. Bu yüzden Çınar'ın zahmetsiz desteğine, ince düşüncesine çok değer veriyordum. Gülümseyerek cevap yazdım.

Evet. Artık bu giysilerle yaşayacaktım ama Hacer teyze güzel giyinmezsem beni eve almayacağını söyledi.

Telefonu bırakıp üzerimi değiştirdikten sonra saçlarımın önlerini kızların istediği gibi örüp omuzlarımdan aşağı saldım. Dışarı çıktığımda Gazel ve Ayşegül birbirinin eşi pembe elbiseler giymiş, birbirlerine toka takıyorlardı. Papatyalı minik tokalardan bir çift de bana vermek istediklerinde örgülerimin ucuna küçük kıskaçlı tokaları takmalarına izin verdim.

Kızlar tüylü kazak ipinden örülmüş yarım hırkalarını giydiler ama Feride omuzlarına kalın bir şal almakla yetindi. Ben taş rengi kabanımı giyecektim. Çınar, yaşlıları giysi konusunda kızdırmamamı söyleyen bir cevap atmış olsa da bu riski göze alıyordum. Hacer teyze isterse beni dövebilirdi. Üşümek de dayak yemek gibi bir şeydi zaten.

Akşam ezanından sonra bahçenin ortasına, birkaç teneke kutunun içinde ateşler yaktılar. Ağaçların arasına ası-

lan küçük lambalar yakıldı, her evin masası, sandalyesiyle kurulan uzun masalara oturuldu. Erkekler ve kadınlar için evin iki yanına iki ayrı toplu masa kurulmuştu. Herkes bir yere oturduktan sonra gençler servis için ayakta kaldı ama Gonca Hoca ile beni başköşeye oturtmakta herkes hemfikir. Erkeklerin tarafına baktığımda da Çınar'ı ve saygı gören birkaç insanı başa oturttuklarını gördüm.

Önce sıcak bir sohbet eşliğinde misafirlerin karınları doyuruldu. Ortalık hızla toparlanıp çiftin yüzükleri güzel bir törenle kesildikten sonra davullar geldi. Gördüğüm en tutkulu halay ekibini izlerken kollarımdan çekiştiren olmasın diye Feride'nin evinin tarafında, karanlıkta kalan bir ağacın arkasına saklanmıştım. Düğünlerde oynayan biri değildim. İstesem de beceremiyordum zaten. Dansa hiçbir zaman yeteneğim olmamıştı. Birinin beni zorla piste attığı birkaç talihsiz an da hayatımın utanç kutusunda özenle korunuyordu.

Yanımda bir hareket sezince kimin geldiğini görmeye çalıştım. Çınar'dı. Bir metre ilerideki başka bir ağacın gövdesine yaslanınca, "Sen neden oynamıyorsun?" diye sordum. Davuldan nispeten uzak olduğumuz için birbirimizi rahatça duyabilirdik. Sorumu imalı bir şekilde tekrarladığında onun yaptığı gibi ağacıma yaslandım.

"Düğünlerde oynamayı hiç sevmem."

"Ben de halay insanı değilim. Sadece horon, o da nadiren."

"Karadenizli misin?"

"Annem Giresunlu. Ya sen?"

"Aslen Konya ama İstanbul'da büyüdüm."

"Belli oluyor," dedi Çınar yumuşak bir sesle. Kollarımı göğsümde birleştirip ona doğru döndüm. Burada bizi kimsenin göreceğini sanmıyordum ama yine de birbirimize yaklaşmıyorduk.

"Nereden oluyormuş?"

"Narinliğinden," dedi benim gibi yan dönüp ellerini cebine koyarken.

İtiraz edecektim ama soba yakarken çocukların bana yardım ettiğini hatırlayınca omuzlarımı düşürdüm. “Biraz sertleşmem gerektiğini biliyordum,” diye söylendiğimde Çınar güldü. Günlerdir Zahire hakkında beni aramasını beklemiştim, haber gelirse söyleyeceğini düşünmüştüm ama aklıma gelince sormadan edemedim.

“Arayan olmadı. Tekrar aramayı düşündüm ama hep olmadık anlarda aklıma geliyor.”

“Hafta sonuna dek aramazlarsa biz ararız o zaman.”

“Tamam, öyle yapalım. Sinema işini de bu hafta sonu yapabiliriz bu arada. Birkaç arkadaş ayarladım. Kübra’yla Yasemin de gelirler. Ben de şoförünüz olurum.”

“Çok sevinirim. Teşekkürler.”

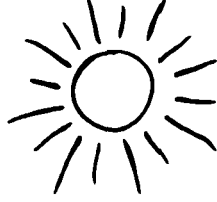
“Rica ederiz Ela Hocam.”

Sesindeki yumuşaklığı sevmiştim. Daha önce benimle öyle mesafeli bir tavırla konuşuyordu ki yanında strese giriyordum. Hâlâ mizacı gereği sert bir duruşu vardı ancak şimdi onu tanımaya başladığımdan aslında ne düşünceli, iyi yürekli bir insan olduğunu biliyordum. Bu ondan çekinmeyi zorlaştırıyordu. Son zamanlarda aramızda kurulan arkadaşlık sonunda birbirimize biraz samimiyet göstermemize yol açmıştı. Bu beklediğim bir şey değildi fakat hoşuma gidiyordu. Çınar’ın zahmetsiz, güvende hissettiren bir arkadaşlığı vardı. Başın sıkışınca arayacağın türden bir adamdı. Bir haksızlığa izin vermeyecek, kimseye yanlış yapmayacak birine benziyordu.

İnsanlara kolay kolay güvenmemem gerektiğini öğrenmiş olmam gerekirdi ama ben de böyle biriydim işte. Çabuk değer verir, çabuk alıştır, çabuk güvenirdim. Bu yüzden sık sık hayal kırıklığına uğruyordum. Yaşadıklarımın sonra hâlâ birilerine güvenmeye hevesli olan aptal kalbime bakılırsa üzölmeyi hak ediyordum da.

Fakat Çınar’ın bana bir yanlış olma gibi geliyordu. Sınır çizmeyi ne kadar istesem de çoktan güvenimi kazanmıştı.

13. BÖLÜM

Bir hafta geçmesine rağmen beklediğimiz telefon gelmedi. Çınar perşembe günü tekrar aramıştı ama bu kez yanıt alamamıştık. Yine de canımı sıkmamaya çalışıyordum.

Cuma günü ders bitmek üzereyken masama yaslanıp çocuklara seslendim. “Film izlemeyi seviyor musunuz?”

Yüzüme boş boş baktıkları kısa bir andan sonra Hüseyin, “Çizgi film mi?” diye sordu.

“Bütün filmler.”

Ahmet elini kaldırdı ama her zaman olduğu gibi söz vermemi bekleyemedi konuştu. “Ben dövüslü filmleri seviyorum hocam.”

“Ben prenses filmleri seviyorum,” dedi Dilan da.

“Öyle bir film yok ki,” diyen Emir’di. Dilan ona bir defasında televizyonda gördüğü bir prenses filminden bahsetmeye başlayınca Emir dramatik bir edayla kendini sırasına devirdi.

“Tamam, tamam. Aynı anda konuşmaym. Hiç sinemaya gittiniz mi” Çocukların sesleri bir anda kesildi. Birbirlerine şaşkınca baktıktan sonra gitmediklerini söylediler.

“Sen gittin mi öğretmenim?” diye sordu Zeynep. Bu sınıfta sinemaya gitmek en çok onu mutlu ederdi sanırım.

Teneffüslerde bana okuduğu kitapları anlatmayı seviyor, hepsinden büyük olduğu için çocuklara her zaman ablalık ediyordu.

“Evet, İstanbul’da evime çok yakın bir sinema vardı. Sık sık giderdim.”

“Evinin yanında sinema mı vardı?” diye hayret dolu bir soru gelince Fırat gözlerini kocaman açarak zengin olup olmadığını sordu.

“Hayır. Sinemaya sadece zenginler gitmez ki.” Bunu gülümseyerek söylemişim ama çocuklar düşünceli bir sessizlikle yüzüme bakıyordu. “Tamam, sinemaya gitseydiniz ne yapmak isterdiniz?”

Murat heyecanla sırasından fırlayıp, “Patlamış mısır yedim!” dedi.

“Sonra da hamburger!” diye ayağa kalkan Ahmet arkadaşının sırtına zıpladı.

“Ay, karar veremiyorum ben,” diye sızlanan Gazel’di elbette. Zeynep arkadaşlarıyla kocaman bardaklardaki süslü içeceklerden içmek isteyeceğini söyleyince Dilan prenses filmlerinde hep öyle yaptıklarından bahsetmeye başladı.

Sınıftaki uğultuyu izlerken Ayşegül’e baktım. Sessizce sırasında oturuyor, yüzünden eksik olmayan tatlı gülümsemesiyle arkadaşlarını dinliyordu. Çocukları susturup herkesin birbirini dinlemesi için tekrar uyardıktan sonra Ayşegül’e döndüm.

“Sen ne yapardın Ayşegül?”

“Mutlu olurdum,” dedi hiç beklemeden.

Yandaki sırada oturan Emir tatlı bir sevecenlikle uzanıp Ayşegül’e sarıldığında Murat gülmeye başladı. Alaycı bir gülüş değildi bu, yalnızca sonunda hem fikir oldukları bir cevap bulmuşlardı.

Sinemaya gidince pek çok şey yapabilirlerdi ama tüm sınıfın ortak cevabı mutlu olmaktı. Sessizleşmelerini bek-

leyip hepsinin bana odaklanmasını sağladıktan sonra, “O zaman...” dedim yüzlerine bakarak. “Hafta sonu sizi sinemaya mı götürsem?”

Karşımdaki dokuz çift gözün irice açılmasını, çenele-
rinin yere düşmesini, ardından bir çığlık koyuvererek zıp-
lamaya başlamalarını izlerken burnumda bir sızı belirdi.
Ben çocukken dilediğimde sinemaya gidebiliyor olmama
rağmen yeni bir filme gitmek her zaman büyük bir olaydı.
Daha küçükken beni babam götürürdü. Benimle tüm ani-
masyon filmlerini izlerdi. Dönüş yolunda filmin en sevdi-
ğimiz sahnelerini konuşmak için dondurmacıya giderdik.
Biraz büyüdüğümde beni sinemanın önüne bırakır, ben ar-
kadaşlarımla filmi izledikten sonra almaya gelirdi. Ecem
benden altı yaş küçük olduğu için o animasyon filmlerine
gitmek istediğinde babama kardeşimle ilgilenebileceğimi
söylemiştim ama o kızlarıyla sinemaya gitmeyi çok sev-
diğini söyleyip hep beraber gitmeyi teklif etmişti. Bunun
ne harika bir teklif olduğunu düşündüğümü hatırlıyordum.
Büyüdükçe sinemaya gitmek sıradanlaştı, cazibesini kay-
betti fakat o günleri babamla paylaşmanın mutluluğu hiçbir
zaman azalmadı.

Öğrencilerimin de hayatlarında böyle anılar olsun isti-
yordum. Sinema onlar için bana ifade ettiklerini etmiyordu
muhtemelen. Bu çocuklar için daha büyüleyici bir şeydi
bu. Yalnızca televizyonda gördükleri bir etkinlikti, bu yüz-
den heyecanla yükselen gürültülerini durdurmaya çalışma-
dım. İstedikleri kadar mutluluk çığlığı atabilirlerdi.

Cumartesi sabahı saçlarımı sıkı bir atkuyruğu ile topladım. Genelde uzun perçemlerimi yüzümün iki yanına salar, saçlarımı gevşek örgüler yapar ya da açık bırakırdım ama

bugün giydiğim elbiseye böylesini daha çok yakıştırmıştım. Çocukların bugün en güzel kıyafetlerini giyeceklerini biliyordum, bu yüzden ben de onlar için süslenmeye karar vermiştim. Koyu mavi elbisemin çocukların tabiriyle dönen eteği dizlerimin altına dek uzanıyordu. Kızlar kendi etrafında dönünce havalanan eteklere bayılıyorlardı. Elbisenin üst kısmı belimi güzelce sarıyor, taktığım ince kemer günlük elbiseye şık bir hava katıyordu. Abartılı hiçbir yanı yoktu ama bu elbisenin içinde kendimi beğenmiştim. Çocukların da hoşuna gideceğine emindim. Dilan ve Gazel için mükemmel bir elbise olabilirdi, tabii pembe olsaydı.

Kabanımla çizmelerimi giyip evden çıktım. Kahvaltı yapmadığım için yolu uzatıp Mehmet amcadan birkaç tane Sırça çöreği, çocuklar için de bir poşet dolusu simit aldım. Çınar bahsettikleri kişiden minibüsü almış, bir arkadaşıyla beraber çocukları getirmek için çoktan yola çıkmıştı. Biz Gonca Hoca'yla demekte buluşacaktık. Kübra da bize merkezde katılacaktı. Çocuklar için bize bir program hazırlamıştı. Önce büyük gölün manzarasını gören bir kafeye gidip kahvaltı edecektik. Gölü ben de ilk kez göreceğim için biraz heyecanlıydım. Kafenin sahibi kuşlara meraklı olduğundan pek çok kuş çeşidini doldurduğu güzel bir bahçe yapmıştı. Çocuklarla orayı gezip kuşlara bakacaktık. Sonra sinemaya gidecek, alışveriş merkezindeki eğlence parkına gidip günü hamburgerle kapatacaktık.

Çok güzel bir gün olacaktı. Hava bile bizden yanaydı. Sabahları esen sert rüzgârlar bugün biraz yumuşak başlıydı. Hâlâ burnumun ucunu ve saçlarım açık olduğu için kulaklarımı üşütüyordu ama bere takmadan yürüyebiliyordum. Derneğin önüne geldiğimde dün akşam Taşlıca'dan dönerken Çınar'ın verdiği anahtarı çantamdan çıkarıp dükkânı açtım. İçerideki küçük ısıtıcıyı hemen çalıştırıp önüne geçerken Gonca Hoca da geldi. Yanında beşinci sınıfa giden

oğlu da vardı. Sarışın, tatlı bir çocuktu ama pek uykusunu almış gibi görünmüyordu.

“Günaydın,” dedim yanağından bir makas alıp. Mırıltılı bir cevap verip sandalyelerden birine yığılınca oğlunun başa çıkamadığı uykuculuğundan yakınmaya başladı Gonca abla. Çöreklerin nefis kokusuna yenik düşmek üzereydik ki bir korna sesi minibüsün geldiğini bildirdi. Çınar kapıyı açıp selam verince ısıtıcıyı kapatıp poşetleri alarak dükkândan çıktım. Çocuklar bizi fark edince içeriden heyecanlı “Günaydın,” nidaları yükseldi.

“Günaydın,” dedim gülümseyen eksik dişli bir düzine ağzın verdiği sabah neşesiyle. “Bugün güzel bir gün geçireceğiz, heyecanlı mısınız?”

Koca bir, “Eveeeeeet,” korosunun ardından kapılar kapandı. Gonca Hoca ile bize ayrılan ön iki sıraya geçtik. Oğlu Ali annesinin öğrencileriyle oturmak istemişti. Minibüs hareket ederken Çınar, şoför koltuğundaki arkadaşı Mirza’yı tanıttı. Kendisi de yanma oturmuştu ama koltuğa yan oturduğu için yüzü bize dönüktü.

Simit poşetini alıp aracın içinde her çocukla konuşarak simitleri bölüştürdüm. Herkese yarım simit ve çörek vardı. Kahvaltıya gideceğimiz için çok yemelerini istemiyordum, bir saatlik yolda çok acıkmasınlar diye de paylaştırmayı uygun görmüştüm. Gonca Hoca’nın tatlı öğrencileriyle kısaca konuşup arka taraftaki kendi çocuklarımin yanına geldiğimde kızlar kocaman gülümsemelerle bana el salladılar. Montlarının altında ne var göremiyordum ama saçlarındaki süslü tokalar, ayaklarındaki dantelli çoraplar gözden kaçacak gibi değildi.

“Öğretmenim, çooook heyecanlıyım,” dedi Dilan. Sonra hepsi şevkle kafa salladılar ama arkada mutsuz bir surat vardı. Emir uzattığım simidi midesinin bulandığını söyleyip reddedince arkadaşları onu arabanın tuttuğunu söyledi-

ler. Bu, sınıf öğretmenliğinde beşinci yılımdı ama mideyi bulanan çocuklar beni hâlâ dehşete düşürüyordu.

“Benimle önde oturmak ister misin?” diye sorduğumda hemen kafasını salladı. Elini tutup onu öne götürdüm. Gonca Hoca’yla aramıza sıkıştırıracaktım ama Çınar çocuğu kollarından tutup kucağına çekti. Cebindeki naneli şekeri verirken onu rahatlatan ama biraz uydurma olan nane şekeri tedavisinden bahsediyordu.

Koltuğumdaki diğer poşeti alıp kucağıma koyarak oturdum. “Haşhaşlı ve cevizli çöregimiz var. Hangisinden istersiniz?”

“Ben haşhaşlı isterim,” dedi Gonca Hoca. Bölüştürmemi sabırsızlıkla bekleyip burada on dakikadır kokusundan acıktığını söyleyince güldüm. Ben de aynı durumdaydım.

Mirza Bey de haşhaşlı istemişti. Emir yemek istemiyordu.

“Biraz tadına bakmak istemez misin?” diye sordum ama istemeyince ısrar etmedim. Kusmasından korkuyordum ki zaten Emir de naneli şekerini yerken çörekle hiç ilgilenmiyordu. Elimdeki çöreği Çınar’a uzatırken, “Haşhaşlıları yediler,” dedim sözde bir fısıltıyla.

Çöreği alıp teşekkür etti. “Benim için fark etmez. Sen haşhaşlı mı seversin?”

“Afiyet olsun. Ben cevizli seviyorum. Haşhaşla aram çok iyi değil.”

“Haşhaş harikadır,” dedi Gonca Hoca yanımdan fakat ona pek katılmıyordum.

Çınar ona eşini sorduğunda biraz sohbet ettiler. Birbirlerini iyi tanıdıklarını daha önce fark etmemiştim. Çınar herkesi tanıyor gibi görüldüğünden onun biriyle konuşması şaşırtıcı değildi ama Gonca Hoca onunla ailece görüşüyor gibiydi. Sanırım bu yüzden aklına estikçe yanıma gelip Çınar’la aramda garip benzerlikler üretiyordu.

Yolumuzu sohbetle, oyunla eğlenerek geçirdik. Kahval-

tı yapacağımız yer merkezden daha ileride, şchirden uzak-taydı. Sonunda vardığımızda çocuklar iyice acıkmışlardı. Kapıda bizi bekleyen Kübra'ya el sallayıp çocukları araç-tan indirdim. Geldiğimiz yer iki katlı, büyük bir yerdi. Bir garson bizi karşılayıp üst kata çıkardığında çocuklar uzun ve çoktan hazırlanmış olan masaya karşı heyecanlı mırıltı-larla aralarında konuşmaya başladılar. Üst katın bir tarafı terasa açılırken diğer tarafı boydan boya camla kaplanmış-tı. Dışarıyı uzaktaki dağların güzel manzarası süslüyordu. Bugün hava açık olduğundan dağların beyaz tepeciklerini görebiliyorduk. Onun haricinde aşağıda yeşil bir arazi, et-rafta koyunlar vardı.

Restoranın sahipleri Kübra'nın babasının arkadaşları olduğundan bizimle güzelce ilgilenildi. Çocukların sevece-ği şeylerle dolu bir kahvaltıya oturup onların servis yapan garsonları ilgiyle süzmelerini izlerken diğer masalardaki insanlarla ilgili sorularını dinledim.

Hüseyin bütün bu insanların zengin olduğunu düşü-nüyordu, Ahmet "Belki onları da patronları getirmiştir," diyordu. Dilan pipetli bardağından portakal suyu içerken saçını savurup duruyor, Gazel de Ayşegül'ün kulağına bir şeyler fısıldayarak kıkırdıyordu.

Kahvaltının ardından aşağıdaki araziye, kuşları görme-ye gittik. Beklediğimden çok daha farklı türlerde ve sayıda kuş vardı. Restoranın sahibi çocuklara tüm kuşları tanıtip bazılarını sevmelerine izin verdi. Zeynep bütün bu bilgiler karşısında büyülenmişe benziyordu. Emir, bu kadar farklı kuşlar olmasına inanamadığını sürekli söylüyor, Fırat da kuşçu amca dediği adama her fırsatta kendi taklacı güver-cinini anlatıyordu.

İki saat sonra minibüse tekrar doluştuğumuzda bu kez çok daha gürültülüydük. Çocukların karnı doymuştu, il-ginç kuşlar da görmüşlerdi. Enerjileri yerindeydi yani.

Şehre dönüp alışveriş merkezinde indiğimizde Kübra'yı takip ettik. Buradaki sinema, zincir yerlerden değildi. Alışveriş merkezine aitti ve fiyatları çok daha uygundu. Hepsi Rafadan Tayfa'yı izlemek istediği için film konusunda sıkıntıya düşmemiştik. Bizden başka pek kimsenin olmadığı sinema salonunda herkesin yerine oturup mısırını kucakladığına emin olduk, sonra da kendi yerlerimize yerleştik. Gonca Hoca bir arka sırada kendi öğrencilerinin arasındaydı. Kübra ve Mirza'nın nereye oturduğunu göremiyordum ama Çınar arada boş bir koltuk kalacak şekilde yanıma oturmuştu.

"Bize mısır kalmamış," dedim onun elinin de boş olduğunu görünce.

"Gidip alayım."

Kalktığını görünce aceleyle oturmasını söyledim ama dinlemedi. Canım o kadar mısır istiyor olsa kendim de alardım, yerinden fırlamasına gerek yoktu. Peşinden gitsem de anlamsız olacaktı, bu yüzden sessizce dönmesini bekledim. Bu sırada çocuklar dev ekranda dönen reklamları bile büyük bir ilgiyle takip ediyorlardı.

Çınar dönüp de bana bir kutu mısır uzatınca mahcubiyetle teşekkür ettim.

"Kendine neden almadın?"

"Ben pek sevmem."

"O zaman neden gittin ki? Mısır istediğim için söylememiştim. Zahmet oldu sana."

"Ne zahmeti," dedi hemen. Konuşması, duruşu, araya boşluk bırakarak oturması oldukça mesafeli görünüyordu. Fakat artık onun mesafesinden çekinmiyor, bunu güvenilir buluyordum. Bu yabancı şehirde bir derdim olsa, Çınar güvenip yardım isteyeceğim ilk insan olurdu.

"O zaman bundan biraz ye lütfen," diyerek mısır uzattım. Işıklar kapanınca çocuklar heyecanla yüksek sesler çı-

kardılar. Filmi büyük bir dikkatle izlemeye başladıklarında da ara ara mısırmı Çınar'la paylaşmaya devam ettim.

Çocuklar filme bayıldılar. İlk yarıda film durup ışıklar yanınca hepsinin ağzından itiraz nidaları döküldü. Bunun sadece ihtiyaç molası için olduğunu söylediğimde filmi kaçırma korkusuyla tuvalete gitmek bile istemediler. Bittiğinde ise hepsi dev ekrandan, yüksek sesin verdiği keyiften, mısır yiyerek film izlemenin çok havalı olduğundan bahsediyorlardı. Daha sinemadan çıkmadan tekrar gelmek için yalvarmaya başladılar.

Onları sık sık sinemaya getiremezdim ama okulda ara sıra sinema günü yapabileceğimizi söyledim. Öğrencilerime çocukken sevdiğim animasyon filmlerini izletmek benim de hoşuma giderdi. Sinema sonrası içinde büyük elektronik oyuncakların olduğu eğlence parkına girdik. Her çocuk için üç jeton hakkı vardı. Erkekler aksiyonlu oyuncakları seçerken kızlar atlıkarınca, tırtıl treni gibi sevimli şeyleri seçip bol bol kıkırdadılar. Tüm bunların arasında bir sürü fotoğraf çektim. Yüzlerindeki mutlu gülümsemeleri unutmak istemiyordum. Her şeye öyle büyük tepkiler veriyorlardı ki ben de sanki tüm bunları ilk kez görüyormuş gibi hissediyordum. Bir oyuncaktan indiklerinde yanıma koşup hislerini anlatıyor, sanki tüm cevaplar bendeymiş gibi yeni sorularla sürekli yanıma dönüyorlardı.

Atlıkarıncadaki kızları izler, el sallamalarına karşılık verirken Çınar yanıma gelip avucunu uzattı. “Sana da üç jeton var.”

Elindeki küçük jetonlara bakıp güldüm. “Oyuncaklara sığacağımı sanmıyorum.”

“Daha neler.”

Sözleri üzerine yana dönüp yüzüne baktım. Çınar da ne söylediğini ancak kavramıştı sanki. Teneffüste yaramazlık yaparken yakalandıklarında oğlanların yüzündeki ifadenin

aynısına bürünen suratıyla öyle komik görünüyordu ki gülmemek zordu. Yine de onu utandırmamak için dudaklarımı birbirine bastırıp başımı çevirdim.

“Bunu iltifat olarak alıyorum, teşekkür ederim.”

Bir şey söylemeden jetonları da alıp yanımdan gittiğinde sol tarafımda biten Kübra’yla yerimden sıçradım. “Ela, çok fenayım,” dedi birden.

“Niye?”

“Mirza’ya baksana. Çok yakışıklı.”

Gösterdiği tarafa dönünce Mirza Bey’in Gonca Hoca’nın öğrencilerinden birini omuzlarına almış, top havuzuna doğru attığını gördüm. Diğer çocuklar da bacaklarına sarılmış, çığlık çığlığa sırasını bekliyordu. Kübra üstüme doğru yıkılır gibi yaptığında kıkırdadım.

“Onu tanıyor musun?”

“Arada demek işlerine yardım ediyor ama başka ilçede yaşadığı için sık sık gelmiyor. Uzun zamandır görmemiştim. Daha da yakışıklı olmuş bu arada.”

Mirza esmer bir adamdı. Gür, parlak saçları özenle şekillendirilmiş gibi dursa da öyle olduğunu sanmıyordum. Çocukları orada oraya atarken bile saçları karışmıyordu çünkü. Traşlı yüzü hoştu ama bende bayılma hissi uyandırmıyordu. Üstüme abanan arkadaşım bundan memnun olurdu sanırım.

“O kadar beğeniyorsan bir kahve içmeyi teklif et.”

“Ben mi? Yok artık,” dedi Kübra. “İstanbullu olduğun nasıl da belli. Erkekler ilk adım kızlardan gelince iflah olmuyorlar. Onunla doğrudan konuşamam... Ama birileri sanki benim hiiiç haberim yokmuş gibi konuşabilir.”

“Hımm. Kim?”

İkimiz de gözümüzü Mirza’ya dikmiş, çocuklarla oynamasını izliyorduk. Adam birden bu tarafa bakınca öyle hızlı arkamızı döndük ki Kübra’nın koluma dolanmış eli kırılmış olabilirdi.

“İyi misin?” dedim telaşla. “Of, çok utanç vericiydi.”

“Bir amatör hatasıydı Ela. Senin yüzünden yakalandım. Bana borcun var. Benim yerime sen onunla konuşacaksın.”

“Ben?” dedim gözlerimi büyüterek. “Delirdin herhâlde.”

“Nedenmiş?”

Çünkü ben berbat bir oyuncuydum. Çöpçatanlıktan hiç anlamaz, bir şeyleri üstü kapalı yapmaya çalışırken elime yüzüme bulaştırırdım. Kübra kendi iyiliği için benden yardım istememeliydi. Bunları ona da söyleyince yüzü düştü.

“Çınar’dan yardım isteyelim.”

“Saçmalama ya. Erkek o. Erkeklere güvenemeyiz Ela. Erkekler ince işleri hiçbir zaman beceremez.”

“Niye öyle diyorsun? Çınar gayet ince bir adam.” Etrafa bakıp onu görmeye çalıştım ama görüş alanımda değildi. Kübra omzunu benimkine vurup tiz bir sesle konuşunca ona ters ters baktım.

“Ya, ince demek.”

“Evet. Bildiğine eminim. Dümdüz, ince birisi. Altında hiçbir gizli ima yok. O korkunç gülüşü kesebilir misin?”

Kaşlarımı çatmış, Kübra’nın umutsuz romantikliğiyle mücadele ediyordum ki Çınar yanımıza geldi. Ne yaptığımızı sorduğunda Kübra gülererek bir şeyler söyledi. Bana kıyasla oldukça iyi bir oyuncuydu. Çocuklardan biri, sanırım adı Yusuf’tu, Çınar’a bir şey söylemek için bacaklarına sarılınca Kübra kulağıma eğildi.

“Mirza bekar mıymış, sorsana. Ben araştırmamı yaptım ama emin olmakta fayda var.”

“Neden ben soruyorum?”

“Konuştuk ya Ela. Ben nasıl sorayım?”

Kolumu Kübra’dan kurtarmaya, böylece kaçmaya uğraştım ama bana sıkıca yapışmıştı.

“Gonca Hoca sorsun.”

“Ay olmaz, o bizi hemen evlendirmeye kalkar.”

“İmdat,” dedim ağlamaklı bir sesle. Çınar dikkatini vermek için tam da o anı seçti. Bize dönüp mızızlanan yüzümü gördüğünde sorunun ne olduğunu sordu. Sorunum beklenmedik bir şekilde çöpçatanlığa tayin edilmemdi. Stres seviyem yükseliyordu ve Kübra’dan şu an hiç hoşlanmıyordum.

“Mirza Bey, evli mi?” diye soruverdim birden. Kübra yanımda keskin bir nefes alınca telaşla ona baktım. Sormamı o istemişti ama yanımda dehşete kapılmış gibi duruyordu.

Çınar da ondan farklı değildi. Bakışları öyle katı bir ciddiyetle doldu ki neredeyse gerginlikten yere yığılacaktım. “Hayır,” dedi çehresini saran sertlikle. Kafa sallayıp konuyu kapatacaktım fakat birden gözlerim büyüdü. Ya kendim için sorduğumu düşünürse, ya bunu arkadaşına söyler ve herkes her şeyi yanlış anlarsa diye öyle korktum ki Kübra’ya ihanet etmekten başka çarem kalmadı.

“Peki sence Kübra’yla bir kahve içmek ister mi?” diye soruverdim. Arkadaşım yanımda omuzlarını düşürüp bakışlarını karşıdaki boş bir noktaya odakladı. Bir film sahnesinden fırlamış gibiydi, sanki kameraya ikonik bir poz veriyordu. Çok üzgündüm, gerçekten.

Elini tutup bir özür mırıldandım.

Çınar ise bir bana bir Kübra’ya bakıyor, ne diyeceğini bilemiyordu. “Ee... Ona sorarım,” dedi sonunda.

“Şey, peki kendi fikrinmiş gibi sorsan?” Kübra ağlamaklı bir ses çıkarınca panikle ellerimi kaldırdım. “Aslında benim fikrimdi ama ben Mirza’yı tanımadığım için sana söyleyeyim dedim. Keşke Kübra yokken söyleseydim. Of, çok özür dilerim,” dedim arkadaşşıma dönerek. Hâlâ arkadaş olduğumuzdan pek emin değildim.

“Ben... Halledeceğim, sorun yok.”

Çınar bunları söyleyip yanımdan ayrılınca ellerimi dudaklarıma götürüp Kübra’dan özür dilemeye başladım. Utanmış görünüyordu ama kızgın değildi.

“Yapacak bir şey yok. Kendin için soruyorsun sanmıştı, söylemen daha iyi oldu. Bakarsın Mirza’yla oluruz bu sayede.”

“Olmanız için her gece dua edeceğim.”

“Ben de size edeyim madem,” dedi Kübra. Gözleri abartılı bir hissiyatla uzaklara bakıyordu. Kendimi öyle kötü hissediyordum ki konuşurken benim sesim de ağlamaklıydı.

“Bize mi?”

“Belki ki siz de Çınar abiyle evleneceksiniz. Baksana, kendine soruyorsun sanınca yüreğine inecekti adamın.”

Tüm üzüntüm, mahcubiyetim Kübra’nın dalga geçtiğini anladığım an kayboldu. Duygulu suratında şimdi muzip bir gülücük vardı. Omzuna bir tane vurup arkamı döndüm. Birkaç adım atmıştım ki Çınar’ın o tarafta olduğunu fark ettim. Adımlarım durdu, kaşlarım çatıldı, rahatsız bir hâlde etrafa bakınıp sola doğru, sadece çocukların olduğu bir yöne geçtim.

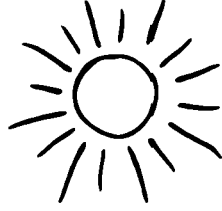
Hiçbir zaman romantizm peşinde koşan biri olmamıştım. Geçen yıl çalıştığım okula atanan bir öğretmen tarafından ilgi görene dek kimseyle flört bile etmemiştim. Hâl böyle olunca gördüğüm ilgi kolayca ayaklarımı yerden kesmiş, bana sevildiğimi düşündürmüştü. O ilgi kendimi güzel, değerli hissettiriyordu. Taner’le bazı keskin farklılıklarımız vardı ama bunun sorun olmadığına beni ikna etmişti. İkna kabiliyeti kuvvetli bir adamdı. Uzun süre peşimden koşmuş, benimle bir randevuya çıkana dek giderek daha büyük jestler yapmaya başlamıştı. Bunların sonunda bana evlenme teklifi ettiğinde, ciddiyetini göstermek için her şeye hazır olduğunu söylediğinde ona inanmıştım. Ona evet demiş, nişan hazırlıklarına başlamıştım. Töreni henüz yapmamış olsak da ailelerimiz tanışmıştı. Onu sevdiğimi düşünmüştüm elbette ama Taner gibi bir adam

için bunu düşündürmek zor değildi zaten. Belki Ecem'i de bütün bu yönleriyle kendine bağlamıştı. Bunun nasıl olduğunu hâlâ bilmiyordum, bilmek de istemiyordum. Benden altı yaş küçük kardeşimin birkaç yemek dışında görmemesi gereken sözlüme nasıl âşık olduğunu öğrenmek neyime yarayacaktı ki?

Onların âşık olduğunu duymak beni sarsmıştı çünkü bizim aramızda hiçbir zaman bu denli somut sözcükler olmamıştı. Ben her zaman çok çekingendim, Taner'in ise hiçbir şeyden çekinir hâli yoktu. Kendinden öyle emindi ki bana sürekli zamana ihtiyacım varsa sorun olmadığını söylüyordu. Sınırlarıma saygı duyduğunu söylese de en ufak imamda o sınırları kaldıramayacağım ölçüde aşmasından endişelenirdim fakat bu düşünceler hayallere kapılan toy kalbimi aşip mantığıma ulaşamazdı. Düşünüyordum da eğer başka birine âşık olduğunu söyleseydi üzülürdüm. Öyle üzülürdüm ki uzun süre arkasından acı çekerdim sanırım. Belki hayatımda hiç olmadığım kadar öfkelenir, kırıp dökmek isterdim. Oysa söz konusu kişi, kız kardeşimdi. İkiisi beraber olmak istediğini söylediğinde ne hissedeceğimi bilememiştim. Ecem'in yaptığı o kadar ağır gelmişti ki Taner'in ardından üzülememiştim bile. Bunu bana yaptığına inanmadığım kişi Taner değil, Ecem'di. Bu yüzden öfkeli değil, üzgündüm. Öyle üzgündüm ki günün sonunda hislerim aşk acısıyla değil, dargınlıkla doluydu. Sözde sevgilime karşı değil, *kardeşime karşı*.

Bütün bunların ardından bir daha romantizme kapılabilir miydim, bilmiyordum. Fakat bu düşüncenin beni gerdiği, korkuttuğu aşikârdı. Bu yüzden bir suçu olmasa da günün geri kalanında Çınar'dan hep uzak durdum. Yarın tekrar arkadaş olabilirdik ama bugün, Kübra'nın imasının bana hatırlattığı onca şeyden sonra kimseye yaklaşmak istemiyordum.

14. BÖLÜM

Sinema günü çocukları evlerine bırakıp kendi evime dönene dek enerjimi korumak için elimden geleni yaptım. Gülümsemeye, herkesle iyi geçinmeye özen gösterip eğlenmek için çok gayret ettim. Fakat aslında nedenini bilmediğim bir üzüntünün içindeydim. Beklenmedik bir anda hatırladığım tüm o tatsız anılar beni çoktan yakalamıştı. Böyle olmasını istemiyordum. Yeni hayatıma alışırken, yeni arkadaşlıklar ediniyorken eski üzüntülerimi yanımda taşımayı, tekrar onların esiri olmayı hiç istemiyordum fakat insan buna nasıl engel olabilirdi ki? Zihnimde bir kilit olsun isterdim. Tüm kötü anıları, beni üzen her şeyi kilidin ardına atıp unutmak istiyordum.

Fakat bunu yapamazdım. Yapabileceğim tek şey bu üzüntünün üstesinden gelmek, onu alt etmektir. Küçük salonumda, dizlerimi karnıma çekerek koltuğumda oturuyordum. Pazar günü miskinliği yapmak için iyi bir yerdeydim ama bu kadar sıkıntılı hissederken tek yapabildiğim kendime acıydı. Bir saattir gözlerimi dikip baktığım telefonumu bir öfke parlamasıyla elime aldım. Kendime acıyacak neyim vardı ki? Bu kadar yol kat etmişken hâlâ korkup saklanacak neyim vardı?

Derin bir nefesle telefonumun bir aydır kapalı olan in-

ternetini açtım. Birkaç saniyenin ardından ekranıma bildirimler düşmeye başladı. Önemli önemsiz pek çok bildirim gözümün önünde kayıp dururken aralarda gördüğüm birkaç isim gözlerimi doldurdu.

Arkadaşlarımdan gelen mesajlar vardı. Birkaç akrabamdan, tayin aldırıldığını duyan tanıdıklardan gelen mesajlar. Ecem'in en yakın arkadaşının da mesaj attığını gördüm ama onu açmayı düşünmedim bile. O mesajın aslında kimden geldiğini biliyordum.

Yakın arkadaşlarımdan gelen mesajları açmak beni duygusallaştırdı. Beni merak ettiklerini, ihtiyacım olan zamanı vermeye çalıştıklarını ama iyi olduğumu bilmek istediklerini yazmışlardı. Bunun verdiği güçle aylar sonra ilk kez liseden en yakın arkadaşım Esmâ'yı aradığımda ikimiz telefonda uzun uzun ağladık.

Çekinerek aradığım arkadaşımın sesini duyduğum an ağlamayı beklemiyordum aslında. Bunu o da beklemiyor olmalıydı fakat benimle ağlarken ne Ecem'den ne de gerçekleşmeyen nişanımdan bahsetti. Önce sessizce ağladık, sonra birbirimizi özlediğimizi söyledik. Esmâ'ya Sırça'daki hayatımı anlattım. Onun İzmir'deki hayatında neler olduğunu sordum. İkimiz can sıkıcı hiçbir konuya girmeden yalnızca hasret giderdik. Bana küstüğünü düşünüyordum. Kızgın olduğunu ya da onu uzaklaştırdığım, cevap vermediğim o zamanlarda arkadaşlığımızı onarılmaz bir şekilde kırdığımı düşünüyordum. Öyle olmadığını görmek nasıl da ferahlatan bir rahatlıktı. İçimde büyüttüğüm anlamsız kurnutları bir saniyede nasıl da kolayca yok etmişti. Bana biraz darılmıştı tabii ama iyi olmamı bundan daha fazla önemsiyordu. Bu kadar kolay olduğunu bilseydim onu daha önce arardım elbet ama insan bazen önüne istemeden duvarlar dikeyiyor, sonra o duvarlar hiç aşılmaz sanıyordu. Bu öyle sıradan bir şekilde gerçekleşiyordu ki sanki hep

öyle yaşamışsın gibi hissediyordun. Oysa ben hayatımda ilk kez bu kadar yalnız, bu kadar kırgın hissettiğim bir dönem geçiriyordum.

İyi miyim diye soran kimseye cevap vermedim. Uzun zaman sonra mesajlarına cevap versem bana yine kaçtığım şeyleri soracak insanlardı bunlar. Ecem'in arkadaşından gelen mesajları açmayacaktım, bunu yapmak istemiyordum. Kendimi daha iyi hissetmenin motivasyonu ile anemi aradım, ona dün çocuklarla geçirdiğimiz güzel günü anlatıp çektiğim fotoğrafları yolladım. Saatler sonra moralim gayet yüksekti. Bir tatlı bile yapmış, cam tepsiye koyup soğuması için dolaba koymuştum. Sonra evimi toparlayıp internetten aldığım küçük kitaplığın montajını yapmaya çalıştım. Matkap gerektirmeyen, kolayca birbirine geçirilebilen ahşap bir mobilyaydı. Annem kitaplarımı gönderdiğinde kapının yanındaki boş duvarı kitaplıkla renklendirebilir, yanına büyük yeşil bitkiler alabilirdim.

İkinci vaktine doğru duyduğum seslerle yatak odamın penceresinden bahçeye baktım. Mürvet teyze bana el sallayıp bahçede yemek yiyebileceğimiz son günler olduğunu söyleyince geleceğimi söyledim. Bu hafta sonu hava pek rüzgârlı değildi ama bundan sonra böyle bir gün bulamayabilirdik.

Üstünü örttüğüm tatlıyla aşağı indiğimde sokakta Lütfü amcayla konuşan Çınar'ı gördüm. Elinde birkaç ekmeğin olduğu bir poşetle dikiliyor, Lütfü amcanın tansiyonu hakkındaki şikâyetlerini dinliyordu. Ben yanlarına giderken yaşlı adam, bastonuna dayanarak bahçeden içeriye gitti. Yürürken bir yandan da Çınar'a içeri girmesini bağıırıyordu.

"Selamünaleyküm," dedi Çınar beni gördüğünde. Saat yemek için biraz erkendi ama pazar günü olduğundan sanırım, bahçe çoktan komşularla dolmuştu.

"Aleyküm selam. Yemeğe mi geldin?"

“Yok, misafirim var evde. Lütfü amcanın tansiyon aleti bozulmuş. Bakmamı istiyor.”

“Tamir edebilir misin?”

“Pek anlamam aslında,” derken biraz utanmış göründü. “Mirza’ya baktıracağım. O iyidir tamir işlerinde.”

“Anladım... Tatlı yapmıştım, sana iki dilim vereyim mi? Misafirinle yersin.”

“Gelsin, burada yesin!” diye bağırdı yaklaşan Mürvet teyze. Yanımıza gelip kaşlarını çatarak Çınar’a baktı.

“Kimmiş misafirin?”

“Mirza burada.”

“Ne yediriyorsun çocuğa?”

“Koca adamlarız. Aç kalmayız, korkma.”

“Çok konuşma da çağır çocuğu hadi. Sen de kapıda oyalanma, geç içeri bakayım,” deyip arkasını dönünce durduk yere azar yemenin şaşkınlığıyla birbirimize bakıp güldük. Mürvet teyze kısacık bir kadındı. O boyla dik dik konuşup kimseyi azarlamaktan çekinmiyor oluşu biraz komikti. Çınar durduk yere çöpçatanlık işlerini hatırlamasaydı gayet eğleniyordum.

“Aslında Kübra’yı çağıralım. Mirza’yı da getireyim. Ne dersin?”

“Hımm,” derken neredeyse yüzüm düşüyordu. Bunu yapmayı hiç istemiyordum fakat dün Kübra’yı o kadar utandırdıktan sonra kendimi sorumlu hissediyordum. “Kübra burada mı ki?”

“Dün bizimle geldi ya.”

“Doğru... Arayayım o zaman.”

“Bunun senin fikrin olduğunu bu kadar belli etme,” dedi Çınar birden gülerek. Ara buluculuk becerilerimi kastettiğini biliyordum. Ona kırgın bir bakış atmaya çalışıp çenemi kaldırdım.

“Bu, tamamen benim fikrimdi.”

“Ben de öyle söyledim,” dedi gülen gözleriyle. Bu kadar eğleniyor olması biraz ayıptı, bunu ona da söyleyecektim fakat tiz bir ses aramıza girdi.

“Size ne dedim!” Mürvet teyzenin öfkeli bağırmasını duyunca Çınar hemen çitlerin arasındaki kapıyı açtı, ben de hızlı adımlarla içeriye koşturdum. Lütfü amca da aradığı cihazı ancak bulmuş, evden yeni çıkıyordu.

“Niye kızılıyorsun yahu?” dedim Mürvet teyzenin peşinden mutfağa girip. “Geldim işte.”

“Ne o öyle kapılarda kıkırdamalar? Sana diyecek bir şeyi varsa önce büyüklerden izin alsın. Sen bize emanetsin. Çekeceğim o oğlanın kulaklarını.”

“Aa, herkes herkesle gayet samimi değil mi bu mahallede? Bize gelince mi böyle oldu şimdi? Arkadaşız biz.” Tepsiyi dolaba koyup teyzenin işaret ettiği tabakları dolaplardan indirmeye koyuldum.

“Arkadaşmış. Biliriz o arkadaşları. O Elmas’ın kulağını daha yeni çektim. Yarın bitecek yine kapımda sizin yüzünüzden.”

O ana dek ciddiye almıyor, yalnızca eğleniyordum ama Elmas’ın adı geçince durup ne dediğini sordum. Ev sahiplerime benim hep geç saatlerde Çınar’ın arabasından indiğini söylemişti. Mürvet teyze onu susturmuş olsa da Çınar’la benim görüştüğümüzü düşünmüştü. Böyle bir durum varsa gizlememize üzüldüğünü söylüyordu.

“Olsaydı söylerdim,” dedim tüm ciddiyetimle. “Öyle bir şey yok. Dernek işlerinden dönerken beni eve bırakıyor sadece. Başkalarını da bırakıyor ama biz komşu olduğumuz için sona ben kalıyorum. Lütfen bir daha böyle yakıştırmalar yapmayın. Beraber çalışacağız. Yaptığımız da gönül, hayır işleri. Böyle konuşursanız bizim için çok rahatsız edici olur.”

Mürvet teyze ciddiyetime şaşırdı, hatta biraz itiraz ede-

cek gibi de oldu ama sonra bir şey demedi. Tabaklarımı götürmemi söylediğinde bahçeyi hazırlamak için çıkıp gözlerimi dışarıda gezdirdim. Deli Elmas'ı bir bulsam edecek iki çift lafım olacaktı ama neyse ki gözüme görünecek bir yerde değildi. Bu olayın beni germesine izin vermeden açıklığa kavuşturmanın rahatlığıyla sofrayı hazırlayıp aşağı inen Dilek'le sohbele giriştim.

Dilek türlü yemeği yapmıştı. Mürvet teyze odun atışında nefis bir peynirli çörek pişirmiş, komşulardan Saide teyze koca bir kazan pilav getirmişti. Çınar ve Mirza da elleri boş gelmediler. Büyük bahçe herkesi doyuracak güzel yemeklerle ve masamızı aydınlatan küçük lambaların tatlı ışığıyla doluydu. Çorbaları servis ederken Kübra geldi. Onu aradığımda daha önce söylemediğim için bana biraz sitem etmiş, pasaklı görüldüğünü söylemişti ama bahçeye girerken üzerinde hoş bir elbise vardı. Koyu saçlarını at kuyruğu yaparak toplamış, yüzüne sade ama güzelliğini parlatan hoş bir makyaj yapmıştı.

Onu karşılamak için bahçe kapısına yürürken koca bir gülümsemeyle bakıp nasıl görüldüğünü sordu. "Çok güzelsin," dedim içtenlikle. "Lütfen masada benden uzağa otur olur mu? Dünden sonra bu işte yalnız olduğunu fark etmiş olmalısın."

"Masanın bambaşka uçlarına oturmayacaksak tek yerimiz şurası zaten, hiç şansın yok yani." Koluma girip beni geriye çevirince Çınar'la Mirza'nın karşısında kalan boş iki sandalyeyi gördüm. Diğer komşuların arasındaki birkaç sandalyeden başka yer de yoktu. Orası daha güvenli olmadığından kaderime razı gelip Kübra'nın yanına oturdum.

Kübra tam bir mahalle kızıydı aslında. Mirza ile konuşmakta sıkıntısı yoktu ancak ilgi çekmeye çalışmak istemiyordu sanırım. Mirza'ya rahatça selâm vermiş, sonra bu evin kızıymış gibi herkesi gözlemeye, servis yapmaya, sohbet

edip hatır sormaya koyulmuştu. Hastaneyle dernek arasında mekik dokuduğu için herkesi tanıyordu zaten, girişkenliğiyle de herkesin kalbini kolayca kazanan biriydi belli ki.

Kendimi Mirza'yı kontrol etmekten alıkoyamıyordum. Bakışları sık sık Kübra'ya dönüyordu ama Kübra yerinde durmadığı için onunla konuşamıyor gibiydi.

Bu sıcak masaları seviyor, hayatımda bir yer edinmeye başladıklarını düşünüyordum. Komşuların can sıkıcı yorumları her zaman olsa da bu masalardaki sıcaklık, düşüncesiz fısıltılardan daha büyüktü. Lütfü amca bizlere çocuğu, torunu gibi davranıyordu. Mahalledeki yaşça büyük teyzeler gençleri sevip sahipleniyordu, buradaki tüm gençler de yaşlıları düşünüyor, ihtiyaçlarını karşılamaya gönüllü oluyorlardı.

İstanbul'da böyle bir mahalle ortamı görmemiştim. Bu kadar iç içe yaşamak bazen zorlayıcı gelse de huzuru seven, sakin tabiatım bu sevecen karmaşadan hoşlanıyordu. Bütünlük içinde yaşamayı, yanındakini düşünmeyi, bir derdin olunca korkmadan komşuna gidebilmeyi çok değerli buluyordum.

Yemekler yendi, masa toplandı. Misafirlerden bazıları ayrıldığında daha küçük bir grupta çay içmeye oturduk. O ana dek unuttuğum tatlıyı almak için mutfığa gidip borcamı dolaptan çıkardım. Tabaklara servis edip bahçeye taşımaya başlayınca kızlar bana yardım ettiler. Çınar da semaverini yanına almış, çay doldurma işini üstlenmişti.

Masa toplanıp yeniden kurulunca oturma düzeni değişmiş oldu. Şimdi Çınar masanın baş kısmında oturuyordu, ben de uzun tarafın en önünde, onun çaprazına denk düşmüştüm. Kübra ile Mirza karşımızda, yan yanaydılar. Dil lek'in eşi Yunus dün bozulan arabasıyla nasıl uğraştığını anlatıyor, Bahadır ve diğer erkekler Kübra'nın beklenmedik motor bilgisiyle ona tavsiyeler vermesini ilgiyle dinliyordu.

Bu sırada Mürvet teyze hevesle tatlısından bir çatal aldı. Masanın diğer ucunda olmasına rağmen onu görmüş, tepkisini görmek için izlemiştim. Fakat “Vıy!” diyerek yüzünü ekşitmesini beklemiyordum.

“Ne?” dedim telaşla. “Kötü mü?”

Mürvet teyze bana baktı. Onu izlediğimi görünce mahcup oldu. Birden toparlanıp “Yok, yok yok,” deyince tatlıda bir şeylerin yanlış olduğuna emin oldum. Hep yaptığım bir tatlı olduğundan tadına bakmaya gerek duymamıştım ama şimdi utançtan kulaklarım yanmaya başlıyordu. Mürvet teyze beni ikna etme çabasına girince herkes tatlısını deneyip mırıldanmaya başladı. Lütfü amcanın ağzını biraz sapırdatarak yiyip lokmasını yutmasını bekledim.

“Hasudaya benziyor,” dedi tatlıya çözülmesi gereken bir denkleymiş gibi bakarken.

“Hasuda ne?”

Kübra gülüşünü bastırmaya çalışarak şekersiz bir muhallebi olduğunu söyleyince omuzlarım düştü. “Hiç benzemiyor tabii ki bu tatlı ona,” dedi Kübra ama ona inanmıyordum. “Kız, kötü değil. Vallahi değil. Sadece buralarda çok yapılmaz böyle tatlılar. Peynirli ya, garip geldi teyzelere.”

“Şeker yerine peynir mi varmış?” diye sordu birisi. Sandalyeme biraz daha gömülüp tatlımdan bir çatal aldım. Tadı hiç de kötü değildi. Her zaman yaptığım tiramisuydu işte. Kahveli ve bol peynirli, gayet lezzetli bir tatlıydı ancak büyüklerin hiç öyle düşünmediği yüzlerinden anlaşılıyordu. Buna rağmen ben üzölmeyeyim diye yiyorlardı, bu yüzden daha çok üzölüyordum.

“Sevmediyseniz yemeyin. Küsmem. Gerçekten.”

“Ben sevdim,” dedi Lütfü amca. “Hasuda yemediydim ne zamandır.”

“İshal olmadın ya ondandır,” dedi kadınlardan birisi. Sonra kahkahalarını tutmaya çalışarak ağızlarını tirami-

suyla doldurdular. Hasudanın hastalar yesin diye yapılan bir tür muhallebi olduğunu, leziz tiramisunun onunla kıyaslandığını görmezden gelmeye çalışıyordum.

Gençler beni teselli etmeye girişmişken önüme boş bir tabak uzandı. Çınar tabağını uzatıyor, varsa bir dilim daha istiyordu. Ona dönüp şüpheyle baktım. “Sevdin mi gerçekten?”

“Tiramisu en sevdiğim tatlıdır,” derken öyle ciddi görünüyordu ki kimse sorgulamaya, bir yorum yapmaya ya da ona sataşmaya cesaret edememiş gibi tabaklarına odaklandılar. Tüm dilimleri servis ettiğim için ona kendi tatlımı verecektim ama Çınar mutfakta başka tatlı olmadığını anlayınca Saide teyzenin tabağına uzandı.

“Ay, yiyorum len,” dedi kadıncağz önünden çekilen tabağa bakarken. İshal şakasını yaptığından beri yanındaki komşusuyla gülüşüp duruyorlardı. Önce biraz bozulmuşum ama kadınlar yaşlı olduğundan bu tarz tatlara açık olmamaları da anlaşılırdı. Arkadaşıyla liseli kızlar gibi gülüşmeleri de tatlıyı benim hatırıma sevmiş gibi davranması da komikti aslında.

Çınar’dan sonra Kübra da tatlıya övgüler sıralayarak Mürvet teyzenin tabağını çaldı. Bir an manasız bir şekilde ne harika bir tiramisu yaptığıma dair ciddiyet dolu övgüler sıralandığında kendimi tutamayıp gülmeye başladım. Sanki herkes bunu bekliyormuş gibi masada birden yüksek sesli kahkahalar çınladı. Rahatlayan teyzeler işi alaya vurdular ama dostça şakalaşmalar beni rahatsız etmedi hatta bir dahakine herkesin bayılacağı şerbetli bir tatlı yapmak konusunda onlara söz verdim. Üstelik teyzeler yalvarsalar dahi ikinci dilimi alamayacaklardı.

Gürültülü, neşeli sohbetimizin ortasında Çınar’ın telefonu çaldı. Telefonu açıp birkaç cümle konuştuktan sonra başını bana döndüğünü, yüzündeki şaşkın ifadeyi gördüm. “Muş’tan arıyorlar,” dedi ayağa kalkarken sessizce.

Beraber masadan ayrılmaktan çekindiğim için Kübra'yı da yanımda sürükledim. O da Mirza'yı kaldırmıştı. Evde arkasına, bahçenin sessiz ve karanlık olan köşesine doğru Çınar'ı takip ettik.

“Evet,” diyordu yanına gittiğimizde. “Sizi birkaç kez daha aradık ama ulaşamadık.”

Adam cenazeleri olduğunu, bir yakınını kaybettiği için dükkânı bir süre kapadığını anlatırken hepimiz hoparlörden söylediklerini duyuyorduk. Baş sağlığı faslından sonra adam ne istediğimizi sordu.

“Birini arıyoruz. 70'lerde sizin dükkânın ismi, numarasıyla yer bildirmiş. Zahire isminde bir kadın.”

“Bize niye soruyorsunuz?” dedi dükkânın şimdiki işletmecisi Mahmut Usta. Sesindeki bariz şaşkınlığı duyunca Çınar ile birbirimize baktık.

“Üzücü bir aile hikâyesi var abi. Ablası çok yaşlı, son dileği kardeşini görmek. Zahire'den bir haber alabilir miyiz diye düşünerek sizi aradık.”

“Vallahi yeğenim... Ben ufakken burada bir Zahire teyze vardı. Dükkânın temizliğini yapıyordu ama yıllar oldu görmeyeli. Ne nereye gittiğini bilirim ne de ne yaptığını.”

Hayal kırıklığı öyle güçlü bir şekilde omuzlarıma bindi ki bu akşamın tüm o tatlı neşesi bir anda silinip gitti. Telefon geldiği andan beri farkında olmadan Kevser teyzeye kardeşini götürmenin hayalini kuruyordum. Sadece bizi aramalarıyla Zahire'yi bulduğumuzu sanmam aptallıktı elbette.

“Anlıyorum...” dedi Çınar. Bir an hepimiz sessiz kaldık. Sonra bir adım yaklaşıp adama kendimi tanıttım.

“Onu tanıyan birileri yok mudur? Ailenizden, komşularınızdan. Bizim için çok önemli.”

“Anama bir sorayım. Bir haber çıkarsa ararım sizi.”

“Tamam, teşekkürler. Haber bekliyoruz.”

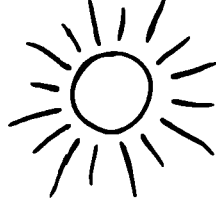
Telefon kapanınca aramızda meseleyi konuşup Mirza ve Kübra'ya durumu özetledik. Kübra da çok heyecanlanmış, haber çıkarsa Muş'a gitmekten söz etmeye başlamıştı. Onun da benim gibi umutlandığını, bu konuya içerlediğini görmek iyi gelmişti. Yunus bize seslenince masaya dönmek için hareketlendik. Kübra, Mirza'ya bir şeyler anlatarak onunla önden yürüyordu. Ben sessizdim. Bu kadar saf olduğum, hemen böylesine hayal kırıklığına uğradığım için kendime kızıyordum. Kendimi hâlâ Zahir'e'den haber alabileceğimi söyleyerek motive ederken telefonum çaldı. Cebimden çıkarıp ekrana baktığımda ise adımlarım aniden durdu. Ekrana büyük bir hayretle bakıyordum.

Arayan Taner'di. Onunla son konuşmam uzun zaman önce, o meşhur yüzleşmenin olduğu gündü. Ondan sonra birbirimizi ne aramış ne de konuşmuştuk. İletişimi öyle kesin bir şekilde koparmıştık ki numarasının hâlâ kayıtlı olduğunun farkında bile değildim.

Ayrı düşmüş iki kardeşi bir araya getirmek için bu kadar çabalarken, kendi kardeşimle ayrı düştüğümüzün en büyük hatırlatıcısının beni araması duygusal bir tokat gibiydi. Kendimi iyileştirmek için bu kadar uğraşırken, önüme güvenli yollar inşa etmek için bu kadar çaba gösterirken sürekli depremler yaşıyordum sanki. İnşa ettiğim her şey sarsılıp duruyor, kendimi iyi hissettiğim her an derinlerden, yüzeye doğru yükselen bir çatlak ortaya çıkıyordu.

Ne yapacağımı bilmiyordum.

15. BÖLÜM

İki gündür içim içimi yiyordu. Taner'in beni kendisi için arayacağını düşünmüyordum. Aylarca hiçbir şekilde iletişim kurmamıştık, birbirimizin yoluna çıkmamıştık. Herkes kendi hayatını yaşıyordu. Öyleyse bir anda beni neden aramış olabilirdi?

Bahçede telefonuma bakakaldığımı gördüğünde Çınar ne olduğunu tereddüt dolu sesiyle sormuş, muhtemelen ekranda yanan ismi de görmüştü. Çağrıyı reddedip telefonumu cebime atar, sorun olmadığını söylerken pek de ikna edici görüldüğümü sanmıyordum fakat düşüneceğim son şeydi bu. Tek düşündüğüm kız kardeşimdi. Acaba ona bir şey mi olmuştu? Annemler bilmek istemeyeceğimi düşünüp bana söylemiyor muydu? Taner beni bu yüzden mi aramıştı?

Ecem'e ne kadar kırgın olursam olayım benim kardeşimdi. Başına bir şey gelsin istemezdim. Mutsuz olmasını, kötü bir hayat yaşamasını istemezdim. Ona karşı beslemeyi bırakamayacağım bu merhamet beni yaralamaya devam etse de sonlandırabileceğim bir şey değildi.

Çarşamba sabahındaydık. Bütün bu sıkıntılarla ne yapacağımı bilemiyordum. Üstelik hava bir anda öyle soğumuştur ki dışarıya çıktığımda parmaklarım neredeyse moranıyordu. Bu soğuk, kasvetli hava her şeyi daha kötü bir hâle getiriyordu sanki. Sabah servisten inip odunluğa girmek için arka tarafa yöneldiğimde Ahmet ve Emir'i oradan çıkarken gördüm.

"Çocuklar," dedim kızarmış yanaklarına şaşkınca bakarak. Kovanın iki ucunu tutmuşlar, eksik dişli gülümsemelerle yanıma koşturuyorlardı. "Neden erken geldiniz?"

"Çok soğuktu. Annem gelip sobayı yakmamızı istedi hocam." Ahmet burnunu çekip yanımdan geçerken Emir onu takip etse de ayakta uyuyor gibiydi.

"Sobayı yakmak benim işim. Sizin erken gelmenize gerek yok."

Emir çok komik bir şey duymuş gibi kıkırdadı. Onları sınıfa sokup sobayı tutuşturmak için ayırdığımız kâğıtları, çıraları ve çakmağı aldım.

"Neye gülüyorsun bakayım?"

"Hocam, sen sobayı yakamıyorsun ki. Biz yapıyoruz hep."

"Nasıl yakamıyorum? Çekil oradan."

Ahmet'i hafifçe kenara itip sobanın başına eğildim. Burum soğuktan buz gibiydi, ellerim neredeyse uyuşmuştu. Hava, daha ekim sonunda böyleyse kışın kesin donacaktım.

Önce odunları sobaya attım. Gelişigüzel atmıyordum ama Ahmet küçük ellerini araya sokup parçaların açısını değiştirip duruyordu. "Oğlum, bıraksana. Ben yakacağım dedim işte."

"Böyle tuğla gibi dizersen yanmaz ki hocam. Nereye atacaksın ateşi? Bak, böyle boşluklar kalacak arasında."

"Ben de öyle yapacağım izin verirsen," diyerek gururumu korumaya çalışıyordum ama çocuklar haklıydı. Bana

hep yardım ettikleri için soba konusunda sorumluluk almayı erteleyip duruyordum. Çırayı tutuşturdum, Ahmet'in gösterdiği yere atıp ateşin yükselmesini bekledim. Birkaç dakika sonra üçümüz ellerimizi sobanın üstünde ısıtıyorduk.

“Ödevler yapıldı mı?” İkisi de mutsuz bir hâlde onaylayarak kafaları salladılar. “Buzağı ne alemde?”

“Büyüdü, artık beraber yatamıyoruz.”

“Emir, annen iyileşti mi?”

“Evet hocam. Ama iyileşmeseydi keşke biraz.”

Öğrencimin miskin bir hâlde sırasına gidip oturmasını izlerken neden öyle dediğini sordum.

“Çınar abi ‘İyileşmezsen bir hafta bekleme, Sırça’ya gel,’ demişti. Belki orada seni de görürdüm.”

Emir'in kapkara saçlarını sevgiyle okşarken gülümsüyordum. “Annen iyi olsun, siz bana ne zaman isterseniz gelirsiniz.”

“Günaydın öğretmenim.”

Ayşegül kırmızı yanakları, tatlı gülümsemesiyle içeri girip yalnız olmadığımı görünce şaşırdı. Belki de ilk gelen olmak onun için özel olduğundan üzülmüştü bile. Bir saniye durakladıktan sonra her sabah yaptığı gibi gelip belime sarıldı.

“Nasılsın Ayşegül?”

“Çok iyiyim. Sinema çok güzeldi öğretmenim. Hep onu düşünüyorum.”

Emir'in uyuşukluğu bu sözlerle bir anda ortadan kayboldu. Kollarını havaya kaldırıp sinemada izlediği sahneleri tekrarlamaya başlayınca Ahmet de hemen ona katıldı. İki çocuk hoplayıp zıplarken sobaya yaklaşmasınlar diye gözlerim üstlerindeydi. Bir yandan da teklifsizce Ayşegül'ün saçını örmeye giriştim.

Parmaklarım yanaklarına değdiğinde, “Ellerin üşümüş,” deyip parmaklarımin üstüne bir öpücük kondurdu.

İçimdeki sıkıntı, zihnimdeki bulutlar çocukların masum sevgisiyle dağılıp kendimi daha iyi hissetmeme sebep oluyordu. Hava soğuk diye sobayı ben gelmeden yakmaya çalışmalarını ömrüm boyunca hatırlayacağımı biliyordum. Küçük boylarıyla benden çok daha iyi soba yakmalarını, bazen yemek pişirmelerini, bana börek açmayı öğreteceklerine söz vermelerini, benimle top oynamak için eteklerime dolanmalarını hiç unutmayacaktım. Buradaki çocuklar hayatı her anlamda yaşıyorlardı. Çalışıp inisiyatif alıyorlar, çocuk olmanın heyecanını ağaçların tepesinde, koyunların arasında koşturarak yaşıyorlardı. Doğanın içinde özgürdüler. Bütün bunlar onları bildiğim çocuklardan farklı kılıyordu ama belki de farklı büyüyen bizdik. Büyük şehirlerde kendimizi ufak dairelere kapatmış, bizi geliştirecek her türlü şeyden uzaklaşarak küçük ekranların içine hapsolmuştuk. Her şeyi bildiğimizi sanıyorduk ama insan hiçbir şey yapmadan neyi öğrenebilirdi ki?

Koca kadındım ama çocuklardan soba yakmayı öğreniyordum. Onların komşularına, arkadaşlarına verdiği değere imreniyor, bana olan o kocaman sevgilerini bir öğretmen olarak ilk kez tadıyordum. Buradayken ben de çocukluğuma dönüyordum sanki. Top oynarken üstüme çamur bulaşması hiç umurumda olmuyordu çünkü burada beni bununla yargılayacak, utandıracak kimse yoktu. Bahçeye giren koyun sürüsü çocukların dikkatini dağıttığında ders saati hakkında endişelenmem de gerekmiyordu. Ben de anı yaşıyor, bütün bunların arasında onlara öğrettiklerimden çok daha fazlasını öğrendiğimi hissediyordum.

İki gün sonra, cuma günü öğle molası verdiğimizde kızlar heyecanlı yüzleriyle masamın karşısına dizildiler.

“Ne oldu?” dedim kıpır kıpır hâllerine bakarken.

Elleri arkalarındaydı, omuzları birbirine değecek kadar yakın dururken gülüşlerini bastırmaya çalışıyorlardı. Bu

hâllerleriyle biraz Daltonlara benziyorlardı doğrusu. Farkında olmadan boy sırasına göre dizilmişlerdi. En başta Zeynep varken en sona Ayşegül düşmüştü.

“Sana bir hediyemiz var,” dediler bir ağızdan.

Sınıf defterini kapayıp çocuklara odaklanırken dudaklarına bir tebessüm konuşlandı. “Neymiş?”

Dilan parlak bir hediye paketini çıkarıp uzatınca merakla kaşlarını kaldırdım. Bana bir resim vereceklerini düşünmüştüm. “Doğum günüm değil,” dedim pakete uzanırken. “Öğretmenler Günü de değil... Ne oluyor acaba?”

“Siz bizi sinemaya götürüp çok mutlu ettiğiniz için biz de sizi mutlu etmek istedik öğretmenim,” dedi Zeynep o her zamanki hanımefendiliğiyle.

Koca bir gülümsemeyle paketi açıp içindeki iki çift eldiveni çıkardım. Biri koyu kırmızı, diğeri de yeşil olan el örgüsü eldivenlerdi bunlar. Çocuklar yüzüme öyle belirgin bir beklentiyle bakıyordu ki eldivenleri gördüğüm an beğeni dolu bir ses çıkardım. “Ne kadar güzeller.”

“Biz yaptık!” dedi Gazel. Yerinde hafifçe zıplayıp duruyordu. “Ayşegül’le ben yeşili ördük. Zeynep ablayla Dilan da kırmızıyı. Hepimiz bir çift yaptık.”

“Sen yeşili çok seviyorsun değil mi öğretmenim?” diye sordu Ayşegül. “Bir sürü yeşil kıyafetin var, o yüzden Gazel’le ben yeşil rengi seçtik.”

“Kırmızıyı da seviyor ama. Değil mi hocam? Beğendin mi?”

Dilan kısa saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırmış, bir cevap beklerken ani bir duygusallık yüreğime oturdu. Üşüyen ellerimi fark edip o küçük parmaklarıyla bana eldiven örmeleri, sevecek miyim diye endişe duymaları kalbimi öyle sonsuz bir şefkate boğdu ki neredeyse göz yaşlarına boğulacaktım.

“Çok güzeller,” dedim iki eldiveni de ellerime takarken.
“Yakıştı mı?”

“Çok yakıştı,” diye bir ağızdan bağırıp bana her şeyin yakışacağı konusunda tutkulu bir sohbete giriştiler. Her biri bir teki ördüğü için eldivenlerin hepsi birbirinden farklı görünüyordu ama umurumda değildi. Hayatta aldığım en güzel hediye idi bu.

“Teşekkür ederim canlarım.”

Kollarımı açıp hepsine tek tek sarılıp yanaklarını öptüm. Bana renkleri nasıl seçtiklerini, kaçan ilmekleri annelerine düzeltirseler de diğer her şeyi kendi başlarına yaptıklarını anlattılar. Tüm öğle arasım masanın etrafında sohbet ederek geçirmekten onlar da ben de çok mutluyduk. Erkekler dışarıda top oynarken kavgaya tutuşmasaydı o günün huzuru bana bir hafta yetebilirdi ancak Gonca Hoca’nın iki öğrencisiyle benim diğer köylerden gelen öğrencilerim birbirine girince onları yatıştırmakta zorlanmıştık. Böylece çocuklar benden ilk cezalarını almış oldular. Ahmet’in fevri yapısı, kolayca galeyana gelişi onu kavganın baş sorumlusu hâline getirmişti. Gazel o kadar çok söylendi ve eleştirdi ki bir noktada ona da ceza vermek zorunda kaldım.

Taşlıca’ya gitmek için Çınar’ı beklerken başımı avucuma yaslamış, ajandama gelişigüzel çizimler yapıyordum. Çocukları eve gitmeleri gerektiğine ikna etmek çok zor olmuştu. O sırada annem aradı. Adını görmek kalbimdeki endişeyi uyandırırken aramayı cevaplayıp onunla hoşbeş etmeye çalıştım. Anneme Ecem’i sormak gururuma ağır geliyordu fakat sormamayı da kaldıramıyordum.

“Her şey yolunda mı?” diye sordum annemin kapatmak üzere olduğunu anlayınca.

“Aynı bıraktığın gibi işte. Baban da ben de iyiyiz. Seni özlüyoruz sadece.”

“Başka bir şey yok, değil mi?”

Annem bir an sessizleştikten sonra dikkatle konuştu.
“Yok, sende var mı?”

“Hayır... Sadece uzakta olduğum için benden bir şeyler saklamanızı istemem. Saklamazsınız, değil mi anne?”

“Yok yavrum,” derken sesinden kafasının karıştığı belliydi. “Sen de bizden hiçbir şey saklama sakın Ela. Senin bu kadar uzakta olman benim için çok zor, biliyorsun. Gönlün kırık ayrıldın yanımdan. Tadı tuzu yok hiçbir şeyin, aklım hep sende. Duymak ister misin bilmiyorum ama Ecem de mutlu değil. İki yana savruldunuz, toparlayacak yüzümüz de yok.”

“Sizin ne suçunuz var ki?”

Bunu anneme ilk söyleyişim değildi. İkimizi de o yetiştirmişti. Bize aynı şeyleri öğretmişti. Öğrendiklerimizle ne yaptığımız onun sorumluluğu değildi artık fakat iki evladı bu durumdayken bir anne olarak kendini bundan ayrı tutamıyordu.

Masamdaki bir noktaya gözlerimi dikmiş, eteğime topladığım tüm dargınlıkların ağırlığıyla zorlukla yutkundum. “Ecem neden mutlu değil?” diye sordum sessizce.

“Söylersem bana kızmandan korkuyorum,” dedi annem.

Bizim aramız her zaman iyi olmuştu. Annemin dert ortağı bendim. Sıkıntılarını hep benimle paylaşır, bana küçük arkadaşım derdi. Çocukluğumdan beri bu böyle olmuştu. Ondan hiçbir şey saklamamıştım. Şimdiyse aramızdaki her şeyin böylesine kırılğan oluşu, incitici bir hâl alıyordu. Ecem’in davranışlarının yükü hepimizin omuzlarına binmişti. Ondan nefret edemezdik, ailemizin onu sevmeyi bırakmasını bekleyemezdik ama yaptığı şeyi kabul etmek de bir seçenek değildi.

“Kızmayacağım anne. Kırılmayacağım da. Söyle lütfen.”

“Sen ne olursa olsun Ecem’i hep desteklerdin Ela. Belki

de bunun değişeceğini hiç düşünmedi. Belki biz şımarıklıklarını hep affettiğimiz için yaptığı şeyin nelere mal olacağını göremedi. Bana hiçbir şey söylemiyor ama senin burada olmayışın, onu hayatından çıkarışının anlamını ancak kavradı. Bu yüzden yüzü gülmüyor. Zaten ben güleceğini hiç düşünmedim.”

Anneme kırılmayacağımı söylemiştim ama elimde değildi. Söylediği her şey yüreğimi burkuyordu. Hevesle uçurduğum küçük kuşu gözümün önünde şahin kapmış gibi bir histi bu. Sevgiyle büyüttüğüm çiçeğimin gözlerimin önünde soluvermesi gibiydi. Hevesi kursakta bırakan tüm o şeylere benziyordu.

“Kapatacağım,” dedim sadece. Başka ne söyleyebilirdim ki? Bunlar annemin sözleriydi, Ecem’in değil. Kız kardeşim aylardır beni yaralamayan tek bir söz söylememişti.

“Tamam. Kendine dikkat et yavrum. Allah’a emanet ol.”

Annemin titrek sesi içimde kıvranıp duran o hüznü daha da perçinledi. Oysa daha birkaç saat önce ne kadar mutluydum. Çocukların sevgisiyle her zerremi nasıl da doldurmuştum. O anda sanmıştım ki artık değersiz hissettiğim o derin boşluk kapanmış, her şey geride kalmış, ben yine dünyanın en tasasız insanı olmuşum.

Fakat hüznün çok sinsi bir duyguydu. İnsanı birden yakalıyor, bazen boğuyor, karanlığa sürüklüyordu.

Pencereden sızan korna sesini duyduğumda karanlığa kapılmaya çok yakındım. Yüksek sesle irkilerek yerimden zıpladığımda bir camın kırılması gibi o karanlık hava üzerimde patladı. Çınar’ın geldiğini fark ettim. Taşlıca’da beni hevesle bekleyen öğrencimi, ellerimi ısıtan bir çifti yeşil, diğeri kırmızı eldivenlerimi hatırladım. Hayatım acınası değildi, içinde nice güzellikler vardı. Hüznlerimin beni boğmasına izin veremezdim.

Aceleyle giyinip dışarı çıktığımda Çınar arabanın önünde bekliyordu. Ellerini siyah montunun ceplerine sokmuş, ayaklarına sürtünerek sevgi isteyen köpeğe gülümsüyordu. Buradaki kocaman köpeklerden korkmamam gerektiğini artık öğrendiğimden rahatça arabaya yaklaştım.

Çınar beni görünce başını kaldırıp selam verdi. İçten bir gülümseme için çabalayarak cevap verip arabaya bindim. Bir an sonra o da kendi yerine oturmuştu. Yola çıkıp sessizce ilerlediğimiz birkaç dakikanın ardından klimanın sıcaklığıyla mayışarak başımı arkaya yasladım.

“İyi misin?” Çınar’ın tereddütlü sorusuyla tekrar doğrulacaktım ama pek mecalim yoktu. Başımı hafifçe çevirmekle yetindim.

“İyiyim, sen?”

Başını bir anlığına çevirince gözleri üstümde biraz oyalandı. “Ben iyiyim de sen sanki hiç enerjin kalmamış gibisin.”

“Kalmadı çünkü. Hepsini çocuklara verdim. Berat’a gide ne kadar yenisini bulmam gerekiyor.”

“O zaman torpidoda senin için bir şey olabilir.”

Sözleri beni şaşırttı. Merakla uzanıp torpidoyu açtığımda orada iki paket çikolata gördüm. Biri bitter, diğeri sütlü ve fındıklıydı. Yüzüme sıcak bir tebessüm yayılırken sütlü çikolatayı alıp torpidoyu kapadım.

“Bunlar ne? Arada çikolata krizin mi tutuyor?”

Çınar hafifçe güldü. Paketi açarken gözlerim üzerindeydi. Çekmecelerinde çikolata saklayacak bir adam olduğunu hiç düşünmemiştim.

“Onların senin için olduğunu söyledim ya.”

“Sana pek inanmadım,” dedim gülerek. “Ama seve seve yiyeceğim, teşekkür ederim.”

Çınar bir şeyler demek ister gibi bana döndü ama sonra yalnızca, “Afiyet olsun,” dedi.

“İster misin?”

“Yok, tatlıyla aram çok iyi değildir.”

“Öyle mi? Ne diye cebinde çikolata taşıyorsun o zaman?”

“Söylüyorum da duymuyorsun ki,” dedi Çınar sakince. Bu çikolataların muhatabının ben olmam öyle beklenmedikti ki duysam da bununla ne yapacağımdan emin değildim. Sessizleştiğimde Çınar, “Sabah markete girince almıştım,” dedi. “Bazen geçe kalıyoruz. Canım bir şeyler yemek istiyor. Belki senin de ister diye kendime fındık, sana da çikolata aldım.”

“Ah... Teşekkür ederim,” diye mırıldanarak ağzıma bir kare çikolata atıp tadının dilimin üstüne yayılmasını bekledim. Düşünölmek güzel bir şeydi fakat kafamı karıştırıyordu. Çınar gibi birini hiç tanımamıştım. Bir şey söylemeyi arzuluyorsa bunu direkt söyleyeceğini düşünüyordum. Bu yüzden davranışlarından farklı anlamlar çıkarmak istemiyordum fakat etrafımdaki herkes bana onunla ilgili yakıştırmalar yaparken rahatça jestlerini kabul etmek benim için kolay değildi. Yine de... Düşünölmek güzel şeydi. Üzgün olduğum için bir parça çikolata uzatılması saçımı okşayan şefkatli bir el gibi hissettiriyordu.

“Kendini kötü hissettiğinde böyle şeyler seni mutlu ediyor mu?” Gözlerini yoldan ayırmamıştı. Sesi her zamanki gibi kuvvetli ve netti fakat nedense aramızda çekingen bir hava hissediliyordu.

“Bence insanı mutlu eden şey farkına varılmak, teselli edilmek. Araçlar bir bahane sadece... Sen yorgun ya da üzgün olduğunda ne yaparsın?”

Düşünür gibi bir ses çıkardı. Sesinin erkeksi, hoş tınısını sevdiğimi düşünürken buldum kendimi. “Bazen üzölmek gerektiğini düşünürüm açıkçası. O üzüntüyü yaşayıp sindirmek ve sonra yoluna bakmak gerektiğini. Böyle za-

manlarda kendimle kalmak isterim. Bu konuda paylaşımcı birisi olamadım hiç. Ama küçük sıkıntılarımı atlatmak için genelde demek işleriyle uğraşıyorum. İhtiyaç sahipleri için bir şeyler yapmak bana bir amaç veriyor.”

“Peki... Seni en çok ne mutlu eder?”

Bu soruları daha önce düşünmemiştim, merak bile etmemiştim fakat tasasızca gelişen bu samimi sohbetten hoşlanıyordum. Soruma içtenlikle, dürüstçe verdiği cevap bir anda zihnimde bir sürü soru doğurmuştu.

“Bazen iyi bir yemek,” deyip hafifçe güldüğünde benim de dudaklarım kıvrıldı. “Bazen de eve dönmek. Kardeşlerimle birbirimize çok bağlıyız. Onlardan ayrı olmak, her istediğimde ziyaret edemeyeceğim bir uzaklıkta olmak beni bazen yoruyor.”

“Ya,” derken sesimden birkaç kırık döküldü. Hevesi kursakta bırakan tüm o şeyleri düşündüm yine. Bu öyle yorucuydu ki kendimle ne yapacağımı bilemiyordum. “Ne güzel.”

“İstanbul’daki hayatını bırakmak zor oldu mu?”

“Bazı açılardan zordu tabii,” dedim iç çekerek. “Ama bazı açılardan da öyle kolay oldu ki buna inanamadım.”

Yine konuştuğum anda pişman olacağım şeyler söylüyordum. Çınar bana sebebini sorsa cevap vermeyeceğim bir şeyi söylediğim için kendime kızdım. O ise bir anda eski bir sornya dönerek tatsız bir yere giden konuşmanın yönünü değiştirdi.

“Peki ya seni en çok ne mutlu eder?”

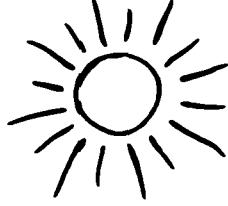
Rahatlayarak gülümsedim. “Çoğu zaman iyi bir yemek,” dediğimde gülüştük. “Keyfim yokken ya da keyfim çok yerindeyken kendime bol soslu bir makarna yaparım. Teselli ya da bir güzellik olsun diye. En sevdiğin yemek ne?”

“Hamsi kızartması. Annem Karadenizli, malum.”

“Babana mı çekmişsin? Karadenizlilere hiç benzemiyorsun,” deyip çikolatamı ısırdım. “Gerçi bumun biraz yamuk ama...” Bu sözler ağzımdan öyle dostça bir takılmayla çıktı ki Çınar’ın tek yaptığı gülmek oldu.

Taşlıca’ya gidene dek birbirimize zararsız, kişisel sorular sorup durduk. Bu sorular aramızda hoş bir sohbeti doğururken konuşmak giderek kolaylaştı. Gülücükler sohbetimizi daha fazla süsler oldu. Soğuk bir akşamda, sıkıntıyla dolu kalbimi hafifleten bir sohbetti. Çınar’ın arkadaşlığı alışmaya çalıştığım bu yeni hayatın en güvenilir yanlarından birine dönüşüyordu.

16. BÖLÜM

Cumartesi sabahı erkenden uyandım. Şiddetle yağan yağmur damlaları pencerelerime çarpıyor, dışarıdaki karanlık hava içimi kasvetle dolduruyordu. Kalkıp kendime kahve hazırlarken gün boyu evden çıkmayacağımı düşünüyordum. Evde kalıp kendi kendime vakit geçirmek, kitap okuyup dizi izlemek fikri kulağa çok iyi geliyordu. Yeni bir yemek tarifi deneyebilir ya da bütün gün oradan oraya yatarak miskinlik edebilirdim. Böyle günlere hayatta çok az sahip olabilmişim, bu yüzden kendi evimde bunu sık sık yaşayabileceğim fikrini hâlâ coşkuyla karşılıyordum. Henüz pek kendimle kalamadığım için de her fırsat hâlâ çok heyecanlı ve keyifliydi benim için.

Kahve ve çikolatalı krepten oluşan kahvaltımı yaparken telefonuma bir bildirim geldi. Kübra'nın beni dernek grubuna eklediğinin haberini veriyordu. Gruptaki kimlerin olduğunu görmek için tıkladığımda tanıdık olanların yanı sıra hâlâ tanışmadığım birkaç isim gördüm. Çınar'la hep kısa mesajla yazıştığımızdan WhatsApp profilini yeni görüyordum. Diğer isimleri geçip merakla onun isminin üzerine tıkladım. Telefonumda Doktor Çınar Saygın olarak kayıtlıydı. Soyadını bana hiç söylememişti ama Sağlık Ocağı'nın kapısında Muhtar Muammer'in gururla göster-

diği el yapımı bir isim plakası asılıydı. O zamanlar bir şey ifade etmiyordu ama artık Çınar'ı tanıyorken ismini görmek beni gülümsetti. *İsmi ona yakışıyordu.*

Bir profil fotoğrafı yoktu. Eğer telefonunda kayıtlı olduğuma emin olmasam benim göremediğimi düşünürdüm fakat fotoğrafı olmamasına hiç şaşımamıştım. Sosyal medya hesabı olmadığına da emindim. Ben de sık paylaşım yapan bir kullanıcı değildim fakat her yerde öyle ya da böyle bir hesabım vardı. Aylardır girmediğim o hesapları bir ara kapatmayı aklıma yazıp kendi profil fotoğrafıma tıkladım.

Geçen yıldan kalma bir fotoğraftı. Sahildeydik, sohbet sırasında arkadaşım aniden bir fotoğraf çekmiş ve bunu her yerde paylaşmam için ısrar etmişti. Başımı hafifçe yana eğerek büyük bir tebessümle baktığım, saçlarımın uçtuğu sevimli bir fotoğraftı bu.

Artık bir şeyler paylaşmaktan öyle uzaklaşmıştım ki Çınar gibi böyle şeylerle uğraşmayan biri olma dürtüsüyle resmin üstüne tıkladım. Fakat sonra fotoğrafı silmenin ailemin dikkatini çekebileceğini düşünmek beni durdurdu. Silmek yerine okulun üç basamaklı merdivenlerinde oturduğum bir fotoğrafı koydum. Ayşegül dizlerimin arasında duruyor, Gazel ile Dilan iki yanıma geçmiş perçemlerimi örerken Zeynep de saçımın arkasında bir şeyler yapıyordu. Gonca Hoca, biz hiç farkında değilken çekip bize göndermişti. Fotoğrafın yansıttığı sevgi öyle belirgindi ki ben de ~~anne~~me göndermiş, beni mutlu görmesini istemiştim.

Bir anne olarak buna ihtiyacı olduğunu biliyordum. Hayatım boyunca annemden ilk kez ayrıldığım için iyi olduğumu bilmesini ben de çok önemsiyordum.

Kendi kendime uğraşırken İyilik Evi grubuna bir mesaj geldi. Kübra akşam toplantı yapmamızı istiyor, kış yardımları için düzenleme yapmak gerektiğinden bahsediyordu.

Katılacakların geri dönüş yapması, gelemeyceklerinin mazeret bildirmesini ısrarlı üç mesajla yazdığını görünce geleceğimi söyledim.

Hemen ardından büyük harflerle yazılmış mesajlar ekranıma düşmeye başladı. Uygulamadaki tüm kalpler, kelimelerin arasına sıralanmıştı. Numaralar kayıtlı değildi ama gruptakilerin isimlerini görebiliyordum.

**Fuat Yılğan: ELA HOCAMMMM
SİZİ ÇOK ÖZLEDİM
NEDEN DERNEĞE GİTTİĞİM HIÇBİR GÜN ORADA
DEĞİLSİNİZ?
YARIN SİZİ ALMAYA GELEYİM Mİ?
NOLURRRRR**

Gökhan Arslan: Atın bunu buradan ya.

Doktor Çınar Saygın, Fuat Yılğan kişisini çıkardı.

Gökhan Arslan: Abi, şakaydı...

Yasemin Yıldırım: Çınar abi, lütfen Gökhan'ı da atabilir miyiz?

Doktor Çınar Saygın: Bu grup, dernek işlerini konuşmak içindir. Amacı dışına çıkmayınız. Toplantı akşam yedi buçukta, eksiksiz katılım bekliyorum.

Kübra'nın özelden gelen kahkahalarla dolu mesajını görmezden gelip kahvaltıma döndüm ve akşama dek salonda kitap okuyarak, dizi izleyerek vakit geçirdim.

Saat altıya yaklaşırken izlediğim dizinin sezonunun son bölümünü bitirmiştım. Karnımdan açlık sinyalleri gelmeye

başlıyordum ama öyle mayışık hissediyordum ki kalkacak hâlim yoktu. O sırada telefonum çaldı. El yordamıyla yere koyduğum telefonu arayıp ekranda Çınar'ın adını görünce birden irkildim. Yattığım yerden doğrulurken karnımda tuhaf bir endişe belirdi. Sabah gruptaki konuşmaları okurken de böyle hissetmiştim. Boğazımı temizleyip telefonu açarken bu hissi görmezden gelmeye çalışıyordum.

“Selamünaleyküm Ela. Müsait misin?”

“Aleykümselam. Müsaitim, ne oldu?”

“Muş'tan aradılar. Biraz aşağı insan olur mu? Söyleceklerim var.”

Durgun bir hâlde parmaklarımı incelerken Muş'u duyduğum an ruh hâlim tamamen değişti ve dikkat kesildim. Hemen ineceğimi söyleyip battaniyelerin arasında gömüldüğüm koltuktan çıktım. Gevşekçe topladığım saçlarım yatarken tokenin her yanından dökülmüştü. Tokayı çözüp saçlarımı tekrar toplarken bir yandan da ayakkabılarımı giyiyordum. Uzun, kaşe montumu giyip askıdaki atkıyı da çekerek merdivenlere döndüm. Koca atkıma sarınıp binanın dış kapısını açtığımda yüzüme sert bir rüzgâr çarptı. Çınar birkaç adım ötede, elleri ceplerinde duruyordu. Montunun yakalarını kaldırmış, saçları rüzgârda o yana bu yana savrulurken onları kendi hâline bırakmış gibi elini cebinden çıkarmıyordu.

“Burada mı konuşacağız?” dedim yanma yaklaşırken. “Biraz tehlikeli görünüyor çünkü uçabiliriz rüzgârdan.”

“Sen uçabilirsin, evet.”

Kalıbına şöyle bir bakınca uçacak kişinin ben olacağım gayet açıktı. Bu yüzden tartışmaya hiç girmedim.

“Ne dediler?”

“Bir adres verdiler. Zahire, Muş'un bir köyünde ailesiyle yaşıyormuş.”

“Ya? Gidecek miyiz? Önce arayalım mı? O da Kevser teyze kadar yaşlıysa yola çıkarmak sıkıntı olur mu sence? Ambulansla getirebilir miyiz acaba?”

Çınar’ın yüzüme eğlenerek baktığını görünce saçmaladığımı fark edip sustum. Sessiz bir gülüşle, “Sakin ol,” dedi. “Bence yarın gidebiliriz. Arabayla üç saatten az sürüyor. Dokuz gibi çıksak öğleden önce varırız. Ama orada nasıl karşılanırsınız, onu bilemem. Çok heyecanlanmayalım... Zahire teyzenin ailesi varmış. Belki geçmişi deşmek istemezler. Ayrıca yaşı belli. Demans hastası olabilir, Kevser teyzeyi hatırlamayabilir. Onların yaşlarında bu durumlara sık rastlanıyor.”

Ah... Bunlar aklıma bile gelmemiştii. İkisi için bir kavuşma hayal ederken düşüncelerimin ne kadar masalsı olduğunun farkında değildim. Bir anda öyle hayal kırıklığına uğradım, kendime öyle kızdım ki yüzüme de yansıdı bu.

“Sadece ihtimallerden bahsediyorum,” dedi Çınar. “Sonra üzölmeyelim diye.”

Böyle söylüyordu ama gerçekçi düşünemeyen de sonrasında üzülecek olan da yalnız bendim. Kendimi kötü hissetmeyeyim diye kibarlık ediyordu sadece.

“Doğru söylüyorsun. Kübra’yı arayayım ben. Yarın müsaittir inşallah...” Hayal kırıklığımı gizlemek için dikkatimi dağıtmaya çalışırken cebimdeki telefona uzandım. “Toplantıya da az kalmış. İşin var mı?”

Çınar soruma şaşırır gibi oldu ama ifadesini çabucak değiştirdiği için emin olamadım. “Yok.”

“Derneğe mi gitsek? Zaten bir saat sonra toplantı başlayacak.”

“Olur tabii. Önden gidip çay demleriz, güzel olur.”

“Çörek de alalım o zaman. Ben biraz açım.”

Cüzdanımı yanıma almadığımı hatırlayınca ceplerimi yokladım. Önceki gün ekmek alırken bozdurduğum para-

nın üstü cebimdeydi, bu yüzden rahatladım. Ancak o sırada asıl endişelenmem gereken konunun görünüşüm olduğunu hatırlayınca Çınar'a öyle söylediğim için pişman oldum. Eve dönmektense demeğe doğru yürümek istemiştım sadece.

“Nasıl görünüyorum?” diye sorarken biraz mahcup hissediyordum. “Evden birden çıktığımı unutmuşum. Aynı ayrı gidelim istersen.”

Çınar bana bakarken bakışları bir anlığına bocaladı. Ellerini cebinden çıkarıp nereye koyacağını bilemiyor gibi görünürken, “İyi görünüyorsun,” dedi. “Bir şey yapmana gerek yok.”

“Hiçbir şey yapmadım ki zaten. Öyle ev hâliyle çıkıverdim dışarı. Heyecanlandım haberler olduğunu duyunca.” Kendime çok hesapsız, hayalperest görüldüğümünden şimdi bu heyecandan utanıyordum. Dudaklarım aşağı doğru bükülüyor, ifademi düz tutmak giderek zorlaşıyordu. İnsan kendini biraz salak ya da çok saf hissettiğinde utanç duyardı.

“Demek ki ev hâlinle de güzel görünüyorsun.” Bu beklenmedik iltifat aramıza öyle gürültülü bir şekilde düştü ki ikimiz de donup kaldık. Ben boynuma sardığım atkıya yüzümü gömerken Çınar da etrafa anlamsız bakışlar atmaya döndü. “İstersen beklerim tabii.”

Eve çıkarsam geri inemeyeceğimi hissediyordum. İçimde baskın bir saklanma dürtüsü vardı. Ben kadın erkek ilişkilerinde her zaman utangaç bir insan olmuşum. Çınar'ın da bana benzer bir hâli olduğunu seziyordum, bu yüzden ikimiz yan yana biraz şapşal görünüyor olmalıydık.

“Şey... Gidelim o zaman ya. Montumu çıkarmam zaten.”

Çınar yola çıkıp geçmem için kenara kaydı. “Arabayla gidelim istersen. Yağmur bastırabilir yine. Ya da sen rüzgârdan uçup kaybolabilirsin...”

Karşısında gözlerimi devirip arabasına doğru yürüdüğüümde arkamdan güldüğünü duydum. Karnımdaki o tuhaf endişe yine kendini hatırlatıyordu. Deli komşu Elmas ortalarda mı diye bakındım ama hangi pencerenin arkasında bizi izliyor olabileceğini bilemezdim ki. Buna takılmamaya çalışarak arabaya bindim.

“Çörekle doycak mısın? Sana yemek ısmarlayayım mı?”

“Teşekkürler ama canım Mehmet amcanın çöreğinden istiyor.”

“Bu saatte açık olmaz ki orası.”

Gözlerimi irice açıp Çınar’a döndüm. Kalbimden vurulmuş gibi davranmakta hiçbir sakınca görmüyordum. O çöreği tüm gün canım çekmişti ama tembellikten gidip alamamıştım.

“Bu sefer başka bir şey yedirelim sana, sonra çöreği telafi ederiz. Olur mu?”

İçimden çocuk gibi mızıldanmak geliyordu ama bunun kimseye bir faydası olmadığından boynumu büküp teklifini kabul ettim.

“Ne mesela?”

Çınar yarım ağız bir gülüşle arabayı çalıştırıp sokaktan çıktı. “Buralarda pek seçenek yok maalesef. Pideciler var. Lahmacun, döner, kebab tarzı yerler. İyi bir esnaf lokantası var ama erken kapatıyor o da.”

“Döner severim. Sen?”

“Ben de severim. Et mi tavuk mu?”

“Ekmekse et. Dürümse tavuk. Bugün ete daha yakınım. İçine turşu ve domates koyduruyor musun?”

“Sadece turşu.”

“Ben ikisinden de bolca severim,” dedim ellerimi çırparak. Döner yemeyeli çok oluyordu, karnım da yemekten bahsettikçe iyice acıkmıştı. Yemek için heyecanlanınca az

önceki durgunluktan sıyrılmam birden kolaylaştı. Çınar'ın yanında bazen çok çekingen hissediyor, bazen de öyle rahatlıyordum ki buradaki başka kimse bunu sağlayamazmış gibi geliyordu.

“Anlaşıldı. Bol turşulu, bol domatesli et döner. Yanına patates kızartması?”

“Eh, tabii.”

“Mutlaka.”

İlçenin ana caddesindeki bir dönercinin önünde durduğumuzda tepemdeki güneşliği indirip aynadan kendime baktım. Saçlarım dağınık bir ev topuzuyla toplanmıştı ama kötü görünmüyordu. Montum ve atkımla da gizlenmiş oluyordum zaten. Rahatlayarak aşağı inip Çınar'la beraber *Hak Döner* yazan dükkâna girdim. Klasik bir dönerci düzeneğine sahipti. Dört kişilik masaların üstünde beyaz örtüler, kapalı servisler vardı. İçerideki güzel kokuyla heyecanlanarak dönerlere baktım.

“Çınar'ım! Hoş geldin!” dedi bıyıklı, göbekli bir adam birden ortaya çıkarak. İki tokalaştıktan sonra adam bana döndü. Gözleri öyle bir parladı ki ne geleceğine emindim. Çınar da öyle olmalıydı çünkü adamın konuşmasına fırsat vermeden lafa girdi.

“Kemal abi, bu Ela Hoca. Lalezen'e atandı bu yıl. Dernekte bize yardım ediyor. Toplantı var bu akşam da öncesinde bir dönerini yiyelim dedik.”

“En iyi yerdesin Hoca Hanım. Çevre şehirlerden bile gelirler bizim dönerimizi yemeye. Buyur geç şöyle. Dernektekiler de gelecek mi?”

Çınar benim cevap vermemi bekledi. Herhâlde yalan söylemek istersem diye fırsat tanıyordu ama bunu yapmaya utandığım için ağzımı açmadım. Sonunda yine kendisi konuşmak zorunda kaldı. “Yok ustam,” deyip ikimiz adına sipariş verdi. Sonra büyük dükkânın arka tarafına doğru,

tenha bir yere oturduk. Sadece birkaç dolu masa olduğundan içerisi sessizdi. Üstelik sıcaktı da. Bir risk analizi yaptıktan sonra oturup atkımı çıkardım. İçimde eşofman alıyla koyu yeşil, kapüşonlu bir polar vardı. Sorun olduğundan değildi ama genelde dışarıda daha farklı giyindiğimden çekiniyordum. Yine de bu sıcakta montumla oturursam dışarı çıktığımda karşılaşacağım şey beni korkutuyordu, bu yüzden üstümü çıkarıp yandaki sandalyeye koydum. En azından saçlarımı açsam biraz daha rahat hissederdim ama Çınar'ın karşısında bunu yapamayacağımı düşünüyordum. Ara ara kendini hatırlatan o tuhaf endişe yüzünden Çınar'a bakmam epey sürdü. Sonunda gözlerimi daha fazla etrafta gezdiremeyeceğimi fark edip de Çınar'a döndüğümde bakışlarımız kesişti. Sadece bir saniye süren bakışma beni öyle telaşlandırdı ki neredeyse kirpiklerinin ne kadar gür olduğundan bahsedecektim. Eğer gözlerini masaya çevirmeseydi kelimeler ben tutamadan ağzımdan fırlayacaktı ve ben de bir ömür bu anın utancını hatırlayacaktım.

Fakat o da sanki benzer hisler içindeymiş gibi beklenmedik bir şey söyledi.

“Gözlerin bugün yeşil görünüyor.”

“Ah...” Telaşlı bir gülümsemeye üzerimdeki kapüşonluyu düzelttim. “Gözlerim ela rengi. Yeşil şeyler giyince hemen dönüyor böyle.”

“İsmi ni o yüzden mi Ela koymuşlar?”

Masadaki suyu açıp bir yudum içtim. Bir anda sıcak basmış, boğazım kurumuştı.

“Doğduğumda gözlerim ne renk anlaşılmıyormuş. Babam ela gözlü olacağımı düşünüp bana bu ismi vermek istemiş. Annem bir süre sonra gözlerimin rengini bulacağını düşünüyormuş ama sahiden ela gözlü olmuşum.”

Yanaklarım giderek kızarıyordu. Çınar'ın bana baktığının farkındaydım ve bu yüzden kızaran yanaklarımla baş

edemiyordum. Hâlimi görüyor olmalıydı ki konuyu değiş-tirerek beni içimdeki karmaşadan kurtardı.

“Bu sabah Muammer amcaıı gördüm. Ayşegül’ün ba-bası gelecekmiş birkaç güne.”

“Aa, öyle mi? Ayşegül söylemedi hiç.”

“Daha bilmiyordur belki. Önceden birkaç kez babası-nı beklerken rastladım, haberi aldıktan sonra kapıdan içeri sokamıyorlar.”

Bu sözlerde insanın kalbini kıran, yüreğini burkan bir şeyler vardı. Öksüz bir çocuk olmanın nasıl hissettirdiğini bilemezdim. İnsan annesi olmadan üzölmeye bile korkar-mış gibi geliyordu. Babası uzaklardayken kendini köksüz bir çiçek gibi hissederci belki. Oradan oraya savrulan, na-rın, kırılğan bir çiçek.

“Babası nasıl biri?”

“Ben çok iyi tanımıyorum ama kimsenin hakkında kötü konuştuğunu duymadım.”

Ben de duymamıştım ve buna çok seviniyordum. Başı-mı sallarken yemeklerimizin geldiğini gördüm. Genç bir çocuk hızla tabaklarımızı açıp sıcacık dönerlerimizi getir-di. Yanında patatesleriyle nefis görünen yemeğini görünce garsonun çekilmesini bekleyemeden ekmeğini ısırdım.

Ağzımdan beğeni dolu bir ses çıkınca Çınar gülümse-di. Ben hep zayıf biriydim, yapım kilo almaya pek müsait değildi hatta bu yüzden canımın sıkıldığı zamanlar da ol-muştu ama bu yemek yemediğimden değildi. Yiyecek ayırt etmez, tabağını hiç yarım bırakmazdım.

“Benim yemek yemeyen bir tip olduğumu düşündüğüne dair sezilerim var,” dedim ağzıma bir patates atmadan önce.

“Hayır, yok.”

“Sana pek inanmadım.”

“Bunu daha önce de söyledin. Sana göre nasıl biriyim ki sözlerime hiç inanmıyorsun?”

Bunu tatlı dille sormuştu ama gözlerinde meraklı bakışlar vardı. Ekmeğimden bir ısırık daha alıp biraz düşündüm.

“Dürüst biri olduğunu biliyorum. Sadece nazik olduğun için her şeyi söylemiyor olabilirsin.”

“Olabilir. Ama bir şey söylüyorsam öyle düşündüğüm içindir.”

“Tamam... Şeffaf birisin bence. Neysen osun. Güvenilir bir insan olduğun her hâlimden belli ama bazen çok mesafeli oluyorsun. İlk tanıştığımızda senden çok çekiniyordum.”

Çınar bunu ilginç buldu. Kaşlarını kaldırmasından, yüzündeki gülümsemenin bocalamasından belliydi bu. Oysa ona benden hoşlanmadığını sandığımı bile söylemiştim. Bunu hatırlatıp güldüğümde yüzü asıldı.

“Demek ki o kadar da şeffaf değilim,” diye söylendi ama bunun ne demek olduğunu sormadım. Dünden beri birbirimize sevdiğimiz-sevmediğimiz şeyler hakkında öyle çok soru sormuştuk ki söylediği bir şeyi görmezden gelmek canımı sıktı. Fakat yine de bazı sınırları korumak istiyordum. Onların aşılmasına hazır değildim. O kadar şeffaf olmamız gerekli değildi zaten.

Yemeğimizin kalanını yarın yapacaklarımız hakkında konuşarak geçirip geç kalmak üzere olduğumuzu görünce aceleyle derneğe gittik.

Fuat beni görünce kollarını iki yana açıp, “Ela Hocam!” diye bağırdı. Karşıdan koşarken en ciddi tavrımı takınıp işaret parmağımı kaldırdım. “Hayır.”

Kolları anında iki yana düşerken yüzünde mızımız bir ifade belirdi. “Bir sarılsaydım ya.”

“Gel bana sanıl aslanım,” dedi Çınar kolunu onun omzuna atarken. “Gel şöyle.”

Çınar onu uzaklaştırırken Fuat’ın sızlanmaları, şikâyetleri içerideki herkesi güldürdü. Toplantıyı soğuk dükkânda, sıcak çay eşliğinde yaptık. Kış bastırmadan ziyaret edilme-

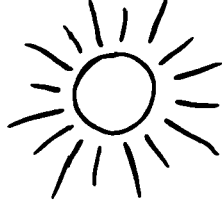
si gereken aileler ve hastalar hakkında konuşuldu, iş bölümü yapıldı. Ben her şeyden bihaber onları dinlerken Kübra arada bana bir şeyler açıklıyor, gidilecek bazı yerlere kendisiyle beraber Çınar'la beni de yazıyordu.

Herkes gittikten sonra biz geride kalıp yarına dair planlar yaptık. Kübra bu gece benimle kalacaktı, yarın da sabahdan diğerleriyle buluşup Muş'a doğru yola çıkacaktık.

O gece heyecandan uyuyamadım. Hayatım boyunca İstanbul'da yaşamış, farklı şehirlere seyahat etmemiştim. Yolumun düşeceğini söyleseler inanmayacağım bir köyde, son dileği kardeşini görmek olan yaşlı bir kadınla tanışmanın bir sebebi olmalıydı. Bunun hakkında bir şey yapmayı öyle çok istiyordum ki Çınar'ın tüm uyarılarına rağmen göğsüm beklentiyle şişiyordu.

Yarın çıkacağımız yolculuğun bizi en güzel seçeneklere çıkarması için bütün gece dua ettim.

17. BÖLÜM

Sabah kahvaltı hazırlamak için biraz erken kalktım. Çay yaptım, ufak bir sofraya hazırladım ama Kübra ne kadar seslenirsem sesleneyim kalkmadı. Bir ara benden bunalıp saatini kurduğunu homurdanınca mecburen onu rahat bıraktım. Hazırladığım kahvaltıya bakıp ne yapacağımı düşünürken telefonum mesaj sesiyle çınladı.

Çınar, Mehmet ustanın fırınının önünde çöreklerle dolu bir poşetin fotoğrafını göndermiş, kahvaltıyı beraber yapmayı teklif ediyordu. Dün bana verdiği sözü bu kadar hızlı tutmasını beklemiyordum, aslında bu tutulması gereken bir söz bile değildi fakat yüzüme bir gülümseme düşmüştü bile.

Ona cevap yazıp iki kişilik çayı biraz artırmaya karar verdim. Geçenlerde çocuklarla piknik yaparız diye termos almıştım. Çayı ona doldurup bir çantaya Melek abladan kalan plastik tabaklardan koydum. Çatal, bardak gibi eşyalarla ve peynir, reçel gibi kahvaltılıklarla çantayı doldurup Çınar'a fotoğrafını gönderdim. Hemen sonra telefonum çalınca onun aradığını sandım ama arayan babamdı. Hava hâlâ kapalı olmasına rağmen kendimi keyifli hissediyordum. Babamın aradığını görmek de bu keyfi yükseltiyordu.

“Günaydın babacığım,” dedim gülümseyen sesimle telefonu açıp. Bir yandan da fazla doldurduğum çantayı kapatmaya çalışıyordum.

Hattın ucundan bir an ses gelmedi. Sonra tereddütlü, tanıdık ama kesinlikle beklenmedik bir ses duydum.

“Abla.”

Fermuarla uğraşan parmaklarım donup kaldı. Ecem’in sesini duymaya öyle hazırlıksız yakalandım ki dalında usulca beklerken rüzgârın koparıp savurduğu bir yaprağa dönüştüm. Hiç gücüm kalmadı. Olanları geri çevirmenin de huzurla beklediğim dala geri dönmenin de imkânı yoktu.

“Benim telefonlarımı açmıyorsun,” dedi tarazlı bir sesle. “Seninle konuşmam gerekiyordu.”

“Konuşmak istemediğim için cevap vermediğimi düşünemedin mi?”

Sesim öyle aksi çıktı ki buna hangimiz daha çok şaşırdık bilmiyordum. Ben kavga etmeyi bilen birisi değildim. Kırılır, içlenir, kabuğuma çekilip saklanırdım. Haklı olsam dahi birisi bana kötü davrandığında, yanlış yaptığında öyle üzülürdüm ki ona cevap vermeyi başaramazdım. Ecem bunu iyi bilirdi. Bazen bunu kullanırdı da.

“Ama ben konuşmak istiyorum. Söyleyeceklerim var.”

Kübra’nın alarminin sesini duyunca içine düştüğüm boşluktan sıyrıldım. Arkadaşımın gürültülü bir iniltiyle yataktan kalktığını duyabiliyordum. “Ben... Kapatacağım. Şu an bununla uğraşacağım bir yerde değilim Ecem. Beni tekrar arama.”

Telefonu kapayıp elime sanki tuhaf bir cisim tutuyormuş gibi bakarken Kübra uykulu gözleriyle mutfığa geldi. Gülerek, “Ne yapıyorsun ya?” dediğinde dönüp beceriksizce gülümsedim.

“Sen kalkmayınca kahvaltı hazırladım. Yolda bir yerde durup yapacağız herhâlde. Bilmiyorum.”

“Tamam... Mirza gece fikrini değiştirir diye umuyordum ama bir şey yazmamış.” Kübra dün akşam Mirza'ya da planımızı bildirmiş, onu da davet etmişti. Ertelleyemeyeceği bir işi olduğunu söyleyince de epey üzülmüştü ama yapacak bir şey yoktu.

“Üzüldüm,” deyip tezgâha döndüm. Hâlâ uykusu açılmadığından benim pek farkında olmadan banyoya gitti. Buna şükreliyordum. Ellerimi tezgâha koyup gözlerimi kapadım.

Ecem'in benden ne istediğini bilmiyordum. Beni düğününe çağırmaya kalkarsa ne söylerdim, onu da bilmiyordum. O düğüne gitmezsem insanların arkamdan söyleyecekleriyle ne yapardım, bilmiyordum. Taner'in ardından yıkılmış olduğumu söylemeleriyle nasıl başa çıkacaktım ki? Bana acımalarından, teselli etmelerinden hayatım boyunca nasıl kaçacaktım?

Derin bir nefes koyuverip tezgâha sanki beni bütün bu keşmekeşten kurtarabilirmiş gibi içli bir bakış attım. Böyle bir şeyin başıma geleceğine asla inanmazdım. Benim gibi sade, basit bir hayat süren birinin böyle bir entrikayla yolunun kesişeceği nasıl aklıma gelecekti ki?

Kardeşim yokmuş gibi yaşamak bana nelere mal olurdu, onu da bilmiyordum. Bu, ailemle bir daha asla eskisi gibi olamayacağım demektir. Annemle hep diken üstünde sohbetler edeceğiz, birbirimizden sürekli kaçacağız demektir. Böyle yorucu bir hayatı istemiyordum fakat bunu düzelten kişi de ben olamazdım. Düzelecek bir şey var mıydı onu da bilmiyordum ya. Ne kadar yorucuydu. Kendimi iyi hissettiğim her an sorunlarımın kendini hatırlatmasından nasıl da bunalmıştım.

Kübra hazırlanırken odama gidip üzerimi değiştirdim. Kendime sürekli bugünün güzel bir gün olacağını, Ecem'i düşünmeyeceğimi, arkadaşlarımla iyi bir amaç için yola

çıktığımı söylüyordum. Bu aramanın bugünkü umutlarıma, heyecanıma, keyfime mâni olmasına izin vermeyeceğimin sözünü kendime verip hazırlandım. Kahverengi kadife pantolonumu giyip üzerine boğazlı, taş rengi bir kazak geçirdim. Saçlarımı tarayıp açık bırakırken aynada kendime bakıyor, gülümsememin içten olması için elimden geleni yapıyordum.

Çınar'ın mesajıyla toparlanıp aşağı indiğimizde arabanın yanında bekleyen Mirza'yı gördük. Kübra, onu fark ettiği an yüzüne yayılan gülümsemeyi gizlemek için ne yapacağını şaşırmıştı. Tüm dikkatimi bu ana verip gerçek bir gülümsemeyle arabaya yaklaştım.

“Günaydın. Merhaba Mirza Bey, gelemeyeceğinizi sanıyorduk.”

“Günaydın, bey demeyin lütfen. İşimi ertelemek için bütün gece çabaladım ve buradayım.”

Kübra ona yaklaşıp az önce sevincinden yere düşmek üzere olan o değilmiş gibi konuşurken Çınar elinde birkaç poşetle evinden çıktı. Eşyalarımı koymak için bagaj tarafına geçtiğimde daha o yanıma gelmeden arabanın kilidi açıldı.

“Hayırlı sabahlar Ela Hocam,” dedi Çınar poşetleri arabaya koyarken. “Nasılsın?”

Cevap vermek istediğim bir soru değildi ama termosu ve çantayı koyarken kendime gülümsemeyi sürdürmemi söylüyordum. “İyiyim, sen?”

“İyi...”

Sesi de bakışları da iyi olmadığımı farkındaymış gibi hissettiriyordu fakat bunun doğru olduğunu düşünmüyordum. Birbirimizi o kadar tanımıyorduk. Ben onun bakışlarından anlamlar çıkarmamalıydim, o da benim söylediklerimin arkasında başka şeyler olduğunu düşünmemeliydi.

Çınar, Mirza'ya seslenip bir şeyi vermesini isteyince ben kenara çekildim. Arka koltuğa oturmak için kapıya uzanıyordum ki Kübra beni tutup öne savurdu.

“Ay, ne yapıyorsun?”

“Öne otur.”

Fısıltısı beni şaşkına çevirirken bagajdaki eşyaları dökülmeyecek şekilde yerleştirmeye çalışan adamlara baktım.

“Ne? Hayır.”

“Neye hayır ya? Otur işte.”

“Mirza'nın oturması daha uygun değil mi?”

“Mirza'nın *benimle* oturması uygun. Hadi. Kış kış.”

Ön kapıyı açıp beni resmen içeri ittiğinde bagajım kapandığını duydum. Gözlerim kocaman açılmış, yanaklarım utançtan kızarmıştı. Mirza'nın öne oturması neden bu kadar gerekli diye sorulsa cevap veremezdim. Fakat bu grupta öne benim oturmam sanki bir şeyler ifade ediyordu. Etmesini hiç istemiyordum.

Benden başka kimse bu durumu sorgulamadı. Hatta Mirza arkaya otururken hâlimden gayet memnun görünüyordu fakat ben aynadan Kübra'ya düşmanca bakışlar atmayı bırakamıyordum.

Yolumuz, bugün yapacaklarımız, beklentilerimiz hakkında konuşarak bir saat kadar gittikten sonra hava biraz açıldı. Yağmurun izleri geride kalırken güneş yüzünü gösterdi. Bir dinlenme tesisinin arkasında, kameriyeli güzel bir park görünce kahvaltıyı orada yapmaya karar verdik.

Kübra'nın sürekli konuşmasma, herkesi sohbette tutmasına minnettardım çünkü sessizliğin beni kabuğuma çekeceğini biliyordum. Bir kez içime kapanırsam herkes bunu fark edecek, kendimi rahatsız hissedeceğim sorular yönelteceklerdi. Böyle olmasın diye sürekli çabalıyordum.

Arabadan indiğimizde herkes eline bir şeyler alıp oturma yerlerine yöneldi. Ben gerekli her şeyi aldığımı düşü-

nüyordum fakat Çınar'ın bir poşetten çıkardığı örtüyü görünce masa örtüsünü hatırlayanın o olması beni güldürdü.

“Ne oldu?”

“Pötikareli masa örtüsü getirmişsin.”

“Pötikareyle ne derdin var?” dedi örtüyü masaya sererken. Kucağımdaki çantayı masaya koyup omuz silktim.

“Pötikareyi çok severim.”

“Sevindim hanımefendi. Lütfen oturun,” diyerek bankı gösterince ikiletmeden kuruldum. Diğerleri de öyle yaptı. Çınar poşettekileri açıp içindekileri çıkarırken ben de kapakları açarak masanın ortasına çekiyordum. Arkadaşlarımız pek oralı değildi. Zavallı Mirza, Kübra'nın sonu gelmez sorularını cevaplamakla meşguldü.

Çınar son olarak çörekleri çıkarıp herkesin tabağına ikiye tane koydu. Üç haşhaşlı, beş cevizli çörek vardı. Önümdeki iki cevizli çöreğe bakarken boğazım kurudu. Annem bile benim haşhaşı pek sevmediğimi hatırlamakta zorlanırken Çınar'ın laf arasında bir sohbeti unutmayışında kalbimdeki kırıkları onaran bir şeyler vardı.

Kendime insanlara bu kadar kolay güvenmemem gerektiğini söyleyip duruyordum. Hayatım boyunca bu iyi niyetim yüzünden hayal kırıklığına uğradığımı, daha uyanık, bazen de daha bencil olmam gerektiğini son zamanlarda sürekli kendime hatırlatıyordum. Buna rağmen henüz pek de iyi tanımadığım bu insanlara güven duymamak benim için zordu. Özellikle Çınar sevdiğim şeylere dikkat eder, sevmediklerimi hatırlarken. Önüme pötikareli bir piknik örtüsü serip bana çay doldururken ona güvenmemek elimde değildi. Belki hata ediyordum ama insan kendini kolay kolay değiştiremiyordu işte.

Kahvaltıyı fazla uzatmadık. Muş'ta neyle karşılaşacağımızı bilmediğimizden oraya varışımızı geçte bırakmak istemiyorduk. Kübra gezmeye vaktimiz olursa diye bir şeyler

planlamıştı ama benim hiç ilgimi çekmiyordu. Sürekli telefonumu kontrol ediyor, zihnimde Ecem'in bu kez canımı nasıl sıkacağına dair senaryolar üretiyordum.

Çınar da yanımda sessizdi. Sık sık bana baktığının farkındaydım. Arada ben de ona dönüp gülümsüyordum fakat durgun olduğumu gizleyemediğimi de biliyordum. Bana sormamasına öyle minnettardım ki... Sorsa beni utandırmayan hiçbir cevap veremezdim ve bunu bilmenin yükünü taşımakta zorlanıyordum.

Tekrar yola çıktığımızda gözlerimi kapayıp başımı geriye yasladım. Bir an sonra Çınar hoş ezgilerden oluşan bir çalma listesi açtı. Arkada konuşup duran arkadaşlarımızın sesi, ezginin yumuşak tınlarının arasında boğulurken gözlerimi aralayıp yanımdaki adama baktım.

Ailemden uzakken yaşananları yok saymak kolaydı. Burada kimse kız kardeşimle ne hâlde olduğumu bilmiyordu. Bilmemeleri içimi öyle ferahlatıyordu ki öğrenmelerine dayanamayacağımı düşünür olmuştum. Fakat Çınar bir tanıdık olmaktan çoktan çıkmıştı. İyi bir arkadaştı. Nazikti, ilgiliydi. Hayatımda hiçbir erkek bana onun davrandığı gibi davranmamıştı. Onun gibi saygılı, özverili, değer verdiğini gösterirken sınırları asla aşmayan birini tanıımıyordum. Böyle olması onun arkadaşlığını hayatımda nereye koyacağımı bilemediğim bir hâl getiriyordu beni.

Eğer ben aramızdaki çizgiye dokunmazsam onun asla dokunmayacağına emindim. Fakat o çizgiye dokunmak, sınırı genişletmek daha fazla şey paylaşmak demekti. Çınar'a daha önce bir nişanın kıyısında olduğumu söylemek istemi-yordum. Nişanın neden bozulduğunu söylemenin düşüncesi dahi beni daraltıyordu. Belki de bu yüzden onun tüm bu incelikleri içime dert olmaya başladı. Başımı çevirip ona baktığımda kalbim kırılıyordu sanki. Burnumdaki sızıyla, göğsümdeki sıkıntıyla baş etmek zorunda kalıyordum.

Ben her şeyden bu kadar utanırken Ecem'in hisleri nasıldı acaba. Beni bu yüzden mi arıyordu? Bana söyleyeceği şey buysa ne yapmalıydım?

Gözlerimi tekrar kapayıp kalbimdeki bunca tasayla ve Zahir teyzeyi sağ salim bulmanın umuduyla biraz olsun dinlenmeye çalıştım.

İki saat kadar sonra Muş'ta, engebeli yolların içindeydik. Navigasyon bir süredir çekmiyordu ama daha önce baktığımız için bu yolun bizi Alaca Köyü'ne çıkaracağını biliyorduk.

"Bu giriş galiba," dedi Çınar önümüzdeki sağ dönüş girerken. Biraz sonra karşımıza çıkan köye merakla baktım. Burası Lalezen'e pek benzemiyordu. Evlerin boyaları da kendileri gibi eskiydi. Her evin yanında büyük ahırlar görüyordum.

Araba sesini duyanlar evlerin önüne çıkıp merakla bakınırken Çınar köyün camisinin yanında durdu. Tek katlı, küçük caminin arka tarafında bir avlu, bizim durduğumuz yerde ise içi mescide dönüştürülmüş, ufak bir oda vardı. Pencerenin dış tarafındaki divanda oturan iki adamla selamlaştık. Onlara Zahir'e'yi sorduğumuzda orta yaşlı adam nedenini sordu.

"Ablasının yakınlarıyız," dedi Çınar.

"Zahir teyzenin kimi kimsesi yok diye biliyorduk."

"Kolunuza ne oldu?" diye sordu Kübra öne çıkarak. Adamın kolu bir tülbentle sarılmıştı.

"Damdan düştüm yeğenim. Merhem sürüp sardı kocakarılar."

"Hastaneye gitmediniz mi?" Adam elini önemli değil dercesine sallayınca Kübra tatlı tatlı gülümsedi. "O zaman şanslısınız. Burada iki doktor, bir de hemşire var. Bizi Zahir teyzenin evine götürün de kolunuza bir bakalım, olur mu?"

Adamın sorgulayan tavrı bir anda uçup gitti. Bunun sebebi bebinin karşısındaki iki doktor olduğu gayet açıktı. Kendi hastalıklarından bahsetmeye başlarken onu takip etmemizi söyleyince arabayı olduğu yerde bıraktık. Çınar adamın yanında yürürken Mirza, Kübra'ya adamın kolu kırıkla ne yapacağını soruyordu.

“Hastaneye gitmesini söylerim.”

“Damdan düştüyse her hâlükârda gitmeli zaten. Adamı burada tedavi edecek gibi konuştun. Köylerde böyle yapmamalısın. Sonra sorun çıkıyor.”

“O zaman ben de onu tatlı dilimle ikna ederim. Sen de biraz tatlı olmayı dene. Yaşlılar güler yüz sever.”

“Yeterince güler yüzlüyüm,” diye söylendi Mirza. Kübra sesini kalınlaştırarak onun taklidini yaparken arkalarında olduğumu fark edip yanıma geldi.

Mirza da Çınar'la köylünün yanına gidince kol kola girip aheste aheste arkalarından yürüdük. “Amma gıcık adam,” dedi Kübra. “Her şeye bir lafı var.”

“Gıcık olduğun belli her hâlimden,” dediğimde kıkır kıkır gülmesi beni de gülümsetti.

“Sen niye bu kadar durgunsun Elacığım? Hasta mısın? Araba mı tuttu?”

“Bilmem ki,” deyip etrafa bakındım. Adamlar önde olduğu için köylülerin selamlarına, sorularına cevap veriyorlardı. Biz yalnızca onları takip ediyorduk ama meraklı çocuklar etrafımızda toplanmaya başlamıştı yine. Köylerde herkes birbirini tanıdığı için sanırım, yabancılar çok ilgi çekiyordu.

Bir evin önünde durduğumuzda bizi getiren adam kapıyı çalmak yerine içeriye doğru bağırdı. “Zenan!”

Evden çıkan genç kız bizi görünce telaşla terliklerini giyip yanımıza geldi. “Bunlar Doktor Çınar'la Doktor Mirza. Zahir teyzeyi arıyorlar.”

Kübra bizi tanıtmadığı için adama söylenecek gibi oldu ama kolunu kavrayıp onu geride tuttum.

“Ay, bismillah,” dedi Zenan. “Ne oldu ki? Ninemi niye arıyorsunuz?”

Yaşlıca bir kadını doktorların aramasının kızcağızı korkutması beklenen bir şeydi, bu yüzden önc çıkıp kızla tanıştım.

“Biz Zahire teyzenin ablası Kevser’in yakınlarıyız.”

Kızın gözlerindeki telaş bir anlığına duruldu ama hemen sonra çok daha coşkun bir kuvvetle geri geldi. “Aman, hoş geldiniz,” derken bir yandan da içeriye, annesine bağınyordu. “Siz geçin içeri. Apo emmi, sen misafirleri içeri al. Babamı alıp geliyorum.”

Sonrası tam bir curcunaydı. Evden çıkan kadın ve çocuklar bizi bir yere oturtmak için resmen yaygara kopardılar. Konuşmaya çalışmak da pek sonuç vermiyordu. Dördümüz, ufak bir odada divanın üstüne dizilmişken eve çocuklar da dâhil bir sürü insan girmişti. On dakika sonra, evin babası geldiğinde nihayet bir sessizlik oldu. Adam bizi saygıyla karşılayıp boş bir sandalyeye geçtiğinde Zenan da bir yandan çay servisi yapıyordu.

Sonunda sükûnet sağlanınca Çınar, Kevser teyzeyle tanışmamızdan buraya kadar gelişimizi anlatmaya başladı. Kimse Kevser teyzemizin varlığını sorgulamıyor, aksine herkes merakla dinliyordu.

“Kevser teyze kaç yaşında beyim?” diye sordu Zahi-re’nin oğlu. Bizlerin babası yaşındaydı ama bir doktora çok değer verdiklerinden o ve birkaç kişi daha konuşurken böyle hitap etmişlerdi.

“Kimliğe göre seksen yedi ama daha fazla olabilir.”

“Anamın da tam yaşını bilmiyoruz... Hacı’nın Yeri’nin numarasını kim vermiş ki onlara?”

“Bilmiyoruz. Bir tanıdık dedi.”

“Anam hiç haber almamış ablasından. O tamdık bize niye dememiş öyleyse? Kadın bir ömür yandı hasretten.”

“Dediğim gibi biz Kevser teyzeyle yeni tanıştık. Anne-niz burada mı?”

Nusret amcanın eşi kapının yanında oturuyordu, herkes mırıl mırıl bir şeyler konuşurken, “Kevser teyze bir başına mıymış? Niye zamanında aramamış anamı?” diye sordu bana bakarak.

“Sırça’ya geldikten sonra evlendirmişler onu. Köyden hiç çıkmamış, kocası da pek rahat ettirmemiş hayatı boyunca. Aramasına izin vermemişler. Kocası ölünce de çoktan on yıllar olmuş zaten. Çocukları da ölmüş... Kimsesi yok. Bu yüzden Zahirte teyzeyi bulmak istedik. Hep onu merak ederek yaşamış, belki ona güzel haber verebiliriz diye umuyorduk.”

Nusret amcayla eşi birbirlerine bakarken üzgün görünüyordlardı. “Anam burada ama sağlığı el vermez bir yere götürmeye. Hep ağlardı ablasının arkasından ama babam göçtükten sonra daha çok bahseder oldu. Bazen aklı gidiyor, kendini hâlâ çocuk sanıyor. O zamanlarda ablam diye sayıklıyor hep. Köyde Gülaz nine var, bazen onu getiriyoruz, Kevser olduğunu söylüyoruz. Günahtır belki öyle kandırmak ama üzülmesin istiyoruz. Ertesi gün Gülaz nineyi tanıyor. Ablası sanmıyor ama öyle çok ağladığında yanına getirince inanıyor yine.”

Çınar beni bu ihtimallere hazırladığından zihninin her zaman dağınık olmadığı gerçeğine tutunarak teselli buldum. Onları hâlâ buluşturabilirdik.

“Peki bize Muş’a geldikten sonra nasıl bir hayatı olmuş, anlatabilir misiniz?” diye sorduğumda anlattılar. Amcası Zahirte teyzeyi evine getirmiş, kendisi büyütmişti ama evlilik çağına geldiğinde Zahirte köyden bir gençle kaçınca amcası ona küsmüştü. İki genç şehre gidip tutunmaya

çalışmışlar, bu sırada çok zorluk çekmişlerdi. Zahir'e'nin gençliği yokluk içinde geçmişti ama sonra bu köye yerleşip burada hayvancılık yaparak durumlarını toparlamışlardı. Bir sürü çocukları vardı fakat kimse Kevser teyzeyi bulmaya çalışmamıştı. Onun hakkında pek bir şey de bilmiyorlardı zaten. Zahir'e hem ablasının hem annesinin hasretini çekerek büyümüş, böyle yaşamıştı. Annesi onu da götürmediği için hep içlerlenmişti. Şimdi seksenlerinin ortalarında, bir ömrü devirmişken bile bazı geceler çocukluğuna dönüyor, annesi onu götürmediği, hiç arayıp sormadığı için gözyaşı döküyordu.

Ne kadar buruk bir hikâneydi. İki kardeş de bir diğeri'nin hayatını merak etmiş, onun daha iyi şartlarda olduğunu düşünüp acı çekmiş, hasret çekmişti. İkisi de bir yerlerde hastaydı. İkisinin de tek dileği kardeşini bir kez görmektir...

Çınar'a baktım. Onları buluşturabilecek miydik?

Zahir'e teyze geçen haftalarda ağır bir grip geçirdiği için güçsüz bedeni bundan çok etkilenmişti. Öyle ki çocukları her şeye hazır bekliyorlardı. Çınar ve Mirza'ya bu yüzden ayrıca hürmet gösterip annelerini muayene etmesini istemişlerdi ama zaten hastaneye götürülmüş, ilaçları verilmiş yaşlı biri için onların yapacağı pek bir şey yoktu.

Yine de arkadaşlarım doktor ve hemşire olarak Zahir'e teyzeyle tanıştı. Henüz bir yolculuğa çıkamazdı, bu yüzden ona ablasından bahsetmedik. Önce Kevser teyze ile konuşacak, yapabilirsek onu buraya getirecektik. Zahir'e'nin çocukları ona da bakabileceğini söylerken samimi görünüyorlardı.

Yemeğe kalmamız için ısrar edilince daveti kabul ettik. Yemek hazır olana dek köyü gezmek için çıktığımızda biraz nefeslenmek adına gruptan ayrıldım. Kimseye bir şey demeden sessizce uzaklaşınca fark edilmedim ama köyde öylece gezersem yalnız kalmamın imkânı olmadığını bi-

liyordum. Gruptakilerden ters istikametc, köyün girişine doğru yürürken önüme çıkan olmadı. Adımlarım da kalbim kadar ağır bir hâlde yürüyordum. Geldiğimizde daha sıcak olan hava giderek soğuyor, gökyüzü bulutlanıyordu. Rüzgâr saçlarımı uçururken montumun yakalarını kaldırdım. Kapanan havayla beraber her adımında sabahki konuşmanın sıkıntısı kendini hatırlatıyor. Kevser ve Zahir'e'nin hikâyesi kalbimi burkuyordu.

Burada oluşumun bir sebebi olmalıydı, buna yürekten inanıyordum ama o sebebin ne olduğunu bilemezdim. İki kardeşi buluşturmak mıydı? Başka bir şey miydi? Yolumun İstanbul'dan Sırça'ya düşmesi, beni Muş'taki yarım kalmış bir hikâyeye çıkarması yok yere değildi ya.

Yüzüme yağmur damlaları düşmeye başladığında arabanın yanına gelmiştim. Birkaç adım ileride, cami duvarının önündeki divana oturunca arkamdaki kapalı pencereden gelen uğultuları fark ettim. İçeride küçük çocuklar vardı. Hocanın önünde dizilmişler, gülüşerek konuşuyorlardı. Ellerindeki Kur'anlardan buranın bir kurs olduğunu anlıyordum. Pencerenin önünden çekilerek arkadaki duvara yaslanıp sessizce oturmaya devam ettim. Ben otururken çocukların bazıları zorlanarak, bazıları kolayca derslerini verdiler. Bir süre sonra da sokağın diğer tarafına açılan kapıdan çıkıp odayı boşalttılar.

Çocuklar yağmurun altında çığlıklarla koştururken minareden hoparlörsüz, çıplak ama oldukça gür bir sesle ikindi ezanı okunmaya başladı. Hocanın sesi öyle güzel, okuduğu makam öyle etkileyiciydi ki en son ne zaman ezanın bu denli farkında olduğumu merak ederken buldum kendimi. Hayatın gürültüsünde, zihnimin uğultusunda boğulurken kıymetli olan şeylere gereken değeri veremediğimin farkına vardım derin bir mahcubiyetle.

Arka tarafta olduğum için camiye gelenlere görünmeden oturmaya devam edebildim. Namaz kılındı, ardından hoca tanıdık bir sureyi güzel sesiyle okumaya başladı. Gözlerimi boşluğa dikmiş, dikkatle dinlerken yanıma birisi oturdu. Her nasılsa dönüp bakmadan bile onun Çınar olduğunu biliyordum. Bu farkındalıkla göğsümde bir dalga büyüyor, gözyaşlarım kıyıya vurur gibi göz pınarlarıma doluşuyordu.

Bunun neden olduğunu bile bilmiyordum. Tüm gün gayet iyi idare etmiştim. Arkadaşlarımla şakalaşmış, buralara kadar gelip peşine düştüğüm hikâyeyi bulmuştum. Zahire ile Kevser'i buluşturabilirdik. Kevser teyze için bir aile bulmuş bile olabilirdik. Öyleyse neden ağlıyordum ki?

Utançla yüzümü silerken Çınar'a bir şey söylemeden ayrılmayı düşünüyordum fakat ben kalkmak için hareketlenince Çınar konuştu. "Her zorlukla beraber bir kolaylık vardır," dedi sakince.

Dönüp ona baktığımda elleri cebinde, bakışları yağmurdaydı. "Hocanın okuduğu İnşirah suresi böyle söylüyor," dedi ona bakmayı sürdürünce. "Zor günlerimde bana destek olan bir ayettir."

Ne diyeceğimi bilemeyerek bir an durup yutkundum. Sonra merakım baskın geldi. "Hayatta çok zor günün oldu mu?"

"Bana sorarsan oldu... Ama bugün tanıdığımız insanlara bakınca kendi zorluklarım gözüme küçük görünüyor. Oysa böyle olmaması gerekir. Kimisinin acısı daha büyük diye diğerleri üzülmesine mâni olamaz sonuçta. Hem kederi olmayan bir insan olacağıma inanmıyorum. Hayat tek bir doğrultuda ilerleseydi sence şimdi burada olur muyduk?"

Kendi hayatımı düşündüm. Hep üstünde yürüdüğüm o çizgi eğer bozulmasaydı hâlâ orada olurdum. Sırça'ya hiç gelmezdim. Burada tattığım mesleki hazzı hiç tadamazdım.

Bambaşka bir kültürle, insanlarla, değerlerle tanışıp onları kendime katarak değiştiğim bu insana dönüşemezdim.

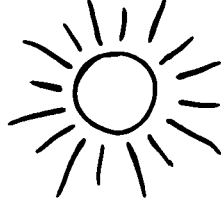
“Olmazdık,” dedim durgunca. “Sence bu iyi mi yoksa kötü mü?”

“Onu bilemem ama bence başka duyguları bilmeden yaşamak, hiçbir yeri görmemek, hiç acı çekmemek ya da hiç mutlu olmamak gerçek bir şey değil. İnsan bir ömrün her gününde sıkıntı yaşamaz ya da her gün mutlu olmaz. Yaşadığın anı anlayabilmek için zor günlere ihtiyacın var. O zor günlerden çıkmaya da öyle. *İnşirah*, gönül ferahlığı demektir. Zorlandığımda bunu düşünürüm. Bu duygunun geçeceğini, daha iyi bir anın mutlaka geleceğini.” Gözlerini yere düşen yağmur damlalarından ayırıp bana baktı. Yüzünde, dudaklarındaki samimi gülümsemede, gözlerinin tatlı kahverengisinde beni teselli eden bir şeyler vardı. “Çünkü, her zorlukla beraber bir kolaylık vardır,” dedi duru sesiyle. Buna yürekten inandığı öyle belliydi ki kalbim yumuşayıverdi.

Hızlanan yağmurun hırçın sesi kulaklarımı döverken sanki Çınar kalbimi görüyormuş gibi hissettim. Bütün sıkıntıları, utançları, kendimden dahi gizlediğim o duyguları görüyor ve bunları kabul ediyormuş gibi. Sanki teselliye ihtiyacım olduğunu biliyormuş da bunu bana hayatıdaki en kıymetli şeyle, inancıyla veriyormuş gibi.

Sanki bunca zorluğun içinde hayatımı kolaylaştıran yegâne şey oymuş gibi.

18. BÖLÜM

Çınar'la caminin önünde ettiğimiz o kısa sohbeti bir kavanoza koyup kalbime saklamıştım. Buna rağmen bana teselli veren o sözlerin, yüzüne baktığımda kalbime düşen o hislerin ardından oradan aceleyle kalkmış, eve dönene dek de ona bakmaktan kaçınmıştım. Rahatsızlık olarak yorumladığım o belirsiz his bir anda büyüüp bir şekle girmişti artık. Kendimi aniden onun yörüngesinde bulmanın şaşkınlığını yaşarken bu hislerin anlık bir duygu patlaması olmasından da endişeliydim. Bir de sanki Çınar düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi yanındayken paniğe kapılıyordum. Öyle ki Muş'tan geldikten sonraki hafta boyunca Çınar'dan kaçtım.

Bu pek zor da olmadı aslında. Sırça'da bir eğitime katıldığı için akşamları geç dönüyordu. O saatte görüşmeye kalksak bu küçük mahalle çalkalanacağından böyle bir şey söz konusu bile değildi. Bunun beni biraz rahatlattığını, kendimi anlamak için vakit sağladığını düşünüyordum.

Bu sırada hafta boyunca anne ve babamdan gelen telefonları açmadım. Bunun yerine farklı zamanlarda onların arayıp sürpriz bir görüşmeden kaçınarak alttan alta bir

şeyler öğrenmeye çalıştım fakat Eccem'in beni aradığından ikisinin de haberi yoktu.

Diğer yandan üç gündür yağmur yağıyordu. Sabahları sınıf öyle soğuk oluyordu ki sobayı yakana dek parmaklarım kopup düşecek sanıyordum. Bu iklime alışkan olan çocuklar benim kadar etkilenmiyor olmalılardı ki ara sıra çok üşüyor oluşumla alay ediyorlardı.

İkili sınıf okutmak hâlâ zordu fakat artık bir buçuk ayı geride bırakmışken bir düzen tutturmayı başarmıştık. Çocuklar bazen yaramaz olsalar da gördüğüm en saygılı öğrencilerdi, bu sayede pek çok şey kolaylaşıyordu.

Perşembe sabahı Ayşegül okula gelmeyince Gazel'den onun hasta olduğunu duydum. Öğle arasında evlerine bakmaya gittiğimde kapıları açıktı. Zaten köyde evlerin kapısı pek kilitli olmuyordu. Kapıya vurunca, "İçerideyim," diyen tarazlı sesle ayakkabılarımı çıkarıp eve girdim.

Kısacık bir holün ardından sağ tarafta bir mutfak görünüyordu. Odanın diğer tarafında bir divan, karşılıklı ikili koltuklar, bir sandığın üzerinde açık bir televizyon vardı. Dedesi divanda oturuyor, Ayşegül de onun dizine yatmış, odanın ucundan bile duyduğum gürültülü nefesleriyle çizgi filmi izliyordu.

"Selamünaleyküm," dedim dikkatlerini çekmek için. İhsan amca beni görünce telaşlanıp hemen doğruldu. Ayşegül de kalktı ama buna dermanı yokmuş gibi tamamen doğrulamadan divana yaslandı.

"Aleykümselam Hoca Hanım. Hoş gelmişsin."

"Rahatsız olmayın lütfen, Ayşegül'ü merak ettim."

"Gel de biraz kulağını çek bakalım bu yaramazın."

İhsan amcayı seviyordum. Birkaç kez karşılaşmıştık, iyi huylu, tatlı dilli bir adam olduğu her hâlden belliydi. Zaten şefkatli biri olmasa bu yaşta tek başına bir kız çocuğuna bakabileceğini sanmıyordum. Bunu istemek baş-

kaydı, gerçekten yapabilmek başkaydı. Köylüler ona çokça yardım ediyordu. Evlerinden ev yemeği eksik olmuyordu. Temizlikte, Ayşegül'ün bakımında komşu kadınlar onlara çok yardımcı oluyordu ama mühim olan dedesinin ona gösterdiği ilgi ve şefkatti. İhsan amcanın her zaman *"Bu kız olmasa ben bir başıma ne yaparım?"* diye sevdiği torununa yaramaz deyişine şaşırarak divanın ucuna oturdum.

"Ayşegülcüğüm, nasılsın?"

Zaten minyon bir çocuktur. Bir de böyle halsiz görüntüsü ile divanın üstünde yanıma gelip göğsüme yaslanınca hepten küçüldü sanki. Elimini yüzüne koyunca ateşi olduğunu fark ettim.

"Söyle bakayım, niye hasta oldun," dedi dedesi kaşlarını çatarak. Öfkeli den ziyade sitemkâr görünüyordu. "Dedemi dinlemedim de, hadi bakayım."

Ayşegül yüzünü göğsüme gömüp de saklanmaya çalışınca öğrencime doğru eğildim.

"Ne oldu? Yoksa terli terli soğuk su mu içtin?"

Ondan bir cevap gelmeyince İhsan amca dayanamayıp aramıza girdi.

"Ben uyuduktan sonra kapıda oturmuş sabaha kadar. Bu soğukta, yağmurda yapılacak şey mi Hoca Hanım, sen söyle. Bütün akşam anlattım, baban gelirse önce seni uyardıracağım dedim ama dinletememişiz. Bak sabaha da hasta çıktı böyle."

"Ayşegül, neden öyle yaptın canım?"

O cevap vermeyince İhsan amcaya sordum. Babasının geleceğini birilerinden duymuş, geldiğini duymazsa diye de kapıda beklemeye karar vermiş.

"Kim duyurduysa bu çocuğa ona da edecek iki çift lafım var," diye kızıyordu İhsan amca. "Her seferinde aynı şey. Günah bu yavruya."

"Olan olmuş, kızmayın artık," deyip Ayşegül'ü kucağı-

ma çektim. Ona sıkıca sarılırken dedesiyle biraz sohbet ettik. Babasının cuma günü bitmesi gereken işi beklenmedik şekilde uzayınca gelişi gecikmişti. Her seferine habersiz gelmeye çalışsa da ev ihtiyaçlarını sorması gerektiği için bunu yapamıyordu. Kızına bakan köy halkına da bir istekleri var mı diye sormak zorunda hissedince bir şekilde duyuluyordu ne zaman geleceği.

Ayşegül sessizce dinliyor, bir şey demiyordu ama ara ara içli nefeslerini duyuyordum. Babasını ne kadar özlediğini bilmem, anlamam mümkün değildi ama onun hüznü beni öyle etkiliyordu ki kalkıp derse gitmek zorunda olmama rağmen Ayşegül'ü kucağımdan indirmekte çok zorlanıyordum. İlaç içtiği hâlde ateşinin düşmediğini, daha yükselecek olursa köyden biriyle doktora götürceğini söylüyordu İhsan amca. Feride sabah gelip Ayşegül'ü evine götürmek istemiş fakat kızımız babası her an gelebilir diye evden ayrılmak istemiyormuş.

“Bak, şöyle bir anlaşma yapalım,” dedim yanağımı ipek gibi saçlara yaslayıp. “Babanla zaten konuşmuşsun, bugün gelmeyeceğini söylemiş sana. Bence sen bugün benimle gel. Önce Çınar abini ziyaret edelim, ilacımızı alalım. Sonra benim evime gidelim. Yarın da okula beraber geliriz. Tabii deden de izin verirse.”

“Sana zahmet olmasın Hoca Hanım.”

“Hiç zahmet olmaz. Hem ben yalnız kalıyorum. Evde bazen çok sıkılıyorum. Ayşegül'le film izleriz belki. Patlamış mısır da yeriz.”

Yüzünü kaldırıp güzel, yeşil gözleriyle bana baktı. “Sinema gibi mi?”

“Evet. İster misin?”

Dönüp dedesine bakınca ihtiyacımız olan izni aldık ama gelmek istediği her hâlimden belli olsa da tereddüdünü aşamıyordu. “Ama ya babam sürpriz yaparsa bana?”

“O zaman seni almaya bize gelir. Telefon numaramı yazar, dedene veririz. Baban gelirse bizi arayabilir.”

Bir dedesine, bir bana bakıp dudaklarını kemirirken onu ikna etmek için biraz daha dil döktüm. Sonunda razı olduğunda ders saati bitince buluşmak için anlaştık. Okula döndüğümde bunu çocuklara söylemedim ama Ayşegül’ü evime götürdüğümü mutlaka öğrenirlerdi. Kendileri gelemediği için üzüleceklerini düşünüyordum fakat bunun yanında üzgün arkadaşlarına karşı düşmanca bir kıskançlık güdeceklerine inanmıyordum. Hepsi güzel yürekli çocuklardı. Kendi aralarında kavga etseler de hiç küs kalamıyorlardı. Yine de gönülleri kalmasın diye bir hafta sonu tüm sınıfı evime götürebilirdim.

Ders saati bittikten on dakika sonra Ayşegül sınıftan içeri girdi. Dedesinin elini tutmuştu, kırmızı yanakları hastalığını belli ediyordu. Bir şey söylemeden dizlerime yaslanıp ben dedesiyle konuşurken uslu uslu bekledi. Dedesi onu gönderirken zorlanıyor gibiydi, bu yüzden arayıp haber vereceğimi birkaç kez söyledim. Gözü arkada kalmasın diye sözlerimle onu rahatlatmaya çalıştım.

Çınar’ın bugün ilçede olup olmadığından emin değildim. Programı bitmiş miydi, normalde perşembe günleri nerede oluyordu bir fikrim yoktu. Yine de önden aramak yerine iki sokak ileride inip ilçedeki Sağlık Ocağı’nı kontrol etmeye karar verdim. Ayşegül’e ilaçları iyi gelmiş gibiydi, sabahki ziyaretimde olduğundan daha iyi görünüyordu ama yine de hâlsizdi.

Servisten Sağlık Ocağı’nın önünde inip el ele içeriye girdik. Girişteki masada orta yaşlı bir hemşire vardı. “Merhaba,” dedim yaklaşırken. “Doktor Çınar burada mı?”

“Burada canım. Sizi tanımıyorum?” dedi merakla. Sırça’da zaten herkes birbirini tanıyordu ama bir Sağlık Ocağı’nda yeni yüzler pek azdı muhtemelen.

“Evet, daha önce gelmemiştik. Doktor Bey müsait mi?”

“İçerideki hasta çıksın, girersiniz. Kuzum, adın ne bakalım.”

“Ayşegül,” diye mırıldanan öğrencim kolumun arkasına saklandı. Zaten utangaç olan yapısı hasta olunca biraz nazlanmayla birleşip hepten ortaya çıkıyordu sanırım. İsmi verip kaydımızı yaptıktan sonra oturmak için koridora geçtik. Mesai saati bitmek üzere olduğundan bizden başka kimse yoktu.

Daha oturamadan doktorun kapısı açıldı. İçeriden yaşlıca bir teyze bastonuna dayanarak çıkarken Çınar kolunu uzatmış, ona destek oluyordu. Karşısında bizi görünce öyle şaşırdı ki neredeyse bu hâline kıkır kıkır gülecektim. O kıkırtı ağzımdan çıkmış olsa utancımdan öleceğim kesin olduğundan kendimi tutabildiğime şükrediyordum.

“Ela?”

Yaşlı teyze başını kaldırıp merakla bakarken kapıdaki hemşirenin de Çınar’ın sesiyle bu tarafa geldiğini gördüm. Bir yabancı olma hakkım Çınar’ın soru dolu seslenişiyle bitmişti anlaşılan.

“Merhaba,” dedim Ayşegül’ün elini sıkıca tutmuş, kalbimdeki endişeyi bastırmak için uğraşırken. Neyse ki Çınar’ın gözleri öğrencime döndü de biraz rahatlayabildim.

“Hoş geldiniz. Ayşegül, hasta mısın güzelim?”

Ayşegül’ün bu şefkatli soruyla bir anda dudakları büküldü. Gözlerinden iki damla yaş düşünce hemen dizlerimin üstüne eğildim.

“Ne oldu canım?”

Başını iki yana sallayınca teyzeyi bırakmış olan Çınar da benim gibi eğilip kızın elini tuttu. “Bir yerin mi ağrıyor?”

Ayşegül yine başını sallarken elleriyle yüzünü kapadı. “Ağlamam geliyor, tutamıyorum,” deyip hüngür hüngür ağlamaya başlayınca Çınar’la birbirimize bakakaldık.

Hemşire hızla araya girip kızcağızı kucaklarken ben de ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. “Oy benim fıstığım. Ben de hasta olunca ağlıyorum bazen. Hasta olmak çok yorucu, değil mi balım? Gel seninle içeriye oturalım da doktor abin baksın sana. Annen de geliyor, korkma...” Bu sözler Ayşegül’ü yatıştıracağına daha çok ağlattı.

Çınar yaşlı teyzeyi gitmesi için geçirirken ben de odaya girdim. “Ben öğretmeniyim.”

Hemşire sedyeye oturttuğu çocuğu soyarken heyecanlı bir ses çıkardı. “Ah! Öyle mi? Ne güzel. Öğretmenini seviyor musun Ayşegül?”

Ağlamaklı, içli bir “Evet,” cevabı yükselince öğrencimin saçlarını okşadım. Çınar gelip de hemşirenin yerini aldığında Ayşegül sakinleşmişti ama nefes alırken dudaklarından birkaç hıçkırık dökülmeye devam ediyordu. Ben nasıl hastalandığından bahsederken Çınar da muayenesini tamamladı.

“Ben ne zaman kontrole gelsem dedene dışarıda oturuyor, ilaçlarını içmiyor diye kızılıyorsun ama kendin için de biraz endişelenmen gerektiğinden haberin var mı Ayşegül Hanım? Çocuksun sen daha, biliyorsun değil mi?”

“Ama dedem hep hastalanıyor. Bir kere de ben hastalanabilirim, bu suç değil. Feride teyzem öyle söyledi.”

“Tabii suç değil ama dikkatli olmazsan sıkıntıyı sen çekersin. Boğazın acıyor mu?” Ayşegül cevap vermeyince Çınar onun burnunu sıkıp gönlünü almak için biraz gıdıkladı. “Şimdi sana ilaç yazalım, sonra da eczaneye gidelim beraber, benim de işim bitmişti zaten.”

Bana dönüp Ayşegül’ü nasıl götüreceğimi sorunca bugün beraber kalacağımızı söyledim.

“O zaman küçük hanım kendini iyi hissederse akşam yemeğini Mürvet teyzelerde hep beraber yeriz, olur mu Ayşegül?”

“Tamam,” diyen minik kızın montunu giydirip elini tuttum ama işimiz bitip de çıktığımızda Çınar onu kucakladı. Büyüdüğünü söyleyen Ayşegül’e hasta prenseslerin kucakta taşınması gerektiğini öyle ciddi bir şekilde söyledi ki ben bile bunu bir doktor tavsiyesi olarak ciddiye aldım.

Bir dakika boyunca sessizce yürüdüktan sonra bir şey söylemem gerektiğini düşünerek Çınar’a döndüm. O da aynı anda bana dönüp dudaklarını aralamıştı fakat bu şekilde karşılaşınca gülüşerek söyleyeceklerimizden vazgeçtik.

“Bugün şehre gidecek misin?” dedim dudaklarım utanmış bir gülümsemeyle kıvrılmışken.

“Gitmesem de olur herhâlde. Üç gündür oradaydım zaten, zorunlu saati doldurdum.”

“Ah. Ben de bu hafta Berat’a gitmek için Orhan abiye sormayı düşünüyordum.”

“Olur mu, gelemeyecek olsam şimdiye dek haber verirdim... Gerçi benimle gitmek istemiyorsan o başka.”

“Neden istemeyeyim?”

Ayşegül başını Çınar’ın omuzuna yaslamış, uyukluyordu. Sonuçta bebek değildi, onu uzun süre taşımak zor olmalıydı ama Çınar’ın nefesi de adımları da oldukça rahat görünüyordu. Söylediği şey yüzünden hayretle ona bakarken tüm bunların farkında olmam beni utandırıyor.

“Bilmem. Birkaç gündür seni göremedim. Dün dernek yemeğine de gelmedin.”

“Buralarda değildin ki. Dün de Lütfü amcalar yalnızdı. Onları bırakmak istemedim. Yalnız yemeyi sevmiyorlar, biliyorsun. Ondan yani. Başka bir şeyden değil.”

Başka bir şeyin imasını yapan tek kişinin kendim olduğunu fark ettiğim an yanaklarım yanmaya başladı. Yüzümü atkıma iyice gömüp saklanmak istedim fakat Çınar’ın gülümseyen sesine bakılırsa kaçamamıştım.

“Tamam. Anladım. Başka bir şey düşünmedim zaten ben de.”

İlerideki eczaneyi kurtarıcı olarak görüp hızlandım. Önce ilaçlarımızı aldık, sonra da Özgül Pastanesi’ne girdik. Çınar, Ayşegül’e vitrinden bir pasta seçtirdi. En küçüklerden çilekli, çikolatalı pastayı öğretmeniyle yemesi için paketlerken Ayşegül’ün gözlerinin vitrindeki kurabiyelerde olduğunu gördüm. Eh, biraz da kurabiye alınacaktı demek ki. Hastamız tatlıların heyecanıyla canlanmış, solgun yüzüne sonunda bir gülücük konmuştu.

Pastaneden çıkıp biraz yürüdük fakat sonra sokağa birlikte girmenin iyi bir fikir olmadığını düşündüm. Akşamları Çınar’ın arabasıyla gelmek için bahanem olsa da bu saatte beraber eve yürümek her yerden duyduğum seslerin yükselmesine neden olacaktı.

“Şey,” dedim birden. “Bakkala da gidecektim. Unuttum. Geri döneyim. Akşam görüşürüz.”

Bakkal sadece birkaç metre gerideydi, Çınar’ın gelmeyi teklif etmesinden çekiniyordum ama neyse ki bir şey demedi. Çabucak vedalaşıp Ayşegül’le bakkala girdim. İşi uzatmak için de epey oyalanıp bir sürü gereksiz şey almış oldum.

Eve geldiğimizde Ayşegül eşikten girdiği andan itibaren merakla etrafa bakınmaya başladı. Çınar’ın daha eczane-
deyken içirdiği ilaç şimdiden ona iyi gelmiş gibiydi. “Öğretmenim, evin ne güzelmiş,” dediğinde koridordaydık.

“Daha evi görmedin ki,” dedim montunu çıkarmasına yardım ederken. Ayşegül yine de evimin çok güzel olduğunu düşünüyordu. Eşyaları bırakıp mutfığa, poşetlerimizi yerleştirmeye girdiğimde arkamdan geldi. “Yemeği Çınar’la ve komşularla yemek ister misin? İstemezsen bir şeyler hazırlayıp yalnız da yiyebiliriz burada.”

Cevap vermediğini görünce dönüp baktım. Kapının kenarında duruyor, buzdolabına astığım süsleri inceliyordu. Tekrar seslenince yakalanmış gibi telaşlandı. “Seninle de yemek isterim, komşularla da yemek isterim.”

Bu da fark etmez demenin başka bir türüydü herhâlde. Ya da sadece hem Çınar'ı görmek istiyor hem de beraber baş başa vakit geçirmek istiyordu. “O zaman yemeği aş-ğıda yeriz. Sonra da eve gelip film izlerken pastamızı yeriz. Ne dersin?”

“Olur!”

“Tamam, gel bakalım.”

Saat çoktan beşi geçtiğinden Ayşegül'e önce salonu gösterdim. Biraz oturup onu konuşturduktan sonra yemeğe gitmeden üstümü değiştirmek istediğimi söyleyip yatak odasına geçtim.

“Öğretmenim, giysilerine bakabilir miyim?” diye sordu dolabımı görünce. İzin verdiğimde kapakları açıp elbiselerimi görebilmek için askıları oynatmaya başladı. Bir elbisenin eteğini tutup bana dönerken gözleri parlıyordu. “*Pembe elbisen varmıış*. Neden hiç giymiyorsun?”

Saçlarımı çözmüş, tüm gün toplu duran saçımı rahatlatmak için tarağımı elime almıştım ama onu böyle heyecanlı görünce elbiseyi dolaptan çıkarıp bakması için üstüme tuttum. “Arkadaşımın hediyesiydi. Pek pembe giysim olmadığı için içinde çok rahat hissedemiyorum. O kadar güzel mi gerçekten?”

Boynunu genye yatırmış, elbiseye hayran hayran bakıyordu. “Çoook güzel. Bugün giyer misin?”

“Ama gideceğimiz yere uygun bir elbise değil ki.” Aslında elbisenin gösterişli bir yanı yoktu ama yaşlı komşularıma giderken pembe, prenses etekli bir elbise giymeyi tercih etmezdim. Fakat Ayşegül öyle heveslenmişti ki onu kıramadım. Kalın bir külotlu çorapla beyaz, üzerinde örme

çiçekler olan hırkamı giyme konusunda uzlaştıktan sonra giyinip Ayşegül'ü memnun ettim. Küçük hanım saçımı taramama yardım etmiş, çocuklara hediye ederim diye aldığım taçlardan birini takmam için bana resmen yalvarmıştı. İkimizin de başında pembeli taçlar varken aşağıya indik. Ayşegül'ün akli bayramlık elbisesindeydi. Onu getirmediği için hayıflanıp duruyordu ama saçlarını prenses örgüsü yaptığımız için o kadar da üzgün değildi.

El ele evden çıkıp yandaki bahçe kapısından geçtik. Ayşegül'ü giydirmiştim ama kendi üstüme mont almamıştım. Bahçeyi hızlı adımlarla geçerken rüzgâr saçlarımı uçuruyordu. Kapıya iki kez vurup aceleyle içeriye girdim. Ev çok büyük değildi ama kocaman bir balkon vardı. Misafirler çok düşkün olduklarından balkonun etrafını camla kapamışlardı. Yazın zaten bahçede oturdukları için bunu sırf kalabalık sofraları kışın da sürdürebilmek adına yaptıklarına emindim.

Balkona mutfaktan çıkılıyordu, salon da boş olduğundan sesleri takip ederek mutfağa girdim. Ocağın başında Çınar vardı. Lütfü amca kilerin kapısını, açmış içeriye kaşıtıyordu. Mürvet teyze de Çınar'ın karıştırdığı tence-reye bir şeyler atıp duruyordu. Dilek'i balkonda, masayı hazırlarken gördüm. Hatta Kübra bile buradaydı.

“Merhabalar,” dedim şaşkın bir tebessümle karşımdaki curcunaya bakarken.

“Ay, bu ne,” diyen Mürvet teyze yaşından beklenmeyecek bir hızla gelip önümde durdu. “Bu güzel kız kim böyle? Benim evime bir prenses mi gelmiş yoksa?”

Mürvet teyzeyi daha önce de çocuklarla görmüştüm. Onları öyle seviyordu ki bir evladının olmayışı insanın kalbini kırıyordu. Çınar burada olduğuna göre misafirimden bahsetmişti diye tahmin ediyordum. Onun hasta olduğunu da söylediye, Mürvet teyzenin bu telaşı ondan olmalıydı.

Ayşegül başını omuzuna doğru nazlı bir edayla eğdi.
“Ben değilim ki. Öğretmenim prenses.”

“O prenses olmak için çok büyüdü. Evlensin de kraliçe olsun artık.” Mürvet teyze bana memnuniyetkiz bir yüzle bakıp, “Gel bakayım nenene,” diyerek Ayşegül’ün elini tuttu. “Kuşlar hastalandığını söyledi, ben de sana mis gibi tarhana çorbası yaptım.”

“Çorbayı ben yapıyorum Ayşegül,” dedi Çınar ocak başından ama Mürvet teyze duymamış gibi çorbanın şifalarından bahsederek Ayşegül’ü balkona götürdü. Lütfü amca da yaşlı bünyesine eğilip doğrulmanın verdiği homurtularla kilerden çıktı. Bana hiç bakmadan elindeki şeker kutusuyla onların peşinden gidince mutfakta Çınar’la kaldık.

Göz göze gelince çorbayı karıştıran eli durdu. Yüzü sık sık görülmeyen yumuşak, tatlı bir ifadeye büründüğünde dudaklarımı birbirine bastırıp hırkamin uçlarıyla oynadım. “Yardıma ihtiyacın var mı?”

Çınar karıştırmayı unuttuğunu fark edip hızla tencereye dönerken gerek olmadığını söyledi. Biraz utanmıştı sanırım. Onu izlerken dudaklarımdaki tebessüm yayılıyor, ellerim ağırlaşıyordu.

Kübra balkondan çıkıp da “Kız, bu ne güzellik böyle,” diyerek yanağıma bir öpücük kondurunca Ayşegül gibi omuzlarımı kaldırıp naz yapasım geldi ama arkadaşşıma sarnılmakla yetindim.

“Sen de çok güzelsin.”

“Hadi oradan ya. İnsana benziyor muyum acaba şu an? Sabah nöbetten çıkacaktım, bir arkadaş yüzünden çıkamadım. Kaç saat çalıştığımı bilmiyorum bile. Sana da bir şey bırakacaktım eve götürmek istemediğim için. Çınar abiyle karşılaşınca buraya girdim ben de.”

“İyi ettin. Beni de Ayşegül süsledi böyle. Çocuğu kır-

mayayım dedim ama bir tuhaf görünüyorum. Herkesin içinde süslü bebek gibi kaldım.”

“Fıstık gibisin. Değil mi Çınar abi?”

Çınar bize dönmeyi reddetti. Benim fıstıklığımı onaylayacak bir adam olmadığını Kübra da çok iyi bildiğinden yanımda öyle eğleniyordu ki ona alıngan bir yüzle bakmadan edemedim. Dilek’in eşi, diğer komşumuz Bahadır’la geldiğinde hepimiz sofraya dizildik. Ayşegül, neneye dedenin ortasına oturtulmuş, şımartılıyordu. Çınar karşı çaprazımda, Yunus’la beraber otururken ismini hatırlayamadığım bir komşu daha geldi. Kadın yemeğini yediği için sandalyesini masanın birkaç adım gerisine çekip orada oturdu. Ayşegül gördüğü ilgiden memnundu. Ateşi de düşmüş, boğazı acımasın diye sıcaklığı çıkana kadar beklediği çorbasını içiyordu.

Herkes ona benim öğretmenliğimle ilgili sorular sorup üstüme oynasa da güzel kızım hep benim tarafımı tutuyordu. Ta ki tüm bu ilgiden gevşeyip de komşu kadının sorusuna verdiği cevaba dek.

“Bu kadar çok sevme ama öğretmenini. Evlenip giderse üzülürsün bak.”

“Gitmez ki.”

“Niye gitmezmiş?” Kadıncağыз gülerek tatlı tatlı sohbet ediyordu. Ben böyle konulardan hoşlanmazdım ama farazi konuşmalar için ortamı germek istemiyordum. Fakat sonra Ayşegül hiç aklıma gelmeyecek bir şey söyledi.

“Çınar abiyle evlenirlerse hep burada kalırlar. Okul bitince bile ayrılmayız.”

Hani bazı anlar vardır. Karanlık gecede yanan bir çakmak ateşinin ansızın ortada belirip manzarayı değiştirmesi gibi. Sevdikten sonra suya bıraktığın bir balığı martının kapması gibi. Ayşegül’ün sözleri de hoş sohbetimizin içinde sanki eline bir mikrofon tutmuşçasına yankılanmış da

herkesi şok etmiş gibi sessizleştik. Ağzımdaki lokma büyüyor, yanaklarımı utançtan yanıyordu. O anda bir kahkaha patlattığı için Mürvet teyzeyle hayat boyu minnettar olacaktım. Onun kahkahası diğerlerini de peşinden sürükledi. Çınar'a doğru kaçamak bir bakış savurup, "Nereden çıkarıyorsun böyle şeyleri." diye mırıldandım gülmeye çalışarak. "Çocuk işte."

"E. fena mı olur evlenseler." dedi komşu teyze. Biraz daha devam ederlerse şuracıkta bayılacaktım. Üstelik Çınar'ın hiçbir şey söylememesi mi daha iyiydi yoksa konuşup bizi kurtaracak bir şey yapması mı karar veremiyordum.

Kübra hâlimi anlayıp da, "Aman canım," dedi dirseğiyle beni dürtüp. "Ne yapalım yani, her bekâr gence söylenir böyle şeyler. Duymak istemiyorsan Çınar'a abi dersin olur biter."

Bu kez öncekinden de büyük bir şok etkisi oluştu. Hatta benim üzerimde bile. Bir anda herkes -Çınar da dâhil- bana "Yok artık!" dercesine döndüğünde olgun bir domatese dönüştüm. Yüzüm kıyafetimle aynı renkte olmalıydı.

Benim ne kadar utandığımı açıkça ortada olduğundan kimse gülemiyordu ama keşke gülselerdi. En azından yüzüme ışık tutulmuş zavallı bir tavşan gibi hissetmezdim.

"Aa, katmer vardı fırında!" diye kalktı Dilek birden. Kocasını dönüp Lütfü amcaya elma ağaçları hakkında bir şey sorarken Mürvet teyze de Ayşegül'le sohbetine döndü. Bunu fırsat bilip tabağımı doldurma bahanesiyle mutfığa gittiğimde Dilek katmeri dilimliyordu.

Yüzüme bakınca dudaklarını birbirine bastırdı. Ona gülme demeye kalmadan arkamdan gelen Kübra'nın kucaklamasıyla iyice içlendim. "Özür dilerim!" diyordu arkadaşım. "Öyle birden söyleyiverdim. Anı kurtarıyorum sanmıştım. Affet beni Ela."

Böyle söylüyordu ama yüzünü omzuma gömmüş öyle bir gülüyordu ki kısık, ağlak bir ses çıkarıp ellerimle yüzümü kapadım. “Buradan nasıl kaçacağım?”

“Kaçamazsın, artık herkes biliyor birbirinize yanık olduğunuzu.”

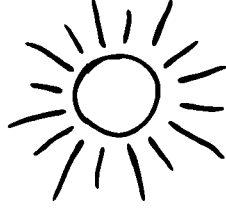
Bir ağlak ses daha çıkardım, oysa *birbirinize* demesiyle mideme bir şeyler olmuştu. Göğsümün altındaki curcuna-dan bahsetmiyordum bile. “Yok artık, ne diyorsun ya!”

Tiz bir sesle, “Sen ne diyorsun ya!” deyip bana iyice sarılırken ikimiz ittiğimiz için kapıya doğru dönmüş oldum. Çınar sandalyesinde rahatça oturmuş, masadakileri dinliyordu. Uzun boyu, geniş omuzları, sert çehresiyle tamamladığı görünüşü gözüme ilk kez bu kadar etkileyici görünüyordu doğrusu. Hele ona baktığımı sezmiş gibi başını çevirdiğinde, yüzüme baktığında yumuşayan gözlerini gördüğümde görünüşüne dair düşüncelerim büsbütün değişti.

Bunlar tanıdığım hisler değildi, böylesi değildi en azından. Bu hislerin birazına bile mecalim yokken bütün bunlar nasıl gelişti bilmiyordum. Fakat uzun zaman sonra kalbim, üzüntülerine yer bulamayacak kadar dolmuş gibiydi.

Hem de en tatlı hislerle.

19. BÖLÜM

Cuma sabahı Ayşegül henüz iyileşmiş değildi, hâlsizliği ve öksürüğü sürüyordu ama bir daha ateşi çıkmamıştı. Yatağı geniş olduğu için beraber rahatlıkla yatmıştık. Sabah benim için uzun eteklerimden biriyle yeşil bir kazak seçmişti. Takı kutumu içi mücevherlerle doluymuş gibi hayranlıkla uzun uzun inceledi. Bu evdeki her şey büyüleyiciymiş gibi davranıyordu.

Onun yaşlarında öğretmenimle bir gün geçirsem ne hissedirdim düşünemiyordum. Benim ilkokul öğretmenim genç değildi. Kırklarında, tatlı bir kadındı ama ben çok küçük olduğum için onun yaşlı olduğunu düşünürdüm. Onu severdim de fakat aramızda böyle özel bir bağ hiçbir zaman olmamıştı. Daha önce okuttuğum sınıfta da çok sevdiğim, sevildiğimi yürekten hissettiğim öğrencilerim olmuştu fakat onlarla okul haricinde vakit geçiremediğimden sevgilerini bu denli yaşayacak bir alanım olmuyordu. Lalezen’de ise hem öğrencim azdı hem köy ortamı şehirden bütünüyle farklıydı. Ortamımız farklı olduğu için iletişimden derslere kadar her şey bundan etkileniyordu. Öyle ki hastalanan bir öğrencimi evime getirip onunla ilgilenmem gözüme dünyanın en sıradan durumu gibi görünüyordu.

Servisten inerken Ayşegül'ün özenle örülmüş saçlarında pembe tokalar, yüzünde ise mutlu bir gülümseme vardı. Ahmet, Murat ve Gonca Hoca'nın öğrencilerinden Kaan çoktan gelmişti. Odun kovalarıyla kapıda bekliyorlardı. Gonca Hoca onları tatlı sert bir havayla azarlayıp soğukta beklememeleri konusunda uyarırken okulun kapısını açtı.

“Hocam, siz de anahtarı bize verin. Siz gelmeden yakarız sobaları.”

“Okulu yıkmayacağınıza güvensen verirdim ama ne mümkün.”

“Senin öğrencilerini bilemeyiz ama biz çok usluzuz. Sor öğretmenimize istersen.”

Murat'ın yanağından bir makas aldım. “Geçen hafta kavga çıkaran sen değil miydin acaba?”

“Yahu değildim,” dedi kelimeyi uzatarak. Onları sınıfa geçirirken defalarca dinlediğim savunma hikâyesine başladı yine. Her zaman yanı başında olup desteğiyle onu onaylayan Ahmet'in sesi çıkmayınca arkama döndüm. Elini Ayşegül'ün alnına koymuş, ateşini kontrol ediyordu.

“Bir daha öyle dışarıda kalma sakın. Gazel ne kadar üzüldü sen hastasın diye,” diyordu bir abi gibi. Ondan uzun olduğu için Ayşegül'ün daha küçük olduğunu düşünüyordu muhtemelen. “Biz de üzüldük. Söyleseydin nöbet tutacağını biz de gelirdik hem.”

“Sonra da hepiniz hastalanırdınız. Bana da öğrenci kalmazdı.” Odunları alıp sobayı yakmaya girişince Murat yardıma geldi. Uzun saplı çakmağı elimden almaya çalışırken bir yandan da arkadaşıyla konuşuyordu.

“Ayşegül, bir daha beklemek istersen bizim evin tavanında yatabiliriz. Araba geçerse görürüz oradan. Hocam, orası gizli yerimiz. Kışın annem izin vermiyor ama yorganları alıp kaçıyoruz bazen oraya. Dışarıdan girişi var, sessiz olursak yakalanmıyoruz.”

Dönüp çocuklara bakarken öğretmenliğin verdiği oturmaya büründüm. “Evden kaçıyorsunuz yani.”

“Kaçmak gibi değil,” dedi Ahmet.

“Birazcık kaçmak gibi,” diye mırıldandı Ayşegül.

“Kaçtığımız yer de bizim evin üstü hocam ya,” diyen Murat’tı. “Hem zaten bizi bulamazlarsa orada olduğumuzu anlıyorlar.”

“Zaten Gazel sessiz olmayı beceremediği için yakalanmamız uzun sürmüyor,” dedi Ahmet yanan sobaya yaklaşıırken. “Gel Ayşegül.”

Dördümüz sobanın etrafında durup konuşmaya devam ettik. Ailelerinden habersiz evden ayrılmamalarını söylemek zorundaydım ama onları biraz kıskanıyordum da. Benim böyle çocukluk anılarım yoktu. Yaşıtlarımla gece vakti dışarı çıkıp yıldızları izleyebilmek benim için yalnızca tatlı bir hayal olabilirdi oysa bu çocukların hayatlarının normaliydi bu.

Biz konuşurken kapıda öğrenci servisi durdu. Arabanın sesiyle pencereye doğru dönünce diğer taraftan koşarak gelen Gazel’le Dilan’ı gördüm. Birkaç saniye sonra Gazel içeri girip öyle dramatik bir şekilde Ayşegül’e sarıldı ki güldüğümü görmesinler diye arkamı dönmek zorunda kaldım.

“İyileştin mi?”

“Evet ama babam gelmedi hâlâ.”

“Bir daha duyduklarımı sana söylemeyeceğim Ayşegül. Niye dışarıda oturdun ki? Camdan da görebilirdin baban gelirse.”

Gözlerimi dikerek onlara baktığımda Dilan’ın yüzünde abartılı bir yakalanmışlık ifadesi peyda oldu. Ahmet ise kollarını göğsüne bağlamış, başını iki yana sallıyordu. “Biliyordum işte...”

Bunu duyan Gazel sıkı sıkı tuttuğu arkadaşını bırakıp

Ahmet'e dönerek öfkeyle konuştu. "Ne biliyordun ya? Söylemeseydin o zaman sen de bana! Ben Ayşegül'den sır saklayamam, bilmiyor musun bunu?"

"Ela Hoca burada..." diye mırıldandı Dilan, sanki duymamam mümkünmüş gibi ağzını açmadan konuşmaya çalışıyordu.

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Bu uygunsuz dayanışma karşısında kalbim yumuşuyordu fakat davranışları içlerinden birinin üzülp hastalanmasına sebep olduğu için sert durmak zorundaydım. Ders öncesi yetişkinlerin sözünü dinlemek üzerine biraz konuştuk çocuklarla. Böyle konuşurken hepsi çok uslu, çok mantıklı kararlar alıyormuş gibi görünüyordlardı ama iş eylemlere gelince bazı şeyler değişiyordu.

Yine de sabahki ciddi konuşmamız çocukları olumu yönde etkiledi. Sanki beni çok kırmışlar da gönlümü almayaya çalışıyorlarmış gibi uslu uslu dersi dinlediler. Dışarıda sağanak yağmur yağdığı için öğle molasında sınıfta oturduk. Herkesin çantasımdakilerle bir sofraya kuruldu, Fırat'ın demlediği çayı tatlı bir sohbet eşliğinde içtik. Fırat çay yapma işini kendine görev edinmişti. Her teneffüs mutlaka bir bardak çay içiyor, oyundan kopamadığı için çay bardağıyla her yerde geziyordu. Bu kadar çay düşkününü bir çocuk görmemiştim ömrümde.

Sobanın etrafına kurulmuş, Zeynep'in okuduğu son kitabına dair anlattıklarını dinliyorduk. Bir kelebeğin üç günlük ömrünü koca bir hayat olarak anlatan bir çocuk kitabıydı bu. Kitabı okuması için ben getirmiştım. Ondan önce Dilan okumuştı fakat arkadaşının anlattıklarını dinlerken sanki aynı kitabı okuduğundan şüphe eder gibi bakıyordu.

Zeynep'in duygusallığı, kendine has güçlü hayal gücü hikâyeleri farklı yönlerden görmesini sağladığı için o bu kitaptan bambaşka şeyler anlamış, öğrenmişti. Konuşurken

diğer çocukların onu ilgiyle dinlemesi ise bana her fırsatta öğretmen olacağını söyleyen bu güzel kız çocuğuna bu mesleğin ne kadar yakışacağını düşündürüyordu.

Zeynep söyleyeceklerini bitirdiğinde saçlarını sevgiyle okşayıp yerine geçmesini söyledim. Elimde çayım, masamda Hüseyin'in annesinin yolladığı kek ve öğrencilerimin tatlı sohbetiyle öyle iyi vakit geçiriyordum ki cama vuran yağmur damlaları, harla yanan sobadan gelen çıtırtılar anı büyüdü kılıyordu sanki. Çocukların kıkırtılarının arasında Emir birden, "Biri geliyor," dedi. Herkes pencereye doğru dönünce okula doğru koşan bir adam gördük. Elinde pembe, küçük bir şemsiye vardı ama onu kullanmıyordu.

Velilerden birinin çocuğuna şemsiye getirdiğini düşündüğüm sırada Gazel'den koca bir çığlık koptu. Öyle kuvvetli bağırdı ki az kalsın korkudan bardağımı düşürecektim.

"Ayşegül! Baban bu!"

Diğer çocuklar da yerinden fırladılar. Ayşegül camdan bakarken minik dudakları büzüldü. Dolu dolu gözleriyle pencerenin önünden geçen adama baktı. Bir an sonra ise sınıfımızın kapısı vuruldu. Kendimi öyle duygusal hissediyordum ki "Girin," diye seslenirken sesimi kontrol etmekte zorlandım.

Kapı açıldı, güler yüzlü bir adam, "İyi günler hocam," dedi ama daha yüzünü içeriye dönemeden kızı koşup kucağına atlamıştı. Ayşegül öyle hızlı gelmişti ki adamcağız son anda onu yakalarken neredeyse düşecekti.

Gülerek, "Oy, benim nazlı çiçeğim," dediğini duydum adamın. Yüzünü boynuna gömen kızının saçlarını okşuyordu.

"Kusura bakmayın hocam, böldüm mü dersi?"

"Öğle arasındaydık," dedim gülümseyerek. "Hoş geldiniz. Ben Ela Öğretmen."

"Sağ olun hocam. Rıfat ben de. Müsaade olursa Ayşegül'ü götürebilir miyim?"

“Estağfurullah. Kızımız biraz hastaydı zaten. Babasıyla dinlensin biraz, iyi olur.”

Gazel de Rıfat Bey’in yanında duruyor, ona yaslanmış şekilde yukarı bakarak bir şeyler anlatıyordu. Adam onun saçlarını da okşayıp yanaklarını sıktıktan sonra kızına hoşça kal demesini söyledi. Ayşegül’ün başını kaldırması biraz zor oldu ama sonunda doğrulup başını babasının yanağına yasladı ve kızarmış gözleriyle, “Görüşürüz,” dedi.

Çocuklar hep bir ağızdan cevap verince ben de pazartesi zinde ve mutlu bir şekilde gelmesini söyledim. Gidişlerini pencereden izlerken çocukların hepsi gülümsüyordu. Rıfat Bey sıska bir adamdı. Uzun boyu, zayıf bedeni ve kucağında pembe şemsiyeli bir kızla uzaklaşırken ki görüntüsüyle gülümsenmeyecek gibi de değildi zaten.

Öğle arasının kalanını Rıfat Bey’in her gelişinde kızına arkadaşlık eden çocukları hatırlayışını, onların gönüllerini yapışını açıkça gösteren hikâyeler dinledim. Derse tekrar başladığımızda sabahki üslu, tatlı hâller biraz çalkalandı tabii. Bu kadar sohbetten sonra derse dönmek istemiyorlardı fakat okul böyle bir yerdi işte. Derslerden kurtulmak mümkün değildi.

Oldukça sakın bir gün geçirmenin memnuniyetiyle ajandamı doldururken Çınar’ı bekliyordum. Yağmur birkaç saat önce dinmiş olsa da gökyüzünde hâlâ karanlık bulutlar vardı. Bu akşam Kevser teyzeye gitmeyi planlamıştık ama hava şartları müsaade etmeyebilirdi. Kar yağmaya başlayınca ne olacağını merak ediyordum. Yollar ne durumda olurdu, Berat’ın derslerine devam edebilir miydik soruları aklımı kurcalıyordu. Çok yavaş olmasına rağmen Berat ilerleme gösteriyordu. Haftada iki-üç saatle bir eğitimi sağlamak imkânsıza yakınken birkaç hafta ara verirsek ne olacak bilemiyordum. Yapabildiğim tek şey annesine yol göstermekti aslında. Fatma ablaya Berat’ı nasıl çalış-

tıracağını öğretmek orada geçirdiğimi birkaç saatten çok daha büyük fayda sağlıyordu. Benim gidişlerim ise çocuğu çalıştırmak için bir teşvik olarak görülebilirdi. Onlara yol göstermeye çalışıyor, Fatma ablayı Berat'ın eğitimi konusunda ne kadar önemli bir faktör olduğuna inandırmak için uğraşıyordum.

O günün dersi de bu şekilde geçti. Berat'ın dikkati dağınıktı, söylediklerimi pek duymuyordu ama yine de elimden geleni yaptım. Ders sonunda her zamanki gibi yemeğe kalmamız için ısrar eden aileye direnmeye çalıştım. Çınar gelip de yağmur yokken gitmemiz gerektiğini söyleyince bizi uğurlamaya razı oldular. Çınar bir şeyi istemediğini belirtince kimse onu bunaltacak şekilde ısrar edemiyordu. Arabaya bindiğimde yüzümü onunki gibi sert tutmaya çalıştım.

“Hayır,” dedim sesini taklit ederek. Beceriksiz bir taklitti tabii. “Kalamayız. Başka zaman. *Hım hım. Hım hım.*”

“Ne yapıyorsun?”

“Senin gibi sert duruyorum. Oluyor mu?”

Çınar küçük bir kahkaha atınca yanaklarım hızla ısındı. Gülücüğümü gizlemeye çalışırken dudaklarımı sımsıkı kapamıştım. “Sen sert olmak için fazla narinsin.”

“Beni derste görmediğin için öyle söylüyorsun. Çocukları susturmak kolay iş değil.” Çınar bir kez daha gülünce vücudumu ona doğru çevirerek oturuşumu düzelttim. “Ne? Bana inanmıyor musun?”

“Estağfurullah,” dedi ciddiyetini takınarak fakat gözlerindeki eğlenen bakışları görebiliyordum. “Ama ben de sert adam olarak tanındığımı bilmiyordum.”

“Sert değilsin de ciddiyetin öyle yansıyabiliyor bazen. Daha sık gülümsemelisin.”

Çınar sözümü dinler gibi güzel bir tebessümle bir anlığına gözlerini yoldan ayırıp bana baktı. “Öyle yaparım.”

Tepemizdeki lamba yandığından arabada kaçacak yer yoktu. Gözlerimi kucığındaki ellerime dikip parmaklarımla oynayarak üstümdeki heyecandan sıyrılmaya çalışmak da beyhude bir çabaydı. “Kevser teyzeye de gidemedik.”

“Evet. Sen dersteyken Nusret abiyle konuştum. Annesi daha iyiymiş. Kış bastırmadan Kevser teyzeyi götürmek istiyorum. Yarın müsait misin?”

Zahire’den bahsedilince tekrar ona dönen yüzüm bu kadar hızlı bir plan karşısında şaşkınlığa büründü.

“Nasıl? Reyşanlı’ya gitmek için mi?”

“Önce Reyşanlı’ya, sonra Muş’a. Aslında şimdi gidip haberi versek belki daha iyiydi ama bu sefer de gece uyuyamayıp yola yorgun çıkar, hastalanır diye düşündüm.”

“Öyle birden söyleyince ya bir şey olursa?”

“Başka nasıl söyleyeceğiz ki?” dedi Çınar. Düşündüm... Kardeşini bulduk ama biraz bekle demekle hadi gidelim demek farklı olur muydu bilemiyordum.

“Zahire’nin yerini bildiğimizi, ne zaman isterse götürceğimizi söyleriz. Ya hemen ya da başka bir hafta sonu diye seçenek sunarız. Gerisini kendi bilir artık.”

Çınar’la bu konuda anlaştık. Sabah daha güneş doğmadan tekrar buluşup arabaya bindiğimizde kadını korkutmaktan endişeliydim ama köylülerin güne erken başladığı konusunda ikna edilerek rahatlatıldım. Kahvaltıyı orada yapmak için Mehmet amcadan çörek aldık. Çınar akşamdan ufak bir market alışverişi de yapmıştı.

Yüklerimizi alıp yola çıktığımızda gün yeni doğuyordu. Bulutlu gökyüzü pembemsi bir renkle aydınlanmış, renkler sanki bir sanat filminin içindeymişiz gibi soğuk tonlara bürünmüştü. Köye varana dek hava iyice aydınlandı. Arabanın sesini duyan birkaç komşu perdenin altından gelenin kim olduğuna bakıyordu. Poşetlerimizi alıp kapıyı sakince vurduk. Bir köyde çalan kapılar kolay kolay endişe uyan-

dırmıyor olmalı ki Kevser teyze bir dakika sonra kapıyı açtığı anda gayet rahat görünüyordu.

Bizi görünce şaşkın bir besmeleyle bastonuna dayandı. “Hayırdır inşallah bu saatte? Rüyanızda beni mi gördünüz?”

“Kahvaltı ederiz diye erkenden geldik. Kötü mü ettik?” dedim uzanıp elini öperken. Başında kırmızı oyalı, beyaz bir yaşmak vardı. Üstüne kalınca bir yelek giymiş, elinde tespihiyle çıkmıştı.

“Olur mu yavrum, gelin hadi içeri. Doktor oğlum, hoş geldiniz.”

“Hoş bulduk teyzeciğim.”

İçeri geçip de onun ocağa doğru seğırttiğini görünce hemen koluna girip oturttum. Çınar sobaya birkaç odun atarken ben de çayı koydum. Sonra getirdiklerimizle bir sofraya kurmaya koyulduk. Bu sırada Kevser teyzeyi meşgul etmek için sürekli bir konu arayışıyla konuşup durdum. Tuhaf davrandığımı anlamak için Çınar’ın yüzündeki o “*Keşke dursan,*” diyen ifadeyi görmem yeterliydi.

Yumurtaları da ufak masaya koyup divanın ucuna oturduğumda çenemi kapamış, Çınar’ın daha sıradan ve normal sohbetine kulak kesilmiştim. Bir şeyleri belli etmeden yapmak konusunda bu kadar kötü olmak bazen beni üzüyordu. Gizemli biri olabilmeyi isterdim fakat her zaman açık bir kitap gibi her şeyi ele veriyordum.

Kahvaltımız bittiğinde Çınar ağzındaki baklayı çıkardı. “Kevser teyze, bize kardeşini anlatmıştın ya. Bir numara vardı fotoğrafın altında.”

“He, var ama kırk yıl öncesinden. Kalmamıştır geriye bir şey.”

“Biz de bunu merak edip aradık... Orası hâlâ aynı ailenin işlettiği restoranmış. Zahire teyze gençken orada çalışmış.”

Kevser teyze elindeki çay bardağını sofraya bırakıp bir an donuk bir şekilde durdu. Yüzündeki tüm derin çizgiler,

lekeler, zor bir yaşamın acımasız izleri olan çukurların arasındaki tüm renkler sönüp geriye boş bir çerçeve bırakmış gibi hissiz görünüyordu.

Uzun bir aradan sonra hızlı bir nefesle konuştu. “Zahire orada mı hâlâ?”

“Orada değil ama dükkân sahipleri onu tanıyor. Nerede olduğunu bize söylediler.”

Çınar dikkatliydi. Aksi bir durum olursa hızlı davranmak için bekliyordu. Ben de Kevser teyzeye yaklaşıp masanın üstünde kıvrılmış duran elini tuttum. “Teyzeciğim, istersen seni ona götürebiliriz.”

Kadıncağız sanki hayatın tüm kilitleri o anda çözülmüş, bütün ipler kopmuş, sıkı zincirler parçalara ayrılmış da artık tutunacağı hiçbir şey kalmamış gibi bir inilti koyuverdi. Sesini bırakıp öyle acıklı bir feryatla ağlamaya başladı ki ona bir şey olmasından korktuk.

Hayatımda hiç o kadar acılı bir ses duymamıştım. Kevser teyze ağladıkça ağladı, yorulup dermanı kalmayana dek gözyaşı döktü. Aralarda kardeşi için ahlanıyor, yitip giden onca yıla yanıyordu. Sanki ondan haber almış değil de onu kaybetmiş gibi davranıyordu ama biz onun nasıl hissettiğini ne bilecektik ki?

Ağlaması biraz olsun yatışınca ona Muş ziyaretimizden bahsettik. Zahire hakkında bildiğimiz her şeyi tekrar tekrar anlatmamızı istedi. Zihninin bulanık olmasına üzülmüştü ama onun yaşında bir kadın için bu sıradan bir şeydi. Bunu en iyi Kevser teyze biliyordu.

“Nasıl giderim ki oraya?” dedi üzgün yüzüyle.

“Nusret abi onlarla kalmanı istiyor. Kendisi de gelebileceğini söyledi ama seni ben götüreyim. Bir evladın olarak seni onlara emanet etmek isterim.”

“Herkesin evi ayrı oğlum. Kimse kimsenin yanına sığmaz bu devirde. O çocuk da merhametli demek ki ama ben kimseye yük olmak istemem.”

Nusret abinin köyünde büyüklere ne çok kıymet verildiğini gözümle görmüştüm. Öyle düşünecek insanlar değillerdi ama kendisi görmeden buna inanacağını sanmıyordum.

“Bak şimdi. Sana bir çanta hazırlayıp seni götürelim. Orada bir hafta kal, kardeşinle hasret gider. Haftaya seni arar, dönmek istiyor musun sorarız. Sen ne istersen öyle olur. Tamam mı?”

Bu kabul edebileceği bir teklifti fakat haberin heyecanı onu hâlsiz düşürdüğünden hazırlanacak mecali yoktu. Çantasını ben hazırladım. Bize bakmaya gelen bir komşu da evi için dertlenmesin diye Kevser teyzeyle uzun uzun konuştu. İki saat sonra yola düştük. Geçerken Kübra’yı da aldık. Bu kez Mirza yoktu ama ona yer de yoktu zaten. Kübra, Kevser teyzenin aklını dağıtmak için onunla sohbet ediyordu. Üstelik bunu yaparken benim gibi soğuk terler dökmüyordu.

Muş’a bir saat kala gördüğümüz dinlenme tesisinde durduk. Kevser teyzeyi bu kadar yol bile yormuştu. Ona bir çay içirip hava aldırmanın iyi olacağını düşünüyorduk. Kübra onu lavaboya götürürken biz Çınar’la restoran bölümüne girip oturduk. Yaşlı dostumuzun bastırmaya çalıştığı heyecanından konuşuyorduk. Çınar kendi kız kardeşleriyle ilgili eğlenceli hikâyeler anlatarak beni güldürmeye başladı.

Sakin, tatlı bir sohbetti. Kimsenin beni tanımadığı bir yerde bir çay eşliğinde sürdürülen zahmetsiz, güzel bir andı. Bu yüzden ansızın tanımadığım bir sestem ismimi duymak beni şaşırttı. Dönüp baktığımda üniversiteden bir arkadaşımı gördüm.

“Ay sahidem sensin,” dedi Damla neşeyle. “Ne işin var burada?”

Kalkıp ona sarılırken, “Ya, senin ne işin var?” diye sordum. İkimiz de burada karşılaşmayı hiç beklemediğimiz için yüzlerimizde sersem gülümsemeler vardı.

“Ben geçen yıl Muş’a atandım. Sen okul dönemi nasıl geldin buraya? Evlilik öncesi her fırsatı değerlendirip geziyor musun yoksa?” Damla’nın gözleri masada oturan adama döndü. Bir baş selamı verip tekrar bana baktığında, “Nişanlın mı?” diye sordu. İkimiz çok yakın değildik fakat ortak arkadaşlarımız vardı. Hayatlarımızda olan biten mühim şeyleri sosyal medyadan ya da arkadaş ortamında birilerinden duyar, toplu buluşmalarda karşılaşırdık. Nişana hazırlandığımı duyması şaşırtıcı değildi ama sonrasını da duymuş olmasını dilerdim.

Damla’nın gülümseyen yüzüne bakarken içimdeki o tatlı keyif, un ufak oldu. Koca bir sıkıntı göğsüme çöreklenirken gülümsememi sürdürmeye çalışıyordum. “Yok,” dedim. “Bir nişanlım yok. Sırça’ya atandım bu dönem.”

“Nasıl yani?” Damla’yı suçlamıyordum. Ansızın karşılaştığı bir arkadaşının hayatı hakkında pek bir şey bilmemesi de doğaldı, durumu kavrayamaması da. Fakat Çınar’ın önünde bundan bahsetmeyi hiç istemiyordum.

“Öyle işte.”

Bir an yüzüme baktıktan sonra kızcağız pot kırdığını fark etti. Yüzü mahcubiyetle dolarken, “Ah,” dedi telaşla. “Affedersin. Ben bu yaz İstanbul’da değildim. Pek kimseyle görüşmedim de... Seni de böyle görünce...”

“Sorun değil. Seni gördüğüme sevindim.”

“Şey, ben de...”

Çınar lavaboya gideceğini söyleyerek kalkınca Damla da yanıma oturdu. Çınar’ın nezaket gösterdiğini, arkadaşım ile rahatça konuşayım diye gittiğini biliyordum ama yine de beni burada Damla’yla bıraktığı için biraz üzül-müştüm.

Damla ikimizin yakın arkadaşı olan Tuğba’yı görüntülü aramak isteyince ne dediysem de önüne geçemedim. Tuğba, Taner’i tanıdığı için pek çok şeyden haberdar olmuştu.

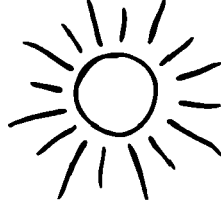
Kötü bir kız değildi ama bazen patavatsızlığıyla dağları devirirdi. Bizi beraber gördüğünde de şaşkınlığı iki dakikada tükendi. Sonra tayin isteyişimi sorgulamaya başladı, nasıl hissettiğime dair çıkarımlarda bulundu. En sonunda, “Benim de kardeşimle nişanlım biz âşık olduk desc ben de her şeyi bırakıp gitmek isterim vallahi,” dedi ateşli bir konuşmayla.

Kötülük etmek istemediğini biliyordum. Damla’yla ikisi iyi arkadaştı, kendisi kadar bilgi sahibi olacağını bilerek konuşmuş olabilirdi. Beni teselli etmeye çalışıyor olabilirdi. Bir sürü sebep sıralanabilirdi fakat bunları duymanın beni incittiği gerçeği değişmiyordu.

Teselli edilmek istemiyordum. Kimin kimle evlendiğini umursamıyor, kararlarıma böyle manalar yüklenmesine dayanamıyordum. Tam sert bir cevap vermek için ağzımı açmışım ki Çınar’ın döndüğünü gördüm. Sanırım ben onu görmeden geri gitmeye çalışıyordu, arkasını dönmek üzereydi fakat göz göze gelmiştik bir kere. Ona bakınca içimde bir şeyler öyle bir burkuldu, kalbim öyle acıdı ki neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım. Kendimi en iyi yönlerimle tanıtmak istediğim birinin bu cümleye şahit olmasını hiç istemezdim. Öyle ya da böyle duyduğu şeyi açıklamam gerektiği gerçeği gururumu öyle kırdı ki sanki aylardır daha iyi bir hayata dair attığım her adımın yerine beş adım geriye düştüm.

İçimde büyüyen o renkli, güzel balon patlayıp tozu dumana katarak Çınar’ın yanında hissettiğim o eşsiz rahatlığın üzerine kara bulut gibi çöküverdi.

20. BÖLÜM

Çınar hayatta gördüğüm en beyefendi insanlardan biriydi. Bunu hep biliyordum fakat o tatsız konuşmaya, hayatımın en utanç verici gerçeğine şahit olduktan sonra hiçbir şey duymamış gibi davranması, onun hakkındaki tüm iyi hislerimi büyütüp parlatan bir gerçektir. Buna rağmen ben bir şey olmamış gibi yapamıyordum. *Öyle utanıyordum ki.*

Bu kendi adıma duyduğum bir utanç değildi elbette. Yaşananlardan kendimi sorumlu tutmak gibi bir hataya hiç düşmemiştim. Fakat biz sıradan bir aileydik. Yalnızca kendimizi düşünerek yaşamıyorduk. Birbirimize bağlıydık. Babam hayat boyu başı dimdik yürümüş, kimsenin hakkını yememiş, kimsenin sıkıntısını görmezden gelmemişti. İnsanların onun hakkında kötü düşünceleri olsun istemez, buna yol açacak davranışlarda bulunmazdı. Bizleri de böyle yetiştirmişti ama kız kardeşim öyle bir hataya düşmüştü ki şimdi hepimiz bu gerçek adına utanç duyuyorduk. Ailemi seviyordum. Bizi tanıyan insanlardan bile keskin oklara benzeyen sözler, yakıştırmalar duymuşken bizi tanımayan birinin hakkımızda ne düşüneceğini bilemiyordum. Bütün bunlar beni öyle endişelendiriyor, öyle üzüyordu ki Çınar'ın yüzüne bakamaz oldum.

Yaşananlar karşısında kendini öne koyabilen birisi olmak isterdim. Hiç olmazsa bazen katı kalpli, sert durabilen biri olsaydım belki yeni bir sayfa açmak daha kolay olurdu. Bu kadar merhametli, bu kadar sadık, bu kadar duyarlı olmasaydım. Kin gütmeyi bccerebilseydim, kavga edebilseydim şu an nerede olurum bilmiyorum. Sürekli incinmek yerine öfke duyabilseydim, Ecem'in yüzüne ne aşağılık bir şey yaptığını haykırabilseydim daha mutlu olur muydum?

Belki olurdu ama öyle bir insan olsaydım başka bir hayat yaşıyor olacağımı biliyordum. İnsanın yaratılıştan gelen özellikleri kolay kolay değişmiyordu. Törpülenebilirdi, üstesinden gelmek öğrenilebilirdi fakat büyük ve köklü bir değişimi aramak senden sadece istediğin şeyleri götürmezdi. İnsan böyle bir değişimin ardından bambaşka birisi olurdu. Bambaşka kararlar alır, başka yollar izler ve hayatını da buna göre yaşardı.

Farklı koşullarda daha mutlu ya da mutsuz olur muydum bilemem fakat başka bir insan olmak istemediğimi biliyordum. Ne kadar acı verse de ben böyle biriydim işte. Böyle olmak beni Sırça'ya getirmiş, buradaki pek çok güzel insanla beraber bu adamın yoluna çıkarmıştı. Bir ömür hasretlik çeken iki kardeşi buluşturmak üzereydim. Yardıma ihtiyacı olan özel bir çocuk için elimden geleni yapıyordum. Kimin karnı aç, kim sıkıntıda diye düşünen insanlarla beraber çalışıyor, değerli bir amacın peşinde yürüyordum.

Kendim olduğum için mutluydum... Fakat bu utancı da söküp atamıyordum. Ben ne kadar sıradan bir ailedensem Çınar da öyleydi şüphesiz. O talihsiz rastlantıdan sonra Muş'a, Zahir'e'nin köyüne varana dek gözlerimi camdan ayırmadan, hiç konuşmadan oturdum. O da Kûbra bir şey sormadıkça konuşmadı. Bana bakıyor muydu bilmiyordum, bir şey söylemeyecek kadar nazikti ancak "Keşke

söylese, keşke ne düşündüğünü bilsem,” diyen kalbimin sesini susturamıyordum.

Köye girdiğimizde birkaç kişi bize el salladı. Yüzlerini tanıyacak kadar dikkatli bakmamıştım ama önceki ziyaretimizden bizi tanıyan insanlar olduğunu tahmin ediyordum. Zahire teyzenin evinin önü kalabalıktı. Araba durduğunda Kübra'nın Kevser teyzeye yatıştıran sözler söylediğini fark ettim. Zihnimdeki karanlık karmaşadan uzaklaşıp da bu ana odaklanınca benim de yüzüm biraz olsun güldü. Çünkü Nusret abi evden koşarak çıkmış, arabanın kapısını açıp Kevser teyzenin eline sarılmıştı. Arkasında koca ailesi bekliyordu. Kadını arabadan indirdiler. Her biri tek tek sarılıp elini öptüler.

Çınar fazla heyecanlanmaması için sık sık uyarı yapıyor, etrafımızı saran koca aileyi kontrol altına almaya çalışıyordu. Zar zor Kevser teyzeyi içeriye soktuk. Bir kolunda Çınar, bir kolunda Nusret abiyle oturma odasına girdi. Köşede, pencerenin kenarındaki divanda Zahire teyze vardı. Uzaklara dalıp gitmiş, bulutlu gökyüzüne bakıyor, elinde tespihiyle oturuyordu.

“Anacığım! Bak, kim geldi,” dedi Nusret abi. Kalın bir sesi, ağır bir köy ağzı olsa da üslubundaki sevgi ve saygı öyle berraktı ki sanki yumuşacık bir konuşması varmış gibi hissettiriyordu.

Kevser ve Zahire birbirlerine baktıklarında odaya, hatta belki tüm köye derin bir sessizlik çöktü. O sessizliğin içinde Zahire teyze sanki küçük bir kızmış gibi incecik sesiyle, “Abla!” dediğinde yaşlılıktan güzellikleri gitmiş, dişleri dökülmüş, bir ömrün yükünü ufak tefek, güçsüz bedenlere sıgdırmış bu iki kadın tekrar çocuk olmuşlardı sanki. Güçsüz adımlarına rağmen aradaki o son, ufacık mesafeyi büyük bir kuvvetle aştılar. Birbirlerine sarıldıklarında karşımdaki iki yaşlı kadın mı, iki çocuk mu söyleyemezdim.

Onlar da söyleyemezlerdi belki. Birinin zihni sık sık bulanıyor, geçmişle geleceği birbirine karıştırıyordu. Öbürü yük çekmekten yorgun düşmüş, umudunu kaybettiği bir anda şu koca dünyada bir ömür aradığı aileye kavuşmuştu.

Biri sahiden kendini çocuk sanırken diğeri çocukluğuna dönmüştü sanki.

Onlarla birlikte öyle çok ağladım ki Kübra beni dışarı çıkarmak zorunda kaldı. Evin arkasında, başka kimsenin olmadığı bir yere girdiğimizde ellerimi yüzüme kapayıp dizlerimin üstüne çöktüm.

Ağladım.

Uzun zamandır olmadığı kadar histerik, hıçkırıkların beni boğduğu bir ağlayıştı. İçimde tuttuğum her şey ayyuka çıkıyor, duygularımı kontrol edemiyordum.

Tek istediğim içten bir özür, basit bir anlayışken hiçbiri ulaşamıyordum.

Çınar'a bir açıklama borçluydum çünkü belki de İstanbul'da hâlâ sevdiğim bir adam olduğunu düşünüyordu.

Kübra'ya bir açıklama borçluydum çünkü dünyam yerinden oynamış gibi ağlarken yanımda durup sırtımı sıvazlıyordu.

Fakat bunları yapamadım. Her şeyin üstüne bir de o gün Ecem beni tekrar aramaya çalışınca bütün hislerim birbirine girdi. Muş'tan dönüşümüz umulmadık bir sükûnet içindeydi. Nöbetlerde her küçük boşlukta uyumaya alışmış olan Kübra arka koltukta rahatça uyuyunca biz de kendi sessizliğimize gömülmüştük. Sonraki gün evimden hiç çıkmadım, sonraki hafta ne zaman Çınar'ı görsem içime kapandım.

Ben böyle davranınca o da koyduğum mesafeye uyum sağladı. Taşlıca'ya gittiğimiz günler haricinde hiç yalnız kalmadık. O günlerde de ilk tanıştığımız zamanlardaki iki sessiz yabancından çok farklı değildik. Bunlara kendi

davranışlarım sebep olmuştu. Hepsi beni üzüyordu fakat Muş'taki olaydan sonra anlamıştım ki ne hislerimi Çınar'a açmaya ne de onun hislerini kabul etmeye hazırdım.

Bu durumda ne yapabilirdim ki? Bu duyguların sadece bana ait olmadığını biliyordum, böyle giderse çok da uzak olmayan bir vakitte Çınar'ın bu duyguları konuşacağına da emindim. İki insan birbirinden hoşlanıyorsa bunu konuşmalıydı elbet. Fakat ona tüm kalbimi, hislerimi, sevdiğim ve sevmediğim her yönümü açmaya hazır değilsem bu konuşmayı istemiyordum. Bu çekince aramıza bir kez girdikten sonra ikimiz de tedirgin olmaya başladık. Günler geçti, haftalar birbirini kovaladı derken bir de baktım koca bir ay geçmiş, Sırça'nın her köşesi karlarla kaplanmış.

Her yerin bembeyaz örtüye boyandığı ilk sabah Gonca Hoca'yla kol kola girmiş, servisten iniyorduk. Suratıma çarpan kar topuyla bir çığlık kopardığımda yankılanan sesimi bir sürü çocuk kahkahası takip etti. Bütün çocuklar saklandıkları yerden çıkmış, kendilerine hazırladıkları cephaneliklerle üzerimize saldırırken Gonca Hoca'nın da beklenmedik bir savaş çığılığı eşliğinde karlara atıldığını gördüm.

Öğrencilerimizin bir kısmı bize kıyamayıp yanımıza geçtiler. Cephaneliklerini benimle paylaşan kızlarımla beraber oğlanların canına okuduk. Tatsız tuzsuz geçen haftalardan sonra böyle saf bir neşe yaşamak beni serseme çevirdi. En son ne zaman karların içinde çığlık çığığa yuvarlandığımı, çocuklar gibi eğlendiğimi hatırlamıyordum bile. Hâl böyle olunca hem ders saati geçti hem de sırlıklam olan üstüm başım yüzünden ders yapmak imkânsız hâle geldi.

"Tamam," dedim burnumu çekerek. Dişlerim birbirine çarpacak kadar üşüyordum. "Şimdi herkes hızlıca evine gidiyor, üstlerini değiştirip koşarak geri geliyor. Zeynep, sen

Dilan'la git. Hüseyin'le Fırat'ı da siz götürün çocuklar. Bugün arkadaşlarınızdan ödünç giysi alın, yarın yıkayıp getirirsiniz, tamam mı?" Diğer köylerden gelen çocuklar başını sallayıp arkadaşlarının evinin yolunu tuttular. Ben de Ayşegül'le Gazel'in ellerinden tutup Feride'ye gittim.

Kapıyı açan kadın bizi görünce bir kahkaha savurdu. Hepimizi içeri aldı, kurulanıp yeni giysiler giydiğimize emin oldu. Bir yandan da kar topu savaşına çağırılmadığı için hayıflanıyordu. "Elbiselerim kurursa biraz da seninle oynarım dönüşte," dedim gülümseyerek. Feride bana en güzel kıyafetlerini vermeye çalışmıştı ama böyle bir şeye gerek yoktu. İçi polarlı siyah bir eşofmanla bir kazak giyip üstüme de sarı, el örgüsü bir yelek geçirdiğimi gören kızlar gülmeye başladılar.

"Ne var? Ben de Lalezenliyim artık, böyle giyinebilirim."

"Öğretmenim, sen ne giysen hep güzel olursun," dedi Gazel belime sarılırken. Ayşegül de başını öyle kuvvetle salladı ki canı acımış bile olabilirdi. Geçen hafta yaptığımız ilk sınavı başarıyla verdikleri için tüm öğrencilere verdiğim tokalar, örgülü saçlarının ucunu süslüyordu. Onlara daha önce de tokalar, şekerler veriyordum ama bu kez daha süslü püslü şeyler seçmiştim. Oğlanlar için de tuttukları takımların bilekliklerinden almıştım. Öğrencilerim bana öyle değerli hissettiriyorlardı ki kendilerinin de öyle olduğunu bilsinler istiyordum. Hele bu zor günlerimde öğrencilerimin farkında olmadan bana verdikleri desteğin boyutunu anlamalarına imkân yoktu. Fakat ben bunu hiçbir zaman unutmayacaktım.

Okula geri dönüp kaçırdığımız ders saatini telafi etmek için o gün sıkı çalıştık ama çocukların aklı hep dışarıdaydı. Teneffüslerde bütün öğrenciler el birliğiyle kocaman bir kardan adam yaptılar. Etrafına dizilip fotoğrafını çekmemi istediklerinde önce topluca, sonra da kendi sınıfımı ayrı

olarak çektim. Ben de aralarındaydım elbette. Hepimizin yüzlerinde neşeli gülümsemeler vardı. Bu fotoğrafı babama gönderirken yüzüm gerçekten gülüyordu fakat eve dönüş yolunda o tatlı neşeden uzaklaştım.

Bu akşam dernekteki liseli çocuklara ders çalıştırma sözü vermiştim. Muhtemelen Çınar da orada olurdu. Bizden başka bunu yapacak bir de Kübra vardı ama o bu akşam çalışıyordu. Hem Çınar'dan bu şekilde kaçmak her şeyi daha sıkıntılı hâle getiriyordu hem de çocuklara hayır demek istememiştim fakat kaybettiğimiz o güvenilir samimiyet beni öyle üzüyordu ki Çınar'ı gördüğümde doğal davranamıyordum. Neler düşündüğü hakkında asılsız fikirlerim vardı. Bu fikirler birer teoriye dönüşüyor, kendim için ürettiğim bir komplo teorisi boyutuna ulaşıyordu. Küçük bir konuşmayla bunu çözebilirdim ama o treni bir kez kaçırmıştım artık. Şimdi yanındayken ne yapacağımı bilmiyordum.

Bugünlerde pek iştahım yoktu. Eve girdiğimde buzdolabını açıp şöyle bir bakındım ama canım hiçbir şey yemek istemeyince gerisin geri çıkıp kıyafetlerimi değiştirdim. Sabah okulda Fırat'ın demlediği sıcak bir çay eşliğinde Hüseyin'in annesinin yolladığı tahinli kekten bir dilim yemiştim sadece ama aç hissetmiyordum.

Küçük bir çantaya defter ve kalemle ihtiyaç olabilir diye pek kullanmadığım tableti koyarak fazla oyalanmadan tekrar dışarıya çıktım. Derneğe yürürken rüzgâr tenime diken gibi batıyor, atkıma sıkı sıkıya gömülmüş olmama rağmen yüzüm donuyordu. Derneğin kapalı kapısını kuvvetle itip içerideki sığağa sığınırken her yerim kar taneleriyle kaplıydı. İçerinin her zamankinden sıcak olduğunu hemen fark ettim.

“Of, çok soğuk,” diye söylendim atkıyı çıkarırken. “Son yirmi yılın en soğuk kışı olabilir bu.”

“Aslında o kadar da soğuk değil,” dedi Gökhan gülererek “Sen fazla narinsin Ela abla. Biz burada ne kışlar yaşadık, bir bilsen.”

“Tabii narin olur. Bu kadar ufak tefek, güzeller güzeli bir insan nasıl narin olmasın? Alayım Ela hocam.”

Fuat atkımı ve eldivenlerimi elimden alırken gözlerimi açıkça devirip önümden çekilmesini işaret ettim. Aynı anda Çınar’ın arkadaki masada oturduğunu gördüm. Katlanır masaları birleştirip büyük bir masaya dönüştürmüşlerdi. Yasemin ve çocukların arkadaşı olan Kerim de buradaydı. Yasemin tatlı bir gülümsemeyle elini sallayınca yanına gidip oturdum.

Çınar çaprazımda kalıyordu. Çantamdaki eşyaları çıkartırken, “Merhaba,” dedim ona bir anlığına bakıp. Başını sallayarak karşılık verdi. Benimle konuşmaya çalıştığı günlerde ondan kaçındığım için buna alınmaya hakkım olmadığını biliyordum.

“Nasılsın?”

“İyiyim, sağ olasın. Sen?”

“Ben de iyiyim,” dedim ama kelimeler dilime batıyor gibiydi. Çınar’ın arkadaşlığı bu şehirdeki en güzel şeylerden biriymen onu kaybetmek beni çok üzüyordu.

“Bu hafta Taşlıca’ya gidebileceğimizi sanmıyorum. Kar yağışı devam edecek. Araba kullanmak tehlikeli olacaktır.”

“Anladım... Fatma ablaya haber veririm o zaman.”

Fuat bana çay getirince konuşmamız da öylece sonlandı. Çınar matematikte benden çok daha iyiydi, bu yüzden ben diğer dersler için yardımcı olacaktım. Önce iki saat boyunca ben ders verdim. Bu sırada Çınar götürülmesi gereken bazı kolileri alıp gitmişti, o gelene dek çalışalım deyince ders iyice uzadı. Bir işe dikkatimi verdiğimde kendimin fazla farkında olmuyordum. Tüm gün sadece bir dilim kek yediğimden açlığım birden vurucu bir şekilde kendini gösterdi.

Başlangıçta masaya bisküviler konmuştu ama çocuklar onları hızla tükettiğinden şu an yiyecek bir şeyimiz yoktu.

Çınar içeriye girdiğinde herkesin dikkatinin dağılmasına minnettardım çünkü tam da o sırada midem utanç verici bir şekilde guruldamıştı. Fakat bir an sonra yanımda oturan Fuat, “Seni aç mı bıraktık?” dedi abartılı bir hassasiyetle. “Ela Hocam, neden söylemiyorsun!”

“Aç değilim, sağ ol.”

“E duydum ama.”

“Sus Fuat,” dedim dişlerimin arasından ama Gökhan araya girince Fuat küçük sırtımı çok sevimli bir şeymiş gibi açıkladı. Ona öyle manidar bir bakış attım ki yanlış yaptığını da anlayabildi üstelik. Bu ilginçti çünkü o kadar akıllı olduğunu sanmıyordum. “Seninle düşmanız artık,” dedim sessizce.

Fuat ise sırtıtarak sandalyeme yanaştı. “Büyük aşklar nefretle başlarmış Ela Hocam.”

Onu azarlamak için ağzımı açmıştım ki Çınar katı sesiyle konuştu. Masanın diğer ucundaydı, ders kitaplarını önüne açıyorken bize bakmıyordu bile ama sesi öyle otoriterdi ki Fuat hemen laubaliliğinden sıyrılarak doğruldu.

“Büyüklerinle doğru konuşmayı öğrenecek misin yoksa sana ben mi öğreteyim?”

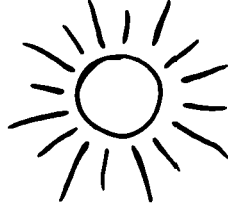
“Çok iyi öğrendim Çınar abim. Şaka yapıyordum sadece.”

“Şakayı yaşıtlarına yap,” dedi Çınar. “Kadınlarla konuşmanı da düzelt. Kimsenin canını sıkma.”

Fuat bozularak toparlandı, Yasemin ise aynı uyarının Gökhan’a da yapılmasını istiyordu. Ben... Sandalyemde oturmuş karnımdaki ağrıyla uğraşıyordum. Açlıktan olmadığı belliydi. Stres yüzünden de değildi. Sebebi Çınar’dı. Onu bu kadar etkileyici bulmam, bana belki de dargınken bile hâlâ düşünceli olmasındandı. Onun güvenli dostluğunu özlemem ama yalnızca dost kalamayacağımızı, başka

türlüsüne de hazır olmadığımı düşünmemdi. Orada oturmak bir anda öyle ağır gelmeye başladı ki onlar derse başlamadan ayrılacağımı söyleyip kalktım. Hızlı bir şekilde giyinip dışarıya çıktığımda hava zifiri karanlıktı. Bu kadar erken bir saatte böyle koyu bir karanlığa alışık değildim, bu yüzden ara sokaklara girmekten çekindim. Cadde üzerinde, sokak lambasının aydınlattığı beyaz kaldırımlara basarak üzerime hafif hafif çarpan kar tanelerinin altında evime yürürken Çınar'la aramı nasıl düzelteceğimi düşünüyordum.

21. BÖLÜM

Cuma sabahı Sırça'nın her köşesi karlarla kaplıydı. Şehir buna alışık olduğundan karın oluşturabileceği sıkıntılarla ilgilenmekte epey iyiydiler. Okul henüz tatil olmamıştı. Lalezen ilçeye en yakın köylerden biri olduğu için ulaşımında sıkıntı yaşanmıyordu ama diğer köylerden gelen öğrencilerim dün servis oraya çıkamadığı için okula gelememişlerdi. Bugün ise gelip gelmeyeceklerini bilmiyordum. Çocuklar günlerdir karın içinde yuvarlanmaktan hastalanmaya başlamışlardı. Biz sınıfça iyi gidiyorduk ama Gonca Hoca bugün okula gelemeyecek kadar hastaydı. Onun tatil yapacak öğrencilerini duyan çocukların mız mızlanıp duracağı bir gün geçirmeye kendimi hazırlıyordum.

Üzerime kalın kıyafetler giyip atkı bere eldiven üçlüsünü de aldıktan sonra dışarıya çıktım ama hava beklediğim gibi sert değildi. Önceki günlerde sabahları yoğun kar yağışı olduğundan servise yürüdüğüm azıcık mesafeler beni perişan ediyordu ama bugün hava sakin, neredeyse yumuşaktı. Soğuk; dikenler gibi batmıyor, yürümeyi zorlaştırmıyordu. Kar taneleri tatlı tatlı aşağı düşerken elimi cebime atıp loş sokağımızdan caddeye doğru yürümeye başladım.

Şimdiye dek kar ara ara yoğunlaşsa da hayatı durduracak kadar şiddetli bir şekilde yağmamıştı. Caddedeki karlar de-

vamlı temizlendiği için ancak birkaç santim yüksekliğinde bir beyaz örtü vardı fakat kaldırımlarda dizlere gelecek kadar kar birikmişti. Hava durumu bu hafta sonu fırtına beklendiğini söylüyor, insanlara dikkatli olması için uyarılarda bulunuyordu. Belki okul tatil bile olabilirdi. Küçükken kar tatillerinin verdiği coşkuyu hatırlıyordum. Koltuğa uzanır, üzerimde bir örtüyle sevdiğim çizgi filmlerin tekrarlarını izlerdim. Sabah yayınlandıklarını bildiğim ve okuldayken izleyemediğim için hep aklımda kalan bu filmler beni öyle mutlu ederdi ki kendimi ayrıcalıklı hissederdim.

Lalezen'deki çocukların tatil için ne hissettiğini ise tahmin edemiyordum. Onlar zaten bu haftayı tatil gibi geçirmiş, derse odaklanmadıkları için beni çok yormuşlardı. Gözleri dışarıdaki beyaz manzaradan, ara ara hızlanan kar yağışından, bahçeye diktikleri dev kardan adamdan ayrılmıyor, bu yüzden dersi kaçınıyorlardı.

“*Şu günü de bir atlatsak,*” diye düşünüyordum yürürken. Bir haftanın hem bu kadar eğlenceli hem de bu kadar zorlayıcı olması yönetebildiğim bir durum değildi.

Servisime her zamanki yerden bindim, her zaman önden ikinci koltuğa oturduğumdan ayaklarım otomatik olarak beni oraya yönlendirdi. Tam otururken birinin hızla içeri girdiğini duydum. Buradan yalnızca Gonca abla ve ben biniyorduk ama bugün gelen kişi Çınar’dı.

“Oo, Doktor Bey!” dedi şoförümüz. “Hayırlı sabahlar, geleceğini demediydin.”

“Bu havada arabayı çıkarmak istemedim. Haber veremedim, kusura bakma.”

“Ne kusuru, acele etmişsin diye dedim. Otur hadi.”

Çınar aracın diğer tarafındaki tekli koltuklardan birine oturdu. Benim ön çaprazımda kalıyordu. Bir an bana bakmayacağını, konuşmayacağını sanıp üzüldüm ama Çınar cepleriyle uğraştıktan sonra yan dönerek oturdu. Kendi dü-

şüncelerime daldığımdan ona bakmıyormuş gibi yapacak zamanı kaçıncaya direkt göz göze geldik.

“Günaydın,” dedim aceleyle. Sesim kısık, biraz da tereddütlüydü. Çınar’la tanıştığımız ilk günlere geri dönmüştük sanki. O günlerde onu tanımadığım için karşısında geriliyor, sert ve uzak bir adam olduğunu düşünerek ondan çekiniyordum. Şimdi ise aslında onun ne kadar düşünceli, dikkatli, hoş sohbet birisi olduğunu bilirken aramıza giren bu mesafe beni çok üzüyordu.

“Günaydın. Gonca abla yok mu?”

“Kendi de çocukları da hastalanmış. Bugün gelemeyecek.” Çınar başını sallayınca şöyle bir etrafa bakınıp tekrar konuştum. Tüm yolu sessizce gitmeyi dert edeceğimi bildiğimden yapmıştım bunu. “Sınıfının da yarısı hasta zaten. Çocuklar karın içinden çıkmayınca dökülmeye başladılar bir bir.”

“Evet, bana da çok hasta geliyor. Aciller de dolu... Sen de dikkat et kendine. Soğuğa alışık değilsin.”

Arabada bile boynumdan çıkarmaya gönülsüz olduğum kocaman atkımın kucağıma dökülen püsküllerine doğru şöyle bir bakıp Çınar’a döndüm. “Öyle mi görünüyor?”

Bunu söyleyişimde ince bir takılma vardı. Çınar’ın gözleri bir an için yüzümü taradı, dudağımın kıyısındaki ufak kıvrıma baktı. Sonra hafifçe gülümsedi. Beklediğim şeyin onunla içten bir gülüşü paylaşmak olduğunu ancak hayal kırıklığına uğrayınca fark ettim. Onun arkadaşlığını çok önemsiyordum. Burada yalnız hissettiğimi fark edip böyle olmak zorunda olmadığını göstermek için bana hediye alışını unutmamıştım. Torpidosuna sakladığı çikolataları, haşhaşlı çörek sevmediğimi hatırlayışını, o caminin önünde bana verdiği kıymetli teselliği unutmama imkân yoktu. Bu yüzden aramız iyi olsun istiyordum ama zedelenen şeyleri onarmak zaman alıyordu.

Lalezen'e geldiğimizde şoför bizi köyün girişinde indir-di. Okul ve Sağlık Ocağı zaten hemen ilerideydi, bu havada dönüş yapmasına gerek yoktu. Arabada çözdüğüm atkıyı sıkıca boynuma dolayıp servisten indim. Daha birkaç adım atmıştık ki tabiri caizse gökten düşen bir kar topu Çınar'ın kafasında patladı. Korku dolu bir sesle ellerimi ağzıma götürüp etrafa bakındım ama ne olduğunu anlamam uzun sürmedi. Saklandığını sanan küçük kafaları seçebiliyordum. Bu hafta bunu her gün yapmaya çalışmışlardı ama ıslanıp ilk dersi kaçırdığımız için bir noktada bu saldırıları yasaklamak ya da gözleyip bertaraf etmek zorunda kalmıştım. Çınar yüzünden bunu unuttuğuma inanamıyordum. Benim dokunulmazlığım açıkça ifade edildiği için yanımdakine saldırmış olmalıydılar.

Dönüp ona baktığımda saçlarındaki karlarla, ifadesiz bir yüzle dümdüz karşıya baktığını gördüm. Komik görünüyordu. Yüzümü atkıma gömüp bastırılamaz gülücüğümü saklamaya çalıştım ama Çınar o sırada bana dönünce dudaklarımdan bir kıkırtı döküldü.

"Bu bir savaş çağrısı," dedi yanıımızdaki alçak duvarın üstünden karları toplayarak. "Bana bulaşmayacaktınız... Ela Hoca, kenara çekilmek isteyebilirsiniz."

"Onları ıslatma lütfen," dedim ama çok geçti. Çocuklar çığlıklarla saklandıkları yerden çıkıp cephaneliklerini boşaltmaya başladılar. Çınar onların kar toplarından etkilenecek değildi tabii. Onları yakalayıp yolun iki yanında birikmiş kar kütlelerinin üzerine atıyordu. Öğrenci servisi gelip diğer çocuklar da savaşa katılınca işler çığırından çıktı. Bir ara Emir'in bir ağacın üstünden Çınar'ın sırtına atladığını gördüm. Gökten düşen kar topu da oradan gelmişti demek ki. Dalları karlarla bezenmiş bir ağaca nasıl hiç korkmadan çıkıyorlardı bilmiyordum ama bu çocukların tırmanamayacağı bir yer olmadığını artık öğrenmiştim.

gârın uğultusunu boğan bu ağırlığın altında ona bakarken Çınar'ın gözlerini ilk kez bu kadar yakından gördüğümü düşünüyordum. Gün doğumunun yumuşak renkleri henüz gökyüzünden tamamen silinmemişti, her yerin beyaz olması da renkleri daha parlak, daha canlı gösteriyordu. Çınar'ın gözleri, kemikli, sert çehreli yüzünden beklenmeyecek kadar yumuşak bir kahverengindeydi.

O ana dek Çınar'a âşık olduğumu hiç düşünmemiştim fakat ona âşık olmak çok kolay görünüyordu. Kendimi ana bıraksam, kapılmaya izin versem bunun gerçekleşeceğini biliyordum. Buna rağmen bugün onu hayatımdan çıkarsam geride derin bir yara bırakacağını düşünmüyordum. Üzülürdüm elbette. Hayat boyu farklı davransam nasıl olacağını merak ederdim belki. Kim bilir belki onu hep hatırlar, herkesi onunla kıyaslardım. Belki de ondan daha iyisiyle karşılaştırdım.

Bunların hepsi olabilirdi ama Çınar'ın unutamayacağım bir aşk acısı olacağına inanmıyordum. En azından şimdi değil, bugüne dek yaşadıklarımızla değil.

Fakat o kısacık ânı kalbimde sanki koca bir hayatmış gibi hissederken Çınar'ın öylesine hayatımdan geçen biri olmasını istemediğimi fark ediyordum. Evet, belki geçip gitse hayatımda çok bir şey değişmezdi. Ancak kalırsa neler değiştirdi? Hayatımız nasıl olurdu? Eğer birini seveceksem, güveneceksem bunun başkası olmasını ister miydim ki? İstemezdim, biliyordum.

Bir adamla yaşayabileceğim en kötü deneyimin ardından Çınar'la karşılaşmak beni kıyasa sürüklüyordu. Bu kıyastan Çınar'ı parlatarak çıkmamam imkânsızdı. Ona güvenmemem, ondan hoşlanmamam... Eninde sonunda onu sevmemem imkânsızdı. Başından beri bana gösterdiği ilginin anlaşılmasını istiyor fakat beni rahatsız edecek tek bir adım atmıyordu. Görmezden geldiğim, düşünmekten

laşındığım her hareketi, her cümlesi zihnimde bir bir sıralandı. Gözlerine, yüzündeki o sırsız, açık seçik ifadeye bakarken bir şeyler değişti. Bir yapbozun görünmez parçaları ansızın ortaya çıkıp kalbimdeki yerini bularak eksikleri doldurdu. Hislerim kontrolümün dışında büyüdü, büyüdü. Bütün bunlar tek bir lahza da gerçekleşiyordu.

Bu hisleri kucaklamak kolay değildi elbet. Korkmamak, adım atabilmek kolay değildi. Yine de beni korkutan, inciten bunca bilinmeyenin içinde emin olduğum tek bir şey vardı. *Çınar'ın hayatımdan geçip gitmesini istemiyordum.*

Bacaklarımıza çarpan kar topular olmasa ikimiz de geri çekilmeyi düşünemeyecektik sanırım. Fakat bu küçük uyarılar aynı anda çekilmemize, birkaç adım uzaklaşmamıza ve bilinçsizce etrafa bakınmamıza sebep oldu.

“Şey... Teşekkürler,” dedim biraz kekeleyerek. Eğer Çınar da benim gibi görünüyor olmasaydı utancım dan ölebilirdim ama neyse ki benim durumumu fark etmiş gibi değildi.

“Ne demek,” dedi yüzüme bakmadan. Hâlâ savaşan çocuklara baktığımda çığlıklar ve kahkahaların sürdüğünü fark ettim. Hislerimdeki patlamanın boğduğu sesler köyü inletecek kadar kuvvetliydi. Öyle ki Gonca Hoca'nın öğrencilerinin ders olmamasına rağmen burada olduğunu ancak fark ediyordum.

“Ben gidip onları ayırayım,” dedim Çınar'a dönüp. Onun zaten bana baktığını görünce nefesim kesildi. Nasıl görüldüğüm hakkında endişeleniyor, kalbimdeki hisleri nereye koyacağımı bilememenin utancıyla baş ediyordum. Çınar başını eğip eliyle saçlarını silkeledi ama kafasındaki karlar çoktan erimişti zaten.

“Sana yardım edeyim,” derken bana bakmıyordu bile. Dudaklarına konan sersem bir tebessüm, kalbimden yükselen sıcacık neşeyle büyüse de buna yalnızca bir an için

izin verebilirdim. Çocukları çatık kaşlarıyla ve sert öğretmen tavrıyla toparlayıp sınıfa sokmam gerekiyordu.

Çınar'la aynı anda hareket edip karmaşanın ortasına daldık.

Günün devamında ders yapmak o kadar zordu ki başıma ağırlar girmişti. Çocukların rahat durmayacağını bildiği için çantalarına eşofman koyan annelere minnettardım. Böylece onları yine eve göndermem gerekmemişti ama dikkatleri öyle dağınıktı ki ders işlemeyi neredeyse imkânsız hâle getiriyorlardı.

“Haftaya da hava böyle olursa bu pencerelere kalın perdeler takacağım,” dedim kaşlarımı çatarak. Sorduğum soruya kimsenin cevap vermemesine, onun yerine hayallerle dalmış olmalarına kızıyordum. “Böyle yapmaya devam ederseniz teneffüslerde dışarı çıkmanızı da yasaklamak zorunda kalırım. Siz dersleri dinleyin, ben de molalarda oynamanıza izin vereyim. Anlaştık mı?”

Hepsi kafa salladılar. Ceza vermeyi seven bir öğretmen değildim ama beni çok zorladıkları için böyle bir anlaşma yapmak zorunda kalmıştım. İçlerinden bir tek Zeynep dersi dinleme konusunda beni üzmüyordu ama kendini öne atarak bunu belirtmeye çalışmadı. Ben de farkında olduğumu ona ayrıca göstermeyi aklıma not ettim. Tahtaya hafta sonu ödevlerini yazarken arkamdan fısıltılar gelmeye başladı. Onları söylenmeler, en sonunda da şikâyetler takip ederken Emir, “Hocam, ne yapıyorsun!” dedi birden ayağa kalkarak.

Sakince yazmaya devam ettim. “Ödev veriyorum.”

“Hocam, bir şey sorabilir miyim,” dedi Ahmet komik bir sesle. “Bir aylık mı ödev veriyorsun bize?”

“Şaka ediyorsun değil mi hocam?” dedi Murat da. İkinci

cı sınıf erkekleri nefeslerini tutarak sıralarının gelmesini bekliyorlardı.

“Hayır, bu hafta oyundan derse vakit ayıramadığınıza göre bunu telafi etmeliyiz.”

İtirazlar, inlemeler, sızlanmalar havada uçuşurken hiç etkilenmeden yazmaya devam ettim. Çocuklar da bir yerden sonra artık durmak zorunda kaldılar. Genelde çıkmadan önce bana sarılırlardı ama bugün birkaçı küskün bir şekilde bana hiç bakmadan okuldan çıktı. Kızlarsa canları sıkılmış olsa da benimle vedalaşmadan gitmezlerdi.

Servisine binmek için acele eden Zeynep’in yanaklarından öptüm. Sınıf başkanı rozetini düzeltip bu hafta bana çok yardım ettiği için teşekkür ettim. Tatlı bir gülücükle benimle vedalaşıp araca koşturduğunda arkasında üç tane üzgün surat kaldı.

“Ben derslerde çok konuşmadım, değil mi öğretmenim?” dedi Gazel. Hata yaptığı zaman hocam yerine *öğretmenim* demeye dikkat ediyordu. Bunun hiç farkında değilmiş gibi davransam da içten içe komik buluyordum. Sorusuna cevap vermek yerine kaşlarımı kaldırdığımda, “Azıcık konuştum ya,” dedi şirinlikler yaparak. “O kadardan bir şey olmaz ki. Zaten beni hep Ahmet konuşturuyor.”

“Sen de Ayşegül’ü konuşturuyorsun,” dedi Dilan burun kıvrarak. Ayşegül dudaklarını büzüp gözlerini büyüterek yere bakınca dayanamayıp güldüm.

“Masamın hepinizi görebileceğim şekilde durduğunu biliyorsunuz. Ayrıca sizden çok uzunum. Bu sınıftaki her şeyi görüyorum. Birbirinizi şikâyet etmeyin. Eve gidip ödevlerinizi yapın. Hadi bakalım.” Onları çıkışa yönlendirip tek tek sarılarak uğurladım. Eşyalarımı toparlayıp ginyinirken Çınar’ın yaklaştığını gördüm. Yanında da Muhtar Muammer vardı. Bahçeyi geçip birkaç saniye sonra yanıma geldiler.

“Selamünaleyküm Hoca Hanım, iyisin inşallah,” dedi Muammer amca burnunu çekerek. Uzun süredir dışarıda olmalıydı ki burnu pancar gibi kızarmıştı.

“Aleykümselam. İyiyim, sen nasılsın? Hacer teyze nasıl?”

“İyi iyi. Yemek yaptı doktorumla sana. Eve bekliyor.”

Servise binmem gerektiğini söyleyecektim fakat Çınar araya girip servis aracının arıza yaptığını, şoförün gelemeceğini bildirdiğini söyledi. “Biri bizi götüremez mi?” diye sordum Muhtar’a.

“Götürürüz de önce yemeğe gelin. Hacer teyzen sana dolma yedirecek illaki. Gelmezsen küseriz vallahi, haberin olsun.”

Ne düşündüğünü görmek için Çınar’a baktığımda kararı bana bırakır gibi omuz silkti. Aslında kalmak istemiyordum fakat Hacer teyze beni birkaç kez daha çağırmıştı. O zamanlar da ilçede yapmam gereken işler olduğu için kalamamıştım. Şimdi servisim de yokken ısrar etsem kabalık olacağını düşünerek boyun eğdim.

“Tamam... Gelelim o zaman. Doktor Bey’e de uygunsa tabii.”

Burada Çınar’a adıyla seslenmek başıma belaya soktuğundan başkalarının yanında ona seslenmeyi tercih etmiyordum. Zaten pek çok kişi ona doktor dediği için kimse yadırgamıyordu.

“Benim için sorun yok,” dediğinde kararlaştırmış olduk.

Muammer amca, hanımına haber vermek için hızla yanımızdan ayrılınca Çınar’la baş başa kaldık. Ellerimi koyacak yer bulamadığımdan hafif hafif bacaklarımın yanlarına vuruyordum. Çınar da kapıda tereddütle dururken bu sınıf için fazla büyük görünüyordu açıkçası. Bu düşünce beni güldürünce gözlerini bana çevirdi.

“Ne oldu?”

“Hiç... Kahve içer misin? Sobayı söndürdük ama Gonca ablanın elektrikli cezvesi var.”

“Yok, sağ ol. Köyde soğuk alan çok, gelen giden oluyor. Hem pek kahve sevmem ben,” deyince onunla hiç kahve içmediğimizi fark ettim. İlçede oturup kahve içecek düzgün bir yer varsa bile biz gitmemiştik. Gittiğimiz yerler de genelde çay içilecek yerlerdi.

“Ya? Ben çok severim. Sadece çay mı içiyorsun?”

Dönmesi gerektiğini söylerken onu sohbette tutmaya çalıştığımın farkındaydım. O da fark edecek diye biraz korkuyordum ama Çınar’la sohbet etmeyeli uzun zaman olmuştu. Şimdi hakkında öğrendiğim yeni bir bilgiyi heyecanla karşılamıyormuş gibi davranmak hiç kolay değildi.

“Öyle sayılır. Başka şeyler aramam pek. Kız kardeşim de kahveyi çok sever, türlü türlü kahveler içiriyor bana yazları. Nefret etmiyorum tabii ama çayı tercih ederim.”

Belki benim hatırıma da kahve içtiği günler olurdu. Bunu az daha yüksek sesle söyleyecektim. Öyle bir şey yapsam utancımından ölürdüm herhâlde. Bana ne olduğunu bilmiyordum. Sabahtan beri karnımda koca bir düğüm vardı. Zihnimde, yapılması gereken konuşmalar için kendime zemin hazırlıyordum. Endişe duyuyor, korkuyor, heyecanlanıyordum. Bunların dışarıya yansıdığını zannetmiyordum, en azından hissettiğim şekilde yansımalarının imkânı yoktu. Bu yüzden Çınar’ın da hisleri hakkında biraz umutlanıyordum.

Oysa ben hiç de böyle bir insan değildim. Hayatta tek bir ilişki tecrübem olmuştu, onun da burada yaşadığım, hissettiğim hiçbir şeyle ilgisi yoktu. O ilişki de bana mutluluk vermişti elbette, aksi hâlde bir erkekle öyle bir yola çıkmazdım. Fakat bugün, henüz aramızda konuşulmayan onca şey varken Çınar’a duyduğum güveni Taner’e hiçbir zaman duymadığımı görüyordum. İkimizin hayattaki düşünceleri-

nin, sosyal çevredeki davranışların farklı oluşunun beni hep tedirgin ettiğini ancak şimdi anlayabiliyordum. Bir insanı sadece sözleriyle değil, davranışlarıyla, çevresindekilerinin onu tanıma şekliyle, en önemlisi de sana nasıl davrandığıyla tanıyabileceğini bilmiyordum ki o günlerde. O kötü tecrübeyi yaşamam belki de hiç bilemezdim.

Hayat başımıza gelenlerle değil, bunlardan sonra ne yaptığımızla, nasıl yol aldığımızla ilgiliydi. Kötü bir tecrübeyi ayaklarımıza dolayıp kendimizi mahvedebilirdik ama tek seçenek bu değildi, bunu biliyordum. O tecrübeden çıkınca farklı davranmayı, kendini korumayı öğrenmek ve kazandığın deneyimlerle daha güçlü adımlar atmak mümkündü hayatta.

Bunları bilmeme rağmen Muş'a giderken Çınar'a açılmadığım için üzgündüm. Sonrasında ondan kaçtığım, onun da kafasını karıştırdığım için. Fırsatı kaçırdıktan sonra bu konuşmaları yapmanın artık zor olduğunu düşünüyordum fakat sabah bu ciddi, heybetli adamın gözlerinin nasıl parlak olduğunu, bana bakarken nasıl da yumuşadığını gördüğümünden beri zor olan şeyler yer değiştirmişti sanki.

Artık zor olan Çınar'ı gördüğümde çırpman kalbimi dizginlemektir. Oysa o karşımda rahatça dururken böyle hissediyor olmak utanç vericiydi.

Çınar bir şey demek için ağzını açtı ama aynı anda telefonu çalınca camdan bakıp Sağlık Ocağı'nın önünü kontrol etti. Bir kadın çıkmış, kulağında telefonla başını uzatarak sağa sola bakınıyordu.

"Ben gideyim, Muhtar'ın evinde görüşürüz."

"Görüşürüz."

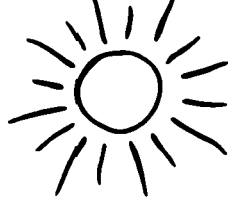
Hızlı adımlarla okuldan çıkıp gittiğinde bir iç çekişle sandalyeme oturdum. Annemi aramayı, Çınar'dan bahsetmeyi istiyordum ama sanki bu tuhaf bir şey olurmuş gibi hissetmekten kendimi alamıyordum.

Annem bile Taner'i unutamamış olmamdan endişe ediyor olmalıydı. Ona doğruyu söylesem de gururumdan mı böyle konuşuyorum yoksa sahiden Ecem'le ne yaptıkları umurumda değil mi bilmiyor olmalıydı. Başlarda böyle değildi elbette ama zamanla Taner gerçekten bir hiçe dönüşmüştü. Buna rağmen kimsenin bana tam olarak inanmadığını biliyordum. Kardeşimi kıskanıyor muyum, ondan nefret mi ediyorum, Taner yüzünden mi çekip gittim... Ben kaçıp gitmiştim ama annem hâlâ bu sorularla uğraşıyor olmalıydı.

Elimdeki telefonu iç çekerek masama bıraktım. Bugün için sadece iyi vakit geçirmeye, uzun haftalar sonra Çınar'la samimi bir ortama girmenin keyfini sürmeye karar verdim.

Küçük adımlar, diye hatırlattım kendime. Arkama baktığımda o ufak adımlarla yaptığım şeyleri görmek bana güç veriyordu.

22. BÖLÜM

Muhtar'ın evine giderken kar yağmaya başladı. İri taneler gökyüzünden aşağı nazlı nazlı süzülüyor, romantik bir hava oluşturuyordu. Çınar yanımda olsa belki bu romantizme kapılabilirdim fakat onun yerine yanımda Emir vardı. Beni evlerinin önünden geçerken görmüş, üzerine mont bile almadan dışarı fırlamıştı. Ödev yüzünden bana tavır yaptığını unutmuşa benziyordu zira yanımda hoplayıp zıplar, konuşup dururken aramız gayet iyiydi.

“Hasta olup okula gelemezsen sana özel ödevler vereceğimi biliyorsundur inşallah,” dedim bir türlü evine dönmeye ikna edemediğim bu çocuğa. “Sözümü dinlemediğini hatırladıkça ödevlerini artıracayım.”

“Ya hocam, seni Muhtar'ın evine bırakıp döneceğim, vallahi bak. Hem hava soğuk bile değil ki.” Bacaklarıma yaslanıp, “Benim canım hocam,” dediğinde sevimliliğine direnemeyip burnunu sıktım. O, Ahmet ve Murat gibi kara kaşlı, kara gözlü esmer bir çocuk değildi. Kumral saçlı, buğday tenli yüzünde hep masum bir hava olurdu ama bazen yaramazlıklarıyla beni çok zorluyordu. Yine de hepsi ya masum yüzlerle ya da muzip hareketlerle kendilerini sevdirmeyi öyle iyi başarıyorlardı ki sanki hepsini elimde büyütmüş gibi hissediyordum.

“Hocam, sence İstanbul mu daha güzel burası mı?”

Bana bazen böyle sorular soruyorlardı. Filmlerde gördükleri şeyleri İstanbul’daki herkesin yaşadığını düşünenler de vardı. Bazı soruları öyle komikti ki kahkahalara boğulmamak çok zor oluyordu.

“Hımm... İstanbul çok güzel bir şehir. Ama o kadar kalabalık, öyle karmaşık ki insan kendini hep yorgun hissediyor. O yüzden ben Sırça’yı çok seviyorum. Biliyor musun, benim büyüdüğüm mahallede gökyüzünde iki üç yıldız ancak görünürdü, onu da çok dikkatli bakarsan görebilirdin. Ama burada sayamayacağım kadar çok yıldız görebiliyorum.”

“Bir yerde daha duymuştum orada az yıldız olduğunu. Yıldızları seviyorum ama İstanbul’da deniz var. Ben denizi görmek isterdim. Senin evinde deniz var mıydı?”

“Yoktu,” dedim gülerek. “Ama deniz kenarı yakındaydı... Biraz büyüdüğünde İstanbul’u gezmeye gidebilirsin. Belki okulu orada kazanırsın, ne güzel olur.”

“Ben büyüyünce sen burada mı olursun, İstanbul da mı?”

Bu soruyu yüzümdeki gülümsemeyi buruk bir hâle soktu. Eve dönme düşüncesinin böyle hissettirmesi kalbimi çok kırıyordu. “Bilmem ki. Hayatı ince ince planlamak bir işe yaramıyor Emirciğim. Her zaman beklenmedik şeyler olabiliyor. Belki o zamana bambaşka bir yerde olurum.”

“O zaman sen nerede olursan ben de oraya gelirim. Ama deniz olan bir yere git, tamam mı?”

“Tamam. Bundan sonra taşınırsam söylediklerini dikkate alacağım.”

Aheste aheste yürürken sonunda Muhtar’ın evine gelmiştik. Emir elimi tutmuş, sohbete kapılmıştı ama anne terliği yemek istemiyorsa gidip yemek yemesi gerektiğini bana daha önce söylemişti. Muhtar’ın karla kaplanmış

bahçesinin önünde, “Bıraktığınız için teşekkür ederim beyefendi,” dedim öğrencime. Emir’in yanakları hemencecik kızardı.

“Rica ederim öğretmenim.”

Nedense ciddi olmaları gerektiğini düşündüklerinde ya da beni etkilemek istediklerinde öğretmen diyorlar ama konuşma doğal akışında ilerlerken hep hocam diye sesleniyorlardı.

Eğilip yanaklarını öptükten sonra Emir’i evine yolladım. Bana el sallamak için dönüp duran çocuğu uzaklaşana dek gözleyip arkama döndüğümde yolun diğer tarafından gelen Çınar’ı gördüm. Birkaç kişiyi ziyaret etmek için Sağlık Ocağı’ndan çıkmıştı, ben de okulda biraz oyalanıp öyle gelmiştim.

O yaklaşırken coşkuyla gümbürdeyen kalbimi dizginlemeye çalıştım. İnce parmaklarım üşüyor, zihnim sabah beni sarsan o anın görüntüsünü sürekli oynatırken yanaklarım yanıyordu. Çınar’ın saçlarına, omuzlarına karlar birikmişti. Ben de aynı şekilde görünüyordum ama kalın atkım ve şapkamla onun kadar güzel görünmediğime emindim.

“Kardan adam olmuşsun,” dedim yaklaştığında. Sonra dudak bükerek mırıldandım. İçimdeki ona sataşma, benimle konuşmasını sağlama dürtüsü yüzündendi bu. “Kişiliğine de uyuyor böylesi.”

“O ne demek?”

Ellerimi iki yana açıp “*Ne anlıyorsan artık,*” der gibi baktıktan sonra bahçeye girdim. Önümdeki yol, ayak izleriyle doluydu. Kenardaki basılmamış karlar öyle cazipti ki oradan yürümek için yana kaydım. Daha iki adım atmıştım ki kapı açıldı. Hacer teyze bizi öyle büyük bir coşkuyla karşıladı ki kendimi ünlü biri gibi hissettim. Bizi mutfakla salonun iç içe olduğu alt kata aldılar. Kuzineli sobanın

yanındaki koltuğa giderken üstümdekileri çıkardım. Hacer teyze eşyalarımı alırken, “Hih!” diye bir ses koyuverdi. “Ne oldu sana?”

“Ne olmuş?”

“Niye bu kadar zayıfladın gülüm benim? Anana babana ne diyeceğiz? Hiç ilgilenmemişler yavrumla, nasıl yer oralar deseler ne yapacağız? Vah vah.” Söylenerek Çınar’ın da paltosunu alıp onları asmaya gittiğinde şaşkınca Çınar’a baktım.

“Haklı bence,” demesi beni daha da şaşırttı. Geçtiğimiz ay boyunca pek iştahım yoktu. Sıkıntılarımın içinde boğulurken yemek, uyumak da pek keyifli eylemler olmuyordu.

“O kadar da zayıflamadım,” dedim Çınar’ın karşısına otururken. Bir şey söylemedi ama söylemek istermiş gibi bakıyordu. Belki artık benimle ilgileniyor olmaktan çekiniyordur diye düşündüm. Belki arkadaşşımdan duyduğu sözleri gerçek olarak kabul etmiştir. *Diğer herkes gibi.*

Öyle derin bir iç çektim ki içeri giren Hacer teyze hasta olduğumu düşünüp telaşa kapıldı. Hemen sobanın üstünde kaynayan demlikten bardağıma bir bitki çayı döküldü. Ballı, limonlu çayı yudumlarken evin zili çalıp duruyordu. Komşular ellerinde yemeklerle gelip salonu dolduruyorlar, bize onur konuğu gibi davranıyorlardı.

Ev doldukça kadınlar mutfak tarafındaki kanepelere çekildiler, erkekler de oturma grubunun ve televizyonun olduğu köşede kaldılar. Burası iki ayrı oda olacak kadar büyüktü ama arada bir duvar olmadığından açık mutfağı olan kocaman bir salon olmuştu. Kapı bir kez daha çaldığında Ayşegül ve dedesi geldi. Tatlı öğrencimin gözleri beni görünce kocaman açıldı. Dedesinin elini bırakıp koşarak bana sarılınca etrafımdaki yaşlı kadınlardan küçük kahkahalar yükseldi. Emir de buradaydı. Ayşegül’ün olduğu bir yerde Gazel’in olmayışına şaşırdım ama ben sormadan

Ayşegül'den haberini almıştım. Neredeyse herkesin evinde gribe yakalanmış birisi olduğundan bugün tüm köy burada değildi. Bu yüzden bizden özür diliyorlardı. Böyle şeylere alışkın değildim ama artık bu memleketin kültürünü tanıdığım için şaşırmıyor, gülümseyerek önemli olmadığını söyleyebiliyordum.

Ev çok neşeliydi fakat dışarıda artarak devam eden kar yağışı beni endişelendiriyordu. Çınar'ı tek yakalasam eve nasıl döneceğimizi soracaktım fakat ikimiz de teyzeler ve amcalar tarafından kuşatılmışken bu mümkün değildi.

İki ayrı masa yapmak yerine evin ortasına uzun bir yer sofrası kuruldu. Çınar ve ben de tam ortaya oturtulduk. Aramızda Ayşegül, onun tam karşısında da Emir oturuyordu. Kadınlar ve erkekler iki yana sıralandığı için Çınar'a doğru baktığımda kalın sesli, işlerin güçlerin konu olduğu hararetli sohbetler duyuyordum. Sağ tarafıma döndüğümde ise neşeli bir kadın sohbeti erkekleri umursamadan sürüp gidiyordu.

Sofrada yok yoktu. Sarmalar, çörekler, etli yemekler, yüz kişiye doyurabileceğine inanacağım kadar büyük bir kazanla pilav... Tabağım sürekli birileri tarafından doldurulurken çaresizce boyun eğmek zorunda kalıyordum çünkü beni asla dinlemiyorlardı.

Bir ara, artık patlayacağımı düşündüğüm sırada tabağımdaki kuru dolmaya bakıyordum. Reddedilen ya da tabakta kalan yemeklerin büyük ayıp sayıldığı bu yerde, Hacer teyze laf arasında tabağıma bir şeyler bırakıp duruyordu. Ağlamaktan başka yapacağım bir şey yoktu artık. Bunu cidden yapsam ne olur diye merak ediyordum. Herhâlde beni ağlattıkları için dertlerinden kahrolurlardı. Midemdeki ağrı yüzünden bunu hak ettiklerini düşünürken bir çatal tabağıma uzandı. Dolmamı alıp giderken bakışlarımla çatalı takip ettim. Çınar'dı bu.

Bana hiç bakmadan, sanki ortadaki bir tabağa uzanır gibi dolmamı çaldığını kimse fark etmiş mi diye etrafa baktım. Fark etselerdi bunu bilirdim. Ya telaşla Çınar'ın ve benim tabağımı tekrar doldururlardı ya da binbir imayla bizi utandırırlardı.

Ayşegül'ün başının üstünden bir anlığına göz göze geldik. Ona minnettar bir bakış attım fakat Çınar öyle kayıtsız görünüyordu ki dolma ortadan kaybolmasa hayal gördüğümü düşünebilirdim. Ben onun yüzünden kafamı bir türlü toparlayamaz, sürekli bakışlarımı ve kızaran yanaklarımı saklamaya çalışarak gezerken onun böyle durması cesaretimi kırıyordu tabii. Fakat bir yandan da Çınar'ı tanıyordum. Beni utandıracağını düşündüğü hiçbir şeyi yapmazdı. Bana olan ilgisinden memnun muyum bilmeden başka birinin yanında bana ilgi göstermezdi. Yine de bir lokma daha alamayacağım yemeğimi benim için ortadan kaldırıyordu işte.

Kalbimin neşeyle dolmasını nasıl engelleyebilirdim ki?

Dolu midemi rahatlatmak için kıpırdandığımda Ayşegül'ün bir bana, bir Çınar'a bakarken sarmaları da zevkle mideye indirdiğini gördüm. Yeşil bakışları gözlerime değince parmağımı dudağıma götürüp az önce gördüklerinin aramızda kalmasını istedim. Daha önce Mürvet teyzenin evinde beni utandırdığını o da hatırlıyor olmalı ki dolu yanaklarıyla mahcup bir şekilde sırttı.

Saat yediye gelirken adamlar pencerenin önüne dizildiler. Saat erken olmasına rağmen zifiri karanlıktı. Hava çok sert olmasa da kar, lapa lapa yağıyordu. “Yok,” dedi Muhtar Muammer. “Gidemeyiz böyle. Burada kalıyorsunuz bugün.”

Hacer teyze birden ellerini çırparak daha önce duymadığım bir şarkı söylemeye başladı. Köylüler bizi evinde ağırlamak için sıraya girerken herkesle kavga ederek misafirlerini çalmaya kalkanları evden kovdu. Sanki bir ko-

medi dizisinin içindeydik. Herkes ayrı bir telden çalıyordu. Aramızda bizden başka genç yoktu. Emir ailenin tekne kazıntısı olduğundan onun annesi de kırklı yaşlarındaydı. Diğerleri de hep annem, anneannem yaşında insanlardı. Kimi köşeye çekilmiş tespihini çekerken muhabbete karışıyor kimi türköl söyleyip Ayşegöl'le oynuyor kimi de dertlendiği bir şeyden yanındakine bahsederken gözyaşı döküyordu.

Camlardan birinin önünde durmuş, bu tuhaf ortamı eğlenerek izlerken erkeklerin tarafında herkesten en az bir baş uzun olan Çınar'la göz göze geldik. O da kendi tarafında erkeksi ama yine de benzer bir curcunanın ve amcaların arasındaydı.

Burada ne oluyor, dercesine omuzlarımı kaldırdığımda dudaklarında bir tebessüm dolandı.

İnsanlar geçce kalmadan evden ayrılınca saat dokuz buçukta yataklarımız kuruldu. Ev sahipleri hem erken yatıp erken kalktığından hem de zaten onca insanı ağırlamaktan yorulduğundan gün çoktan bitmiş gibi davranıyorlardı. Muhtar amca bizi üst kattaki balkona çıkarıp bahçenin ışıklarını yaktı. Kapalı balkonun manzarası, köyün ardındaki tepelere dek uzanıyordu. Uzağı pek göremesek de bahçedeki ağaçların bembeyaz görüntüsü de harika bir manzaraydı.

“Sen kızımın odasında yatarsın,” dedi Hacer teyze yanımıza gelince. Çocuklarından bazıları şehirde yaşıyor, bazıları da şehir dışında okuyordu bu yüzden evdeki tüm odalar boştu. Ben üst katta yalnız kalacaktım, Çınar da alt kattaki salonda yatacaktı. Ev sahibinin yatak odası da alt kattaydı ki bu bilgiyle bize ne anlatmak istediklerini bilmiyordum. Sormaya da hiç niyetim yoktu.

“Tamam, çok teşekkür ederim.”

“Ne demek gülüm. Biz yatsak ayıp olur mu size? Yaşlıyız biz, çok oturamıyoruz akşamları.”

“Olur mu,” dedim hemen. “Rahatınıza bakın lütfen. Zaten bir sürü zahmet verdik size.”

“Ne zahmetiymiş! Sakın duymayayım bir daha. Hadi Muammer Efendi.”

Muammer amca çatıdaki kanepeye güzelce yerleşmişti. “Ne hadi?”

“Eh, aşağı.”

“Yav, misafir var. Ne yatması?”

“Muammer Efendi,” dedi Hacer teyze sanki çocuk azarlıyor gibi. Sonra bir şeyleri bahane ederek onu kaldırdı. Bize iyi geceler dileyip Çınar’a vaktinde aşağı inmesini tembihleyerek gitti. Kocasını da resmen zor kullanarak götürmüştü.

Ne yaptığını anlıyorduk tabii. Resmen bütün Sırça bizim aramızı yapmak istiyorken anlamamak ne mümkündü zaten. Ama ikimiz de bir şey söylemedik. Bir süre önümüzdeki yüksek camlardan kar yağışını izledik. Burası serin olduğu için montlarımızı giymiştik. Gözlerim camın önündeki manzarayı benek benek süsleyen kar tanelerinde olsa da aklım, fikrim Çınar’daydı. Burası öyle sessizdi ki kalp atışlarım tüm çatı katında yankılanıyormuş gibi hissediyordum.

“Burası soğuk. Fazla durma istersen,” dedi Çınar fısıltıdan biraz yüksek sesiyle. “Soğuğu sevmiyorsun.”

Doğru, sevmezdim. Bunu ona hiç söylemediğim hâlde biliyordu. Zihnimin her fısıltısının, kalbimin her atışının ismini fısıldadığını da biliyor muydu acaba?

“Sen oturacak mısın?”

“Biraz otururum.”

Kapatılmış terasın büyük camlarının önünde duruyorduk. O birkaç adım ileride omzunu cama yaslamış, ellerini cebine koymuş, manzaraya bakıyordu. Ben de ellerim ceplerimde, dışarıya bakarak dikiliyordum. Çınar’la konuşma

arzum öyle güçlüydü ki kelimeler dilimde toplanırken göğsüm beklentiyle sıkışıyordu. Onunla konuşmasam, derdimi ona anlatmasam bu geceyi nasıl geçireceğimi bilmiyordum. Bundan sonra ne yapacağımı. Nasıl davranacağımı. Onunla konuşmamaya dayanamayacağımı hissediyordum.

“O zaman ben de oturayım. Şey, rahatsız olmazsan tabii,” diye ekledim aceleyle. Çınar sonunda yüzünü çevirip bana baktı. Kaşları hafifçe kavislenmişti. Dışarıdaki lambadan yansıya sarı ışığın ardında yüzüne gölgeler düşüyordu.

“Olmam. Neden olayım?”

Arkaya dönüp kanepeye doğru yürürken tüm cesaretimi topladım. “Bilmem. Son zamanlarda pek konuşmadık.” Kanepenin sırtındaki battaniyeyi açıp dizlerime sererek oturdum. “Nasılsın, hayatında neler oluyor?”

Pek konuşmamış olmamızın sebebi benken kalkıp böyle sorular sormak kolay değildi. Ne kadar zor olduğunu gizlediğimi umuyordum. Bu konuda rol modelim Çınar’dı. Dimdik duruyor, sakın bir görüntü verip duru bir sesle konuşuyordum fakat içimde sakinlikten eser yoktu. Utanıyor muyum, heyecanlı mıyım ayırt edemeyeceğim kadar gergindim.

Çınar kanepenin diğer tarafına oturduğunda dudaklarımdan keskin bir soluk kaçmasaydı sakinlik rolümle kutsursuz bir performans sergilediğimi düşünebilirdim. “İyiyim. Sen nasılsın?”

Otomatik bir iyiyim sözcüğü dudaklarımı gıdıkladı fakat söyleyemedim. Buz kesmiş parmaklarımı birbirine dolarken kendimi yüreklendirmek için kalbimdeki hislere tutunuyordum. “Çınar... O gün arkadaşımın söylediği şeyi duydun, değil mi?”

Bunu sormamı beklemiyordu herhâlde. Ona bakmıyor olsam da yüzünün bana döndüğünü hissettim. Yutkunarak beklerken kalbim ağzımda atıyordu. “Dinlediğim için değil. Telefonu kapattın sanmıştım. Özel bir görüşme yaptığını bilmiyordum.”

“Ben de bilmiyordum,” dedim tatsız bir gülümsemeyeyle. “Herkesin beni rahatsız edici yorumlarıyla sıkıştırmamasından bıktığım için buraya gelmişim ama sanırım yeterince uzaklaşmamışım.”

Çınar bir şey söylemedi. Bu beni biraz bunaltıyordu. Bana sorsa, anlatmamı kolaylaştırırsa olmaz mıydı? İlk kez birinin bana neler olduğunu sormasını istiyor, anlatmaya can atıyordum fakat bu kez de karşımda derin bir sessizlik vardı.

Derin ama karanlık değil.

Sessiz ama asla yalnız değil.

Çınar’ın yanındayken kendimi yalnız hissetmiyordum. Konuşmasa da beni dinleyeceğini biliyordum.

“Sen... Daha önce ilişkin olmuştur herhâlde, değil mi?” Kendi geçmişimi ortaya sermeden önce bunu öğrenmek iyi bir fikir gibi görünmüştü ama sorduktan sonra utançla doldum.

“Evet. Üniversitede olmuştum.”

“Neden ayrıldınız?” diye sordum. Duymak istediğimden değildi aslında. Sadece bir yere varmaya çalışıyordum fakat Çınar hafifçe gülerek beni şaşırttı.

“Sana başkalarıyla olan münasebetimi anlatmayı hiç istemiyorum Ela.”

Sonunda dönüp ona bakma cesaretini gösterebildiğim için kendi haneme bir puan yazdım. Yüzündeki o ince, imalı alay beni de güldürdü. “Münasebet mi?”

“Aynen öyle,” dedi kafa sallayarak. Dudaklarıma içten, sevgiyle bezenmiş bir tebessüm yayıldı. Ben burada neyi, nasıl anlatacağım hakkında endişeye boğulmuşken onun bütün bunların bir önemi yokmuş, hiçbir şeyi değiştirmesi gerekmiyormuş gibi davranmasına seviniyordum.

“Ben de istemem. Onu anlatmayacağım da zaten. Sadece...”

“Bana anlatman gerekmiyor,” dedi kelimelerini özenle

seçer gibi. O kadar kısık sesle konuşuyorduk ki alt kattan duyulmasından endişe etmiyordum. Biri yukarı çıkarsa gıcırdayan merdivenlerin bize haber vereceği de kesindi.

“Biliyorum ama benim... Yaşadığım şey zordu Çınar. Senin duyman beni o kadar utandırdı ki bir daha seninle konuşacak cesareti toplamam bunca zaman sürdü. Ben sadece... Burada olma sebepim bir kalp yarası değil. *Sebebi bir adam değil.* Bunu söylemek istedim,” derken gözlerimi ondan kaçırdım. Bunu isterse bir itirafa yorabilirdi. Birazı öyleydi de sahiden. Ama daha çok değer verdiğim birinin, hakkımdaki doğruları bilmesini istiyordum.

“Bu benim için yeterli,” derken sesinde incecik bir gülümseme duyduğumu sanınca ona baktım. Loş ışığın altında gözlerini açıkça görmeme imkân yoktu ama onu kalbimle gördüğümü hissediyordum. Ona gülümsediğimde kalbim, yeni yetme bir kız gibi heyecanla sarsıldı. “Şimdi ben de sana, seninle ilgili utanç verici hiçbir şey olmadığını söylemek istiyorum Ela. Bunu bir an bile düşünmedim.”

Sözleri gözlerimi doldurdu fakat ağlamayacaktım. Onun gibi düşünmediğim için kendimi buruk hissetsem de bana verdiği cesaretle konuşmak kolaylaştı. Terliklerimi çıkarıp dizlerimi toplayarak oturuşumu değiştirdim. Bu şekilde Çınar’a dönük oturuyordum. “Kız kardeşim, Ecem,” dedim derin bir nefesle. “Benim için çok değerlidir.” Eğer bu adamla bir yola çıkmak istiyorsam eninde sonunda bunu konuşmalıydık. Daha fazla ertelemenin manası yoktu. Neticede bu adamla yola çıkmaya hazır olduğumu artık biliyordum.

“Ben hep evin uslu çocuğuydum. Aileme hiç sorun çıkarmadım, sıkıntı yaşatmadım. Hiç okuldan kaçmadım, üniversitede bile annemin haberi olmadan hiçbir şey yapmadım. Bunların hepsini Ecem fazlasıyla yaparken ben bir de onu koruyup kollamayı kendime görev ediniyordum.

Ecem sürekli herkesi kızdıracak şeyler yapardı, ben de annemle babam duymadan halletmeye çalışırdım. Ben... Sevdiğim insanlar için her şeyi yapabilecek türde biriyim sanırım. Karşılık da beklemem. Yine de aynı kıymeti göremediğimde kalbim kırılır. Onun... Onun bana böyle bir şey yapmasını kaldıramadım.” Sesim titreyince durup nefslendim. Birine bu şekilde kalbimi açmak kolay değildi. “Daha nişanlanmamıştım, bir sürece girmiştik sadece. Aileler yeni tanışmıştı. Ben ne kadar farklı yaşamlar sürdüğümü, ailelerimizi birlikte görene kadar tam olarak kavrayamamıştım aslında. Bunu fark etmek benim açımdan bir şeyleri değiştirdi, öncesinde önemi olmadığını düşündüğüm tüm sıkıntılar daha belirgin bir hâl aldı. Kendimi hep huzursuz hissediyor, bundan kimseye bahsetmiyordum. Ben herkese yardım etmeye hep hazırım ama mesele kendim olunca bunu paylaşmak istemem. Kendim halletmeye çalışırım. Hep önce kendi hatalarımı sorgulamaya meyilliyimdir. Bunları şimdi biliyorum ama o zamanlar kendimi bu şekilde eleştiremiyordum. Öyle huzursuz olunca, kalbimde ne hissettiğimi anlamaya çalıştıkça Taner’den uzaklaştım. Bu sırada onun Ecem’le yakınlaştığım da hiç fark etmedim. Bir gün eve ikisi beraber gelip tüm aileye birbirlerini sevdiklerini söylediler. Aralarında hiçbir şey olmamış ama olsun istiyorlarmış. Sorun benmişim yani.”

Yine ellerimle oynuyordum. Konuşurken Çınar’a bakmak zor geliyordu. Karanlığın içinde üstüme bir ışık tutulmuş gibi hissederken yeni endişeler göğsümdeki çatlaklardan içeri akın ediyordu. Çınar’a o kadar çok güveniyordum ki beni kıracak ufacık bir şey söylese perişan olurdum. Hayatımın en mahrem konusunu ona anlatırken içimde bir telaş büyüyordu. Hayatta hep insanlar için en iyisini düşünmüş, sonra da bu yüzden hayal kırıklığına uğramış biri olduğumu hatırlamak yüreğimi endişeyle doldurdu.

“Anladın mı peki?” diye sorduğunda duymayı beklediğim son şey olduğu için başımı çevirdim. Kaşlarım çalınmış, neden bahsettiğini anlamaya çalışırken Çınar sessizce sordu. “Kalbinde ne hissettiğini yani? O zamanlar.”

Beklediğim şey, ailem hakkında bir soruydu. O günden sonra neler olduğu, benim bundan nasıl etkilendiğim ya da şu an Ecem’le nasıl bir ilişkimiz olduğunu soracağını düşünüyordum. Belki yorum yapacağını ya da hislerim hakkında yeni varsayımları olacağını sanmıştım. Fakat o tutmuş, bana kalbimi daha önce birini verdim mi diye soruyordu. Burnum sızlıyordu. Ağlamaya çok yakındım ve nedenini bilmiyordum bile.

“Anladım,” dedim sessizce. “Kalbim oraya ait olmadığını bildiği için o kadar huzursuzmuş.”

“Çok şükür,” dedi Çınar bir nefes vererek.

Gülmek için çok uygunsuz bir andı, bunu biliyordum. Fakat söylediği şey içimde öyle bir patladı ki ne kadar çabalasam da genzimden kaçan gülme sesini tutamadım. Gözlerimdeki yaşlar da daha fazla durmuyordu artık. Birden yanaklarıma iri damlalar düşüverdi.

Onları silerken, “Bence de çok şükür,” dedim burnumu çekerek. Fakat sildiğim yaşlar, yerini şiddetli bir şekilde doldurmaya devam ediyordu. “Ay, bana ne oluyor, bilmiyorum.” Ellerimle yüzümü kurulamaya çalışırken Çınar cebinden bir paket kuru mendil çıkarıp uzattı.

“Havadandır.”

Sinirlerim bozulmuş gibi bir kez daha güldüm. Deli miydi bu adam? Ona neler anlattığımın farkında değil miydi? Nasıl bu kadar rahat olabiliyor, ben karşısında dağılırken şaka yapabiliyordu? Gülmekle ağlamak arası bir sesle, “Öyle herhâlde,” dedim.

Kendi minik gürültümüz aşağıdan gelen tıkırtılarla hemen kesildi. Tahta gıcırtilarını ve bir kapının açılma sesini duyduk. “Doktor Bey?” dedi Hacer teyze. “Muammer’i tu-

tamıyorum artık bak, ne konuştuğunuzun merakından öldü. Ya az yüksek sesle konuşun ya da yataın artık gözünüzlü seveyim.” Uykulu sesiyle ve baskın köy ağzıyla konuşurken kulağa öyle huysuz geliyordu ki Çınar’la yakalanmış yaramaz çocuklar gibi birbirimize sırttık.

“İniyorum şimdi,” dedi Çınar aşağı seslenirken. Kanceden kalkıp geriye doğru yürürken yüzü karanlığa çekiliyordu.

“Ela, ben... Bana söylediğin için teşekkür ederim.” Karanlıkta kalsa da sesindeki, duruşundaki heyecanı hissediyordum. Gözyaşlarım durmuyordu ama bunun kederle hiçbir ilgisi yoktu. “Benim de sana söylemek istediklerim var. Belki yarın benimle sıcak bir şeyler içmek istersin.” Sesinin güçlü tınısında bir tebessüm havası belirdi. “Havalar düzelsin diye yani.”

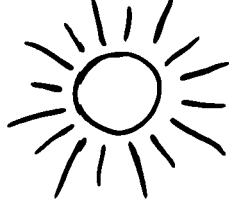
Hayatımın parçalı bulutlu havasını düzeltebilecek daha iyi bir seçeneğim olacağını hiç sanmıyordum. Ben de ayağa kalktım. Battaniyeyi koltuğa bırakınca soğuktan tüylerim ürperdi ama hiç umurumda değildi. “Olur, çok isterim.” Çınar’ın yüzündeki geniş gülümsemeyi görünce onca duyguyla boğuşan ben değilmişim, gözümün yaşı hâlâ yanagımda durmuyormuş gibi muziplikle doldum. Belki de Çınar’ın ciddi bir konuşmanın ortasında bana takılması da kalbimdeki hissin aynısını yaşıyor oluşundandı. “Havalar düzelsin diye yani.”

Hacer teyze bir kez daha, bu sefer kulaklarımızı çekmekle tehdit ederek seslenince gülüşerek aşağı indik. Birinci kattaki odama girerken fısıltıyla iyi geceler diledim. Sonra da onu aşağı, ev sahibimizin çatık kaşları arasında odasına gitmesi için uğurladım.

Odamın penceresinin önüne bembeyaz kaplanmış ağaç dalları uzanıyordu. Kar yağışı da artmıştı ama dert etmiyordum.

Havaların düzeleceğinden kuşkuım yoktu.

23. BÖLÜM

Ancak birkaç saat uyuyabildiğim uykumdan sabah ezanıyla uyandım. Köy küçük olunca ezan sesi de her yerden rahatça duyuluyordu. Kar gece boyu yağmamış olmalı ki dışarısı bembeyaz olsa da çıkıp yürümeye engel olacak kadar kar yoktu. Pencereden baktığımda Muammer amcayla Çınar'ın bahçeden çıktığını gördüm. Camiye gidiyor olmalıydılar. Hacer teyze odanın bir köşesine seccade, etek ve başörtüsünü güzelce katlayıp koymuştu. Köyde kimin evine gittiysem en güzel seccadeler misafirin olduğu odanın başköşesine konuyordu. Bu kez de kanaviçe işlemeli, muhtemelen evdekilerin asla kullanmaya izni olmadığı bir seccade verilmişti bana. Banyoyu kullanıp güzel seccadenin üzerinde kalbimdeki tüm endişelere şifa vermesi, umutlarımı boşa çıkarmaması için Allah'a dua ettim. Daha küçükken annem bana dua ederken her şeyi söyleyebileceğimi, ne diliyorsam isteyebileceğimi öğretmişti. Belki bu yüzden ne zaman içtenlikle bir duaya başlasam iş bir yerde Allah'la konuşmaya dönüyordu. Şimdi de dün gece beni uyutmayan o tatlı heyecandan bahsediyor, bu sevdanın bana iyi gelmesi için Rabbimden yardım istiyordum.

Gün ışımaya başlayınca kalkıp yatağımı toparladım. Kış olduğu için bu saatlerden sonra tekrar yatmak anlam-

sız oluyordu. Kendimi dinlenmiş hissediyordum ki öyle olmasa bile banyoda sıcak suyu açmayı beceremediğim için o don etkisini yaşadıktan sonra tekrar uyumama imkân yoktu. Aşağıdaki tıkırtıları izleyip mutfağa indiğimde Hacer teyzeyi yanında Ayşegül'le mutfağın halısına oturmuş, koca bir kazan hamur yoğururken buldum.

“Hayırlı sabahlar gülüm benim. Rahat edebildin mi?”

“Ettim, sağ ol...” dedim şaşkınca. Ayşegül bir yazmayla başını örtmüş, hamur kovasının yanında un poşetiyle duruyordu. “Sen ne zaman geldin?”

“Günaydın öğretmenim. Dedem camiye giderken ben de buraya geldim,” deyip tatlı tatlı güldü.

“Dedim sana, kal burada diye. Bırakmıyor ki dedesini, sanki yiyecek öcüler. Unu dök bakayım.” Hacer teyzenin dirseklerine kadar girdiği o hamurdan kendini nasıl kurtaracağını hiç bilmiyordum.

Yanlarına gidip halının üzerindeki sofraya bezine yerleştim. “Ben ne yapayım?”

“Sen beni öpebilirsin,” dedi Ayşegül yanağını uzatıp. Ufak tefek yapısına zıt olan tombul yanaklarını öptüm.

Dışarıdan kapı sesi geldi. Emir ve Murat ellerinde yumurtalarla içeri girmişlerdi. Oturduğum yerden onlara sarılıp bir kargaşa içinde anlattıklarını dinledim. Murat dün annesi onu salmadığı için evden kaçtığını söylüyordu.

“Size evden kaçmayı yasakladığımı sanıyordum.”

“Ya nereye kaçacağım hocam, buraya geldim işte. Hacer nine, gözleme mi yapıyorsun?” Yumurtaları masaya bırakıp gözleme için bir dans sergilemeye başlayınca Emir de ona katıldı. Bunun ne dansı olduğu hakkında bir fikrim yoktu. Ritmik bir şekilde gözleme derken biraz popa biraz arabeske benzeyen nağmeler yapıyorlardı. Sonra çocuklarıyla beraber Feride de geldi. Dün akşam halsiz hissettiği için gelememişti ama şimdi iyi olduğunu söylüyordu.

Gözlemenin içine konacak peynirli ve kıymalı harcı yanında getirmişti. Sonra birkaç komşu daha kahvaltılık bir sürü şey getirdiler. Erkekler yine sohbet ederken kadınlar mutfakta şen şakrak kahvaltı hazırlıyordu. Koca adamlara bir şey söyleyemezdim, herkes hâlimden memnunken benim karışacağım bir şey yoktu ama kendi öğrencilerimi güzelce çalıştırdım. Oğlanlar tabakları dizip bardakları hazırladılar. Kızlar zaten gözleme açıyorlardı. Ayşenur önüne konan ufak yer sofrasının üstünde öyle ustalıklarla yufka açıyordu ki hayranlıkla onu izliyordum. İçlerinde bir tek Gazel'in yufkası yusuvarlak olmuyordu. Dilan ona sabırla açmayı öğretirken ben de bir şeyler kapabilmek için dikkatle izliyordum.

Hacer teyzenin ahiretliği olarak tanıdığım Nadide teyze biraz geç geldi. Aramıza oturup, "İyi uyudun mu Öğretmen Hanım?" diye sorduğunda benden önce ev sahibi davrandı.

"O uyumuştur da Muammer efendiye sor sen, geceyi nasıl geçirmiş diye."

"Niye kız?" dedi kadınlardan birisi.

"Çatladı merakından çatladı. Bu Öğretmen Hanım'la Doktor Bey gece ne konuştular acaba diye merakından sabahı sabah etti."

Yanımdaki Feride'den bir dirsek yedim. "Nerede konuştunuz?"

"Ay, ne konuştunuz?" dedi Murat'ın annesi Gülten abla.

Başka bir komşu kıs kıs gülerek ve kelimeleri uzatarak, "Nasıl konuştunuz?" deyince tüm kadınlar heyecanla bana doğru eğildiler. Bu sırada etrafımızdaki çocuklar da merakla yüzüme bakıyordu. Kızlar bu imaları anlıyordu tabii ama erkeklerin bir fikri yoktu. Merakla bu kadar heyecanın sebebini öğrenmeyi bekliyorlardı.

Üstüme dikilen gözlerden kaçamayacağımı anlayınca hepsine tek tek bakıp umursamaz görüldüğümü umarak omuz silktim. "Öyle havadan sudan işte."

Kadınların arasında tiz bir kahkaha patladı. “Ah o havalar,” dedi birisi.

“Ah o gençlik havaları!”

“Siz o havaları beyimle bana sorun,” diyen Zenur teyzenin on iki çocuğu olduğunu öğrendim. Herkes o kadar çok kıkırdıyordu ki sessizce durup bu şakaları görmezden gelmekten başka bir çare göremiyordum.

“Ne havası anne?” diye sordu Ahmet.

“Kar havası mı?” diye fikir yürüttü Emir.

“Kar havasını niye Zenur teyzelere soruyoruz ki? Kızakları bile yok onların. Kar havasını biz daha iyi biliriz hocam.”

Murat arkadaşlarını da yanına alıp bilmiş bilmiş kafa sallayınca kadınlardan bir kahkaha tufanı daha yükseldi.

İç çekerek başımı kaldırdığımda salonun uzak ucundaki Çınar’la göz göze geldim. Karşılıklı dururken bir anlığına birbirimize dönmüş olmakta şaşılacak şey yoktu belki. Fakat nedense bana mucizevi bir an gibi görünmüştü. Sanki nerede olursam olayım, bunaldığım an Çınar hep gözlerini bana çevirecek, beni rahatlatmış hissi sıcak bir esinti gibi tüm uzuvlarıma yayıldı.

İnsanın böyle şeyler hissedebileceğini hiç bilmiyordum. Aylardır tanıdığım bir adamın birkaç günde benim için bütünüyle değişmesini, bu kadar önemli hâle gelmesini, kalbime sancılar yaymasının mümkün olduğunu düşünemedim ama olan buydu. Çınar bana bakıyordu ve ben canımı sıkan her şeyden kurtulup tatlı bir neşenin içine gömülüyordum. Bütün bu hisler onunla geçirdiğim tüm vakitlerde kalbimin gizli bir yerinde toplanıp sinsice birikmiş, o hisleri kucaklamaya hazır olduğum anda ise tüm kuvvetiyle saklandıkları yerden çıkmışlardı. Onları dizginlemekte zorlanıyordum.

Fakat bunu herkesin bilmesini istemezdim. Gözlerimi

önümdeki tepsiye indirip pişmiş gözlemelere tereyağı sürme işini devraldım. Yarım saat sonra en az dünkü akşam yemeği kadar görkemli bir sofraya kurulmuştu. Yine erkekler bir yanda, kadınlar diğer yandaydı. Biz yine yan yana oturtulmuştuk ama bu kez aramızda Dilan vardı. Ayşegül ve Gazel de diğer yanımda oturuyorlardı. Ahmet, Çınar'a inekler hakkında somlar sorup doktorların ineklerin de tedavi edebilmesi gerektiğini savunurken masada tabaklar elden ele geziyor, herkes yiyeceği kadarını önüne alıyordu. Her şey çok lezzetliydi ama benim favorim kuzineli sobada pişen kabuklu patates oldu. Yanında köy peyniriyle öyle lezzetli oluyordu ki yerken kendimden geçiyordum.

Bir ara sofranın verdiği keyif bana annemi hatırlattı. Onunla bir sofrada keyifle oturmayalı ne kadar uzun zaman olduğumu fark etmek üzücüydü ama bu duyguya kapılıp dertlenmek yerine birkaç fotoğraf çekip anneme yollayarak bu anı onunla paylaşabileceğimi düşündüm. Tabakları çektiğimi gören Gazel onları da çekmemi istedi. Kızları kolumun altına alıp fotoğrafı kendim çekmeye hazırlanıyordum ama karşımda oturan Feride telefonu elimden alıp gülümsememizi söyledi. Karşı taraftaki oğlanlar da birden bu tarafa koşturup arkamıza geçtiklerinde sessizce çektiğim fotoğraflar bir anda herkesin ilgisini cezbettiler. Feride çekerken kaş göz işaretleri yapıyordu ama bunu arkadaki oğlanların muziplik ettiğine yorup pozumu hiç bozmadım. Büyük çocuklardan birisi annesinin isteğiyle tüm masayı çekmek için telefonu Feride'den alınca iş bir seremoniye dönüştü. Lalezen Köyü'nün bir WhatsApp grubu olduğunu da böylece öğrendim. Muhtar Muammer beni gruba alacaktı, fotoğrafları orada paylaşırdım artık.

Ha bir de Facebook'tan onu takip etmeyi unutmayacaktım. Ne? Facebook'um yok muydu? E açsındı çocuklar bana hemen. Bu devirde Facebook'suz yaşanılır mıydı

canım. Muammer amcadan sık sık duyduğum bu söylenceleri kafa sallayarak dinliyordum. Sonunda başka biriyle konuşmaya başlayınca fotoğraflara baktım. Feride'nin çektiklerinde Dilan, Gazel ve Ayşegül bana yaslanarak kocaman gülücüklerle kameraya bakıyordu. Emir de Çınar'ın diğer yanından kucagina doğru uzanıp açtığı kollarıyla poz vermiş, dolayısıyla Çınar'ı da kadraja almıştı. Ahmet ve Murat ise arkamızda birbirlerinin omuzlarına ellerini koyarak gülümsemişlerdi. Öyle güzel bir fotoğraftı ki çerçeveletip evimin ev güzel yerine koymak istiyordum. Telefonu Çınar'a doğru çevirdiğimde tüm çocuklarla birlikte fotoğrafa baktık. Çocuklar kimin daha güzel çıktığını konuşurken Çınar yalnızca gülümseyip kısık sesle, "Bana da gönderir misin?" dedi.

Eğer bunun abartılı bir davranış olacağından endişe etmeseydim evime koyacağım çerçevenin aynısından ona da verirdim fakat bu coşkun hisler, üzerinde düşündüğümde biraz utanç verici görünüyordu. Zaten herkesin gözü üstümüzde, imalı gülüşleri yüzlerindeyken cevap vermek dahi çok zordu ama bir şekilde kafa sallamayı becerdim.

Kahvaltıyı yaptıktan sonra çocukların yalvarmasına dayanamayarak biraz karla oynamaya çıktık. Köyün arka tarafında uzun bir yokuş vardı. Köylüler bizi oraya götürdüler. El yapımı kızaklar, tepsiler, poşetler, kayılacak her türlü gereçle herkes buradaydı. Çocukluğumdan beri ilk kez karlı bir yokuştan kayıyordum. Öyle eğlenceliydi ki kısa sürede ben de bir çocuğa dönüştüm. Herkes eğleniyordu. Herkes kahkahalar atıyordu. Bir ara Çınar'ın bile kahkahalarla güldüğünü duydum. Tok, erkeksi bir sesteki bu ve bana kalırsa öyle etkileyiciydi ki karların arasına gömülüp kalmak istiyordum. Fakat çocuklar beni rahat bırakmıyordu. Artık kollarım havaya kalkmayana dek onlarla oynadım. Zaman geçtikçe kıyafetlerim karı iyice çekip

ıslanınca artık yalvarmalara aldırmadan eve döndüm. Bu sırada köyden birkaç adam ana yolu kontrol etmişti. Sıkıntıyı çözüp gerekeni yapmışlardı. İstedığımız zaman bizi götürebileceklerini söylüyorlardı.

Gitmeden önce üzerime giyecek temiz şeyler bulmalıydım. Feride'den istemeyi düşünüyordum ama Hacer teyze benim karla bezenmiş ıslak hâlimi görünce çocuk azarlar gibi söylenerek evine götürdü. Kızının kıyafetlerinden uygun bir şeyler giyip aşağı indiğimde sobaya yaklaştım.

“Al bakalım, iç şu kuşburnunu. Doktor Bey’e de doldurayım, iner o da şimdi.”

Elime tutuşturulan bitki çayını minnetle kabul ettim. Sobanın yanındaki koltuğa oturduğum sırada Çınar içeri girdi. Onun üstünde de ödünç kıyafetler vardı. Çayını alıp çaprazımdaki koltuğa geçtiğinde oturma odasında yalnız kaldık.

Hacer teyzeyi görüyorduk ama mutfak diğer uçta olduğundan kendi işiyle ilgilenirken bizi duyamazdı.

“Burnum düştü galiba,” dedim sıcak bardağı yüzüme doğru kaldırırken. Eve gelene dek ne kadar üşüdüğümün farkında değildim ama şimdi tenime iğneler batıyor gibi hissediyordum. Yüzüm o kadar kurumuştı ki kâğıt gibi yırtılacaktı sanki.

Çınar güldü. “Karda yuvarlanırken üşümeyi dert etmiyor gibiydin.”

“Çocukluğumdan beri bu kadar eğlenmemiş olabiliyim.” Yüzümde güller açtı. Dertlerim o kadar uzaktaydı ki onlara buzlu bir camın ardından bakıyordum. Kendimi gerçekten mutlu hissediyordum. Bir soluklanıp kendimi dinleyecek vaktim olsa bu coşkun hislerden korkacağımı biliyordum ama şimdi buradayken anın keyfini sürmekten daha iyi bir şey yoktu. “Sen de eğlendin. Bütün çocukları sırtlayıp kızağa binmek biraz şovdu ama. Haberin olsun.”

“Şova ihtiyacım yok ama güçlü kuvvetli bir adam oluşumu şov olarak yorumlayabilirsin tabii.”

Dudaklarımı büküp sözlerini utanç verici bulmuş gibi ince bir ses çıkardım ama kulağa gelişi daha çok eğleniyor-muş gibiydi. “Seninle böyle konuşabilmeyi özlemişim,” dedi Çınar bir yandan gülümserken.

Soğuk yanaklarım bir yangınla ısınırken utangaç bir gülümsemeyele ona baktım. “Ben de...”

Aramızda dünyalara değişmeyeceğim sessiz, içten bir bakışma yaşandı. Hacer teyze mutfakta bir gümbürtü ko-parmasa kalbimdeki tüm hisler dilimden dökülünecekti sanki. Aynısının Çınar için de geçerli olduğunu yüreğimin en derinlerinde hissediyordum.

Fakat an bozuldu. Hacer teyzenin iyi olup olmadığını kontrol edip çaylarımızdan birer yudum aldık.

“Çaydan sonra gidelim mi? Bekir abi Sırça’ya incekmiş,”

“Olur. Fırsatımız varken gidelim. Kar yine başlarsa hep-ten mahsur kalırız burada.”

“Şimdiye dek hoş bir mahsur kalıştı bence.”

Öyleydi sahiden. Bu kadar kalabalık olmasaydı, ikimiz biraz olsun rahatça konuşabilecek alan bulabilseydik belki dönmeye bu kadar hevesli de olmazdık. Fakat nispeten baş başa olduğumuz bu kısa an da Ayşegül’ün içeri gelişiyle son buldu. Yanakları kıpkırmızı, tokası düştü düşecek bir hâlde duran yarı toplu saçlarıyla salona şöyle bir bakınıp beni görünce genişçe gülümsedi.

Yanıma gelmesi için kollarımı iki yana açtım. Ayşegül hemen kucağıma yerleşti. Sırtını göğsüme yaslayıp oturduğunda pembe hırkasını ters giydiğini fark ettim. “Oyununuz bitti mi?”

“Evet. Herkesi annesi çağırdı. Ben de buraya geldim.”

Küçük ellerini avucumun içine alıp yanağımlı saçlarına yaslardım. “Üstünü neredede değiştirdin?”

“Evde,” dedi kelimeyi uzatarak. “Dedem kızmasın diye çabucak giyinip kaçtım sonra.”

Kızarmış gibi yapmaya çalıştım ama oda sıcacık, Ayşegül de bu kadar tatlıyken rol yapacak mecalim yoktu.

“Bu köyün çocukları niye hep evden kaçıyor böyle?”

Ayşegül ellerini iki yana açıp dudaklarını bükerek omuz silkti. Onu biraz daha sıkı sarıp çay isteyip istemediğini sordum. İstedini söylemeye kalmadan Hacer teyze koca bir bardak limonlu, ballı çaydan getirdi. “İlişladım ama dikkatli iç, emi kuzum?”

Ayşegül kafa sallayarak çayımı aldı. Kucağıma öyle tatlı yerleşmişti ki ona sarılırken giderek daha çok mayışlıyordum.

“Ayşegül, hayatta en çok sevdiğin şey ne?”

“Babam,” dedi hemen. “Sonra dedem. Sonra sen. Sonra Gazel.”

Kalbim sevgiyle büyürken gülerken lafını kestim. “Onu demiyorum kız. Kimi seviyorsun değil, neyi seviyorsun?”

Bu kez biraz düşündü. “Gazel’in evinde kalmayı seviyorum. Feride teyze uyumadan önce bize masal anlatıyor. Dedem de anlatıyor ama onun masalları Feride teyzeminki kadar güzel değil. Biraz da garipler. İçinde de prensesler olmuyor hiç.”

Saçlarının üstüne bir öpücük kondururken Çınar’a baktım. Hoş bir gülümsemeyle elindeki çay bardağına bakıyor, dalıp gitmiş gibi görünüyordu. “Başka ne seviyorsun?”

“Gözlemeyi çok seviyorum. Hacer nine hep yapıyor bana. Ama hayatta en çok sevdiğim bir şey var.”

“Neymiş?” Biraz doğrulup kucağımda dönerek bacaklarını koltuğun diğer yanına sıkıştırdı. “Saçlarımı örmeni *çooooo* seviyorum öğretmenim.”

Güzel yeşil gözleriyle, eksik dişli gülümsemesiyle hayatımda tattığım en içten sevgiyi bu sözlerle bana sunuyor-

du. Burnum sızlasa da onu mahcup etmemek için gözyaşlarına direndim.

“Şimdi de saçını öreyim, ister misin?”

İsterdi tabii. Hemen kucığımdan inip yere oturmaya yeltenince Çınar da arkasındaki yastığı yere koydu. Ayşegül’ün ipek gibi saçlarını düzeltmek için parmaklarımla taramak bile yetiyordu. “Sen ne seversin öğretmenim?”

“Hımm... Kitap okumayı çok severim. İstanbul’da sık sık yanıma kahve ve sandalye alıp sahile inerdim. Kitap okurken arada başımı kaldırıp denize bakmak, dalgaların sesini dinlemek en sevdiğim şeydi.”

“Sahil, deniz mi yani?”

“Deniz kenarı. Denizin başladığı yerdeki kara parçasına sahil denir.”

“Ben hiç sahil görmedim. Sen gördün mü Çınar abi?”

“Gördüm. Benim evim de denize yakındı.”

İlk örgüyü bitirip Ayşegül’ün tokasıyla bağlarken o iç çekerek omuzlarını düşürdü. Çocuklar böyle hareketleri öyle abartılı yapıyordu ki üzıldüklerini anlamamızı istedikleri belli oluyordu.

“Keşke ben de denizi görebilsem.”

Onu denize götürebileceğimi söylemek üzereydim ama Çınar bana başka neleri sevdiğimi sorup vaatler dizmeme engel oldu. Yapamayacağım sözler vermemi mi istemiyor yoksa başka bir şey mi düşünüyor bilmiyordum ama konuyu değiştirmesine izin verdim.

“Tatlı olan her şeye bayılırım. Çınar abin tatlıyı pek sevmiyormuş Ayşegül. Buna inanabiliyor musun?”

“İnanmadım. Öğretmenim, sen geçen bize bir kurabiye yapmıştın ya çikolatalı ve fındıklı. Ondan yine yaparsan Çınar abi hepsini bitirebilir bence. Çünkü dünyanın en güzel kurabiyesiydi o.”

Diğer örgüye de kendi tokamı takıp Ayşegül’ü kolla-

rımla sararak kucağıma çektim tekrar. “Bu kadar tatlı dılı olursan yiyeceğim şimdi seni.”

Tatlı kızım yüzünü çevirip yanağıma bir öpücük kon-
durdu. Benimle evime gelmek ister mi diye sordum ama
soğukta dedesi çok kolay hastalanıyormuş, onu yalnız bıra-
kamazmış. Eğer üzölmeyeceksem güneşli günlerde gelmek
istermiş evime.

Başka bir gün geleceğine söz verdiği için üzölmediğıme
onu ikna edebildim.

Yirmi dakika kadar sonra Bekir abi bizi ilçeye götürdü.
Çınar önde oturuyor, rahatça sohbet ediyordu ama onları
hiç dinlemiyordum. Dün beraber bir şeyler yapmak konu-
sunda anlaşmıştık ama ilçede bunu nasıl yapacaktık ki?
Merkeze gitsek... Bu bozuk havada yolda olmak da kötü
bir fikirdi. Demekte mi otursaydık acaba? Çınar ne düşünö-
yordu bilmiyordum gerçi. Daha uygun bir günü beklemek
isteyebilirdi. Zaten onunla baş başa ne konuşacağımdan
emin değildim. Daha az önce bir sobanın yanında onunla
oturmanın ne kadar güvenli hissettirdiğini düşünüyordum
ama şimdi içimi bir gerginlik kaplamıştı.

“Hadi buyurun bakalım.”

Bekir abinin sesini duyunca Sırça’da olduğumuzu fark
ettim. Caddede uygun bir yerde duruyordu. Ne olduğunu
anlamasam da sormadan aşağı indim. Araba yoluna devam
ederken Çınar’a meraklı bir yüzle bakmış olmalıyım ki gü-
lümsemi.

“İşi varmış. Sokaklara girme hiç dedim.”

“Ah... Tamam.”

Liseli toy gençler gibi şapşal bir şekilde ne yapacağını
bilemez hâlde bir an durduk. Sonra Çınar, “Aslında seni
şehre götürmek istiyorum ama havaya pek güven olmuyor,
bu şekilde gitmek ister misin bilmiyorum,” dedi.

Aynı şeyi düşündüğümüzü duymak beni öyle rahatlatı

ki midemdeki endişe düğümlerinden birkaçı gevşeyip kayboldu.

“Dernekte oturabiliriz biraz. Sana Türk kahvesi yaparım. Gerçi pek sevmiyorsun sanırım.”

“Sen yaparsan severim,” deyişinde binlerce itiraf saklıydı sanki.

“Çay da yapabilirim. Karadenizli olduğumu unuttum bir an.”

“Beni üzüyorsun,” deyişi bir takılmadan ibaretti ama benimle ilgili her şeyi hatırladığı için bu şakanın gerçeklik payı var mı diye merak ettim. “Tatlı alalım mı sana?”

“Olur. O zaman sen tatlı al, ben de önden gidip çayı koyayım. Hakan abiyi görünce atlatamıyorum çünkü ben.”

“Tamam,” dedi Çınar gülerek.

Cumartesi günleri Hakan abinin nereden çıkacağı belli olmuyordu. Evi pastaneye çok yakın olduğundan beni görünce en iyi ihtimalle camdan aşağı sarkarak sohbete başlar, en kötüsü de Çınar ile aramızda ne olduğunu sorardı. Bu soru Çınar’a mı yoksa bana mı daha çok yöneltilmiştir bilemezdim tabii ama aramızda sahiden bir şey yokken cevaplamak zor olmuyordu. Ben iyi bir yalancı olmadığım-
dan şimdi bu soru karşısında ne diyeceğimi bilemez, utanıp sıkılırdım. Bu da insanların yarın evleneceğimizi düşünmesine yeter de artardı bile.

Çınar’dan anahtarları alıp ilk sağdan dönerek derneğe doğru yürüdüm. Ortada birkaç anahtar olduğunu biliyordum ama bugün dernekte bir plan olmadığından dükkânın açık olacağını hiç düşünmemiştim. Bu yüzden kilidi açmak için anahtarı itince kapının açık olduğunu gördüğüme şaşırdım.

Herkes buradaydı.

Orhan abi kızlarını alıp gelmişti. Kübra elinde bir kısır tabağıyla plastik sandalyenin üstüne tüneyerek oturmuş,

Yasemin'le konuşuyordu. Gökhan ve Fuat bir tarafta, ara sıra uğrayan birkaç arkadaş da dükkânın arka tarafında oturuyordu. İçeri girdiğimde onlara öyle şaşkınlıkla baktım ki selam vermek için dönenler ne olduğunu sordular.

“Burada ne yapıyorsunuz?” dedim yanıma gelen Fuat’a.

“E toplantıyı bugüne aldılar ya.”

“Kim?”

“Ben,” dedi Kübra “*Ne var?*” dercesine bakarken. İki haftada bir pazar akşamları toplanıp ilgilendiğimiz aileler ve köyler için ihtiyaçları belirliyorduk. Bugüne dair hiçbir fikrim yoktu. “Mesajı görmediysen niye buradasın ki?”

Kübra’nın sorusunu duymazdan gelip telefonumu kontrol ettim. Birkaç saat önce yarın ilçede olmayacağını yazıp bugün erken saatte toplanmayı teklif etmişti. Görünüşe göre bizden başka herkes o mesajı görmüştü ki çoktan buradaydılar.

“Aman, herkesin gelmesine şaşırdım,” dedim tuhaf bir gülüşle. “N’aber Kübra?”

“İyi. Züleyha abla nefis bir kısır yapmış. Çocuklar da simitle çörek aldılar. Tabağını doldur hemen.”

Kafa sallayıp kapıyı gözetledim. İçeriden dışarı görünüyordu ama film kaplı camlar yüzünden dışarıdan içerisi görünmezdi. İçerideki cümbüş onu da gafil avlamasın diye mesaj atmayı düşündüm fakat ben daha cebime yeltenemedim Çınar göründü. Rahatça açtığı kapıda bir an için donup kaldı ama benden daha iyi bir şekilde hayretini örtbas etti.

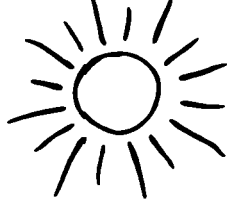
Göz göze gelince bir şey sormasın diye başımı salladım. Zeki bir adamdı işte. Ağzını açmadı. Ben de böyle biri olmak isterdim ama Kübra’nın kısıp gözlerini üzerimde hissederken pot kırmayayım diye kıpırdamaya bile korkuyordum.

“Ooo abiciğim, neler aldın bize,” diyerek poşetlerine uzandı Gökhan. “Bu ne ama abi ya? Bu minicik pasta kime yetecek?”

“Yetmez mi? Ne bileyim. Git yetecek kadarını al o zaman.” Çınar çocuğa kartını verip konuşmasına fırsat kalmadan onu gönderdi. Sonra telefonuna baktı. Hâlâ kapının önünde duruyordu ama Orhan abi ona seslenince telefonu cebine koyup sandalyelerin olduğu tarafa yöneldi. O sırada göz göze geldik. Yağmurdan kaçarken doluya tutulduğumuzu düşünürken farkında olmadan dudaklarımı bükmüşüm. Çınar dudağının kıyısında beliren gülümsemesini başka kimse görmesin diye başını eğdi. Saçlarını karıştırırken yanımdan geçip gitti.

Bu memlekette baş başa kalmayı başarabilecek gibi görünmüyorduk ama bu tatlı anların içinde de mutlu mesut yaşayabileceğimi düşünüyordum.

24. BÖLÜM

Cumartesi akşamı dernekteki sohbet uzadıkça uzadı. Akşama doğru Şenol diye bir adam derneğe geldi. Soğuk yüzünden romatizması artan ninesinin, Çınar'ın gelip kendisine bakması için ısrar ettiğini söyleyince bizim baş başa kalma hayalimiz de suya düşmüş oldu. Bir süre beklesem de Çınar dönmeyince eve yalnız gittim. Sabah uyandığımda telefonumda özür dileyen ve telafi vaadinde bulunan hoş bir adamın mesajı vardı.

Şehir hâlâ karlıydı ama henüz yolları kapatacak kadar yağış olmamıştı. Konuştuğum herkes ocak, şubat aylarında bunun misli yağış olacağını söylüyordu ama benim şu ana dek gördüklerim hayatımın en karlı günleriydi zaten. Güne erken başlayınca geçen gün marketten aldığım yufkalarla börek yapmaya karar verdim. Bu hafta Mürvet teyzeye hiç gidememiştim. Bana öyle iyi davranıyorlardı ki onları ihmal ettiğimde üzüldüklerini görüyor, bunun mahcubiyetini hissederek gönüllerini almaya çalışıyordum. Neyse ki gönlü bol insanlardı da bunu başarmak hiç zor olmuyordu.

Hızlı bir şekilde hazırlanması için patatesleri ufak ufak doğrayıp tavada kavurmaya başladım. O sırada böreğin sosunu ve ihtiyacım olan malzemeleri hazırlayıp ailemin evindeyken sık sık yaptığım bu böreği hızlı bir şekilde sa-

np fırına atabildim. Saat hâlâ çok erkendi ama annem de erkenci bir kadın olduğundan çoktan kalkmış olmalıydı. Daha ilk çalışta telefonu açtığında bazı şeylerin hiç değişmemesinin keyfiyle kendi kendime güldüm.

“Günaydın anneciğim.”

“Günaydın güzel kızım,” dedi annem. Yorgun sesini duyunca gülücüğüm hemen soldu. Dikkat kesilip sesinden duygularını anlamaya çalıştım.

“Ne oldu? Sesin iyi gelmiyor.”

“Bir şey yok yavrucuğum, iyi uyuyamadım gece.”

Bir şey yok diyordu ama hemen içime bir korku düştü. Ailemden uzak olmaya alıştığımı düşünüyordum ancak hâlâ en ufak şeyde göğsüm korkuyla çarpıyor, bana ihtiyaçları olduğunda orada olamazsam diye dertleniyordum.

“Niye ki?”

“Ne bileyim. Seni özledim herhâlde. Dün attığın karlı fotoğraflar ne güzeldi öyle. Çocuklar da çok tatlı, maşallah.”

Sesini anlamaya, duygusunu çözümlemeye çalıştım ama nihayetinde kızının evden gitme şeklinin onu üzmesinin normal olduğuna karar verdim. Ecem annemle çok kavga ederdi. Ben ortada yokken onları yatıştırarak kimse olmuyordu muhtemelen ve bu da annemin canını çok sıkıyor olabilirdi. İç çekerek mutfak tezgâhına yaslamp camdan dışarıya baktım.

“Değil mi? Cuma akşamı köylüler yemeğe davet etmişti. Birden kar bastırınca orada kaldık. Sabah da çocuklarla oynamaya çıktık. Bir görseydin anne, çocukluğumda bile böyle eğlenmemişimdir karla oynarken.”

“Ne güzel,” diyen annemin sesi duygu yüklüydü. “Orada iyi olduğun için çok mutluyum Ela. İlk zamanlar çok endişeleniyordum ama çocukları nasıl sevdiğini görüyorum. Önceki öğrencilerinden farklılar sanki, değil mi? Ar-

kadaşlarından, komşularından da güzel bahsediyorsun hep. Sesindeki o sıkıntıyı, mesafeyi duymuyorum artık. Çok seviyorum senin için...”

Annemin sesi boğuklaşıp kısılırken benim de burnum sızlıyordu. Onun benim için ne kadar endişelendiğini tahmin bile edemezdim. Bence yaşananların içinde en çok onlar suçluluk duymuş, onlar mahcup olmuştu. Ben gitmek isteyince kal diyememek onları çok üzmüştü, biliyordum. Bunların içinde ben de Sırça'ya geldiğimde uzak kalma ihtiyacıyla onları yeterince aramamıştım. Ancak zamanla, burada iyi bir hayatım oldukça ailemi aramak görev bilincinden uzaklaşıp bir ihtiyaca dönüşmüştü.

“Anne ya,” dedim ağlamakla gülmek arası bir tonla. “Niye duygusallaştırıyorsun şimdi bizi? Ne güzel keyfim yerinde, börek yapıyorum, Mürvet teyzelere götüreceğim. Bu sırada bir sesini duyayım dedim. Endişelendiriyorsun beni.”

“Tamam tamam, bir şey yok,” dedi annem burnunu çekerek. “Patatesli börek mi yapıyorsun?”

“Evet. Fırında şimdi.”

“Ben de yaptım geçen gün ama seninki gibi güzel olmadı.”

Buna hiç inanmıyordum. Annemin börekleri nefisti. Hayatta yufka almaz, hamuru kendisi açardı. Ben bir ara patatesli böreğe kafayı takınca çok fazla yaptığım için üstüme kalmıştı bu yemek, hepsi buydu.

“Tabii tabii, geçin bunları valide hanım.”

“Geçelim bakalım. Lalezen’de kiminle kaldın?”

“Muhtar’ın evinde. Üst katı bana tahsis ettiler. Karısı Hacer teyze çok tatlı bir kadın. Beni ağırlamak için ne yapacaklarını şaşırdılar, sağ olsunlar.”

“Onu demiyorum,” dedi annem. Sesi artık ağlamaklı değildi. “Kaldık dedin ya. Senden başka kim vardı?”

“Ah.” Gözlerim mutfağın içinde manasız bir gezintiye çıktı. Yanaklarıma hücum eden kanı utanç verici buluyordum. “Köyün doktoru.”

“Seni öbür köydeki çocuğa götüren doktor mu?”

“Hıhı.”

O sesi çıkardığım an yüzümü buruşturdum. Annem ise beni geren bir sessizliğe gömüldü. Ondan hiçbir şey saklayamazdım. Denesem de hemen anlardı zaten.

“Kaç yaşında bu doktor?”

“Bilmem...”

Ben yalan söyleyemez, hemen yakalanırdım ama neyse ki sahiden bilmiyordum. Kübra otuz-otuz bir yaşlarında olduğunu söylemişti ama o da emin değildi sonuçta.

“Hımm... Genç mi peki?”

“Ne alaka şimdi anne? Böreğim yanacak, kapatıyorum ben. Babama selam söyle, öpüyorum sizi.”

Telefonu aceleyle kapatıp tezgâhın üstüne attıktan sonra küçük bir kendinden utanma anı yaşadım. Kendi kendime olay çıkarmış gibi hissediyordum. Şimdi durduk yere annem malum Doktor Bey’i merak edecekti. Başka türlü olsaydı kalbimdekileri bilen ilk insan annem olurdu ama artık ona biriyle ilgilendiğimi söylemeye çekiniyordum. Bir kez yanlış karar verip de evimize öyle bir adam soktuktan sonra ailemle bu meseleleri konuşmak konusunda artık hiç rahat değildim.

Konuşacak gücü bulmam için önce Çınar’ın benimle ciddi bir konuşma yapması ve bunun sonucunda neler olacağını görmem gerekirdi. Tabii bunların yaşanması için bizim biraz yalnız kalmamız gerekiyordu ama bu nasıl olacaktı, onu bilemiyordum.

Güzelce kızaran böreğimi fırından çıkarıp küçük bir tereddütten sonra Çınar’a bir fotoğraf gönderdim. Patatesli börek istiyorsa Mürvet teyzeye gelmeliydi. Aslında bir

tabak alıp ona götürebilirdim ama onun binasından içeri adım atsam mahalledeki herkes sokağa dökülecek diye korkuyordum.

Bu şehirde biriyle görüşme düşüncesi beni çok bunaltıyordu çünkü attığım her adımda evlilik sorularına maruz kalacağım emindim. Evleneceğimi söyleyecek değildim, evlenmeyeceğimi söylesem bu kim bilir nasıl konuşmalara yol açardı. Kısmet desem... Hangi birine diyecektim ki? Çaresizdim yani. Çınar'la rahatça gezip tozmamın imkânı yoktu.

Tepsimi alıp aşağı indiğimde Lütfü amcayı oturma odasında uzanırken buldum. Elini başının altına alıp dizlerini kıvrarak yatmış, inleyip duruyordu.

“Ne oldu,” dedim telaşla yanına giderken.

“Gübür gübür yedi bütün akşam. Bak, şimdi hasta uyan-
dı. Sanırsın laf anlamaz bir velet.”

Mürvet teyze söylene söylene arkamdan gelip kocasına ilaç verdi. Lütfü amca da çocuk gibi nazlanıyor, ah vah edip duruyordu ama hâlimden abarttığı belliydi.

“Çınar gelsin. Ölüyorum ben...”

“Oncacık şeyle ölecek olaydın bu yaşta burada işin neydi?”

Mürvet teyze yaşlı vücudundan beklenmeyecek bir enerjiyle mutfığa doğru giderken Lütfü amcaya baktım. Alınan bir ifade takınmıştı.

“Bu kadın çok kötü davranıyor bana.”

“Sen ona nasıl davranıyorsun?” dediğimde bir melek olduğunu söyledi. Lütfü amca çok iyi bir adamdı ama nazı niyazıyla bazen karısını zorluyordu. “Niye o kadar yedin? Börek yapmıştım sana.”

“Bugün daha bir şey yemedim ki. Ver bir dilim bakayım. Sofrada cadı nene vermez bana börek.”

“O cadı nene olmasa ne yapardın acaba?”

“Şimdiye çoktan ölürdüm,” deyip yandan yandan gülünce beni de gülümsetti. Börek konusunda bir tartışma-

ya girmiştik ki Çınar geldi. Kaçamak bakışlarla bezeli bir selamlaşmanın ardından Lütfü amcanın tansiyonunu ölçtü, neler yediğini sorup Mürvet teyzeden onay aldı. Sonra da küçük bir dilim börek yemesine izin verdi.

Kahvaltıda bizden başkası yoktu. Genelde kalabalık sofralara oturan bu yaşlı çiftin yalnız kaldıklarında üzüldüklerini biliyordum. O yüzden kimsenin gelmediği günlerde yalnız kalırlarsa beni mutlaka aramalarını söylüyordum ama onlar zahmetsizce düşünölmek istiyorlardı. Çocukları olmadığı için yalnız kalmaktan, kimsenin kapılarını açmamasından korktuklarını düşünüyordum. Neyse ki bu sokaktaki herkes onları ana baba, nene dede bellemişti.

Kahvaltıdan sonra Lütfü amca tekrar uzanmaya gitti. Sızlanıp durduğu için Mürvet teyze de söylenerek peşine takıldı. Bir anda Çınar'la yalnız kalınca ne yapacağımı şaşırdığımdan kalkıp masayı toplamaya koyuldum.

Ben kirli tabakları tezgâh evyesine koyarken Çınar da kahvaltılıkları dolaba dizmeye başladı. Bizim toplumumuzda erkekler bu işlere pek girişmezdi ama Çınar ne iş varsa teklifsiz, talepsiz içine giriyor hatta yaşıtı ya da daha küçük olanları da peşinde süröklüyordu. Bunu düşünürken dudaklarım bir tebessümle kıvrıldı.

“Hiç kusurun var mı?” diye sordum alçak sesle. Çınar buzdolabını kapatırken dönüp alaycı bir bakış atınca omuz silkdim. “Ne bileyim, yokmuş gibi davranıyorsun.”

“Evet. Bu yüzden haftalar boyunca senden hiç hoşlanmadığımı düşünmüş olmalısın.” Sözleri beni güldürdü. Onun yanında gergin hissettiğim, benden hazzetmediğini düşündüğüm günleri çoktan unutmuştum. “Ben evin en büyük çocuğuyum. İki kız kardeşim var. Biri benden dört, biri de sekiz yaş küçük. Liseye geçtiğim yıl annem hastalanınca uzun, yorucu bir tedavi süreci başladı. Bazen günlerce hastanede kalması gerekiyordu. Kemoterapi aldığı için

eve çok yorgun gelirdi. Babam memur, o zamanlar yabancı bir şehirdeydik. Taşındıktan kısa bir süre sonra hastalıkla karşılaşınca kimsenin çevre edinecek vakti de olmadı. Kardeşlerime benden başka bakacak kimse yoktu. Anneme destek olmak için uğraşırken etrafın düzeniyle ilgilenmeyi huy edindim sanırım. O yüzden her şeyi kendime vazife ediniyorumdur belki. Mükemmeliyetçi bir yapım var. Küçük kardeşim bazen farkında olmadan bu huyla yakınlarıma zorbalık ettiğimi söylüyor. Sınırlarım, doğrularım çok net. Bu bazen iyi ama bazen de hayatta bu kadar keskin olmanın gereksiz olduğunu düşünüyorum. Bazı köşelerimi yumuşatabilmeyi isterdim fakat düşünüp ulaştığım bu sonuçları tepki verirken hatırlamak hiç kolay değil.”

Bardakları en az yirmi yıllık olduğunu düşündüğüm bulaşık makinesine dizerken hafifçe güldüm. “Bense bazen daha keskin olabilmek isterdim. Daha kolay kızgın kalabilmeyi, gerektiğinde tereddüt etmeden hayır diyebilmeyi... Sanırım kusur dediğimiz şeyler her zaman belirli kötü huy-lar olmak zorunda değil. Bazen iyi özelliklerin de insanı zorlayan yanları var.”

“Sanırım öyle.”

Bulaşık makinesini kapatıp ellerimi yıkadıktan sonra başka bir iş var mı diye bakındım ama yoktu. Çınar’a döndüğümde ellerini cebine koymuş, öylece dikildiğini gördüm. Bu kendinden emin adamın bana bakarken bu kadar çekimser olması kalbimi öyle büyük bir heyecana sürüklüyordu ki kendimi utandıracak şeyler yapmaya çok yaklaşıyordum. “Ee,” dedi Çınar, sakın sesiyle. “Seni merkeze götürüyem mi?”

Ellerimi arkamda birleştirir, omuzlarımı hafifçe kaldırırken ne yaptığımın pek farkında değildim. Neden yaptığımı da hiç bilmiyordum. Belki kalbimdeki heyecanın, yüzümdeki gülümsemenin verdiği bir fiziksel yansımaydı

bu. Her neydiyse insana kendisi toy bir genç gibi hissettiriyordu. “Olur,” dedim çiçekler açan bir sesle.

On dakika sonra Çınar’ın arabasındaydık. Mahalleden birkaç çocuk da buradaydı. Çınar onları sokakta görünce caddede bardak mısır ısmarlamayı teklif etmişti. Böylece sokaktan yanımızda bir sürü çocukla çıktık. Yolda onlara mısır alıp eve dönerken dikkatli olmaları için daha büyük olanları tembih ettikten sonra tekrar yola koyulduk. Çınar bana da bardak mısır almıştı. Sade yediğim için mis gibi mısır kokusu arabayı dolduruyordu.

“Kendine neden almadın?”

“Araba sürerken yiyemem onu.”

“İnince beraber yedik,” derken sesim kısık ve bana çok yabancı gelen bir nazla çıkmıştı. Çınar bir anlığına dönüp güzel gülümsemesiyle, “Beraber de yeriz,” deyince hem utandım hem de dizginleyemediğim duyguların verdiği tatlı hissin keyfini çıkardım.

Ama keyfimiz uzun sürmedi. Daha beş dakika olmuştu ki Çınar’ın telefonu çaldı. Koltuğun arasındaki bölmede duran telefonu alıp göz ucuyla ekrana baktıktan sonra tereddüt etti fakat ısrarla çalan zil sesi durmayınca iç çekerek cevap verdi.

Arayan Orhan abiydi. Çınar’ın cevaplarına bakılırsa nereye gittiğini soruyordu. “Yarın versem olmaz mı?” dedikten sonra bir süre karşıyı dinledi. “Tamam abi... Anladım. Kübra’yı da alırım, tamam.”

Telefonu bırakıp parmaklarıyla direksiyona vurmaya başladı. Ben de sessizce mısırimi karıştırıyordum. İkimiz de aynı anda konuşmaya girişince şaşkınca, mahcubiyetle gülüştük. “Bana para yollamış. Kübra’da da kömür varmış. Bugün ulaştırılması gereken bir aile var diyor.”

“Tamam...”

“Hemen hallederiz inşallah.”

“Sonra da Kübra’yla bir kahve içeriz,” deyip güldüm. Sesim bir parça sinir bozukluğuyla bezeliydi ama Çınar kendinden emin bir şekilde konuştu.

“Kübra’yı bir yerde arabadan atarız, sorun olmaz.”

“Ayıp olmaz mı?”

“Olur,” deyip başını salladı. “Atmayalım mı o zaman?”

Bu şehirde bu konuda nazımın geçeceği tek insan Kübra olduğuna göre... “Atalım.”

Çınar’la ciddi bir şekilde kafa sallayıp yolumuza baktık. İçten içe öyle eğleniyordum ki yüzümdeki tebessümü zapt etmek zor oluyordu. Fakat Çınar’ın oyunbaz ciddiyetine ayak uydurmaktan daha çok keyif alıyordum.

Şehre geldiğimizde attığı konuma gidip Kübra’yı aldık. Kömürler kamyonetle gelecekti ama eve götürülecek battaniye, erzak yardımlarını taşımak için bize ihtiyacı vardı. Çınar her şeyi bagaja ve arka tarafa yığarken Kübra yer tutmamak için öne doğru kayarak oturmuştu. Dışarıda çok beklediği için söylenip dururken havanın ne kadar soğuk olduğundan sızlanıyor, sabah sabah Orhan abi bunca işi ona yüklediği için sitem ediyordu. “Madem siz geliyordunuz niye koşturdu ki beni bu kadar? Nöbetten çıktım ya.”

“Tamam, söylenme artık. Ne için koşturduğunu hatırla biraz,” dedi Çınar. O böyle söyleyince Kübra mahcubiyetle sustu. Onun ne fedakâr, yaptığı işe ne çok kıymet veren bir kız olduğunu dernekte çalışırken görüyordum. Derneği ayakta tutan, işlerin düzenini sağlayanlar Çınar ve Kübra’ydı. Onlar olmasa ekibin kolayca dağılabileceğini düşünüyordum. İhtiyaç tespiti yapan, yardım toplayan, gerektiğinde kapı kapı gezen onlardı. Buna rağmen insan bazen kendi telaşına kapılabiliyordu. Yorgunluğuna yenik düşebilir, bazen yapılması gerekenin başkaları da varken kendi görevi olmasından sıkılabilirdi. Bunu Kübra’ya söyleyip kendini kötü hissetmemesi için destek olmaya çalış-

nm. Fakat elimizdeki adrese vardığımızda artık hepimiz kendimizi kötü hissediyorduk. Çınar eski, bakımsız bir evin bodrum katına açılan kapısını iki kez, sertçe tıkladı. İçeriden koşuşturma sesleri duyuldu, sonra kapının ardında iki küçük kız belirdi.

Çocuklar dört-beş yaşlarında görünüyordlardı. Üstlerindeki pijamalar öyle eski püsküydü ki dokunsan lime lime olacağa benziyordu. Buna rağmen eli yüzü temiz olan çocuklar gözlerini üzerimize dikmiş, merakla bize bakıyorlardı.

“Anneniz nerede?” dedi Kübra. Arkadan en fazla on yaşında olacak bir kız çocuğu daha gelip kim olduğumuzu sordu. “Benim adım Kübra. Size kömür getirdik. Anneni çağırır mısın?”

Çocuk dönüp annesine seslendi. Bir kadın başörtüsünü düzelterek, çıplak ayaklarla kapıya doğru koştururken biz loş koridora girmiş, kabarık alçısı dökülmüş, rutubetten küflenmiş duvarlara bakıyorduk. Tavan öyle alçaktı ki Çınar parmak uçlarına yükselse tavana değebilirdi.

Bizi içeri alan çocuk annesine kömür getirdiğimizi söyleyince kadıncağız birden ellerimize uzandı. Onun minneti bana kendimi öyle aciz hissettirdi ki utançla ellerimi çekip onu doğrultmaya çalıştım. “İçeri gelin ne olur,” diyordu kadın. “Çay yaptıydım, bir bardak vereyim.”

Çocukluğumdan hatırladığım desenlerin solmuş bir benzerinden olan eski bir koltuk, duvarın bir tarafında da yatak olarak da kullanıldığı belli olan bir süngerin olduğu odaya geçtik. Ahşap, kapıları olmayan dolabın içinde kıyafetler düzgünce katlanmış duruyordu.

“Adın neydi abla?”

“Sümbül, abim. Sizin adınız nedir? Nereden geldiniz?”

“Çınar ben. Bunlar da Kübra ve Ela Hoca. Bir derneğimiz var. Sizden bahsettiler, biz de bir tanışmaya geldik. İhtiyaçlarınızı soralım dedik.”

“Hoş geldiniz, hoş geldiniz. Allah razı olsun. Çay getireyim ben.” Kadın telaşla odadan çıkınca bizi izleyen küçüklerle kaldık.

“Siz ikiz misiniz?”

Kızlar cevap vermeyince ablaları konuştu. “Evet. Bu Lale, bu da Mine,” dedi kardeşlerinin başına dokunarak.

“Senin adın ne?”

“Kardelen.”

“Hepiniz çiçek kızlarsınız demek ki. Ne güzel.” Küçüklerden birisi Kübra’ya yaklaşıp utangaç bir tavırla, “Annemin ismi de çiçekli,” deyince hepimiz gülümsedik.

“Sizin isminizi de annen mi koymuş?”

“Babam koymuş,” dedi Kardelen. “Anneme benzeyelim diye koyduğunu söylüyor.” Kardelen’in konuşması annesinki gibi değildi. Düzgün bir Türkçeyle, keskin bakışlarla konuşuyordu. Kendinden sürmeli gözleri tıpkı beline uzanan saçları gibi kopkoyuydu.

“Okula gidiyor musun Kardelen?”

“Evet. Beşinci sınıfım.”

“Okul için eksik bir şeyin var mı?”

Çocuğun keskin bakışları birden tereddütle doldu. Kardeşlerine şöyle bir bakıp başını hayır anlamında salladı ama gururundan söyleyemediği belliydi. Kendimi bu evi oyuncaklarla, defter, kalemle doldurmaya çoktan hazır hissediyordum.

Çaylar geldi. Yuvarlak bir tepside küçük bir demlikle birkaç çay bardağı vardı. Biraz da katmer bir tabağa konmuştu. Servis ederken pek bir şey hazırlayamadığı için özür dilediğinde göğsümdeki ağırlık taşıyamayacağım kadar büyüdü.

Sümbül ablanın kocası birkaç yıl önce kaza geçirip çalışamaz duruma gelmişti. Bir arkadaşının yerine çektiği kredi de arkadaşı ödemeyince üstlerine kalmış, kendi borç-

larıyla birleşip onları bu hâle sokmuştu. Kocasını şimdi dışarıda bir şeyler satmaya çalışıyor, ne iş bulsa yapıyordu ama karadan sonra ancak koltuk değnekleriyle yürüyebildiği için düzgün bir iş bulamıyordu. Kocasını da kendi de yetim olduklarından kimseleri yoktu. Köyden geçen yıl çıkmışlardı. Zaten borçları yüzünden işe yarar her şeyi sattıklarını, köydeki evden getirecek pek bir eşyaları olmadığını anlatıyordu. Şehirde tutabildikleri tek yer burasıydı. Gurburlu insanlar oldukları için konu komşudan vaziyetlerini gizlemeye çok uğraşmıştı Sümbül ama son zamanlarda her şeyin daha kötü bir hâl aldığını, dayanmakta zorlandıklarını söylerken sesi titriyordu. Evdeki yaşam şartları öyle kötüydü ki bir ailenin, çocukların burada yaşıyor oluşuna inanamıyordum.

Gördüğüm, duyduğum şeylere daha önce ancak televizyondan, internetten hâkimken şimdi hayatın bu yönüyle yüzleşmek bana çok ağır geliyordu. Sahip olduğum her şeyden utanıyor, güzel kıyafetlerimle burada bulunmaktan mahcubiyet duyuyordum.

Kübra, Sümbül ablayla konuşurken dışarıdan bir kamyonet sesi geldi. Kömürlerin geldiğini söylediğimizde ev halkı öyle heyecanlandı ki yüzümdeki ifadeyi kontrol etmekte, gözyaşlarımla mücadele etmekte çok zorlanıyordum.

Onlarla dışarı çıkıp kömürlerin taşınmasına yardım ettik. Son poşetler için tekrar dışarı çıktığımızda Kübra'yı kenara çektim.

“Sen neler getirmiştin?”

“Tam bilmiyorum. Orhan abi alınması gereken kutular var dedi, ben de topladım söylediği yerlerden. Çocukların yaşına göre giysiler vardır herhâlde. Bir de erzak kolisi işte.”

“Tamam, gel çıkaralım.”

Çınar'a seslenip arabayı açmasını rica ettiğimde yanı-
mıza geldi. Ağır erzak kolisini kucaklayıp içeri geçerken
biz de diğerlerini aldık. Bir battaniye paketiyle üç küçük
koli vardı. Birini kaldırıp üzerinde oyuncak yazdığını gö-
rünce heyecanla Kübra'yı dürtükledim.

Kutuları alıp içeri geçtik. Onları odaya bıraktık, sesleri
takip ederek mutfağa girdik. Burası öyle kötü durumday-
dı ki adımlarım eşikte donakaldı. Yutkunmakta, doğal bir
davranış sergilemekte çok zorlanıyordum. Kübra ve Çınar
bu konuda çok daha iyiydiler. Hele Çınar, kadınla konu-
şurken sanki tavan her an üzerine yıkılabilecek bir yerde
değilmiş gibi rahat görünüyordu.

Çocuklar ellerinde kömür lekeleriyle yanımdan geçip
mutfağa girdiklerinde annelerinden azar yediler ama umur-
larında değildi. Yerdeki erzak kolisini açmak için yalvar-
maya başladıklarında Çınar tezgâhtaki meyve bıçağıyla
kutunun ağzını açtı. "Bakalım ne varmış."

İkizler heyecanla kutuya saldırırken ablaları sakın olsa
da merakını gizleyemeden kafasını uzatarak kutunun içini
görmeye çalışıyordu. Cebimdeki telefon çalınca meşgule
atmak için aceleyle çıkarıp otomatik bir şekilde ekrana
baktım ama kız kardeşimin adını görünce göğsüme koca-
man bir taş oturdu. Zorlukla yutkunup telefonumu sessize
alarak makarnaları, pirinçleri heyecanla annelerine göste-
ren çocukları izledim. Çocuklar diğer her şey gibi salçayı,
peyniri büyük bir coşkuyla karşılıyorlardı ama kolinin en
altından çıkan kahvaltılık çikolatayı gördüklerinde ikizle-
rin attığı çığlıklar evi inletti.

Gözyaşlarımı nasıl tutabildiğimi bilmiyordum fakat bu
evde ağlamaya hakkım olmadığını düşünüyordum. Ağla-
yarak onlara kötü hissettirmeye dayanamazdım. Kübra an-
lıyor gibi sırtımı sıvazlayıp kızları çağırdı.

"Gelin bakalım, burada sizin için bir kutu var."

Minikler ayaklarını patır patır vurarak içerideki odaya koşarken telefonum bir kez daha çaldı. Bu kez cebimden çıkarmadım. Oyuncak kutusundan ilk çıkanlar pembe saçlı, pembe elbiseli iki güzel bebektir. Kardelen, bebeklerden birini Mine'ye uzattı. Diğerini çıkarıp bebeğe sevgiyle baktığında onu kendine alacağını düşündüm ama yanında neredeyse nefesini tutmuş, bebeği bekleyen diğer kardeşini fark ettiğinde buruk bir gülümsemeyle bebeği ona verdi. Sonra kolunun başından çekilip ikizlerin merakla karıştırmasını izledi.

Bu manzara zihnime bir anı düşürdü. Çocukken, bir bayram günü babam Ecem'e bir bez bebek, bana da oyuncak bir piyano vermişti. Ben artık bebeklerle oynamadığım için böyle bir hediye seçtiğini söylemişti ki haklıydı. Piyanoya bayılmıştım. Lila renkli, üstünde simler olan ve pille çalışan bir oyuncaktı. Nasıl çalacağımı görmek için sabırsızlanırken Ecem'in bakışlarını görmüştüm. Mahzun yüzüyle elimdekine bakıyor, içli içli dudaklarını büküyordu.

Oyuncağı ne çok istediğimi hatırlıyordum. Yine de kardeşime kıyamamış, mutsuz olmasına dayanamayıp piyanoyu Ecem'e vermiştim. Nasılsa istediğim zaman oynayabilirdim ama kendime böyle söylememe rağmen ne zaman oyuncak elime alsam içim burkulur olmuştu. Ben onca imkânın içinde bir oyuncak kardeşime vermeye bu kadar içermişken Kardelen sadece iki bebek olduğunu görünce ne hissetmiştir merak ediyordum.

Telefonum bir kez daha çaldı ve bu sefer daha fazla dayanamadım. Gözyaşlarım iri tanelerle yanaklarıma düşerken evden çıkıp arabaya saklandım. Arabanın ön kısmı binaya bakmıyordu, buna güvenip kendimi serbest bıraktım.

Hıçkırıklarımı tutamıyor, gördüklerimi sindiremiyordum. Hayatta önem verdiğim her şey gözümün önünde tekrar listeleniyor, Sümbül ablanın içinde bulunduğu duruma

rağmen şükrü dilinden düşürmeden konuşması zihnimde dönüp duruyordu. Derneğe katılırken işe yaramak, fayda sağlamak, boş uğraşların peşinde nice vakitler öldürdüğüm hayatımda gerçekten kıymetli olan şeyi bulmak istemişim.

Aradığım şey çocukların kutudan çıkan çikolata için attığı çığlıklarda saklıymış gibi hissediyordum. Sümbül ablanın kömürleri gördüğünde yanağına düşen gözyaşlarında, eşinin akşam sıcak bir eve geldiğinde duyacağı rahatlamadaydı.

Birkaç dakika sonra Çınar'la Kübra geldiler. Onlar arabaya bindiğinde ağlamam durulmuş, titrek iç çekişlere dönüşmüştü. Kimse nedenini sormadı ama onların sağlam duruşunun yanında benim böyle dağılmam şımarıklık gibi geliyordu. "Özür dilerim," deyiverdim.

"Saçmalama lütfen. Ben ilk seferde insanlara sarılıp ağlamıştım... Sen gayet iyi idare ettin."

Kübra'nın tesellisi bir şekilde yüreğimi ferahlattı. Onlar tekrar geleceğimizi, evi onarmak için yardım toplayacağımızı konuşurken ben yalnızca Kardelen'e içinde isteyebileceği her şey olan dopdolu bir okul çantası getirmenin hayalini kuruyordum.

"Sümbül abla, bana oraya gittiğimiz için ne kadar şanslı olduğunu söyledi," dedim tarazlı sesimle. Ben kendimi bu kadar şanssız, bahtsız hissederken o kadından bunu duymak hayatımın dersi gibiydi.

"Ben de eskiden öyle düşünürdüm. Annem hastanedeyken bize yemek getiren bir komşu olduğunda bizi düşündüğü için minnettar hissederdim ama şimdi anlıyorum ki asıl şans yardım eden olmak. Bugün götürdüğümüz her şey bu insanların nasibiydi zaten. Allah o nasibi verirken bizi aracı kıldığı için şanslı olan biziz."

Başımı ağır ağır sallarken Çınar'ın sözlerinin manasına bakıyor, bunun ne kadar doğru olduğunu düşünüyordum.

Kübra'yı evine bıraktıktan sonra birkaç dakika sessizce ilerledik. Nereye gittiğimizi sormak üzereydim ki telefonum yine çaldı. Kendimle mücadele ederek telefonu çıkarıp fazla düşünmeden cevap verdim. Fakat Kardelen'in ablalığının yumuşattığı kalbime rağmen dudaklarımdan memnuniyetsiz bir soru çıktı.

"Ne oldu?"

"Sırça'ya geldim."

"Ne?"

Ecem'in boğuk sesini yanlış duymuş olabileceğimi düşündüm. Belki duygusal olarak o kadar doluydum ki zihnim bana oyun oynuyordu. Fakat hayır, Ecem sözlerini bir kez daha tekrarladı.

"Sırça'dayım. Nereye geleceğim? Adresini bilmiyorum."

Gözlerimi hayretle kırparken dönüp Çınar'a baktım. Telefonu açtığım sırada sağa çekmişti. Bir restoranın önünde duruyorduk ama yüzümü gördüğü an çözdüğü emniyet kemerini geri taktı.

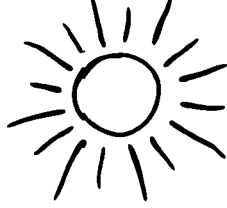
Bunca zaman sonra Ecem'i gördüğümde Çınar orada olsun ister miydim? Peki onunla yalnız görüşmek daha mı iyiydi?

"Bir yerde oturup bekle," dedim zihnimde tonlarca ağırlık varken. Telefonu kapatıp özür diler gibi Çınar'a baktım. "Kardeşim gelmiş. Sırça'daymış."

Hiçbir şey söylemeden arabayı çalıştırıp yola koyulunca bir teşekkür mırıldandım. Ecem'i görmeyi hiç istemeyen yanımda, onu özleyen yanımda, onu özlediğim için kendime kızan yanımda zihnimde çatışıp duruyor, beni hırpalıyordu.

Bundan çok yorulmuştum. Bu hislerden kurtulmak için her şeyi açıkça konuşmamız gerekiyorsa öyle olsundu. Her ne söylemeye geldiyse bunu göğüsleyip duygularımı gizlemeden onunla yüzleşmeye hazırdım.

25. BÖLÜM

Otobüs terminalinin önünde duruyorduk. Çınar ellerini kucağına koymuş, hareket etmemi mi bekliyor yoksa ne kadar istersem benimle burada oturacağını mı söylüyor emin değildim. Fakat ben hareket etmek istiyordum. Üzerine beton dökülmüş gibi hissettiğim bacaklarım öyle ağırdı ki kıpırdamama imkân vermiyordu. Ya da ben güçsüz düşmüştüm. Bu küçücük terminalde kız kardeşimle aramızdaki mesafeyi aşmak birkaç saniye sürmezdi. Fakat aramıza giren asıl mesafeyle ne yapacaktık?

İç çekerek kemerime uzandım. Ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Bana ne söylerdi... Tahminlerimin hiçbirini bana aradığım cesareti vermeyecekti. Yine de korkaklık edebilecek bir anda değildim. Ne yaşanacaksa yaşansın istiyordum. İpler tamamen kopacaksa kopsun. Bir pamuk ipliği kaldıysa eğer ona tutunacaksak tutunalım. Her ne olacaksa burada ihtimalleri sıralayarak oturmaktan çok daha iyiydi.

“Şey... İstersen sen git,” dedim kapıya uzanırken. Ecem’le ne yapacağımı bilemediğimden bu andan sonra ne olacağını da bilmiyordum. “Yani belki hemen çıkamam, o yüzden.”

“Sorun değil, beklerim.”

Çınar’ın hiçbir şey yapmadan bana hissettirdiği bu des-

teğre öyle çok ihtiyacım vardı ki bu kadar gergin olmasam o an ağlayabilirdim. Fakat bunun yerine arabadan inip leskin soğuşun içinden geçerek terminale girdim. Burası oldukça küçüktü. Otobüs şirketlerinin bekleme alanlarına göz gezdirirken Ecem'i kolayca buldum. Sağ tarafta bir yere oturmuş, benimkilerden daha koyu olan gür saçları yüzünü örtmüştü. Ne elinde bir çanta vardı ne de kıyafetleri dışarıdaki havaya uygundu. Başını kaldırıp kapıya doğru baktığında göz göze geldik.

Düşündüğüm gibi görünmüyordu. Markete bile süslü püslü giden kardeşimin bu kadar düz, bu kadar renksiz olmasına şaşırdım. Oysa her şeye rağmen mutlu ve canlı olmasını isterdim. Uğruna feda ettiği her şeyden sonra en azından o mutlu olmalıydı.

Ecem kalkıp ağır adımlarla yaklaşırken her adımıyla içimdeki kırgınlık biraz daha ortaya çıktı. Kendimi üzgün, yalnız, paramparça hissetmekten alıkoyamıyor; bu kadar narin olduğum için kendime kızıyordum.

Karşı karşıya durduğumuzda o da ne diyeceğini bilemez gibi dudaklarını birbirine bastırmıştı. "Neden geldin?" diye sorarken sesimin sert çıkmasını istemiştim ama başaramadım elbette. Düğününden bahsedeceğini, gelmemi isteyeceğini ya da burada olduğum için beni suçlayacağını düşünürken Ecem konuştuğunda zihnimdeki gürültü birden derin bir sessizliğe gömülüp geriye safi bir şaşkınlık bıraktı.

"Özür dilerim abla."

Ecem, Taner'le birbirlerine âşık olduklarını söylerken öyle kendinden emin ve kendini savunmaya odaklıydı ki bir parça bile mahcubiyet göstermemişti. Belki yanlış bir şey yaptığımı biliyor ama gururundan öyle davranamıyordu. Belki gerçekten çok âşık olmuştu ve okuduğu kitaplarda, izlediği filmlerde aşk uğruna her şeyi yaparak yanlışlarını pervasızca savunup sahiplenilen o kadınları kendine

örnek almıştı. Fakat bunlar beni ilgilendirmiyordu. Gerçek dünya öyle bir yer değildi işte. Benden bir özür bile dilememiş olmasına bunca zaman içerledikten sonra gelen bu özür karşısında nasıl hissedeceğimi bilmiyordum.

İçimde bir şeyler kırılıyor, ufalanıp parçalanıyor fakat hiç ummadığım şekilde toz olduktan sonra tekrar birleşip büyüyordu. Sanki her şey nihayet tamamen kırılmış da yeniden inşa edilmeye hazırmış gibiydi.

“Neden?” diye sordum zorlukla yutkunurken. Nedenini bilmeye ihtiyacım vardı. Bunun onaran mı yoksa kıran mı bir özür olduğunu bilmeliydim.

Kız kardeşimin bakışları suçlulukla doldu. Dudaklarının kenarında mahcubiyetin çizgileri vardı. O her zaman öyle şımarık, öyle bencildi ki karşımdaki bu kızı tanımadığımı düşündüm. *Oysa ben de aylar önceki Ela değildim.*

“Seni incittiğim için,” dedi Ecem. “Haklı olduğumu düşündüğüm için. Hissettiğim heyecanın ailemden önemli olduğunu sandığım için. Böyle olacağını bilmiyordum, çok üzgünüm.”

Geçen tüm bu sürede merak ettiğim, cevabını bulamadığım, ben kızdıran, küstüren o kadar çok soru, öyle çok sorun vardı ki Ecem’le bunları konuşmadan hiçbir şeyin düzelmeyeceğini düşünüyordum. Fakat Ecem’in benden özür dileyeceğine ihtimal vermediğimden konuşmak da istemiyordum. Sanki ancak ben bir şeyleri halı altı edersem biz yine kardeş olabilirdik. Bu düşünce öyle ağırdı ki bir daha asla eskisi gibi olamayacağımıza inanmış, bu yüzden acı çekmiştim. Çünkü insanın ailesine dargın olması hayat-taki her şeyi değiştiriyordu. En sıcak günlerde bile kalbinin etrafında soğuk rüzgârlar dolanıyordu. Güneşe bakarken kendini yağmurlu hissediyordun. Hiçbir şey eskisi kadar tatlı, eskisi kadar keyifli olmuyordu. Çünkü bunu en sevdiğin insanla paylaşamıyordun.

Çünkü en sevdiğin insanın seni hiç sevmediğini düşünüyordun.

Ecem'in özü bana eziyet eden bu katı inancı bir kurşun gibi deldi. İçerideki acı tekrar ortaya çıktı ama bu kez kalbimi parçalamıyordu. Çünkü Ecem'in birinden yok yere özür dilemeyeceğini biliyordum. Sözlerinde samimi olduğunu biliyordum.

Arkamızdan bir ses geldi. Öğretmen Evi'nde tanıştığım bir memur bana el sallıyordu. Kendimi gülümsemeye zorlayarak bir baş selamıyla karşılık verdikten sonra burada konuşmanın ancak sıkıntıya yol açacağını fark ettim. Bir komşuya denk gelmek istemiyordum. "Hadi, bunları evde konuşalım."

"Benimle ilgilenmek zorunda değilsin," dedi Ecem. "Senden bunu bekleyemeyeceğimi biliyorum. Nasıl geldiysem öyle döneceğim." Çenesini kaldırmış, gururlu bir ifade takınmıştı. Bu bakışlar öylesine tanıdıktı ki biraz rahatlardım. Belki de kimse bütünüyle değişmiyordu. Hata yapıyor, sonuçlarına katlanıyor, edindiğimiz deneyimleri hayatımıza katarken dönüşüyorduk.

İkimiz de değişmiştik.

Oysa ne kadar değişirsek değişelim, biz hâlâ bizdik işte.

"Biliyorum," dedim sakince. "Ama konuşacaklarımız var ve bu havada gece arabası olmaz. Hadi."

Zaten o kadar uzun bir yolculuktan sonra düşmanımı bile o yola tekrar çıkaramazdım. Ecem bir anlık tereddütten sonra beni takip etti. Dışarıya çıkıp Çınar'ın arabasına yönürken sessizce yanımda duruyordu. Konuşsaydı bu daha tuhaf olurdu sanırım. Arabaya bindiğimizde de sessizliği sürdürdük. Birkaç kelime dışında Çınar'la bile konuşamadım. Ecem'in özü zihnimde dolanıyor, bu noktaya nasıl geldiği sorusu beni meraklandırıyordu. Mütevazı evime geldiğimizde arabadan inip Ecem'e evi gösterdim. Önce

o indi, demir kapıya doğru giderken geride kalıp Çınar'a teşekkür ettim.

"Birine ihtiyacın olursa beni ara," dedi arabadan inmeden önce. Bir şeye değil, *birine*. Dudaklarımda bir gülümsemeyle arayacağımı söyledim.

Keşke hiçbir şey bu şekilde yaşanmasaydı. Keşke kız kardeşim ziyaretime geldiğinde onu heyecanla evime götürüp bütün gece Çınar'dan bahsedebilseydim. Fakat olan olmuştu. İkimiz birer yabancı gibi birbirimizden çekinecek eve giriyorduk artık. İçeri geçmesini söyleyip mutfığa döndüm. Bir bardak suya ihtiyacım vardı fakat daha iki adım atamadan Ecem'in sözleri beni durdurdu.

"Taner'den ayrıldım."

Aldığım özrün kıymeti tuzla buz olmanın kıyısındaiken kardeşime dönüp inatçı gözlerine, dik çenesine baktım. Bir savaşa hazır gibi duruyor olmasını anlamıyordum.

"O yüzden mi buradasın?"

"Hayır. Burada olmak istediğim için ondan ayrıldım. Yeni bir şey değil. Haftalar oldu."

Belki de Taner beni bu yüzden aramıştı. Ecem'in ondan ayrılmasından da beni sorumlu tutuyorsa buna hiç şaşırmazdım. Aslında onlarla ilgili hiçbir şey beni şaşırtmıyordu artık. "Ne yapayım yani?" derken kızgın hissediyordum çünkü karşımdaki o inatçı duruşu beni kışkırtıyordu. "Aferin mi diyeyim? Ne yaptığının umurumda olmadığını mı söyleyeyim? Kendine baksana. Benimle kavga etmeye hazırlanıyor gibisin. Ben senin gibi değilim Ecem. Kin güdecek, intikam isteyecek birisi değilim. Bana öyle bakmayı kes artık."

"Neden istemiyorsun? Neden hiçbir şey söylemeden çekip gittin? Seni o kadar yaraladım madem, neden benimle kavga etmedin abla?" bana seslenirken sesindeki keskin öfke birden kırıldı. *Abla* deyişindeki o titrek tınının ikimizin de kalbini kırdığını farkındaydım. Biz birbirini çok se-

ven iki kız kardeşlik. Öyleydik... Böyle bir bağı geçmişte bırakıp ilerlemek mümkün müydü?

“Neden bana hiç kızmadın? Neden bütün yanlışı ben yapmışken sen hayatından vazgeçip gittin? Hem de böyle bir yere. Benden o kadar nefret ettiysen neden yüzüme bunu haykırmadın?”

Her sözü kalbimdeki bir yarayı kaşırken içimde zerresinin kalmadığını sandığım öfke ortaya çıkıp gözlerimden dışarı taştı. “Çünkü buna değmezdin,” derken sesim öyle aşağılayıcı bir tonla dudaklarımdan koptu ki buna inanmadım. Fakat bu çıkışın tatmin eden tek bir yanı yoktu. Elimde değildi, sözlerimle birini incitmekten zevk almak hamurumda yoktu benim.

Ecem’in istediği kavgaya bu sözlerle bilet kestiğimi düşünüyordum fakat kız kardeşimin berrak, yeşil gözlerinden boşanan yaşlar tam tersini söylüyordu. “Biliyorum,” dedi boğuk sesiyle. “Herkes bakışlarıyla bunu haykırıyor zaten. Babam yüzüme bakmıyor. Annem benim yüzümden perişan oldu. Sen... Sen gittin. Hayatımı ellerimle mahvettim, biliyorum.”

Artık ben de ağlıyordum.

Çünkü haklıydı. Çünkü onu teselli edemezdim. Seçimlerinin sonuçlarıyla yüzleşmeliydi ama bunu yaparken hak etmiş olsa da parçalandığını görmekten mutlu olmazdım. Benim mutlu olmayışımın Ecem’i daha da utandırdığını yüzüne düşen yaşlardan anlayabiliyordum.

“Neden yaptın o zaman? Hadi yaptın, bunun tek yolu bu muydu? En azından önce benimle konuşsaydın Ecem. Bir gün çıkıp geldin ve nişanlanmak üzere olduğum adamı sevdiğini söyledin. Bunu sanki en başta sizi ayıran benmişim gibi söyledin. Benim ne hissettiğimi umursamadın. Bu seçimin ailemize ne yapacağını düşünmedin bile. Canın ne istiyorsa öyle yaptın. Şimdi beni gitmekle mi suçluyorsun? Buna hakkın olduğunu mu sanıyorsun?”

“Olmadığını biliyorum! Ama sen hiçbir şey bilmiyorsun. Taner senin onu sevmediğini düşündüğünü söyledi. Benimle senin hakkında konuşmak istiyordu. Çok değersiz hissettiğini, senin ona çok haksızlık ettiğini söylüyordu. Sonra zamanla davranışları değişti. Beni sürekli seninle kıyaslayıp senden ne kadar farklı olduğumdan bahsediyordu. Senden daha akıllı, daha duyarlı, daha iyi. Beni sevdiğini söylemeye başladı. Beni öyle manipüle etti ki ben...” Gözyaşları içinde sağa sola savurduğu hırslı kelimelerinin arasında birden durdu. Nefes nefese gözlerimin içine bakarken sesi acı dolu bir hâl aldı. “Ona inandım abla. Bunun doğru olmadığını içten içe biliyordum ama kendime itiraf edemedim. Kimsenin söylemesine de izin vermedim. Kimseye ihtiyacım yok sandım. Her şeyi göğüsleyebilecek kadar onu sevdiğimi sandım. Bana kızmanızı umursamadım. Ama benden nefret edeceğinizi düşünmemiştim. Bu kadar yalnız kalacağımı, bu ilişkinin beni bu kadar mutsuz edeceğini düşünmemiştim. Onunla olmanın her şeye değeceğini sanmıştım. Hiçbirine değmedi. Çok üzgünüm.”

Ecem’i ilk kez böyle ağlarken görüyordum. İlk kez hatasını kabul ediyor, içtenlikle üzgün olduğunu söylüyordu. Belki Taner’in cazibesine kapılmanın ne kadar kolay olduğunu bildiğimden, belki de bu kadar aptal olduğu için ona acıdığımın öfkemi koruyamıyordum. Yalnızca hayal kırıklığına uğramaya devam ediyordum. Onu etkileyen şey, benden daha iyi oluşu olduğu için. Birisi ona hakkımda kötü sözler söylerken ona izin verdiği için. Ben her şeyimle Ecem’i severken o beni bir rakip olarak gördüğü için hissettiğim derin bir hayal kırıklığıyla doluyordum.

Şakaklarımdan giren keskin ağrıyı rahatlatma arzusuyla başımı ovalayarak oturma odasına geçip tekli koltuğa yığıldım. İnsanlar her gününü kavga ederek geçirmekle nasıl başa çıkıyordu? Bunun kadar yoran, acı veren bir şeyi se-

ven ya da kendini bile isteye kavgaların içine sokan insanlar delirmiş olmalıydı.

“Bana ne istersen söyle,” dedi Ecem kapının eşiğinde dururken. Sanki onu kovmamı bekler gibiydi. “Ne ceza verirsene ver. Kabul edeceğim.”

“Sana söyledim. Ben, sen değilim. Daha çok gençsin, biliyorum. Ama çocuk değilsin Ecem. Pervasızlık edip de ama bilmiyordum diyecek yaşta değilsin. Doğru, ben Tamer’i sevmiyordum ama bunu daha kendim bile anlayamamıştım ki. Çünkü aşkın ne olduğunu bilmiyordum. Çünkü düşünüyor, ölçüp biçiyor ve hayatım hakkında verilecek bu önemli kararda acele edersem yanlış yapmaktan korkuyordum. Sen de böyle davransaydın her şey değişebilirdi. Eğer kendi egolarına yenilmeseydin bu utanç verici konuşmayı yapıyor olmazdık. Sana öfke duymamı, ceza vermemi bekliyorsun ama ben yalnızca üzgünüm. Bize bunları yaşattığın için, bana hiç değer vermediğin için... Ama biliyor musun, bütün bunlardan bıktım. Kendime yeni bir hayat kurarken bu üzüntünün yakamdan düşmemesinden bıktım usandım. Artık mutlu olmak istiyorum.”

Parmaklarımı alnımdan çekip Ecem’e baktım. Yanakları gözyaşlarının izleriyle dolu, yüzü ise ağlamaktan ve belki de duygu yoğunluğundan kıpkırmızıydı. Onun böyle görünmesinden ne memnun oluyor ne de buna üzülüyordum. Yalnızca derin, sonsuz bir hayal kırıklığıydı işte.

“Sana ceza vermek istemiyorum. Sen bir hata yaptın. Hayatın boyunca herkesin hatırlayacağı bir hata. Her yerde arkandan fısıltıların yükseleceği bir hata. Bununla yaşayacak olan sensin Ecem. Bundan başka bir cezaya ihtiyacın yok.”

Ecem koltuğa oturmak yerine kapının yanındaki duvara yaslanıp dizlerini karnına çekerek oturdu. Ne kadar olduğunu bilmediğim bir süre boyunca sessizce durduk.

İkimiz de kendi zihnimizin uğultusuna kapılmıştık. Sonra Ecem'in boğuk sesi bizi uyandırdı.

“Şimdi ne olacak?”

Ne olacaktı? İkimiz tekrar kardeş olduğumuzun farkına varmak, böyle yaşamak zorundaydık. Bir daha eskisi gibi olamayız gibi geliyordu ama hayatın bize neler getireceği, yaşamımızı nasıl şekillendireceği meçhulken yıllar sonra ne olacağını kim bilirdi?

“Annemler burada olduğunu biliyor mu?”

“Hayır.”

Cevabı yüzünden ona bakakaldım. Gözlerimle onu azarlıyor olmalıydım fakat bunu umursamadan omuz silke- rek yüzünü bacaklarına gömdü. Ben yokken onların evde nasıl olduğunu merak ediyor, ara sıra düşüncelerim yüzün- den içlenip üzülyordum ama Ecem'in sözlerine, karşım- daki şu hâline bakınca evdekilerle arası tahminimden daha kötüydü.

Artık onun için bir şey yapmamaya karar vermiştim ama anneciğime de kıyamazdım. Kalkıp çantamı buldum. Saat daha akşamın altısıydı. Henüz Ecem'in yokluğunu fark etmemiş olmalıydılar. Annem son zamanlarda hep ol- duğu gibi yorgun bir sesle telefonu açtığımda konuya direkt girmenin en iyisi olduğunu düşündüm.

“Ecem burada.”

“Ne?”

“Otobüsle gelmiş. Birkaç saat oldu.”

Annem bir kez daha hayret dolu bir nidayla, “Ne?” dedi.

“Yarın döner herhâlde. Endişelenmeyin diye aradım.”

“Allah'ım, sen aklımı koru. Ne diye gelmiş oraya?”

Mutfakta, camın önünde durup dışarıya baktım. “Hiç konuşulmayan şeyleri konuştuk. İyi oldu anne. Bizi me- rak etme, tamam mı?” Böyle söylüyor olsam da sesim öyle tatsızdı ki annemin bana inanmadığını biliyordum. Fakat

gerçekten iyi olmuştu. Bana ağır gelen bir konuşmaydı sadece. Verdiği karar o ilk günden beri bana ağır geliyordu. Artık hafifleyeceğimi düşünüyorum, bu yüzden rahatlıyordum ancak bunda keyifli bir yan yoktu.

Odama gitmeden önce Ecem'e açsa kendine bir şeyler hazırlamasını söyledim. Kanepenin altında battaniyeler ve Kübra geldikçe kullandığı için pijama vardı. İsterse kullanabilirdi. İkimizin de biraz yalnız kalmaya, kendini dinlemeye ihtiyacı olduğunu düşünüyordum. Aramızı düzeltmek için çabalamayı da çaba görmeyi de istemiyordum. Sabah onunla konuşmak belki daha kolay olurdu. Bir ay, bir yıl sonra belki her şey bambaşka olurdu. Bütün bunlar için zamana ihtiyacımız vardı. Bu zamanı birbirimize vermeliydik.

Saatlerce odamda kaldım. Canım düşünmek dahi istemiyor, başımdaki ağrının sıkıntısı beni bunaltıyordu. Uyumayı bir türlü beceremiyordum. Bunalmış bir hâlde yataкта oturup telefonumu kontrol edince Çınar'ın birkaç dakika önce mesaj attığını gördüm.

Nasılsın?

Başparmağım kelimenin üzerinde şöyle bir gezinirken dudaklarım bir gülümsemeyle kıpırdandı. Tüm akşamın sıkıntısı, kardeşimle yüzleşmenin ağırlığı Çınar'ın beni düşündüğünü gördüğümde hafifledi sanki. Henüz cevap vermemiştim ki ekrana bir mesaj daha düştü.

Yemek yedin mi?

Yememiştim. Aklıma bile gelmemişti ama kahvaltıdan beri hiçbir şey yemediğimi hatırlayınca midem birden ezici bir açlıkla kasıldı.

Henüz yemedim.

Sana tost yapayım mı?

Menemen?

Köfte ekmek?

Üst üste çınlayan bildirimler karanlık odamı aydınlatıyor, yüzümdeki gülümseme giderek büyüyordu. Çınar'ı görme arzusu öyle dayanılmaz bir baskıyla ortaya çıktı ki nezaketen de olsa zahmet etmemesini söyleyemedim. Birileri için kıymetli olmaya, bunu hissetmeye daha fazla ne zaman ihtiyaç duyabilirdim ki?

Tostumu kekikli ve salçalı severim.

On beş dakika sonra yandaki merdivenlerde buluşalım.

Bunu yazdıktan sonra çevrimdışı oldu. Yandaki merdivenden kastettiği Lütfü amcanın kömürlüğüne inen beş basamaklı merdiven olmalıydı. Binadan çıkınca sağa doğru inen bir tünel gibiydi, bahçenin arka kısmına çıktığından orayı pek kullanmıyorduk.

Bu soğukta dışarıya çıkmak delilikti aslında ama hayatta bir parça deliliğin ziyarı yoktu. Saçlarımı hızlı bir şekilde tarayıp üstüme kalın pijamalarımı giydim. Kendime en kalın atkıyı seçip onun almayacağına emin olduğumdan Çınar için de bir tane aldım. Odadan çıktığımda evde hiç ses yoktu. Oturma odasının ışığı kapalıydı. Kulak kabartınca düzenli nefes seslerini duydum. Saat henüz erkendi ama kış vakti buralarda dokuzdan sonrası gece yarısı gibi hissediliyordu. Ecem de yorgun olmalıydı. Yemek yemediğini fark etmek canımı biraz sıktı ama sonuçta bebek değildi ya. Kimse bir akşam yemek yemedi diye ölmezdi. Zaten Ecem'in kendini o kadar aç bırakacağını da pek sanmıyordum.

Uzun paltomu giyip kendimi bulabildiğim her şeyle sardıktan sonra güzel görünmediğim düşüncesi beni bir

anlığına durduracak gibi oldu fakat sonra dışarıda havanın sıfırın altında olabileceğini hatırlayıp güzelliği boş verdim. Ölürsen güzelliğim bir işe yaramazdı, Çınar'a da kavuşamazdım.

Daha baş başa iki kelam etmeyi bile başaramamıştık.

Kapıyı sessizce kapatmak için çok yavaş hareket ettim. Merdivenlerden aynı çabayla inip demir kapıyı iterken etrafı kolaçan ediyordum. Binanın önünde de bahçeye geçen merdivenin aynından vardı. Bu yüzden kimse beni görmeden karanlıkta yana sıvışmak zor olmayacaktı. Karanlıkta kalan sağ girişe girince Çınar'ın merdivenlerin altında olduğunu gördüm.

Elinde ufak, gaz lambası şekilli bir fener vardı. Cılız, mavi bir ışık yayıyordu. İki basamak inip kimsenin bizi göremeyeceği o güvenli alana çekildim. Bu şekilde Çınar'dan birazcık uzun duruyordum. Onun loş ışıktaki yüzüne bakmak hoşuma gittiğinden yerimde kaldım.

“Neden oradan geldin?”

“Birisi görürse Lütfü amcalara gidiyorum sansın diye.”

İkimiz de fısıldıyorduk. Hayatım bu andan oluşuyormuşçasına tatlı bir neşeyle sarmalanmıştım. Dudaklarımdan ufacık bir kıkırtı döküldü.

“Ya gören biri evdekiler hasta sanıp bütün mahalleyi kaldırırsa?”

“Böyle bir şey olmayacak,” dedi kendinden emin bir fısıltıyla.

“Nereden biliyorsun?”

“Allah'a sığınarak geldim çünkü.”

Bir başkası duysa utançtan öleceğim, tatlı bir kıkırtıyla cevap verdim. Çınar da gülümsüyordu. Bu küçük anın içinde her nasılsa kalbim giderek büyüyor, duygularım bir lahzanın taşıyamayacağı kadar büyük bir coşkuyla şahlanıyordu.

Bu adamı seviyordum.

Ve ondan duymamış olsam dahi onun da beni sevdiğinden hiç şüphe duymuyordum.

“Nasılsın?” dedi Çınar bu kez karşımda durur, ne olursa beni destekleyeceğini hissettiren gözleriyle bana bakarken.

“Şimdi iyiyim. Teşekkür ederim.”

Fısıldayarak konuşuyor olmamıza rağmen her yer öyle sessizdi ki herkes bizi duyabilirmiş gibi hissediyordum. Çınar da bu hisse kapılmış olmalı ki bana bir çanta uzattı.

“İyice sardım ama soğumasın. Sen de üşüme daha fazla.”

Çantayı aldım ama canım hiç eve dönmek istemiyordu. Çınar’la kalmak, onunla konuşmak, konuşmasak bile yan yana durmanın mutluluğunu yaşamak istiyordum. Eve dönüp zihnimdeki tilkilerle baş başa kalmaya hiç meraklı değildim.

“Ne kadar sıkı giyindiğime baksana. Üşümüyorum.”

Bir basamak daha inip elimdeki atkıyı Çınar’ın boynuna doladım. Bunu yaparken kalbim çığırından çıktı. O kadar gürültülü hissettiriyordu ki Çınar’ın da duyacağını sanarak utançtan kızarıyordum. “Sen de üşüme. Beraber yiyelim.”

“Tamam,” dedi sessizce. Merdivene oturup kenara kayarak duvara yaslandım. Çınar da tam yanıma oturdu. Alan küçük olduğundan birbirimize çok yakındık ama bundan da öte, kendimi ilk kez Çınar’a bu kadar yakın hissediyordum. Onu sevdiğimi düşünmenin her anı yeni bir keşif gibiydi. Sanki giderek büyüyor, çoğalıyor, her yeri kaplayan bir sevdaya dönüşüyordu. Oysa biz zaten günlerdir birbirimize açılmanın yolunu arıyorduk. Duygularımızın zaten farkındaydık ama küçük bir söz, tatlı bir düşünce var olan her şeyi besleyerek parlak bir yıldızla dönüştürüyordu sanki.

Poşette ufak bir çantayla küçük çay termosu vardı. Evde çayım için bile uğraşmayayım istemişti herhâlde. Yarım ekmekten yapılmış tostı görünce gülerek ikiye bölüp Çı-

nar'la paylaştım. İkimiz yarım ekmeğin porsiyon boyutu hakkında manasız, saçma bir tartışmaya giriştik. Birbirimizi sataşıyor olsak da hâlâ fısır fısır konuşuyor, tedbiri elden bırakmıyorduk.

Hayatımda yediğim en güzel yemek değildi şüphesiz ama öyle hissettiriyordu. Çınar'ın omzu tam yanımda, yaslanmak istersem hep orada olacağını hissettiriyor ve beni buna inandırmak için sözcükleri kullanmıyordu bile.

Bunu yapsam ne olur diye düşünürken dudaklarımı ısıtarak başımı Çınar'ın omzuna yasladım. Gerginlikten nefes dahi alamıyor, heyecandan havanın ne kadar soğuk olduğunun farkına varamıyordum.

Fakat sonra küçük bir mucize gerçekleşti. Çınar başını saçlarıma yasladı, içimdeki deli dalgalar bu hareketle durulup yavaşlarken huzur dolu bir sakinlik tüm uzuvlarıma yayılarak bedenimi ısıttı.

Bir insana bu kadar güvenmenin mümkün olabileceğini bilmiyordum. Bir adamın dünyamın yörüngesini değiştirmesinin, ihtiyacım olan tüm teselli, sevgiyi, değeri yalnızca varlığıyla bana verebileceğini hiç bilmiyordum. Çınar'ın omuzuna yaslanırken bir daha hiç yalnız olmayacakmışım gibi geliyordu. Hiç korkmayacak, korksam da ona baktığım an hepsi geride kalacaktı sanki.

“Ela...” diyen fısıltısı kalbimdeki huzurun üstüne serilince onu duyduğumu belirten bir ses çıkardım. Elimden daha fazlası gelmiyordu. Çınar derin bir nefes alıp da söze girmeyi deneyene dek kalbim heyecanla çarpıyordu fakat tam da o anda karşımızda bir ışık parladı.

Lütfü amcaların mutfak penceresi tam karşımızda kalıyordu. Bu tarafta sokak lambası olmadığından yanan ışık bizi paniğe sürükledi. Sesimizi kesip bir süre kıpırdamadan bekledik fakat ışık sönmedi. İç çekerek başımı güvenli limanımdan kaldırıp doğruldum.

“Bizi yakalarlarsa ne olur sence?” diye sorarken sesimi ben bile zar zor duyuyordum.

“Dürüstçe cevaplayayım mı?”

Çınar kendi ışığını kapadığından biz zifiri karanlığın içindeydik. Direkt karşıya baktığını da sesinin gelişinden anlayabiliyordum ama sözleri kulağıma fısıldanmış gibi beni utandırdı. Çünkü cevabı biliyordum. Bizi evlendirmek için öyle coşkun bir heyecan duyarlardı ki onları kimse durduramazdı.

Onunla evlenmek istemediğimden değil tabii ama mahallenin bunu görev edinmesine hazır değildim.

“Hayır.”

“Tüh,” dedi Çınar. Dirseğimle kolunu itip görmese de gözlerimi devirdim ama soğuktan donmuş burnuma rağmen yanaklarım ateş gibiydi.

“Önce ben gidiyorum. Bahçeye çıkan olursa beni hiç görmedin.”

“Tabii. Gece yarısı eksi beş derecede burada oturmanın zihnimi açtığını söylerim. Kimse yadırgamaz.”

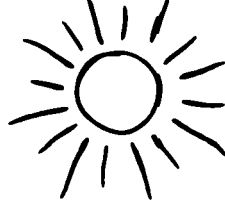
“Beni güldürme,” dedim kaşlarımı çatmaya çalışarak. “İyi geceler.” Ses çıkarmamak için kılı kırk yararak sonunda eve, odama girebildiğimde aynadaki yüzüme baktım. Karşımdaki kız mutlu görünüyordu. Buraya gelirken tahmin edemeyeceği bir mutluluktan bu.

O gece ikinci kez yatağa girdiğimde bu sefer uykuya dalmakta hiç zorlanmadım. Şafakta ısrarlı bir zil sesi beni uyandırana dek Çınar’ın avuçlarıma bıraktığı tatlı hislerle iyi bir uyku sürdüm. Fakat telaşım, o rahat uykunun keyfini birkaç saniyede alıp götürdü. Kalktığımda koridorda Ecem’le karşılaşp birbirimize bir parça korkuyla baktık.

“Kim olabilir?” dedi Ecem. Omuz silkip hırkama sarınarak delikten baktığımda gözlerim hayretle büyüdü.

Kapıyı açtığımda karşımda annem ve babam duruyordu.

26. BÖLÜM

Çok özlediğim annemle babam karşımda dururken bu kadar sessiz, böylesine şoke olmuş görüneceğimi tahmin edemezdim fakat o anda başka ne yapacağımı da bilmiyordum. Apartman boşluğundan gelen soğuk, çıplak ayaklarıma çarptığında manasız sessizliği fark ederek ağzımı açtım. “Baba... Hoş geldiniz. Şaşırdım, kusura bakmayın. Neden haber vermediniz ki?”

İçeri geçmeleri için kapının önünden çekildiğimde babam ayakkabılarını çıkardı. Biraz gergin görünüyordu. Kaşları çatık, yüzü sertti ama o genelde böyle görünürdü zaten. Yüzündeki ifadeye rağmen kalbinde sertlikten eser olmadığını biliyordum. O an şaşkınlıkla fark ettim ki Çınar da böyleydi. Her zaman mesafeli görünmesine karşın sevgisini vermekten geri durmuyor, sert çehresinin ardında koca bir merhamet taşıyordu.

Bu düşünceler kalbimi öyle yumuşattı ki sonunda babama büyük bir gülümsemeyle sarılabildim. Babacığım alnımdan öperek içeri geçtiğinde anneme de sarıldım. Annem beni öyle sıkı kucakladı ki buraya geldiğimden beri ilk kez kendimi çocuk gibi hissettim. Sanki tüm sorumluluklarım eteklerimden aşağı döküldü. Ben yine hiçbir şeyi düşünmemesi gereken dertsiz, tasasız, küçük bir kız çocuğuydum.

Fakat öyle değildim elbette. Büyüyüp başımıza sardığımız onca dert yüzünden ailemiz bu yabancı memlekette şafak vaktinde buluşuvermişti.

“Hadi gel,” diye fısıldadım anneme. Ecem’e sitem dolu yüzüyle bakıp yanından geçerek odaya girdi. Babam da salondaydı. Ecem koltuğu açmamış, yalnızca üstüne aldığı battaniyeyle uyumuştı anlaşılan. Bir an için kendimi kötü hissetsem de sonra neden burada olduğumuzu hatırladım. Burada Ecem’le olmak yapabileceğimin üst sınırıydı zaten.

Babam ellerini arkasında birleştirmiş, odanın ortasında durarak Ecem’e bakıyordu. “Sana hayır demedim mi?”

Ecem cevap vermedi. Kollarını göğsünde birleştirmiş, asi gözleriyle tam karşıya bakıyordu. Annem kulağıma eğilip onu odama götürmemi istediğinde hemen koluna girerek salondan çıktım. Bu sırada babam Ecem’le soğuk bir sükûnetle konuşmaya girişmişti. Bu konuşmaya şahit olmaya hiç isteğim olmadığından memnuniyetle annemi odama götürdüm.

Kapıyı arkamızdan kapatırken, “Ne soğuk memleket,” dedi annem. “Erken saatler diye mi böyle?”

“Buradaki insanlar kışın daha gelmediğini söylüyor.”

“Of, gelmemiş hâli buysa artık...” Montunu çıkarıp odamdaki sandalyenin üstüne koydu. Sonra durup bana baktığında aramızda sessiz, hasret dolu bir an yaşandı. Ömrümüzde ilk kez birbirimizden bu kadar ayrı kalmıştık. İlk kez ailemize dargındık. Bunun ikimizi, hepimizi ne kadar üzdüğü de aşikârdı.

Annemin yüzüne bakmak bana hep kendi geleceğimi görmek gibi hissettirirdi. İkimizin de sivri çeneleri, badem şekilli gözleri, ince dudakları vardı. Gözlerimiz ela rengindeydi. İkimiz de ince vücutluyduk. Ona bakan herkes kızı olduğumu söylerdi. Bana bakan herkes yüzümde annemi görürdü. Ondan bu kadar zaman ayrı kalmak bu gerçeği

yeniden görmeme vesile olurken genişçe gülümsedim. Sahnılmak için aynı anda hareket ettik.

“Hoş geldin anne.”

“Canım yavrum,” dedi annem beni sıkıca tutarken. “Seni nasıl özledim.”

“Niye geliyoruz demediniz? Sizi almaya gelirdim.”

“Duramadık evde. Ecem’in gelmesine izin vermemişti baban. İki haftadır sesi çıkmıyordu, vazgeçti diyorduk. Söylemeden kalkıp geleceğini tahmin etmiyorduk hiç... Akşam seninle konuşunca da yola düştük. Kızdın mı?”

“Seni görmenin sevinci geçince kızarım herhâlde,” dedim gülerek.

“Ne dedi Ecem?”

İç çekerek geri çekildim. Bu konuların bittiği, tadımız kaçmadan sohbet ettiğimiz günler gelsin istiyordum. “Aynılmışlar. Biliyor muydun?”

Annem başörtüsünü çıkarıp yatağıma otururken yüzü yorgun görünüyordu. “Sana söyleyecektim ama önce bir görmek istedim kesin kararı mı diye. Öyle herhâlde, buraya geldiğine göre.”

“Taner ona kötü mü davranmış?”

Annem konuşmaya pek hevesli değildi. Yatak örtüsüyle ilgili saçma bir soru sordu ama cevap vermesi için ısrar edince omuzlarını düşürerek ağzındaki baklayı çıkardı. “Taner çok uğraştı barışmak için. Seninle konuşacağını söyledi kapılara dayanıp.”

“Bana ne diyecekmiş?” dedim şok içinde. Dışarıda hava henüz aydınlanmamıştı ama kısa süre sonra işe gitmem gerekiyordu. Evi böyle bırakıp nasıl gideceğimi hiç bilmiyordum.

“Ne bileyim. Her şeyin doğrusu yanlış bir yana, Ecem hatalarını bedeliyle yüzleşene dek anlayamadı. Sen bırakıp gidince her şey öyle kalacak sandın ama o da fark etti

zamanla hayatının ters yüz olduğunu. Önce gururuna yedi-remedi, konuşmadı ama sonunda anlayınca da düzeltilmek istedi herhâlde yaptıklarını. O öldüğü aşk, sandığı gibi ailesinden önemli değilmiş demek ki. Görmüş olmalı kendi gözüyle.” Bana kaçamak bir bakış atıp birden ellerini iki yana açtı. “Sordun söyledim. Bir şey deme bana.”

Annem, Ecem’i bana karşı savunuyor görünmekten ya da öyle düşünmemden korktuğu için artık hep böyle konuşuyordu. Bunda öyle üzücü bir yan vardı ki her sohbetimiz bir şekilde buruk sonlanıyordu. Bu yüzden uzaklaşmak istemiş, bu yüzden buralara gelmişim. Aylar sonra sonunda beraberdik ama yine aynı noktadaydık. Kaçmaya çalıştığım her şeyin ortasında olduğumu hissediyordum.

“Benden özür diledi,” dedim bu yüzden. Bunu hatırlamak karmaşık hissettiriyordu. Kurtulmak istediğim tüm sıkıntılarım bu özrü bir umut olarak görürken kırgınlıklarım böyle hissettiğim için bana içerliyordu sanki.

“Ne olacak şimdi?”

Omuz silktim. Ne olacağını bilmiyordum. İkimiz bir daha eskisi gibi bir ilişki kuramazdık. Kırılan şeyler onarılsa bile izlerini yok etme gücümüz yoktu. Fakat o izlerle yaşamayı öğrenmemiz gerekiyordu. “Bilmiyorum ki. Bizi kendi hâlimize bırakın yeter. Hadi gel, içeri gidelim.”

Kapıyı kasten gürültüyle açıp odadan çıktım. Salon zaten hemen yan odaydı. Babam bir koltuğa oturmuş, Ecem de asık yüzüyle kanepenin ucuna her an kalkacakmış gibi yerleşmişti. Biz içeri girerken konuşmayı kestiler ama aralarında gergin bir hava vardı.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu annem tüm nezaketiyle ama cevap almaya pek istekli görünmüyordu.

“Bugün dönecektim zaten. Ablama zarar verecekmişim gibi peşimden gelerseniz her şey nasıl yolunda olacak anne?”

Kapıya yaslanıp Melek abladan kalan halının desenlerini inceledim. Bu tartışmada söz almaya hiç niyetim yoktu. “Kararlarını ailenle paylaşarak almayı öğrenmediğin sürece bir çocuk gibi muamele göreceksin Ecem. Dönünce de yalnız kalmayacaksın, biz gelene dek dayına gideceksin.” Ecem itiraz etmek için ağzını açtı ama babam onu susturdu. “Konu kapanmıştır.”

Kardeşimin asi bir homurtudan başka tepki vermemesine şaşırdım. Ağlayıp sızlanarak her isteği için ısrar eden, ortalığı birbirine katan, yine de kabul ettiremiyorsa kafasının dikine gidip sonunda başını belaya sokan o kızın evde yalnız kalamıyor oluşunu gururuna yedirebilmesine hayret ettim.

“Tamam baba.”

Gözlerimi halıdan kaldırıp anneme bir bakış attım ama o babamı gözlüyordu. Ecem’in burada kalmak gibi bir isteği olmadı. Çok şükür ki bizimkiler de bu konuda hiçbir şey söylemedi. Annemle kahvaltı hazırlama telaşına giriştik. Dolabımda bu kadar çok ev yapımı konserve, peynir, reçel olması annemi hayrete düşürdü. Biraz da duygusallaştırdı sanırım. Evden ayrılırken uçağa bineceğim için yiyecek getirememiştim. Zaten o sıralarda bir evim de yoktu. Sonrasında da anneme sürekli gerek olmadığını söyleyerek bir şey göndermesine engel olmuşum. Bunu ihtiyacım olmadığı için yapmıştım fakat onun böyle yapmama üzüleceği hiç aklıma gelmemişti. Bilseydim bana koca bir koli kışlık domates göndermesine, buzluğumu mantılarla doldurmasına izin verirdim.

Tek başıma bitiremediğim için buzluğa atıp uzun süre tükettiğim köy ekmeğini çıkarıp fırında ısıtırken bir yandan da bir konserve açıp menemen pişirdim. Annem bu sırada getirdiği valizden türlü türlü yemekler çıkarıyordu.

“Bir de aniden gelmesen ne getirecektin acaba?”

“Elbet bir gün gelirim diye hazırlamıştım hepsini çoktan. Termos çantaya koydum ama dayanmaz sanıyordum. Hiç çözülmemiş, baksana,” derken defalarca pişirebileceğim kadar yaprak sarmayı pek dolu olmayan buzluğuma koyuyordu.

“Her öğlen veliler bana neler yediriyor görseydin bu kadar zahmete girmezdin. Ama burada hep etli sarma yapıyor. Özledim senin zeytinyağını.”

Annemin yüzünde güller açınca yanağına bir öpücük kondurdum. O sırada Ecem montunu, çantasını almıştı. Dışarı çıkmaya hazır bir şekilde yanımıza geldi.

“Babam uçakla dönmemi söyledi. Havaalanına nasıl gidebilirim?”

“Kahvaltı yap. Ben servise binerken seni de şehir otobüslerine bindiririm. Son durakta indiğin yerden tekrar havaalanı arabalarına binmen gerekiyor.”

Peynir dilimlerken ona bakmadan, sıradan bir şekilde konuştum. Bunu yapmak kolay değildi fakat onun için de zor olduğunu bilmek işimi kolaylaştırıyordu. Ecem’e “Yaptığın hatayla yaşayacak olan sensin,” dediğimde bunu kastediyordum. Üçümüz birbirimizi özlediğimizi rahatça söyleyebiliyorken birlikte kahvaltı hazırlayabiliyor, teklifsizce burada beraber kalabiliyorken Ecem kendini gitmek zorunda hissediyordu. Ben de henüz ona kal diyecek kadar bağışlayıcı değildim. Biraz zamana ihtiyaç duyuyordum. O da duyuyor olmalıydı. Birbirimizin yüzüne seçimlerimizin ağırlığı olmadan bakabildiğimiz günlerin gelmesi için zaman geçmeliydi.

“Tamam o zaman...” dedi sessizce. Sonra montunu çıkarıp kahvaltılıkları salondaki katlanır masaya götürmeye koyuldu. On dakika sonra sofraya hazır. Babam buradaki hayatıyla ilgili zararsız sorular sorarken hızlı bir kahvaltı yaptık.

Hazırlanmak için sofradan biraz erken kalkıp odama gittim. Kendimi hızlı bir şekilde hazırlayıp odaya bir anne sürüyle bakmaya çalışarak toparladıktan sonra evden çıkmaya hazırlandım. Ecem'i otobüse bırakacağımı açıklamıştım ama babam hazır olduğumu görünce montunu giymek için kalktı.

"Senin gelmene gerek yok," dedi Ecem.

"Olsun."

"Baba. Bir sürü yol geldin. Havaalanı da yakın değil. Otobüse binip orada ineceğim işte. Ben seni dinliyorum. Sen de biraz beni dinle lütfen."

Babamla annem manalı bir bakışmanın ardından aynı anda iç çekerek kafa salladılar. "Tamam... O zaman otobüse kadar geleyim sizinle. Hem etrafı bir görmüş olurum. Bir lavaboya gireyim, geliyorum."

Babam aceleyle banyoya giderken annem Ecem'e sarılıp kulağına bir sürü şey fısıldadı. Ben de yokluğumda evi temizlemeye kalkmasın, yatıp dinlensin diye binbir uyarı yaptım ama dinleyeceğini sanmıyordum.

Ecem'in önden indiğini görünce ben de aşağıda beklediğimizi seslenerek indim. Dışarı çıkınca üzücü bir sessizlikle birbirimize baktık. Bunun böyle süreceğini düşünürken Ecem, "Tekrar görüştüğümüzde belki bir şeyler daha farklı olur," dedi. Gözleri kırık bakışlarla, yaşlarla dolduğunda benim göğsüm de acıyla sızladı. "Ben gerçekten üzgünüm abla. Sen benim hayatta en çok sevdiğim insansın. Bunu sen yokken fark ettiğim için çok üzgünüm."

Ona ne üzülme diyebiliyor ne de aynı şekilde karşılık verebiliyordum. Hislerimden emin bile değildim fakat bildiğim bir şey vardı. Rollerimiz farklı da olsa, kimin haksız olduğu bariz de olsa, yapılan hata tek taraflı dahi olsa insan kardeşinden öylece kopamıyordu. Acı çekiyor, hasret duyuyor, onun hayatında olmasına ihtiyaç duyuyordu. Ne olursa

olsun, Ecem'in özrünün samimiyetine inanıyordum. Eğer inanmazsam bir daha tam olarak mutlu olamazdım hiç.

"Sen de benim için öyle olmasaydın, yaşananlar bu kadar acı vermezdi."

"Biliyorum," dedi sessizce. "Çok üzgünüm."

Ona sarılmak istiyor fakat aramızdaki görünmez engelleri aşamıyordum. O sırada Çınar sanki beni yeterince şeyden kurtarmamış gibi birden ortaya çıktığında rahatladım fakat bir saniye sonra babam da demir kapıyı iterek dışarıya çıktı.

"Hayırlı sabah...lar," diyen Çınar'ın babamı görünce sesinin değişmesinde beni utandıran bir şeyler vardı. Bana bu kadar yakın duran adamın kim olduğunu merak mı ediyor, tahmin mi ediyor bilemezdim. Babam heybetli bir adamdı. Uzun boyu, kırışmış gür saçları, bıyıkları ve klasik pantolon, gömleklerden oluşan giyim tarzıyla saygı uyandıran biriydi. Hele bir de kaşlarını çatarak karşısındakine dik dik baktı mı gergin hissetmek çok kolaydı. Ömrümde kavga ettiğini görmemiş olsam da babama bakınca onu bir kavganın içinde düşünmek öyle doğaldı ki karşısında gerilmemek zordu. Fakat bundan daha zor olan beklenmedik bir anda Çınar ve babamın yan yana gelmesiydi.

"Hayırlı sabahlar delikanlı," dedi babam kimse cevap vermeyince. Bir anlık refleksiyle Ecem'e baktığımda göz göze geldik. Babamın sevdiğim adama delikanlı deyişi gözlerimi devirme isteği uyandırıyordu. Ecem ise başka bir zamanda olsaydık buna gülerdi muhtemelen. Fakat gözlerimiz buluştuğunda o eğlenen küçük pırıltılar hızla söndü. O sırada annem de giyinip kuşanmış hâlde dışarı çıkınca iç çektim. Ona evde dinlenmesini söylemiştik ama yalnız kalmak istememiş olmalıydı.

"Bu sabah annemle babam geldi," dedim Çınar'a dönerek. Onları tanıştırmak mecburiyetinde oluşum hakkında

ne hissettiğimden emin değildim. “Babam İbrahim, Annem Seher, bu da şey... Doktor Çınar Bey.” Sıkıca topladığım saçımı düzeltme bahanesiyle kafamı eğerken mırıldandım. “Komşum.”

“Hoş geldiniz.” Çınar babamın eline uzandı. Öpse mi, tokalaşsa mı bilemiyor gibi bocalayınca babam elini sertçe sıkarak onu bu durumdan kurtardı.

“Hoş bulduk, sağ olasin. Buralarda araba kiralayacağımız bir yer var mıdır Doktor Bey?”

Ecem uyarır gibi araya girdiğinde babam onun için sormadığını, burada kaldığı sürece arabaya ihtiyacı olacağını söyledi.

“Bildığım kadarıyla havaalanında var sadece. Ama benim arabamı kullanabilirsiniz.” Cebinden anahtarı çıkarınca babam şaşırarak onu durdurdu.

“Olur mu öyle şey... Ecem, mecbur ben de geleceğim şimdi. Oradan arabayla dönerim.”

“İbrahim amca,” dedi Çınar ama babama öyle seslenirken biraz hasta görünüyordu. “Eğer başkasının arabasını kullanmam diyorsanız size şoför de tahsis ederiz. Ama araba kiralarsanız komşular çok bozulur Ela Hoca’ya. Geldiğinizi duyan herkes sizi kendi misafiri görür... Değil mi Lütfü amca?”

Lütfü amcadan bahsedilince arkama döndüm. Alçak bahçe kapısının ardından bastonuna dayanarak yaklaşırken elini kulağına götürüp ne dediğimizi anlamadığını işaret etti.

“Hayırlı sabahlar, misafirimiz mi var?” dedi ağır adımlarıyla sonunda yanımıza gelince.

“Evet. Annemle babam geldiler. Baba bu Lütfü amca, ev sahibim. Sana bahsediyordum ya hep.”

“Ooo! Hoş geldiniz, hoş geldiniz. Gelin kahvaltı edelim. Mürvet hanım! Ela Hoca’nın anası babası gelmiş!”

Lütfü amcanın tüm kuvvetiyle bağırması bizimkileri öyle şaşırttı ki hâllerine gülmeden edemedim. Buraya ilk geldiğimde ben de herkese böyle koca koca gözlerle bakıyor olmalıydım. Üstelik kimse sabahın sekizinde sokağın ortasında gelişimi haykırmamıştı.

“Kim gelmiş?”

“Ay, ne zaman geldiniz?”

“Buyurun, kahvaltı edelim, içeri geçin...”

Etrafımızdaki bahçeli evlerden çıkan insanlar tarafından kuşatıldık. Kadınlar annemle Ecem’i yanaklarından öperken çoğunu sadece sima olarak tanıdığım adamlar babamla bir ev sahibi gibi tanışıyordu. Sırça’ya geldiğim ilk haftalarda beni bunaltan bu sevecenliği şu an hiç yadırgamıyor oluşumu memnuniyetle fark ettim. Bir tür aidiyet duygusu içinde ortadaki cümbüşe bakarken annem çoktan kahvaltı ettiğimizi söyledi.

Kadınların yüzleri kurşun yemişler gibi bana döndüğünde bir an bocaladım. Neredeyse herkesten özür dileyecektim ama, “Çok erken gelmişlerdi...” demekle yetindim.

“O zaman çay içelim,” dedi Mürvet teyze. Annemin koluna girip işimize gücümüze gitmemizi söyledi. “Hadi gel kurban olduğum, gel. Ne güzel evlat yetiştirmişsin... Bu Ela’ya var ya canımız kurban...”

Onlar uzaklaşırken işi merkeze yakın olan bir komşu babamla Ecem’i götürceğini söyledi. Aslında o sırada Ecem’in neden hemen geri gittiği de sorgulandı ama babam onun daha önce geldiğini ve okulu olduğunu söyleyerek hemen konuyu kapadı. Birkaç dakika içinde ikinci kez komşularımdan ihanete uğradıklarını haykıran bakışlara mazhar oluyordum.

Tam o anda telefonum çaldı. Cebimden telefonu çıkarıp da ekrandaki saati görünce panikle Çınar’a döndüm. Burada ailem varken geç kaldığımı söyleyeceğim kişi neden

o diye sorsalar verecek bir cevabım olmazdı. Kimse bunu sormasın diye telefonu açtım. “Servis gitti deme.”

“Senin durağı geçmiş. Ben bindim şimdi. Bir iki dakikaya gelirim diyorsan bekleyelim.”

“İki dakika mı...”

Çınar kafa sallayınca Gonca ablaya geleceğimi söyledim. Telefonu kapatıp koşmaya hazır hâlde döndüm ama sokaktaki kalabalığa, aileme bir şeyler söylemem gerektiğini hatırlayınca tekrar durdum.

“Geciktim, servis bekliyor.” Annemi zaten Mürvet teyze kaçırmıştı, babamla Ecem’i de havaalanına götüreceklerdi... Benlik pek bir şey yoktu yani. “Annemle babam size emanet,” deyiverdim.

“Gel, seni bırakalım servise. Koşma şimdi. Okula gidecekler de binsin hadi.”

Çınar’ın ortalığa attığı laf hiç fark etmediğim üniformalı birkaç çocuğun arabaya koşturmasıyla sonuçlandı. Hareket etmeden önce babama baktım. Yanındaki adam konuşurken ona kafa sallıyor ama keskin gözleriyle beni takip ediyordu. Buradaki herkes Çınar’ın beni götürmesini normal karşılardı, hele çocuklar da arabaya gönderilmişken. Ama babacığımın tüm içgüdüleri harekete geçmiş olmalıydı. Hele ki kızının yanında gördüğü son adam ailemizi bunca zorluğa sürükleyen birisiyken.

Bu yüzden çocukların yanımızda oluşuna minnettar, babama el sallayıp o anda Ecem’e veda etmem gerekmeyişinin verdiği rahatlamayla arabaya bindim. Arka koltukta beş tane ortaokul öğrencisi vardı. Kıkırdayıp bir konu hakkında iddialaşıyor, Çınar’a bir şeyler soruyor ama cevapları hiç beklemiyorlardı.

“Gonca ablayı arasana,” dedi Çınar kısıp sesle koltuğuma doğru hafifçe eğilerek. “Ben bırakayım seni.”

“Gerek yok ki.”

“Gerek olmasın.”

Yüzündeki yarım gülümsemeye yenilmek üzereydim. Çocuklardan birisi öne kayıp koltukların arasından başını uzatınca dudaklarımı ısırdım çünkü sinir bozukluğuyla dolu bir gülüş beni gıdıklayıp duruyordu.

“Ne konuşuyorsunuz?”

“Servisim şurada bak,” dedim ileride bekleyen minibüsü görünce. “Sen de gecikme boşuna, görüşürüz.”

Çınar başını ağır ağır sallayarak, “Allah’a emanet...” diyerek beni uğurladı. Biraz üzülmüştü sanırım. Böyle düşününce ben de üzülüp kalmadığıma pişman oldum ama dünden beri öyle çok şey yaşamıştım ki kendi duygularımdan serseme dönmüş hâldeydim. Üstüne bir de servisin arkasından, kıymetli doktorlarının arabasıyla köye girmeyi kaldıramayacaktım.

Servise girip şoförden ve araçtakilerden mahcup bir şekilde özür diledim fakat kimse dert etmişe benzemiyordu. Hele sabah ailem geldiği için geciktiğimi söyleyince şoförümüz Numan abi beni eve geri yollamaya kalktı. Gonca ablanın yanına resmen yığılarak oturup biraz da onun merakını gidermeye çalıştım. Kendimi öyle sersem ve perişan hissediyordum ki Çınar’ın dün gece bana verdiği o sakin, güzel ana duyduğum minnettarlık giderek artıyordu.

İki gündür kar yağmıyordu ama hava karlı günlerden çok daha soğuktu. Köyün içinde geçen hafta boyu yağan kar hâlâ duruyordu. Yolları açmak için kürekle iki yana doğru yığılmış, safi soğuk yüzünden buz formunu almıştı. Okulun kapısının önünde öğrencilerimiz ellerinde kovalarla bizi bekliyorlardı. Gonca Hoca hemen kapıyı açıp onları içeri alınca herkes kendi sınıfına gitti. Ahmet ve Emir sobayı yakmaya girişirken ben de alışılmış bir düzenle Ayşegül’ün saçını örmeye koyuldum. Bu sırada çocuklar ben

gıttıktan sonra da tüm hafta sonunu karda kayarak geçirdiklerini anlattılar.

“O yüzden böyle burunlarınızı çekip duruyorsunuz zaten,” dedim hafif bir azarla.

“Hocam, en azından sümüklerimiz akıyor. Erhan abi burnuna bant takmıştı dün. Çok komikti.”

Kendi aralarında kıkır kıkır gülerек hasta olanlardan kaçmak için neler yaptıklarını anlatıyorlardı. Ayşegül’ün saçını çilekli tokasıyla bağlayıp ellerimi ısıtmak için yanan sobanın başına gittim. “Ödevlerinizi de yaptınız tabii bu sırada... Değil mi?”

Ayşegül hemen kafa salladı ama Ahmet’le Murat başka yerlere bakıyorlardı. Yapmadıklarına ihtimal dahi vermediğimi görsünler diye daha fazla sorgulamadım. Ders başladığında bu konuda gerekli konuşmalar yapılacaktı zaten. Bu sırada diğer çocuklar da geldiler. Onlar montlarını çıkarıp yerleşirken ben de dün neler yaptıklarını sorarak özellikle diğer köyden gelen çocuklarla sohbet ettim çünkü cumartesi burada kaldığımı duyunca üzölmüşlerdi.

“Sen dün ne yaptın öğretmenim?” dedi Fırat kendi hafta sonunu anlattıktan sonra.

“İstanbul’dan ailem geldi. Onlarla ilgilendim.”

Çocuklar bir anda sessizleşti. Bazıları bana öyle tuhaf baktı ki neler olduğunu sormak zorunda kaldım.

“Nasıl ailen?” dedi Emir gözlerini büyüterek.

Ahmet ise, “Ailen kim?” diye sordu.

“Annemle babam.”

“Annenle baban mı var?” diye sorarken o kadar şaşırmış görünüyorlardı ki ben de hayrete düştüm. Birkaçı haricinde hepsi aynı ifadelerle yüzüme bakıyor, ağzımdan çıkacak cevabı merakla bekliyordu.

“Tabii ki var çocuklar.”

“Ama hiç görmedik.”

“Ama sen evinde yalnız yaşadığını söylemiştin.”

“Annen var mı gerçekten?” diye sordu Ayşegül sırasında ayağa kalkıp. Sonra kendi kendine omuz silkererek alçak sesle konuştu. “Herkesin de annesi var.”

“Senin de var Ayşegül. Bana resmini göstermiştin ya. Herkesin annesi ve babası vardır ama her zaman yanımızda olamazlar.”

“Biliyorum,” diyen tatlı öğrencimin yüzünde mahzun bir ifade vardı. Onu sıkıca kucaklamak istiyordum. Gazel de aynı dürtüyle arkadaşına sarılıp, “Sen bizim çocuğumuzsun ya kız,” dedi. “Annem sana hep söylüyor ya.”

Çocuklar Ayşegül’e daha iyi hissettirmek için ailelerini paylaşmaktan bahsettiler ama bunun ona iyi hissettireceğinden emin değildim. Babasına ne çok düşkün olduğunu düşününce başka bir aileyi isteyeceğini de sanmıyordum. Ama arkadaşlarına sarılıyor, bir şey demeden verdikleri sevgiyi kabul ediyordu.

Bu durum uzamasın diye dersi başlattım. Öğle arasında Murat’ın annesi bize taze süt gönderince dolabımızdaki gizli malzemeleri çıkarıp koca bir tencere puding yaptık. Bu tencere ben geldiğimde okuldaydı. Gonca Hoca ara sıra çocuklarla puding gibi tatlılar yapıyordu. Artık iki öğretmen olduğumuzdan ne yaparsak yan sınıfla paylaşmaya yetecek kadar çok yapıyorduk. Burada şehir okullarındaki pek çok imkân yoktu ama bizim de eğlenmek için başka imkânlarımız vardı. Sobamızın üstünde çay demliyor, pilav yapıyor, puding pişiriyorduk. Arada keyifli anları değerlendirelim diye dolabımızda şeker, kakao gibi gerekli malzemeleri bulunduruyordum. Böylece çocuklara ödül olsun ya da bazen sadece iyi vakit geçirelim diye yemeğimizi, tatlımızı kendimiz yapıyorduk. Zeynep’le beraber pudingi hazırlayıp karton bardaklara bölüştürerek o öğle arasında

çocukları sınıfta tuttum. Günün kalanı da hızla geçip gitti. Arada birkaç kez annemle babamı aradım. Benimle doğru düzgün konuşmadılar bile. Annem Mürvet teyzenin evinde tüm mahalleli tarafından özenle ağırlanıyordu. Babam da onu merkeze götüren komşuyla geziyordu sanırım. Sözlerinden pek bir şey anlamamıştım.

Son dersin bitiminde Muhtar amca yanında birkaç köylü kadınla geldi. Murat annesine ailemin geldiğini söyleyince köyün kalanı da kısa sürede haberi duymuşlardı.

“Vallahi yarın ananı babanı getirmezsен gözüm açık gider,” diyordu Muammer amca. “Salime nene kahrından ölür bak, kadın gelmiş yüz yaşına.”

“Arabamız yok ki, gelemeyiz. Hem babamın işleri yoğun, çok kalmazlar zaten. Bir dahaki sefere getireceğim köye söz.”

Karşımdaki beş koca insan yüzlerini çocuk gibi döküp bana abartılı bir küskünlükle sırt çevirdiklerinde Gonca abla kıs kıs güldü.

“Kaçamazsın bundan,” dedi alçak sesle. “Benim tüm sülalemi ağırladı bu köy. Seninkini de ağırlayacaklar.”

“Muammer amca.” Adam resmen omuz silkip bana bakmayı reddedince öğrencilerim annelerinin de içinde bulunduğu gruba baktım. Hepsi de sanki onları küçük görüyormuşum gibi içerlemiş görünüyordu. “Ama size aşk olsun. İyi. Gece götürürsünüz o zaman bizi eve.”

Hacer teyze bir nida savurup ellerini çırparak yöresel bir türküye giriş yapınca herkes ona alkış tuttu. Gördüklerime inanamıyor, tavır koymak için surat asıyordum ama pek umurlarında değildi. “Doktor Beyimizi de çağıralım. Senin ananı babanı alıp gelsin iş çıkışı.”

Gonca abla eğilip kulağıma doğru mırıldandı. “Hımm... Çiçekle çikolata da alsın.”

Hain kadınlar topluluğuna inanamayarak bakıp kollarımı göğsümde bağladım. “Olmaz. Muammer amca alacak anamı babamı.”

“İyi o zaman. Hem doktorumu hem ananı babanı getiririm,” dedi Muammer amca. Sonra sanki ben havaya konuşuyormuşum gibi duymazdan gelerek yanımdan ayrıldılar.

Gonca abla avucundaki fındıkları yerken köylülerin gidişini eğlenerek izliyordu. “Farkında mısın?”

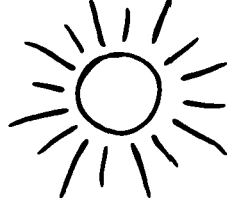
“Neyin?”

“Bütün Sırça bir oldu, sizi ille de evlendirecek.”

“Hadi ya...” derken kayıtsız bir rolle uzatılan fındıklardan ağızma attım. “Hiç anlamadım, inanır mısın?”

Eve döndüğümde nasıl bir manzara bulacağımdan emin değildim. Beni Çınar ve ailemle bir arada bulan Lalezenlilerin neler yapacağını ise hayal dahi edemezdim. Her şey benden bağımsız gelişirken oturup izlemekten başka çarem de yoktu esasında. Yine de bu düşünceler beni artık bunaltmıyordu. Aksine utançla karışık tatlı bir heyecanla dolu, bu işin nereye varacağını görmeyi bekliyordum.

27. BÖLÜM

Ailemi Sırçalılara kaptırmış durumdaydım. Aylardır görüşmediğim annemle babam tüm günü benimle değil, komşularla geçirmişti. O gün okuldan döndüğümde annemi kadınlarla yaprak sarma yaparken buldum. Mürvet teyzenin evi yemek hazırlığındaki kadınlarla doluydu. Erkekler de işten dönüyor, misafir olduğu haberini alıyor ve yan komşunun evine gidiyordu. Babamı görmek için o tarafa gidip kafamı içeri uzatınca çay servisi yapan Fuat’la Gökhan’ı gördüm.

“Ela Hocam,” dedi Fuat yüzünü ikiye bölecek bir gülümsemeye. Boş çay tepsisiyle gelip karşımda durdu. “Nasılsın?”

“İyi. Sen ne yapıyorsun burada?”

“Dernekteydik. Herkes buraya geliyordu, biz de geldik.”

“Çınar da mı burada?”

“Mirza abi bile burada.”

“Tamam... Babama bakmıştım bir ihtiyacı var mı diye. Sen işine dön hadi.”

Fuat babamla kendi babası gibi ilgileneceğine yeminler ettikten sonra mutfağa gitti. Ben de koridorun karşısındaki, erkeklerin oturduğu odanın kapısından içeriyi görmeye ça-

lışarak boynumu uzattım. Tam o sırada kulağıma eğilen bir yüz neredeyse aklımı alıyordu.

“Ne yapıyorsun?” dedi Kübra, fısıldayarak. Çılgılığımı yutmak için verdiğim mücadeleyi kimsenin anlayacağını sanmıyordum. Arkadaşıma aksi bir suratla baktığımda bana öpücük attı. Mirza burada olduğuna göre onun da etrafta olması şaşılacak şey değildi.

“Sen ne yapıyorsun?”

“Eh... İkimizin de boş günümüştü bugün. Beraber geçirelim dedik. Akşam da dördümüz bir şeyler yapalım diye konuşurken buraya düştük bir anda.” Kübra saçlarıyla oynayarak, hülyalı bakışlar atarak konuşuyordu. “Harika bir gündü Ela. Artık resmen görüşüyoruz biz.”

“Resmen görüştüğünüzün ilk gününde bizimle plan mı yaptınız? Hem de bize sormadan?” Lalezen’deki geceden beri biz de Çınar’la resmen görüşüyor olmanın kıyısındaydık ama bir türlü o konuşmayı gerçekleştirecek ortamı bulamıyorduk ki.

“Ne var kız. Aranızı yapalım dedik işte.”

Tabii. Bütün Sırça aramızı yapmaya çalışırken aslında tek engelin kendileri olduğunu farkında değillerdi anlaşılan. Kübra parmak uçlarına yükselip de karşıda bir yere el sallayınca dönüp baktım. Mirza kapıdan çıkıyordu ama Çınar yanında değildi. Ne yazık...

O günün kalanında da Çınar’la bir türlü konuşamadım. Kalabalık misafir dağılana dek birbirimizi göremedik, sonrasında da ailemi eve götürmem gerekti zaten. Ara sıra mesajla haberleşerek birkaç dakika da olsa görüşmek için girişimlerimiz oldu fakat hepsi bir şekilde arkadaşlarımız ya da komşularımız tarafından engellendi.

Bu durum canımı sıkıyordu elbette. Aramızdaki bu havada kalmışlık beni bunaltıyor, Çınar etraftayken kendimi gergin hissetmeme sebep oluyordu. Hele de ailem buraday-

ken. Çınar içinse durumun nasıl olduğunu bilemiyordum. İnsanların onu ne kadar sevip saydığı babamın ilgisini çekmişti. Yorgun olduklarını bahane ederek komşulardan zar zor kaçırdığım aileme köpüklü birer kahve yapıp karşılarına oturduğumda, “Ne kadar düzgün bir genç adam,” dedi babam.

“Kim?”

“Doktor.”

“Kadınlar da ondan bahsedip durdular bugün. Herkes çok seviyor herhâlde.”

Onları dinlerken yanaklarım ısınmaya, bakışlarım yere düşmeye başladı. Ben her zaman yanımda duracak kişi ailemle çok iyi anlaşsın, ailelerimiz arasında sevgi bağı olsun istemiştım fakat bu konuda pek de güzel deneyimlerim yoktu. Bu yüzden onların Çınar’dan övgüyle bahsetmesi benim için çok değerliydi. Fakat bir yandan da beni çok utandırıyordu.

“Öyle mi Ela?”

Adımı duyunca bakışlarım hızla babama döndü. Bana bakıyor, belli ki cevap bekliyordu ama ne söylediğini duymamıştım. “Hı?” dediğimde babamın alnı kırıştı. Benim yüzümde ise telaşlı, tuhaf bir tebessüm vardı.

“Yarın köye götürecekmış bizi. Köylüler çağırmış, öyle söyledi Çınar.”

“Ah, evet. Aklımdan çıkmış. Çocuklarla konuşurken geldiğinizi söylemişim. Nasıl olduysa tüm köy duydu birden. Davet ettiler sizi de. Davete icabet etmeyince çok alınyorlar, o yüzden kabul ettim.”

“E, doktorun ilgisi ne bununla?” diye sordu annem.

“O da köyde çalışıyor haftada bir gün... Her zaman beraber çağırırlar bizi. Gonca Hoca’yı da davet ederler hep ama onun eşinin iş saatleri belirsiz olduğu için eve gitmesi gerekiyor. Çocukları var çünkü.”

“Hımm... Her yerde berabersiniz yani.”

“Yok canım,” dedim hemen ama annem elindeki kahve fincanını çevirip dururken imalı bir iç çekişle bana inanmadığını gösterdi.

“Eh, komşusunuz. Mürvet teyze sık sık orada yemek yediğinizi söyledi.”

“Başka birçok kişiyle beraber Çınar ve ben de aynı anda orada olabiliyoruz, evet.”

“Dernekte berabersiniz...”

“Ben demeğe o kadar sık gitmiyorum.”

“Hımm... Lalezen’de de beraber çalışıyormuşsunuz.”

“Bir gün sadece anne.”

Annem kahvesinin sonunu içip sehpayı bırakırken ağır ağır başını salladı. “E, az buçuk şeyleri toplayınca bir sürü zaman eder gibi geldi bana ama neyse hadi.”

Bardakları alma bahanesiyle odadan kaçıp mutfığa saklandım. Annem bunları bu meseleden hoşlandığı için mi dile getiriyordu yoksa sözleri aslında bir soru muydu bilemiyordum. Babamın yüzüne attığım kaçamak bakıştan pek hoşnut görünmediğini söyleyebilirdim ki bu da hayli endişe uyandırıyordu.

O akşam yatağımı annemle babama verip kendime koltuğu hazırladım. Onların yanında ev sahibi olmak ilginç bir tecrübeydi. Onların kendisini misafir hissetmediği belliydi ama ben evimi beğensinler, kendi başıma güzelce yaşayabildiğimi görsünler istiyordum. Bu da bir tür ev sahibi sorumluluğu yüklüyordu üstüme. Sabah uyandığımda güzel bir kahvaltı hazırlayıp evden öyle çıktım. Dünün telaşı onları yormuş olacak ki ben çıkarken hâlâ uyuyorlardı.

Aşağı indiğimde Çınar’ı kendi kapısının önünde beklerken buldum. Ellerini siyah paltosunun cebine sokmuş, çenesini montunun yakalarına doğru gömmüştü. Bu soğukta ne diye orada beklediğini sormadım çünkü cevabı bili-

yordum. Dudaklarıma yayılan tebessümü giderek büyürken demir kapıyı çekip dışarıya çıktım. Kapının sesiyle Çınar da başını kaldırdı.

“Hayırlı sabahlar,” dedim neşeli bir fısıltıyla.

Çınar da alçak sesle konuşuyordu ama sesi her zamanki gibi tok ve kendinden emindi. “Hayırlı sabahlar. Bugün seni ben bırakayım mı? Mesaim başlamadan geri gelebilirim.”

Gelemezdi, en az on dakika gecikirdi. Çınar’ın daha önce bir yere geç kaldığını görmemiştim ama şu an bunu göze almış görünüyordu. Ben de hâlâ köye bir salı günü Çınar’ın arabasıyla gitmek istemiyordum ancak onu geri çevirmeye de dilim varmıyordu.

“Araban nerede ki?”

“Kapıda yakalanmayalım diye caddeye bıraktım.”

“Madem o kadar zahmete girdin, geleyim bari.”

Sesim kendimden ummayacağım bir nazla çıkıyordu. Kalbimde binbir ses vardı sanki. Her biri farklı notalarla çalıyor, güzel bir şarkıyı besteliyordu. Bu buz gibi hava da kendimi sıcacık hissediyordum. Bütün bu hisleri keşfetmek sevdamı büyütüp parlatıyor, neredeyse somut bir hâle getiriyordu. Hiçbir şüpheye yer kalmasın istiyordum. Çınar’m da sevgisini bileyim, onun o güzel sesinden kelimeleri duyayım istiyordum.

Yürümeye başladık ama kendi sokağımızdan çıkana dek konuşmadık. Okula giden çocuklar henüz çıkmamıştı ama işine giden insanlar sessiz sabahın içinde yürüyorlardı. Birkaçı bize selam verdiler. “Kahvaltıyı okulda mı yapıyorsun?”

“Evet. Çocuklarla ilk teneffüste yiyoruz.”

“O zaman gel, şuradan gidelim de sana çörek alayım.”

Mehmet amcanın fırını servis yolumun tersinde kalıyordu ama oradan da caddeye çıkabilirdik. “Olur.”

“Annene çok benziyorsun,” dedi Çınar birkaç adım sonra. “İlk gördüğümde şaşırdım.”

“Evet, herkes aynısını söylüyor. Ya sen? Ailede kime benziyorsun?”

Çınar birden güldü. Yüzünde nadiren gördüğüm çapkın, tatlı bir gülüştü bu. Son günlerde birbirimize giderek yakınlaştığımızı, bu özel gülümsemeleri, bakışmaları paylaştığımızın o da benim kadar farkında mı merak ediyordum. “Tanıştığında görürsün.”

Tanışırsan değil, *tanıştığında*.

Buna böyle emin oluşuna takılmak, onunla biraz uğraşmak istedim ama kimi kandırıyordum ki. Pek beklenen şartlar içinde olmasa da o benim ailemle tanışmıştı bile.

“Belki görürüm,” dedim omuzlarımı hafifçe kaldırarak. Gizlemeye ne kadar uğraşsam da yüzümdeki nazlı gülücükten kurtulamıyordum.

“Ela...” deyişi karşıdan gelen bir selamla bölündü. Bir teyze bastonuna dayanarak yandaki sokaktan çıkıyordu.

“Hayırlı sabahlar doktor oğlum,” dedi uzaktan.

Çınar’ın yüzünde bir an için öyle tahammülsüz bir ifade belirdi ki kıkırtım duyulmasın diye dudaklarımı elimle örttüm. Fakat sabahın sessizliğinin içinde birbirimize yakın dururken gizlenmek ne mümkündü. Çınar bana dargınlıkla bezeli bir bakış atıp yaklaşan kadına selam verdi.

“Ben de yanına geliyordum.” Teyze destek arayarak Çınar’ın koluna girdi.

“Daha erken, niye bu saatte çıktın Hacı teyze?”

“Saatim durmuş. Bilemedim kaç, yavaş yavaş gideyim diye çıktım öyle. Bu hanım kız kim?”

“Ela Hoca. Mürvet teyzenin kiracısı.”

“Hee, öğretmen olan. Duyduydum adını.”

Kadının uzattığı eli öpüp nereliyim, neciyim sorularını sabırla cevapladım. Çınar’ın sabırsızlığı beni eğlendirdiği

için durumdan hiç rahatsız değildim. Onun her zaman her durumda bir halk kahramanı gibi olmasına öyle alıştım ki huysuzluk etmesinden çok hoşlanmıştım. Aslında huysuzluğunun sebebiydi beni neşelendiren.

“E, nereye gidiyordunuz böyle?”

“Kahvaltı için çörek alacaktım, sen de ister misin Hacı teyze?” dedim tatlı tatlı. Çınar dimdik duruyor, katı yüzüyle bekliyordu. Kadının gitmesini umuyordu herhâlde ama umutsuz bir bekleyişti bu.

“Hacı teyzeye yasak öyle şeyler,” deyince kadın kafasını kaldırıp baktı ama Çınar’dan o kadar kısaydı ki yüzünü görmesi imkânsızdı. O memnuniyetsiz hâllerini de fark edemiyordu hâliyle.

“Bu da bazen pek nemrut oluyor.”

Kadın’ın sözlerine kıkır kıkır gülmeyeyim diye dudaklarımı ısırdım fakat o sırada Çınar’a bakmak yardımcı olmuyordu. Sergilediği nemrutluğun bana bu kadar sevimli gelmesi delilikti herhâlde. Hiçbir manası yoktu, kimseye de açıklayamazdım fakat ona durduğum sevecenlik giderek yükselirken karşısında sakince durmakta zorlanıyordum.

“Ela Hocam! Günaydın!”

“Ay, yok artık,” dedim alçak sesle. Sokağa giren ve bize coşkuyla el sallayan adam Hakan abiydi.

“Ne yapıyorsunuz burada?” diye sordu yanımıza gelince.

Çınar’ın dudaklarından kısık bir “*Hasbinallah*” duyduğuma yemin edebilirdim. “Herkes bir yere gidiyor işte...”

Hakan abi Hacı teyzenin elini öptü, bir ufak hoşbeş etti. Ardından elindeki poşeti gösterip komşuya tereyağı getirdiğini söyledi.

“Sana küsüm bak, biliyorsun değil mi? Bir gelmedin evime.”

“Hakan, bu güzel kızı Uğur’la görüştürelim.” Hacı teyzenin önerisiyle üstümdeki tüm rahatlık anında uçuverdi.

Birisi bir kilide basmış gibi kendimi toparlayıp gitmeye hazırlandım fakat konuşmaya devam ediyorlardı.

“Hay ağzını yiyim annem ya. Hanımla onu düşünüyoruz biz de. Bak bu Uğur kim, biliyor musun Ela Hocam?”

“Ee, geç kalıyorum ben.”

“Dur hele, dur.”

“Vallahi geç kalıyorum. Servisim geldi gelecek.”

“O zaman haftaya bize geliyorsun, Uğur’u anlatayım sana. Bak, Erzurum’da savcı. Benim eniştemin yeğeni. Bir gör nasıl yakışıklı, çalışkan.”

“Gitmem lazım ama,” diyerek hareket ettikçe Hakan abi elini kaldırarak bir şeyler daha ekliyordu. Sonra birden camlardan uzanan kafalar, seslenen insanlar çoğalmaya başladı. Tamam, artık ben de hiç eğlenmiyordum, yeterince de mutsuzdum. Ayrıca servise koşmam gerekiyordu çünkü belli ki bu insanlar Çınar ve beni aynı anda bırakmayacaktı.

“Ela Hoca gecikmesin,” dedi Çınar, Hakan abinin lafını sertçe kesip. Adam şaşkınca durdu ama sonra mahcup olup önümden çekildi. “Hacı teyze gel, ben de seni götüreyim Sağlık Ocağı’na.”

Alelade bir vedayla yanlarından ayrılırken Çınar’a üzgün bakışlar bile atamadım çünkü bir anda bir sürü insanın odağına düşmüş; garip soruların, konuşmaların içine girmiştik. Hızlı adımlarla uzaklaşıp caddeye çıktım. Servisim de tam o an sağ tarafa yanaşıyordu. Normalde bindiğim yerden biraz daha ileride kendimi arabaya atıp Gonca ablanın yanına otururken hâlime gülsem mi, ağlasam mı bilemez vaziyetteydim.

“Ne bu hâller?” dedi Gonca abla.

“Sırça halkı tarafından sınanıyorum sadece.”

“Alıştın sanıyordum.”

“Oyunda yeni bir seviyeye yükseldim sanırım.”

Gonca abla dudak bükerek beni kendi hâlime bıraktı.

Aklıma Çınar'ın bana alacağı çörekler gelince iç çektim. Olsun, belki yakında kimseye bahane bulmamız gerekmeden mahallemizde rahatça yürüyecceğimiz günlerimiz olurdu. İnşallah olurdu çünkü olmazsa ne yapardım, hiç bilemiyordum.

O gün çocuklar sürekli saati sordular. Ailemi merak ediyor, onlar hakkında sonu gelmeyen sorular soruyorlardı. Ben de küçükken annemi kızdırıyor muydum? Babam benimle oyun oynuyor muydu? *Hiç kuzumuz olmamış mıydı gerçekten?*

Çocukların onları bu kadar merak etmesi beni çok şaşırtıyordu. Öyle bir meraktı ki Zeynep, Hüseyin ve Fırat dönüşte öğrenci servisine binmeyeceklerdi. Fırat'ın amcası akşam onları almaya gelecekti. O ana dek de arkadaşlarının misafiriydiler. Daha önce de burada kaldığıma üzdüklerini bildiğimden bunu kaçırmadıklarına seviniyordum aslında. Küçük ya da büyük, öğretmenleriyle ilgili her olayı diğer sınıf arkadaşları yaşayabiliyorken onların dışarıda kalması haksızlık gibi hissettirebilirdi.

Hepsi farklı yerden geldiği için köylerini ziyaret etmeyi düşünmemiştim ama belki de baharda onları evlerinde görmeye gidebilirdim. Belki Çınar'la birlikte giderdik. Sonuçta bir şoföre ihtiyacım vardı ve mahcup olmadan beni bir yere götürmesini isteyebileceğim tek kişi oydu.

Son ders bitmek üzereyken okul arazisinin önüne bir araba yanaştı. Çocuklar sesi duyup başlarını merakla pencereye doğru uzatınca ben de dönüp baktım. Bu Çınar'ın arabasıydı. İçinden annemle babam iniyordu. Bu saatte gelmelerini ne ben ne de çocuklar beklediğinden onların kim olduğunu hemen anlayamadılar.

Yaklaşmalarını meraklı suratlarıyla izliyorlardı. Bense tatlı bir heyecana kapılmışım. Üzerime uzun, zeytin yeşili bir elbise giymişim. Ela gözlerim elbisemin yansıma-

sıyla neredeyse tamamen yeşile bürünmüş, bu da kızların gözünden kaçmamıştı. Bütün gün elbiseme, gözlerime, omuzlarımdan aşağı saldıgım koyu sarı saçlarıma övgüler sıralamışlardı. Bugün güzel görünmek için çaba göstermiş-tim ama çocukların açık seçik sevgisiyle, iltifatlarıyla ken-dimi sahiden güzel hissediyordum. Hayatta en çok kıymet verdiğim insanlar sınıfıma girmek üzereyken bana böyle hissettirdikleri için öğrencilerime minnettardım.

Misafirlerim içeri geldiğinde bir an kendimi öyle duygusal hissettim ki ağlamaktan korktum. Çünkü annemin-ba-bamın taşıdığı tüm endişeleri biliyordum. Çünkü burada ne güzel bir hayatım olduğunu görsünler istiyordum. Bir öğretmen olarak hiç böyle sevilmediğimi, bir insan olarak böylesi bir saygıyla başka hiçbir yerde karşılaşmadığımı bilsinlerdi. İçleri rahat olsun, mutlu olduğumu görsünler istiyordum. *Nihayet* mutlu olduğumu. Sevdığimi ve sevil-diğimi. Doğru kararlar verdiğimi.

“Hoş geldiniz,” deyip babama sarıldım. Çocukların hep-si ayağa kalkmışlardı. Tuhaf bir sessizlikleri vardı. “Sizi bu saatte beklemiyordum.”

“Doktor Bey’in işi erken bitmiş. Seni okulda ziyaret et-mek ister miyiz diye sordu, sağ olsun.” Annemin sözleriyle kapının yanında duran Çınar’a bakıp sessizce teşekkür ettim. İşinin erken bitmediğini biliyordum. Bunu yalnızca ince düşünceli, hassas, müthiş bir adam olduğu için yap-mıştı.

Onun aslında kusursuz olmadığını da biliyordum. Duy-gularını dile getirmekte iyi değildi mesela. Kaşları çok ko-lay çatılıyordu. Doğru ve yanlış arasına koyduğu net sı-nırlar onu bazen zor birine dönüştürüyordu ki bu konuda beni uyarmıştı. Fakat ne kadar onu kusurlarıyla görmeye çalışsam da başaramıyordum. Nereden bakarsam bakayım benim için mükemmeldi. Daha önce değilse bile, ona ha-

yatımı açtığımda utanacağım hiçbir şeyim olmadığını söylediğinden beri öyleydi.

Çocuklara doğru dönüp ağzımı açtım ama ben daha onları tanıtamadan anlaşımlar gibi aynı anda ağızlarını açıp “Hoş geldiniz!” diye bağıldılar.

Annemle babamın yüzlerine konan şefkatli ifadeler kalbimi ısıtıyordu. Mesleğe ilk başladığımda böyle bir şey yaşamamıştık. Şehirde öğretmen olmakla köy öğretmenliğinin farkı hakkında saatlerce konuşabilirdim. Birisi daha değersiz değildi asla fakat koşullar birbirinden çok farklıydı.

Diğer sınıf çıkmalı bir saat olmasına rağmen biz hâlâ sınıfımızda oturuyorduk. Sobamız sönmüştü, sınıf soğumaya başlıyordu ama annemle babamın çocuklarla sohbeti epey koyuydu.

Onların bu koyu muhabbetinden faydalanarak hâlâ içerde olsa da geldiğinden beri çok az konuşmuş olan Çınar’ın yanına gittim. Ona bir sandalye vermiştim ama duvara yaslanmış, ayakta beklemeyi tercih ediyordu. “İzin mi aldın?” diye sordum alçak sesle.

“Gelen giden yoktu...”

“Niye ki? Hiç işe gitmediğini, izin aldığını görmedim daha önce.”

Çınar’ın gözleri omuzumun üzerinden arkamızdaki komik grubu yokladı. “Gözüne girmeye çalışıyorum,” dedi bakışlarını ileride tutarak. Çocuklar babama bir ineğe nasıl bakılacağını anlatırken birbirleriyle tartışıyorlar, annemleri güldürüyorlardı.

Bense kalbimdeki bu sevdıyla ne yapacağımı bilemez hâldeydim. Çınar’ın hiç haberi yok muydu? Gözümüne çoktan girdiğini, çoktan kalbimi çaldığını fark etmiyor muydu sahiden? Bir cevap verecektim, güzel bir cevap. Ona ipuçları verecek bir cevap. Fakat yine olmadı. Tam yanımdan

şak diye açılan kapı, içeri giren Muhtar amca lafı ağzıma tıktıverdi.

“Öğretmen Hanım! Hacer yolladı beni, sen gelmeyince merak ettik. Herkes de buradaymış. Vay, vay. Hoş gelmişsiniz...” Annemle babamın yanına gidip onlarla tanıştı ve ben bu köye geldiğimde yaptığı o tutkulu muhtar konuşmasını gerçekleştirdi.

Çınar’la bezgin, sabırsız bir bakışmayı paylaştık fakat ne kaçacak bir yerimiz ne de şu durumda imkânımız varken bakışmadan ötesine geçemezdik.

Muhtar toparlanmamızı, konuşmaya evde devam edeceğimizi söyleyince ona çocukların da gelmek istediğini ilettim. “Hepsinin anası babası geliyor zaten, elbet gelecekler,” diye beni geçiştirip Çınar’la babamı da yanına katarak dışarı çıktı. Yürürken köyün tarihini anlatıyordu. Oğlanlar da peşlerindeydi.

Biz de annemle geriden gidiyorduk. Ayşegül annemin elini tutmuş, benim anlattıklarımınla zaten sevgisini kazandığı annemi bir de kendi tatlılığıyla büyülemekle meşguldü. Ben Zeynep’le yürüyordum. Diğer kızlar da annemin yanındaydılar.

“Ne güzel değil mi?” dedim anneme, koca bir tebessüm eşliğinde. Bıcır bıcır konuşan Gazel’in saçını sevgiyle okşayan annem kafa salladı.

Çok güzeldi sahiden. Burada bunca sevgi görmek, anneme babama benim hatırıma verilen kıymeti izlemek harikaydı. Muhtarın evindeki çılgınlığa sürüklendiğimizde anneciğim hayrete düştü. Hazırlanan yer sofrasına inanamayarak bakıyor, tüm köyün onunla tanışmak için burada olmasına şaşırıyordu. Babam durumu daha iyi idare etse de böyle şeylere alışık insanlar değildik. Fakat ikisinin de yüzünde kızları hakkında güzel şeyler duymanın verdiği o gururlu gülümsemeler vardı.

Uzun masanın en ortasına misafirler olarak biz dizildik. Çocuklar izin verilme de bir şekilde kendilerini aralara sıkıştırmışlar, yakınımıza yerleşmişlerdi. Şakalar, kahkahalar havada uçuşuyordu. Samimiyet ilerleyince ailemi gören köylüler benimle ilgili seçenekler sunmaya başladılar. Biricik doktorlarıyla olacaksak şimdiye çoktan oluruz diye düşünmüş de olabilirlerdi tabii ama Çınar bundan hiç memnun olmayacaktı.

Önce birisi kendi astsubay yeğeninden bahsetmeye başladı. Öyle imalı övgüler sıralıyordu ki köylüler birden kendi akrabalarından damat adayı olabilecek isimleri yarıştırmaya koyuldu. Ben dehşete düşmüş bir hâlde olanları izliyordum. Önüme bir bardak su konunca dönüp Feride'ye baktım. Sırtımı sıvazlayarak, "İç gülüm, iç," dedi sessizce.

"Öğretmenim, benimle evlensen olmaz mı?" diyen Emir'in sorusu ortalıktaki onlarca imayı somutlaştırdı sanki. Belki biraz da cesaret vermişti.

"İbrahim Beyim bak, benim oğlum İstanbul'da mühendis. Açık söyleyeyim, ben Ela Hoca'yı çok severim. Sizi de gördük, tertemiz ailesiniz. Siz bizi gördünüz. Gelin çocuklarımızı tanıştıralım. Bakarsınız bir hayır çıkar bu işten."

"Bunlar burada konuşulacak şeyler değil," dedi babam. Memnun olmadığı her hâlimden belliydi ama köylüler birden burada herkesin aile olduğunu, çekinecek bir şey olmadığını söylemeye başladı. Hatta söz konusu mühendisin annesi bana fikrimi bile sordu.

"Ela Hocam, sen ne dersin?"

Far görmüş tavşan misali kalakaldım. Herkesin gözü üzerimdeydi. Annemin beni kurtarmasını bekliyordum ama onun da dili tutulmuştu herhâlde.

"Ben..." dedim... Yok, olmadı. "Yani, şöyle..."

Çatalımm tam yanma gürültüyle bırakılan bardak, sessiz odada âdeta çınladı. O anı ömrüm boyunca unutma-

yacağıma emindim. Ne benim ne annemle babamın ne de Lalezen Köyü'nün.

“İbrahim amca,” dedi Çınar. Nasıl bezmiş olduğu sesinden anlaşılıyordu. “İzniniz olursa yarın akşam Ela'yı yemeğe çıkarmak istiyorum.”

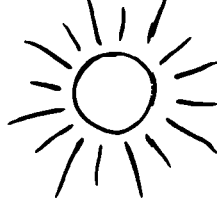
Eve çöken sessizlik öyle derindi ki sanki kimse nefes dahi almıyordu. Herkesin, en çok da benim yüzlerimizdeki ifadeler görülmeye değerdı. Babam ağzını açtı ama sesi çıkmadı. Dönüp bana bakınca gözlerimi aceleyle tabağıma çevirdim. Yanaklarım kıpkırmızıydı. Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki yanımda oturmuş, koluma yaslanan Zeynep muhtemelen bunu hissettiği için merakla yüzümü inceledi.

“Tamam...” dediğini duydum babamın. *Bugün asla duymayı beklemediğim bir şey daha.* “Gidin bakalım.”

Birinin “*Mühendis de artık şansına küssün,*” gibi bir şey gevelediğini duydum. Yüz kızartan o sessizlik bir türlü bitmiyordu, ta ki Gazel konuşana dek. O tatlı çocuk sesiyle dizlerinin üstüne kalkıp ellerini açarak emin olduğu bir gerçeği ilan etti.

“Size evleneceklerini söylemiştim.”

28. BÖLÜM

Hayat boyu utangaçlığın etrafıma çizdiği sınırları aşmakla uğraşmış, bazen bu sınırları aşarak, bazen de sınırları güven verici bulup sıkı sıkıya tutunarak yaşamıştım. Toplum önünde konuşmak benim için hiçbir zaman kolay olmamıştı ama yapılması gerekiyorsa zor yolları yürümem gerektiğini öğrenmiştim. Sık sık utangaç hissediyor ama bunun beni engellemesine izin vermemem gerektiğini bilerek ona göre davranıyordum. Çocukluğumdaki gibi kolayca pes edip köşeye sinmiyordum yani. Kalbim hızla çarpsa da, dilimin dolanmasından korksam da, yanaklarım ateş gibi olsa da bu duyguları kontrol edip harekete geçmeyi öğrenmiştim.

Öyle sanıyordum yani.

Fakat o sofrada, Çınar herkesin ortasında beni yemeğe çıkarmak için babamdan izin isterken utanç duygusu benliğimde yeni bir boyut kazanmıştı.

İnsan utanmaktan ölebilseydi oracıkta ölürdüm sanırım. Fakat ölmedim tabii. Herkesin üzerine inen şok, bir dakika sonra yerini dayanılmaz bir eğlenceye bırakırken de ölmedim, kadınlar fısır fısır bana takılırken de. Çocukların bu konuyu kapaması öyle uzun sürdü ki utanmaktan olmasa da tansiyonum düştüğü için bayılabileceğimi sanıyordum

ama neyse ki babam çok ciddi bir adamdı da köylüler alay etmekten çekiniyorlardı.

Çınar'a kızmam gerektiğini düşünüyordum. Öyle herkesin içinde patlar gibi konuştuğu, bizi maskara ettiği için azarlanmayı hak ediyordu ancak dürüst olduğumda ona hak vermeden edemiyordum. Günlerdir aramıza sürekli insanlar giriyordu. Bugün en az beş tane talibim çıkmış, insanlar bana kendi akrabalarını övüp durmuşlardı. Bütün bunlar olurken Çınar tam yanımdaydı. Canı sıkılmış olabilirdi tabii. Kendisi her türlü sataşmaya karşı duvar gibi duracak iradeye sahip olduğu için bu konuda cesur da olabilirdi. Fakat keşke beni de biraz düşünseydi.

Yemekten sonra iki saat boyunca tüm gözlere, kıkırdamalara, beni dürtüp duran omuzlara göğüs gerdim. Feride'ye hep yanımda olduğu ve çocuklar da dâhil herkesten beni koruduğu için minnettar olsam da kulaklarım her şeyi duyuyordu işte. Annem Çınar hakkında saha araştırması yapıyordu.

Babam bir şey sormasa da konu bir şekilde sürekli Çınar'ın ne kadar düzgün bir adam olduğuna geliyordu. Köyde kimlere yardımı dokunmuştu, kimleri tedavi etmişti, kimin düğününe derneğine katılıp gönüllerini almıştı. Hepsi bir bir ortaya dökülüyordu.

Akşam boyu bir kez bile Çınar'ın yüzüne bakamadım. Onun da bana baktığını sanmıyordum çünkü Feride sürekli Çınar'ın o anda ne yaptığından bahsediyordu. Kübra burada olsaydı ikisi epey eğlenirlerdi herhâlde.

Gitme vakti gelince bütün kadınlar beni coşkuyla kucaklayıp sırtıma pat pat vurarak uğurladılar. Bir teyze beni arabanın ön koltuğuna doğru ittirdi ama oraya ancak silah zoruyla otururdum.

Kıvrak bir şekilde yana kayıp arka koltuğa oturduğumda arkamda bir gülüşme oldu ama aldırmamaya çalışıyor-

dum. Babam öne, annem de yanıma bindikten sonra nihayet köyden ayrıldık. Sessiz kalmayı yeğlerdim fakat bu gece sessizlik, sakinlik bana yasaktı anlaşılan.

“Kaç yaşındasın oğlum?” diye sordu annem başını öne doğru kaldırıp.

“Otuz yaşındayım efendim.”

“Ay Seher teyze de bana canım,” deyip kıkır kıkır gülen annemi bir parça dehşetle izliyordum. “Kardeşin var mı?”

“İki kız kardeşim var.”

Çınar cevap verirken gözlerini aynaya çeviriyordu. Annem zaten iki koltuğun ortasına oturduğundan ben doğal olarak karanlık tarafta kalmıştım. Orada değilmişim gibi davranmayı seçmiştim ama annem omuzlarını sallayarak kafasını kulağıma eğip, “Görümcelerin varmış,” deyince tepkisizliğim bölündü.

Ellerimi havaya kaldırıp anneme şok içinde baktığımda bana nasıl güldüğünden bahsetmiyorum bile.

Yol boyu Çınar’a anne babasını, memleketini, oradaki hayatını sorup durdu. Onun cevaplarından, konuşma şeklinden, tavrından mest olur gibi bir hâli vardı. Babam, annemin bu kadar mutlu olmasından rahatsız olmuş gibi ara ara onu susturmaya çalışsa da kâr etmiyordu tabii.

Eve varana dek akla karayı seçtim. Sonunda arabadan indiğimizde Çınar’la tek kelime etmeden kendi binama girip merdivenleri koşarak çıktım. Üstümden kamyon geçmiş gibi hissediyordum. Sanki birisi beni güzelce hırpalayıp bir köşeye atmış gibiydim. Annemler dışarıdaki soğuktan sızlanarak arkamdan gelip salona oturdular. Montlarını asmak için odadan çıkıp annemin elinin değdiği tertemiz mutfak-gımda kendime iş üretmeye kalktım. Hımm, şu kavanozlar boşalabilirdi. Çaydanlık biraz kararmış mıydı ne? Güzelce ovalamak gerekiyordu sanırım.

“Ela.” Babamın sesini duymazdan gelmeyi denedim.

Güzel elbiseme aldirmeden kolları sıvayıp dolaplardan deterjanları çıkarıyordum ki bu kez daha yüksek sesle çağırıldım.

Eh, nihayetinde burası küçücük bir evdi. Kaçacak yerim yoktu. Ne yazık.

“Gel bakalım. Şu doktor hakkında bir konuşalım seninle.”

“Nasıl yani babacığım?” dedim en saf, en melek yüzlü hâlimle. Fakat babam yalnızca göz devirdi.

“Herkes pek bir seviyor bu çocuğu. İyi bir insan demek ki.”

“Öyledir,” diyeşim o kadar hızlı oldu ki annem kıs kıs güldü. Benim ise gözlerimi parmaklarıma çevirip beklemekten başka çarem kalmadı. Artık saf rolüne de giremezdim.

“Niyetini güzelce bana söyleyebilmesine de memnun oldum. Herkes onun hakkında güzel konuştuğu için ön yargılı davranmayacağım ama onu hemen sevmeye de niyetim yok.”

Babamın güzel sözlerinin ardından böyle bir şey söylemesi beni şaşırttığı için arsız çenem bir kez daha kontrolden çıktı ve “Niye ki?” diye sordum duygulu bir sesle. Babamın Çınar’ı sevmesini istiyordum. Taner’i hiçbir zaman sevmemiş ama bunu bana yansıtmamak için uğraşmıştı. Benim hatırıma onu tanımaya zaman ayıracağını söylemişti fakat zaten sonrasında onu sevmemekte ne haklı olduğunu hep birlikte görmüştük. Bu yüzden Çınar’ı sevmeliydi. Ona benim kadar güvenmeli, beni incitmeyeceğine inanmalıydı ki İstanbul’a döndüğünde benim için endişelenmesin.

“Çünkü bir kez daha üzölmene dayanamam,” dedi babacığım. “Mesele kızlarımsa kimselere güvenemem. O güveni kazıyıp almaları gerekir, öyle kolay değil.”

“Ben adama bayıldım,” dedi annem hayallere dalmış gibi bir sesle. Sonra babamın tersleyen bakışlarını fark edip

Judak büküldü. “Ama tabii kızımızı hemen verecek değiliz. Bir bakalım şu yemekte neler diyecekmiş.”

Abartılı göz kırpması öyle komikti ki babam bile güler gibi oldu. Yerimden kalkıp ikisinin de yanağına birer öpücük kondurup iyi geceler diledim. Yarın beni bekleyenleri düşününce uyuyamam sanıyordum ama hazırlanıp yattıktan sonra uykuya dalmam yalnızca birkaç saniye sürdü. Bütün akşam kendimi nasıl kastıysam yorgun düşmüş bedenim, heyecanımı alt etmişti.

O gece Çınar bana mesaj atmadı. Sabah uyandığımda ilk kontrol ettiğim şey telefonum olmasına rağmen bir gelişme yoktu. Evden çıktığımda onu görmeyi beklemiş, bu da olmayınca gerilmeye başlamıştım. Okula gittiğimde oğlanlar her zamanki gibiydi fakat kızlar sürekli bir şekilde yüzüme beklenti dolu gülümsemelerle bakıyorlardı. İkinci sınıflar okuma ödevlerini yaparken birler için tahtayı dolduruyordum. Onlar yazı ödevini yaparken bu kez ikilerle ilgilenecektim. Bu rahat bir sistem değildi, alıştığımı da söyleyemezdim. Hâlâ çok zorlanıp bunaldığım zamanlar oluyordu ama bir şekilde kendi düzenimizi bulmayı başarmıştık. Sessiz sınıfta yükselen mesaj sesi yüreğimde yankılanırken elimdeki tebeşiri bırakıp masaya döndüm.

Nihayet beklediğim mesaj gelmişti. Beni akşam beşte alacağını söylüyor, gayet de resmî görünüyordu ama Çınar’ın mesajlarından daha fazlasını beklemiyordum zaten. Yüzümde bir gülümsemeyle cevap yazıp telefonu masaya bıraktım. Yüzümü sınıfıma doğru çevirdiğimde dokuz çift göz dikkatle beni izliyordu. Kızların yüzünde imalı gülüşler vardı.

“Ne?” dedim şaşkın bir edayla. Gülücükler kıkırtılara dönüşürken merakla tekrar sordum. “Ne oluyor?”

Tatlı kıkırtıların arasından huysuz bir surat ayağa kalkıp, “Öğretmenim,” dedi çatık kaşlarıyla. “Bugün mü evleniyorsun?”

Kızların sesleri biraz daha yükselirken ben hayretle Emir'e bakıyordum. "Hayır. O nereden çıktı?"

"Ahmet öyle diyor. Çınar abi dün seni babandan istedi ya."

Bu sözlerle gözlerim yusuvarlak olmuştu herhâlde. Açık ağzımı kapanmaya zorlayarak öğrencilerime baktım. "Hayır. Kimse beni babamdan istemedi. Sanırım yanlış anladınız."

"Hepimiz oradaydık hocam. Duyduk yani. Saklamanıza gerek yok."

Fırat'ın bilmiş suratına bakarken kendimi toparlayıp kollarımı göğsümde birleştirdim. "Ne duyduğunuzu sanıyorsunuz peki?"

"Çınar abi seni babandan istedi," diyen Ahmet'ti. Daimî dostu Murat da hemen kafa salladı. "Baban da verdi seni işte."

"Hayır..." derken gülmemeye çalışıyordum. "Çınar abinizle bazı işlerimiz vardı. Babam geldiği için ben işlerle ilgilenemedim, o da işlerimizi ertelemek istemediği için babama onları biraz yalnız bıraksam sorun olur mu diye sordu." Kimse bana bunun yalan olduğunu söyleyemezdi. Çınar'la işimiz var mıydı? Eh, konuşulması gereken şeyler gayet tabii bir iş olabilirdi. Babam geldiği için bu işler erteleniyor muydu? Eh, mecburen. Öylece bir işimiz var, biraz çıkalım diyemeyeceğimiz için babamdan izin alınmış mıydı? Aynen öyle.

Fakat isabetli olduğunu düşündüğüm cevabım hiç beklenmedik bir darbe yedi. En sessiz öğrencim olan Hüseyin'in omuzlarını kaldırdığını gördüm.

"Evlilik işleri," dedi bariz bir gerçeği dile getirir gibi. Bütün sınıf kafa sallayarak onu onaylayınca çocuklara kırğın bakışlar attım.

“İnanmıyorsanız siz bilirsiniz ama ben evlenmiyorum. Hele de bugün.”

“Evlilik teklifi alacaksın o zaman!” dedi Dilan heyecanla. “Filmlerde hep öyle oluyor. Akşam yemeğine giden insanlar evleniyorlar.”

“Ayy, güller de alır Çınar abi sana.” Gazel sıra arkadaşının omzuna doğru bayılınca Ayşegül küçük elleriyle dudaklarını örttü.

“Ben de sana güller alırım öğretmenim. Hem de yüz milyon tane alabilirim.”

Emir’in sözleri diğer oğlanların yüzünde boş bir ifade yerleşmesine sebep oldu. Zihinlerinde yüz milyonun ne kadar olduğu ve onca gülün nereden bulunacağını hesapladıklarına emindim.

“Canım hocam, pembe elbiseni giy, olur mu? Ayşegül söyledi bize pembe bir elbisen olduğunu.” Eğer bir insanın gözlerinden sahiden kalpler çıkabilseydi, o kişi Dilan olurdu. Ellerini çenesinin altında birleştirmiş, hayallere dalan gözlerle karşıya bakıyordu. Zeynep onun bu hâline bakıp güldü. Ayşegül sessizce sırtırken Gazel de Dilan’a ayak uyduruyordu.

Karşımdaki manzarayı izlerken dudaklarıma sevgi dolu bir tebessüm yerleşti. Ne kadar şapşal göründüklerini bilmelerine imkân yoktu. Öyle masumdular ki ne düşüncelerini gizlemeyi biliyor ne de aklından geçenleri bir süzgeçten geçiriyorlardı. Ne düşünüyor ve ne hissediyorlarsa apaçık ortadaydı. Bütün bunlardan yansıyan yegâne şey koca bir sevgiydi. Sobada yanan odunların çıtırtısı çocukların sesine karışıyor, her teneffüs biraz daha eklenen portakal kabukları soba üzerinde kururken sınıfı tatlı bir kokuyla dolduruyordu.

Yıllar sonra bugünü, bu anı düşündüğümde hatırladığım şey ne burada geçirdiğim sert kış ne de evden uzakta

olmanın zorlukları olacaktı. Yalnızca portakal kokusunu, çocukların tatlı sesini ve kalbimi dolduran o içten sevgiyi hatırlayacaktım. Sadece bu an için değildi elbette. Kalbimde yaralarla buraya geldiğim günden beri sevgileriyle beni sarıp sarmalamış, bana değerli olanın ne olduğunu hatırlatmış, dünyaya yeni bir penceren bakmamı sağlamışlardı. Bu memlekete kalbimde taşıdığım sert bir kışla gelmiştim fakat öğrencilerim bir güneş gibi o kışın üstüne doğmuş, her geçen gün içimdeki güneşi büyüterek bu soğuk memlekette sıcacık bir hayat kurmama yardım etmişlerdi.

Nereye gidersem gideyim, ne yaşarsam yaşayım bu çocuklar ömrümün en kıymetli anılarını dolduracaktı.

Yine de öğretmenliğin sıkıcı yanı da ders işleme zorunluluğuydu işte. Elimi masama üç kez vurup çocukların susmasını bekledim. “Yeterince hayal kurduysanız, derse dönüyoruz.”

İtiraz mırıltıları yükselse de o derse dönüldü. Hatta o gün hızla akıp gitti. Çocukların yanaklarıma öpücükler kondurmak için girdiği yarışın ardından evime dönüp biraz da annemin heyecanı ile uğraştım.

Çınar kapıyı çalmak zorunda kalmasın diye sözleştiğimiz saate beş dakika kala aşağıya indiğimde çoktan oradaydı. Fakat sadece o değil, sert esen rüzgâra rağmen birçok komşu da türlü bahanelerle dışarıdaydı. Beni görünce el sallayarak, koca gülümsemelerle selam vererek seslendiler. Nasıl haberleri olduğunu bilmiyordum ama biraz bile şaşırmamıştım. Çınar tüm gözlerin önünde mütevazı arabasının kapısını benim için açarken kadınlardan abartılı iç çekişler yükseldi. Yüzümdeki nazik bakışı sokaktan çıkana kadar koruyabildim. Araba köşeyi döndüğü an ise ellerim yüzüme kapandı.

“Bu şehirde utanç verici olmayan bir anımız olacak mı?”

“Olur elbet,” dedi Çınar, hafif bir gülümsemeyle. Sesini duymak içimi nazlı bir sitemle doldurunca ellerimi indirip ona baktım.

“Benimle konuşmaya mı karar verdin?”

“O ne demek?” Gözünü bir anlığına yoldan ayırıp bana baktığında kalbim yerinden çıkacak sandım. Buna rağmen burnumu düşürmüyor, tavırlı görünmeye çalışıyordum. Rol yapmayı hiç beceremediğim düşünülürse komik görünüyordum olmalıydım.

“Dünden beri benimle konuşmuyorsun. Yemek teklifini de bana değil, babama yaptın.”

“Bence benimle konuşmayan sendin. Ayrıca yemek teklifini önce sana yaptım. Beni oyalayıp durmasaydın babana gitmezdim.” Ağzım hayretle açılıp *hih* diye bir ses çıkardığımda Çınar kısık sesle güldü.

“Benim ne suçum var? Bütün Sırça’nın abisi olmasaydın sen de. Bu kadar popüler olmasan her yerde önümüzü kesmezlerdi.”

“Her adımda talibi çıkan ben değilim,” dedi gücenmiş gibi yaparak. Dudaklarımı çekiştirip duran o gülücüğe mahal vermeyecektim.

“Nedense benden daha çok talibin olduğuna eminim.”

“İmkânı yok,” derken kendinden o kadar emin görünüyordu ki dayanamayıp güldüm.

“Yine de keşke öyle yapmasaydın. Herkes benimle alay ediyor.”

“Özür dileyemem. Çaresizdim.”

Sahte küskünlüğümü hemen unutup merakla başımı eğdim. “Çaresiz mi?”

“Evet. Çok korktum seni başkasıyla görüştürecekler diye. Kendimi öne atmak zorundaydım. Hayatta bazı şeylerin haykırılması gerekir Ela Hoca.”

“Öyle mi Çınar Bey,” dediğimde yüzlerimizde aynı gülümsemenin izleri vardı. Bana rahatça takılıyor olması içimde bir cümbüş doğuruyordu. Onun her zamanki mesafeli duruşunun yanımda her an daha fazla kaybolması, beraber geçirdiğimiz her an sohbetimizin samimiyetinin büyümesi ilmek ilmek işlenen bir dantele benziyordu. Aşkla, muhabbetle ve güvenle bezeli bir danteldi bu. Her anında emek ve çaba vardı.

Ona gününün nasıl geçtiğini sordum, annemle babamın evin her yerini onarıp mutfağını sürekli doldurduklarını anlattım. Şehir merkezine yakın, sade döşenmiş hoş bir restorana gelene dek sıradan ama her yanıyla iyi hissettiren bir sohbeti paylaştık.

İçeri girdiğimizde kalın paltomu çıkardım. Üzerimde pembe elbisem vardı. Dolabımı açtığımda Dilan’ın sözleri kulaklarımda çınlayınca bu elbiseyi giymem gerekiyor gibi hissetmiştim. Prenseslere hayran öğrencimin hayal ettiği gibi şeker pembesi bir elbise değildi tabii bu. Daha pastel, gül pembesini andıran bir renkti. Hazırlanırken annem üzerine nazar duaları üfleyip durmuştu. Çınar da aynısını yapmak ister gibi görünüyordu. Bu düşünce yüzüme yaramaz bir gülücük kondururken sandalyeme oturdum.

Onu ilk kez gömlekle görüyordum. Karşıma oturduğunda geniş omuzlarından, dimdik duruşundan, keskin hatlı yüzünden öyle etkilendim ki heyecandan ellerim buz kesti. Bir insanın böyle güçlü bir duyguyla sevinebileceğini hiç bilmiyordum. Ona dair her şeyi, yamuk burnunu, sık sık çatılan kaşlarını, bıraksan saatlerce sessizce durabilecek kadar mesafeli olmasını bile seviyordum. Çünkü bana bakarken bütün bunlar ortadan kayboluyordu. Karşımda yalnızca bana kıymet verdiğini her hareketiyle gösteren bir adam görüyordum. Sözlerini ortaya dökme konusunda çok iyi değilse ne olmuş? Taner sürekli konuşan bir adamdı

ama onun tüm iltifatlarına, güzel sözlerine rağmen yanındayken sürekli sevginin ne olduğunu merak ederdim.

Şimdi böyle güçlü bir sevdayı kalbimde hissederken insan birini gerçekten sevdiyse böyle soruları olmayacağını anlıyordum.

“Burası Sırça’daki tek restoranmış... Kebapçı gibi olmayan tek yer yani,” dedi Çınar peçetesiyle oynarken. Gergin mi diye merak ediyor ama onun gibi birinin böyle bir yemekte heyecanlanacağını, endişeli olacağını pek sanmıyordum.

“Sen de mi ilk kez geliyorsun?”

“Evet. Kübra’ya sormuştum. Bir sürü şey söyleyip kafamı karıştırdı ama sözlerinin arasından burayı çıkarabildim neyse ki.”

Kübra bütün gün bana o kadar çok mesaj atmıştı ki Çınar’a neler söylediğini tahmin edebiliyordum. Buradan Muş’a kadar gittiği her yeri sıralayıp bir randevu için uygunluğu konusunda puanlar vermiş olabilirdi.

“Burası çok güzelmiş ama ben kebab da seviyorum. Haberim olsun.”

“Çok güzelsin bugün.” Daha fazla tutamıyormuş gibi aceleyle dilinden dökülen sözcükler onu telaşlandırdı. Bunu masaya düşen gözlerinden, devam eden çekingen iltifatından anlatabiliyordum. “Her zaman öylesin.”

“Ah... Teşekkür ederim.”

Çınar yüzünü yumuşatan hoş bir ifadeyle bir şey söylemeden bana bakınca utandım. Gözlerinin içine doğrudan bakmak hiç kolay değildi. Göz göze bakışırken midemde bir balon büyüyordu sanki. Beceriksizce kıpırdanıp uzun saçlarımı omuzlarımdan geriye ittim. O sırada garson gelip siparişlerimizi alınca bir süre nefeslenecek vaktim oldu.

Biraz Kevser teyzeden konuştuk ve yarın onu aramaya karar verdik. Çınar ara sıra onunla konuşup dönmek istiyor

mu, orada rahat mı diye kontrol ediyordu ama ben gittiğinden beri hiç konuşmamıştım. Orada keyfinin yerinde olduğunu duyduğuma çok seviniyordum. Zahire teyzenin çocukları, Kevser teyzeye iyi bakıyorlardı.

Kardelen'den, ona almak istediklerimden bahsettim. Çınar da aile için yardım topluyor, belediye ile görüşerek onlara sabit bir gelir bulmaya çalışıyordu. Yemeklerimiz gelince bir sessizliğin içine daha düştük. Bir an her şey iyi gidiyorken bir an sonra bu tuhaf anları yaşamamızın sebebi Çınar'ın ta kendisiydi. Bir şey söyleyecek gibi oluyor ama ağzını bir türlü doğru kelimeler için açmıyordu sanki. Havadan sudan sohbetlerle kendini hazırlıyor ama iş esas konuya gelince yine donakalıyordu.

Ona yardımcı olmaya kalksam bu tuhaf mı olur diye düşünürken karşımda derin bir nefes işittim. Gözlerimi ta-bağımdan kaldırdığımda Çınar bir şeylere hazırlanıyor gibi yüzüme bakıyordu. “Ya konuş ya da konuşmaya çalışmaktan vazgeç artık,” dedim yarım bir gülümsemeyle. “Beni endişelendiriyorsun.”

Sözlerim onu mahcup etti. Her hâlinden belliydi bu ya da artık onu iyi tanıdığım için yüzündeki ifadeleri çözmek daha kolaydı. Konuşmadan hemen önce dudaklarının kenarında ince bir gülümseme oynadı. “Bugün kız kardeşimle konuştum. Aslı bizden çok küçük olduğu için annem hastayken eve karşı hissettiğim sorumluluğu Ahsen’le paylaşmıştık, o yüzden bağımız çok güçlüdür. Hayatındaki her şeyi bilmek isterim. Bir sıkıntısı varsa bahsettiği ilk kişi ben olmak isterim her zaman ama iş kendime gelince her şeyi içimde tutarım. Ahsen bunu bildiğinden bu akşam için bana bazı tavsiyeler verdi.”

Kız kardeşiyle böyle sıkı bir bağı olduğunu duymak gönlümdeki bir yarayı kaşıyordu ama o hissi görmezden gelmeye kararlıydım. Benim ailem onun hakkında konu-

şup dururken onun ailesi için de aynı şeyin geçerli olacağını pek düşünmediğimden söyledikleri heyecan vericiydi. Kız kardeşine hakkımda ne söylediğini merak ediyordum ama bunu soracak kadar açık sözlü değildim.

“Nasıl tavsiyeler?”

“Sana neler söylemem gerektiği hakkında tavsiyeler.” Başını hafifçe sallıyor, masada duran çatalın sapıyla oynuyordu. Kendi çatalımı bırakıp bütün dikkatimi ona verdim. Sahiden gergin olduğunu keşfetmek beni inanılmaz bir beklentiye sokmuştu. Güzel yemeğimden bir lokma alsam midemdeki her şeyi boşaltmaktan korkuyordum.

“Tamam,” derken sesim titremesin diye nasıl bir mücadele verdiğimi yalnız Allah biliyordu. “Söyle o zaman.”

Çınar parmaklarını birkaç kez masaya vurup gözlerini, gözlerime çevirdi. Kalbimdeki hislerin anlamını bilmiyordum. Göğsüm korkuya benzer bir yoğunlukla doluydu. Bir insandan güzel bir söz duymayı böylesine çaresizce beklediğim bir an daha olmamıştı hayatımda.

“Ben hayatta hep açık sözlü olmayı yeğlerim. Net olmayı, hiçbir şeyi sürüncemede bırakmadan, yanlış anlaşılmalara mahal vermeden hareket etmeyi severim. Aksi bir durum hoşuma gitmez. İsterim ki her şey bana açıkça ifade edilsin. Buna rağmen kendi duygularım konusunda bunu başaramıyorum. Hele konu sana olan duygularımsa bunları kelimelere nasıl sığdırırım bilmiyorum Ela. Bilmediğim için bu kadar gerginim.”

Çınar’ın benden hoşlandığını, bunun basitçe bir beğeniden ibaret olmadığını biliyordum. Kimse yüzeysel hisler beslediği birine o kadar özenli davranmazdı. Kendi duygularımın müsebbibi Çınar’ın bana gösterdiği özendi üstelik. Onun ilgisi, düşünceli jestleri yavaş yavaş kalbime girmişti. Fakat kelimelere sığmayacak bir duyguyu da bile-

mezdim. Bir şey söyleyemeyecek kadar beklentiyle dolduğumdan sessiz kaldım, o da bir cevap beklemiyordu zaten

“Seni ilk gördüğümde Hakan abiyle Sağlık Ocağı’nın karşısında bir eve bakmaya gelmiştin,” dedi. “Sanırım buraya geldiğin ilk gündü.”

Kaşlarım hayretle havalandı. Ben ilk karşılaşmamızın köye yürüyerek çıktığım için sıcaktan fenalaştığım gün olduğunu sanıyordum. Hakan abiyle görmeye gittiğimiz evleri düşündüm ama hangisinden bahsettiğini hatırlamadım bile.

“Hava almak için biraz dışarıya çıkmıştım. Sen de çarrazdaki evin önünde birkaç adamla konuşuyordun. Gözlerim bir an sana değdi ve sanki...” Durup nefeslendi. Bense nefesimi tutmuştum. Söyleyeceklerinden utanır gibi bir hâli vardı ama bu utancın sebebi onun gibi bir adamın aşktan bahsediydi sanırım. Bir şekilde ömründe hiçbir kadına böyle sözler söylemediğine emindim. Başka kimse için bunları hissetmediğine. Çünkü ben de hissetmemiştim. İnsan böyle bir sevdayı tek başına yaşayamazdı.

“Sanki dünyam bir an için durdu,” dedi sonunda. “Sana baktım ve bir yumruk yediğimi hissettim. O kadar ince, zarif, kırılgan görünüyordun ki tüm içgüdülerim harekete geçti. Kim olduğunu merak ettim, nereden geldiğini, orada ne yaptığını. Sonraki birkaç gün boyunca aklımdan çıkmadın. Tekrar karşılaştığımızda, yollarımız sürekli kesiştiğinde bunun tesadüf olmadığını düşündüm hep. Herkesle iyi anlaşabilen ben sana bir türlü yaklaşamadım çünkü gözlerime bir kez bakan her şeyi anlar diye korktum. Seni tanımyorken, hayatında biri var mı bilmiyorken böyle büyük bir ilgi beni endişelendirdi, o yüzden yanındayken hep dikkatli olmaya çalıştım. Sonra seni tanıdıkça o ilgi, duygulara dönüştü. Seni sevmekten kendimi alamadım.”

Bunları duymayı beklemiyordum çünkü bu adamın o ilk günlerde bana ilgisi olduğunu geçin, benden hiç hoşlanmadığına yeminler edebilirdim. Yanında ne kadar rahatsız hissettiğimi, bir yerde yan yana durma düşüncesinin dahi beni gerdiğini hatırladım. Benim için Çınar'a duyduğum sevdanın içine örülen anlarla büyümüştü. Onun için farklı olduğuna inanamıyordum ama o konuştuğunda bazı anlar, sözler, bakışlar zihnime düştü. O günlerde anlamadığım fakat şimdi Çınar'ı tanıyorken, bana kalbini açıyorken hatırlayıp mana yüklediğim onca an hatırıma geliyordu. Kalbimden öyle yoğun bir şefkat yükseliyordu ki bunu gözlerimde gördüğüne emindim. O konuştuğunda içimdeki sevdanın zincirine yeni halkalar ekleniyor, kimsenin kıramayacağı bir sağlamlığa erişiyordu.

Çınar yutkunmak için bir ara verdi. Bense hiçbir şey yapamadım. Ne söylesem, nasıl davransam bilemiyordum ama duygularını kelimelere sığdıramadığını söylerken neden bahsettiğini artık anladığımı düşünüyordum.

“Bunları söylemek benim için kolay değil, beni biraz utandırıyor. Karşında utanmayı da kendime pek yediremiyorum aslında. Ama söyleyeceğim çünkü bu akşamın öylece geçip gitmesini istemiyorum. Bu akşam bizim için ortak bir geleceğin başlangıcı olsun istiyorum. Seni gördüğüm o ilk andan beri birisi bana evlilikten, bir hayat kurmaktan bahsettiğinde yanımda olsun istediğim tek kadın sensin Ela. Ben senin yanına yakışır mıyım bilmiyorum, sen beni bir ömür yanında ister misin onu da bilemem ama sana başkalarının yakıştırıldığını duymak istemiyorum artık. İşte bu yüzden bütün bir köyün önünde sana olan ilgimi ortaya koyabilirim. Koca bir şehrin önünde seni sevdiğimi söylerim. Çünkü ben dürüst bir adamım ve hayatımdaki en büyük gerçek sana olan sevdam.”

Ömrümde hiçbir gerçeğin böyle içtenlikle dile getirildiğini duymamıştım. Ömrümde hiçbir gerçek beni böyle mutlu etmemiş, böyle değerli hissettirmemişti. Sevdığım herkesten incitici sözler duyduğum, anlaşılmadığımı hissettiğim, kırılıp küserek kaçtığım evimden bu kadar uzakta, böyle büyük bir sevgiyi bulduğuma inanamıyordum. O sevginin kalbimdeki yankısı öyle büyüktü ki gözlerim yaşlarla doldu.

Nefesini tutarak beklediği cevap gözyaşlarım olunca zavallı Çınar karşımda resmen dehşete düştü. Eğer boğazıma kadar aşkla dolu olmasaydım bu hâline kahkahalarla gülerdim ama tek yaptığım yüzümü silerken gülmeye çalışmak oldu. “Bir de konuşmakta iyi olmadığını söylüyorsun,” dedim çatlayan sesimle. “Sen sadece konuşmuyormuşsun.”

Sesimdeki gülümsemeyle omuzları biraz olsun gevşedi. Gözlerindeki endişe dağılırken bana bir mendil uzattı. “Koca adam karşında çocuk gibi titriyor, sen kalkmış gülüyorsun.”

“Kusura bakma.” Mendili avucumda sıkıştırıp derin bir nefes aldım. “Çok şaşırdım. Ben... Böyle olduğunu hiç tahmin etmiyordum. Tanıştığımızda beni hiç sevmediğine öyle emindim ki.”

Çınar’ın yüzü pişmanlıkla buruştu. Yüzü öyle bir döküldü ki gülmek istedim. “Duygularımı gizliyordum. Biraz fazla gizlemişim herhâlde. Gerçi hâlâ aklım almıyor böyle düşünmeni.”

Sevgi dolu bir tebessüm dudaklarımı yaladı. Vereceğim cevap için ağzımı açtığımda kelimeler kalbimden kopup kolayca sıraya dizildiler.

“Benim için de konuşması zor olan şeyler var Çınar. Buraya gelirken kalbimin nasıl kırık olduğundan bahsetmek, kardeşimle böyle çirkin bir duruma düşmüş olmanın hayatımı nasıl etkilediğini konuşmak hiç kolay değil. İnsan bu

kadar sevdiği birisi tarafından düşünceşizce incitildiğinde yaralanıyor. Sanıyor ki artık herkes onu incitecek, kimseye tam olarak güvenemeyecek. Bir daha hiç gerçekten değer gördüğünü hissetmeyecek, buna inanamayacak... Ben buraya gelirken ne bir adama ne bir arkadaşına tam olarak güvenebileceğimi sanıyordum ama seni tanıdıkça güvenilir bir adamın nasıl birisi olması gerektiğini anladım. Birini sevmenin nasıl bir şey olduğunu, gerçekten sevgi gördüğünde şüpheye yer kalmadığını gördüm. Bu akşam bunlardan bahsetmeyi beklemiyordum ama söylediğim her şeyden eminim. Yanıma senden başka kimseyi yakıştıramam. Sana yakışan tek kişi ben olayım isterim. Çünkü o sevda sadece sana ait değil,” dedim kızaran yanaklarıma rağmen gözlerine bakmaya hiç korkmadan. “Sevdanın bu kadar gerçek olmasının sebebi benim de seni seviyor olmam.”

Karşımdaki bu dik duruşlu, yakışıklı adam bir yaprak gibi gevşeyip sandalyesine yaslandı. “Çok şükür,” deyişi öyle içten bir rahatlamaıyla yankılandı ki ben yine ağlamakla gülmek arasında birkaç gözyaşı döktüm.

“O zaman hazır ailen buradayken benimkini de çağırırım mı?”

“Ne?”

“Ne?” dedi Çınar da biraz sersem, biraz haylaz tavrıyla. “Benimle evlenmeyecek misin?”

Yüzüne boş boş bakmayı biraz uzun tutunca kaşları hafiften çatıldı. Sorusunu yinelerken bu kez o kadar da kendinden emin değildi. Onunla uğraşmak istiyordum ama o kadar çocuklaşmaya da utandım. Kollarımı bağlayıp omuz silkerek, “Evleneceğim,” derken artık boynuma dek kızarmıştım herhâlde. Bunu düşünmemeye çalışıyordum çünkü utancımı büyütmekten başka bir şeye yaramıyordu. Çınar’ın yüzünde o güne dek gördüğüm en büyük gülücük vardı.

“Ara tatile ne dersin?”

Ara tatil dediğine şurada bir ay kalmıştı. Babama böyle bir şey söylesem ölürdü herhâlde. Kendimi bu fikre hazırlamanın hiç gündemimde olmadığını da bu düşünceyle fark ettim. Kimseye karşı bir sorumluluğumuz olmasa şimdi burada evlenmeye razı olurdum belki ama bunu Çınar’a söylemeye niyetim yoktu. Onu ilk kez bu kadar muzip gördüğümü de söylemeliydim.

“Bence biraz sakın olalım,” dedim onu mantıklı düşünmeye davet eder gibi. Çınar’m hiç de mantıklı olası yoktu. Onca gerginliğin ardından böyle bir rahatlama onu biraz sersemletmişti sanki.

“Olamam. Bütün şehri koşarak aşmaya çok yakınım.”

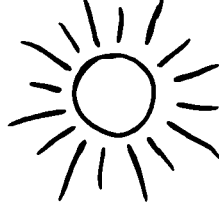
Gözlerimi devirmek istedim ama bastıramadığım gülücüklerimle, kırmızı yanaklarımla böyle pozlar kesmenin bir manası yoktu. Bu adama açıkça bayılıyordum işte, nasıl saklayacaktım bunu artık?

Çoktan soğusa da bununla hiç derdimiz olmayan yemeklerimizi iştahla yerken Çınar bana ardı kesilmeyen sorular sorup durdu. Sanki aramızda yeni bir kilit açılmıştı. Hayatımın her köşesini, her bir anımı kendine istiyor gibi bir hâli vardı ki bundan memnundum.

Buraya gelirken onu sevdiğimi biliyordum fakat o gece yatağımdayken bildiğim şeyler bundan çok daha fazlasıydı. Sevdiğim, sevildiğim ve ömrümü de böyle geçireceğim inancını sarsacak tek bir şüphem yoktu.

Hayatta her şeyin bir sebebi vardı. Bazen en büyük sıkıntılar seni en güzel geleceğe çıkarıyordu işte. Sorunlar hiçbir zaman bitmezdi, kim bilir daha ne dertlerim olacaktı ama artık hiçbirinden korkmuyordum. Çünkü biliyordum ki tüm iyi günlerimde, tüm kötü günlerimde Çınar benimle olacaktı.

29. BÖLÜM

Haziran

Ömrümün en sert kışının beni böyle tatlı bir yaza ulaştırması hayatımın en güzel sürpriziydi şüphesiz. Kalbimde yüzlerce kırıkla, göğsümde bir dolu korkuyla geldiğim bu şehir artık yuvamdı. Dünyanın en tatlı çocuklarının öğretmeni olabilmek; gerçek sevginin hesaplardan, çıkarlardan, bencillikten uzak oluşunu keşfetmek de hayatımın deneyimiydi.

Okulun son günü için hazırladığım hediyeleri paketlerken gözüm bugün kim bilir kaçınıcı kez masanın üzerindeki karalamalarla dolu kâğıda kaydı. Üzeri mavi ve yeşil renklerde karmaşık karalamalarla doldurulmuştu ama tam ortasında titreyen büyük harflerle olsa da açık bir şekilde “Ela Öğretmenimi seviyorum.” yazıyordu.

Berat’ın bunu yazabilmek için ne çok çaba sarf ettiğini ancak hayal edebilirdim. Bütün bir yıl harfleri öğrenmek için annesiyle birlikte uğraşmış, didinmiş, sonunda alfabe-yi sökebilmişti. Tek bir harfi yazmak dakikalarını alıyordu. Alnında boncuk boncuk terler birikse de bazen hüsrana uğrasa da çalışmaktan vazgeçmemişti. Benden aldığı her afe-rinle yüzünde dünyanın en büyük gülümsemeleri ile zafer

dolu haykırışlarla kutlama yapmıştı. Berat'ın yazdığı her bir harf benim için koca bir mesleki hazdı. Onun her bir kahkahası bu dünyaya boşa gelmediğimi hatırlatan bir şarkıydı. Tıpkı diğer öğrencilerim gibi elbette fakat Berat'ın yeri gönlümde hep ayrı olacaktı. Onun gösterdiği çabayı kendime hep örnek alacak, pes etmeye yaklaştığımda Berat'ın tek bir harfi yazabilmek için verdiği kararlı mücadeleyi hatırlayacaktım.

Telefonumun sesi darmadağınık salonumda yankılandığında gözlerim resimden koptu. Ortalıkta biraz aradıktan sonra telefonu renkli kâğıtların altında buldum. Ekranımda Dilek ve Çınar'dan gelen mesajlar vardı. Dilek akşam yemeğine gecikmememi söylüyordu. Çınar ise gelirken istediğim bir şey var mı diye sormuştu.

Merkezdeki bir demek işinden dönüyordu. Gerçi nereden dönerse dönsün her zaman önce benim yanıma gelirdi. Her zaman yanında bir hediyesi olurdu. Bunu yapmasına gerek olmadığını söylesem de her an beni düşündüğünü hatırlatan bu tatlı jestlerine bayılıyordum. Bazen güzel bir kolye, bazen en sevdiğim çiçekler, bazen de “sen seversin” çikolatalarıyla kapımda belirdiği her an kalbim güneşli bir gökyüzüne dönüşüyordu sanki. Ona cevap yazarken saçımdaki, yine Çınar'ın hediyesi olan kelebekli çocuk tokasıyla oynadım. Tokanın aynısından tüm kızlarımda vardı.

Bu tokalar Çınar'ın bize nişan hediyesiydi çünkü damat beyin en büyük destekçisi tatlı öğrencilerimdi. Ne zaman birlikte öğrencilerimin yanında olsak tartışacak bir şey buluyorduk. Kızlar bazen beni desteklemek için çaba göster-seler de hepsi Çınar'a bir parça hayran olduklarından farkında bile olmadan onu savunmaya başlıyorlardı. Erkekler de onunla yaptıkları maçları hiçbir şeye değişmediğinden Çınar abilerini her daim kollamak zorundaydılar. Sadece Ayşegül ve Emir her koşulda beni destekliyordu. Öğren-

cilerim nişanlanacağımızı duyduklarında biraz bile şaşır-
mamışlar. zaten bildiklerini söylemişlerdi. Aslında bunu
benden başka herkes biliyordu sanırım.

Neredeyse altı aydır beraberdik. Her şey o kadar kolay,
öyle rahat gelişmişti ki sanki tüm dünya bize baktığı an
"Evet," diyordu. *"Bu iki insan birbiri için yaratılmış. Bir-
birlerinden başka hiçbir yolları yok."*

Babam bir süre zoru oynasa da Çınar evlilik niyetin-
de ne kadar ciddi olduğunu ona her fırsatta hatırlatmıştı.
Öyle ki o ilk akşam yemeğinden sonraki günlerde benden
çok babamla vakit geçirmişti. Ailemi uğurladıktan iki hafta
sonra, ara tatilde bir aile tanışması için İstanbul'da bulu-
şmuştuk. Babacığım direktirken Çınar'ın ailesi beni hemen
benimsediler. Kız kardeşi Ahsen'le kolayca iyi arkadaşlar
olduk. Çınar'la aralarındaki bağı bildiğimden onunla an-
laşmak benim için çok mühimdi.

Gerçi annesi başta beni biraz germişti. Klasik bir Ka-
radeniz kadını olduğundan lafını hiç esirgemedi ortaya
atıyordu. Sevgi dilinin insana sataşmak olduğunu anlayana
dek benden hoşlanmadığını zannedip üzölmüşüm. Ahsen
fazla narin olduğumu söyleyerek benimle dalga geçiyordu
ki biraz haklıydı sanırım.

Çınar'a beş dakikaya ineceğimi yazıp telefonu bıraktım.
Etrafımdaki eşyaları toplamaya kalksam içinden çıkama-
yacağım için kalkıp üzerimdeki kâğıt kırpıklarını ortalığa
silkeledim. Saçımdaki tokayı sıyırıp açtıktan sonra üzeri-
me bir elbise giyinip ince bir hırka aldım. Haziran gelmiş
olsa da buraya henüz yaz sıcakları gelmemişti.

Buzdolabımdaki tatlıyı kucaklayıp aşağı indiğimde Çı-
nar da arabasından iniyordu. Onu ne zaman görsem kal-
bimin büyüyüp kocaman olduğunu fiziksel olarak hisset-
tiğime yemin edebilirdim. İçim içime sığmıyor, ayaklarım
yerden kesiliyordu. Aylardır beraber olmamıza rağmen bu

şehirde yalnız kalmak öyle zordu ki ilişkimiz hâlâ iki günlükmüş gibi hissediyordum. Birbirimizi hep görüyor olmak da özel anları, özel sohbetleri paylaşmak bizim için çok zordu.

Onu görünce yüzümden beliren nazlı gülümsememle yanına yaklaşıyordum ki arabanın arkasından Kübra çıktı. “N’aber kız,” deyip yanağımdan bir makas alınca Çınar’la artık klasikleşen o mandar iç çekişlerle birbirimize baktık.

Artık çok samimi olduğumuzdan Kübra’ya içimden geldiği gibi davranabiliyordum. “Bıktım senden.” deyişim de bu sebeptendi. Arkadaşım zalim bir gülüşle koluma girmeden hemen önce Çınar kucağımdaki tatlı tepsisini aldı.

“Siz evlenince de böyle utangaç mı olacaksınız acaba? Kimseyi kovup ‘Yalnız kalmak istiyoruz, gidin!’ diyemiyorsunuz. Her akşam size gelsem ne olur çok merak ediyorum.”

“Kapıyı açmayız,” dedi Çınar sert sesiyle. Öfkeli konuşmuyordu ama sesi ve duruşu her zaman mesafeli olduğundan suratsız olduğunda onu tanımayan birisi öfkelenildiğini düşünebilirdi.

“Mahalleyi kapıya yığmam beş saniye sürer, biliyorsun abiciğim.”

“Biz önce evleneceğiz diye ölüyor hasedinden,” diye söylendiğimden Kübra yanımda sahte inilti koyuverdi.

“Ölüyorum sahiden. Hâlbuki elimi çabuk tutmuştum önce ben gideyim diye... Ne bileyim babamın beni vermeyeceğini.” Kübra’nın babası ona çok düşküncü. Yaşının daha evlilik için erken olduğunu söyleyip ayak direttiğinden henüz aileler tanışmamıştı bile. Kübra’ya kalsa yarın evleneceğinden bu durum onu epey sıkıntıya sokuyordu.

Eve girdiğimizde Çınar mutfığa girdi, ben de peşinden gidip telaşlı bir kalabalığın içine düştüm. Havalara biraz düzeline Mürvet teyzenin evi yine dolup taşmaya başlamıştı.

Kışın bu kadar misafiri bulamayan yaşlı ev sahipleri yazı iple çekmişlerdi. Şimdi evlerini, sofralarını dolu görmek onları öyle mutlu ediyordu ki bunu gören herkes buraya daha sık geliyor, çoğu komşu yemeklerini yapıp evde yemek yerine ailece buraya geliyordu. Herkesle selamlaşıp sofraya hazırlığına katıldım. Böyle kalabalık günlerde her şey bir telaşe içinde geçiyordu. Bu tatlı telaşı çok seviyordum. Neşeyle yükselen gürültüyü, bu insanların birbirine duyduğu bağlılığı açıkça göstermelerini, gençlere verilen sevgiyle yaşlılara gösterilen hürmeti çok seviyordum. Bu şehrin kültüründe her şey sofralarla özleşmişti. Sofralarına aldıkları kişiye güvenirlerdi. Ona kötülük yapmaz, kötülük beklemezlerdi. Her toplumun iyisi-kötüsü vardı şüphesiz ama kötü niyetli birisi bile sofrada hır gür çıkarmaz, böyle bir ayıbı kolay kolay kimse kimseye yapmazdı.

Ben de onlardan çok şey öğreniyordum. Daha önce hayatımda sayılı kez yediğim kuru dolma burada en iyi yaptığım ve sevdiğim yemeğe dönüşmüştü. Çınar'ın en sevdiği olan hıngalin inceliklerini Lalezen'deki köylü kadınlardan öğrenmiştim. Sofralar bu kadar keyifli olunca insan güzel yemekler yapmaya daha da hevesli oluyor, o misafiri besleme kültürü farkında olmadan içine işliyordu.

Yemekten sonra hediyeliklerimi bitirmek için eve döndüm. Az öğrencim olduğundan hepsine özel bir şey hazırlamak için bir süredir uğraşıyordum. Hediyelerin maddi değerinin birbirinden farklı olmaması, manevi değerinin de her çocuk için aynı derecede önemli olmasını çok önemseyip bunun için çok uğraşmıştım.

Onlar da karne günü için heyecanlıydılar. Kızlar bunu bir partiye dönüştürmek istemişti. Dilan izlediği prenses filmlerinden birinde herkesin aynı renkte giyinip parti yaptığını söyleyerek ortaya bir fikir atınca başka bir şey düşünemez oldular. Seçtikleri rengin pembe olmamasına hâlâ

şaşınyordum. Beyaz rengi seçmişlerdi. Neden pembe olmadığını sorduğumda Ayşegül erkeklerin de giyincebilmesi için olduğunu söylemişti ancak böyle zamanlarda kendilerine pembeyi seçip erkekleri kendi hâllerine bıraktıkları onca etkinlikten sonra bu kez onları düşünmeleri ilginçti doğrusu.

Beyaz bir takımım vardı ama Dilan tüm kızların elbise giymek zorunda olduğunu açıkça belirttiğinden onu giyemiyordum. Bu konuda öyle hevesliydi ki Feride, Dilan'ın annesiyle beraber hepsine elbise dikiyordu. Bana da dikiyorlardı esasen. Hafta başında okula gelip belimi, omuzlarımı ölçmüş, bunu yaparken de fikrimi dahi almamışlardı. Daha sonra Feride'nin evinde hazırlanacağım için üzerime bir şeyler geçirip evden çıktım. Bugün servisle değil, Gonca ablanın arabasıyla gidiyorduk, bu yüzden biraz geç çıktık. Çocuklar da okula öğlene doğru geleceklerdi. Velilerle güzel bir tören yapıp sonrasında bir süreliğine vedalaşacaktık.

İstanbul'a gitme, bir düğün yapma fikrinden en başından beri memnun değildim. Geçmişte başka bir şehirde yaşamak istemediğine emin olan ben şimdi oradaki kalabalıktan, gürültüden, kız kardeşimle hakkımızda yükselen fısıltılardan bir türlü kurtulamamaktan boğuluyordum. Ecem'le aramızdaki tuhaf mesafe hâlâ varlığını sürdürüyordu ama artık yan yana durabiliyorduk. İkimizden biri evlenirken de duracaktık. Biz yan yana dururken kulağımıza kim bilir nasıl sözler çalınacaktı. Artık bunlarla baş etmesi gereken Ecem olsa da bu gerçek beni hiç rahatlatmıyordu. En güzel günümde insanların dedikodularıyla mücadele etmek, ailem için endişelenmek istemiyordum. Bu yüzden Sırça'daki huzuru, güveni İstanbul'da hissetmem mümkün değilmiş gibiydi. Ara tatildeki kısa ziyaretimde alışveriş için çarşıya indiğimizde kalabalık beni öyle şaşırt-

miştı ki sanki son birkaç ayda şehrin nüfusu on kat artmış gibi hissettirmişti. Fakat elbette bu doğru değildi. Yalnızca ben artık kendi kabuğunda, sakın bir yaşamı tanıyordum. Bu yaşamı sevdiğimi, tercih ettiğimi de o kısa ziyarette fark etmiştim.

Çınar İstanbul'u hiç sevmiyordu. Birkaç kez gezi için gitmiş fakat orada trafikten, kalabalıktan bunalırken o gezilerden hiç tat alamamıştı. Ara tatildeki buluşmamızda birbirimize sadece iki güncük ayırabilmiştik. Hafta içi, sakın saatlerde onu İstanbul'un en güzel yerlerine götürüp kötü izlenimlerini silmeye kendimi adamıştım çünkü ne kadar kalabalık, korkunç, gürültülü olsa da İstanbul harika bir şehirdi. Bunu biliyordum fakat âşıklar için ne güzel manzarlalar sunduğunu ben de ilk kez Çınar'la tecrübe etmiştim. Bu gezide paylaştığımız güzel anlarda kesin olarak karar verdiğimiz şey ihtiyacımız olanın koca bir düğün yerine sade bir nikâh olmasıydı. Bu uğurda ailelerimizle mücadele etmemiz gerekmişti ama sonunda istediğimizi alacaktık.

Köye geldiğimizde Gonca abla beni Feride'nin evinin önünde bıraktı. Kendisi de bir öğrencisine kahvaltıya gidecekti. Üzerimdeki hırkaya sarınıp dışarı çıktığımda Ayşegül'ü kapıda beklerken buldum. Elinde babasının son ziyaretinde hediye ettiği küçük oyuncak bebeğiyle, dağınık saçlarıyla kapı eşiğinde oturuyordu. İki aydır Ayşegül'ü o bebekten ayrı görmemişim. Okulda sırasının üzerinde, kalemliğe yaslanmış hâlde duruyor, teneffüslerde önlüğünün cebinde Ayşegül'le beraber geziyordu.

Beni görünce güzel gülümsemesiyle kalkıp yanıma koşturan tatlı öğrencimi kucaklayıp üşüyen yüzünü ellerimin arasına aldım. "Dışarıda beklemenden hiç hoşlanmıyorum Ayşegül. Biliyorsun, değil mi?"

"Ama öğretmenim," derken başını karnıma yaslayıp bana sıkı sıkı sarıldı. "Çok heyecanlıyım."

“Karne için mi, parti için mi?”

Gazel üzerinde minik, mor bir örgü yelekle dışarı çıktı. Ayşegül’e bir şeyler söyleyen ağzı beni fark ettiğinde bir çığlıkla aralandı. Coşkuyla üstüme koşup dengemi sarıyan kuvvetiyle bana sarıldı. “Ne zaman geldin canım hocam?”

“Şimdi geldim. Ne oluyor böyle? Karne heyecanı mı bu?”

Kızlar kıkır kıkır gülüp beni öpmek için yarışa girdiler. Feride bizi fark edip içeri çağırdığında Dilan ve Zeynep’i de içeride buldum. “Günaydın, erkekler davetli değil mi?”

Dilan gelip bana sarıldı. “Hayır, onlara güvenmiyoruz.”

“Hımm, hangi konuda?”

Dilan’ın kara gözleri birden fal taşına dönüştü. Diğer kızların da ağızlarından *hih* sesleri çıkmıştı. Sanki bu an gerçekten yaşanmıyormuş gibi kıpırdamadan duruyorlardı. Karne günü için bana bir hediye hazırlıyor olmalıydılar. Ben de oyunlarını bozmamak için hareketlerinin hiç farkında değilmiş gibi Feride’nin yanına gittim. Arkamda verilen fısıltılı soluklara gülmemek hiç kolay değildi.

“Ne hazırladılar?”

“Ne hazırlamışlar?” dedi Feride de imalı bir gülüşle. Konuyu orada bırakıp kahvaltıya oturdum. Sıcak bir çay ve taze köy ekmeğiyle, tatlı çocuk sesleriyle dolu keyifli bir kahvaltıydı ama kızların sabrı olmadığından epey hızlı geçti. Karınlarını doyurup elbiselerini giymek için bizden önce sofradan kalktılar. Feride bana Erzurum’da yaşarken çalıştığı terziyi, orada öğrendiklerini yâd ederek elbiseleri dikmekten ne çok keyif aldığını anlatırken öğrencilerim içeriden seslendiler.

“Öğretmenim, hazır mısın?”

Yer sofrasından kalkıp yatak odasının önüne gittim. Gazel burnunu kapı aralığından çıkarmış cevabımı bekliyordu. “Hazırım.”

Güzel beyaz beyaz elbiseleriyle ortaya çıkıp karşıma dikildiklerinde bir sahne sergiler gibi aynı anda kendi etraflarında dönüp uçuşan eteklerini gösterdiler. Elbiseler birbirinin aynısıydı ama hepsinin yakasına başka renkte çiçekler işlenmişti. Saçlarının önlerine çiçekli, çıtçı tokalar takmış, ayaklarına dantelli beyaz çoraplar giymişlerdi. Yüzlerindeki gülümseme öyle büyük, öyle beklentiyle doluydu ki kalbim şefkate boğuldu.

“Ne kadar güzelsiniz,” derken sesimden taşan sevgiyi farkındaydılar. Beraber geçirdiğimiz bir okul yılında boyları uzamış, bazı dişleri eksilirken bazılarının yeni dişleri çıkmıştı. Onları sadece okulda değil de evlerinde, köydeki hayatlarında, gittiğimiz gezilerde tanıyor olmak ayrıcalıklı bir sevgiyle kalbimi bu çocuklara bağlamıştı. Karşılığını misliyle gördüğümü de biliyordum.

Hoplayıp zıplayarak yanıma yaklaşıp giyinme sırasının bende olduğunu söylediler. Arkadaşlarından daha kısa, daha zayıf olduğu için hepsinden çok ufak görünen Ayşe-gül’ün elini tutup yatak odasına girdim ama dolap kapağının üstüne asılmış elbiseyi görünce aniden durdum. Gazel arkama çarpıp neler olduğunu görmek için bacaklarımın arasından geçerken ben şaşkınlıkla Feride’ye döndüm.

“Bu ne?”

“Elbisen.”

Zarif, güpürlü bir kumaştan dikilmiş sade modelli bir elbiseydi bu ama kumaşıyla, uzun eteğiyle, dirseklerine dek uzanıp zarif danteli sergileyen kollarıyla bir gelinliğe benziyordu. “Bana elbise dikmekle uğraşmamak için gelinliğini mi çıkardın?”

“Ay, yok artık.” Feride gülüyordu ama benim bu elbiseyi giymeme imkân yoktu.

“Gerçekten bana diktiğin elbise bu mu? Basit, düz bir şey diyeceğini söylemiştin. Provaya bile gerek yok demiştin Feride. Aşk olsun, bu ne şimdi?”

“Öyle yapacaktım. Sonra Hacer teyze şchre gideceğini söyledi. Kadınlarla toplanıp sana kumaş seçmişler, ben de ne yapsaydım? Dikemem mi deseydim? Kına gecende giyer, bizi hatırlarsın diye düşündük ama beğenmediysen bilemem onu.”

Feride küskün bir hâlde çenesini kaldırıncı çocukların dudakları büküldü.

“Çok beğenmedin mi öğretmenim?” diye sordu Gazel. Sonra Dilan sanki dünyası başına yıkılmış gibi sordu. “Hiç mi beğenmedin öğretmenim?”

Öyle hayal kırıklığına uğramış görünüyorlardı ki ne yapacağımı bilemiyordum. “Elbise çok güzel ama okulda giymeye uygun değil ki canlarım. Dışarı çıkmaya utanırım bunu giyersem.”

“Aman ne utanıyorsun? Çocuklar da bizim köy de bizim. Hep beraber diktik bu elbiseyi. Kimden utanacaksın?”

Odadaki hüsrân dolu havaya daha fazla direnemeyip iç çektim. “Peki o zaman... Giyeyim madem.”

Kızlar heyecanla bana sarıldılar. Feride de onları kovalayıp giyinmeme yardım etti. Elbise sahiden çok güzeldi. Yanıma getirdiğim beyaz babetler Feride’yi memnun etmemişti ama kendi düğününden kalan taşlı topukluları bana giydirebilmesinin imkânı yoktu.

“Bu kadar güzel bir şeyi dikebiliyorsan sana bir dükkân açalım Sırça’da.”

“Yaa, ahırdaki inekler de öyle diyordu. Dur bakalım, evet.”

Fermuarımı çekmeme yardımcı olup beni gardırobunun önüne götürdü. Bu sabah kendime biraz özenmek için uzun saçlarımın uçlarına hafifçe maşa yapmıştım. Belime dek uzanan saçlarımı düzelten Feride bana iltifatlar sıralıyordu. Elbise çok güzeldi gerçekten, üzerime tam olmuştu. Ama aklıma düşen gelinlik benzetmesinden kurtulamıyordum.

Benziyordu işte. Kim karne gününe gelinlikle giderdi ki?

Ya da öyle bir şeyle.

Ancak kızlar bana koca gözleriyle, yalvarırcasına bakarken onların gönlünü kırmaya da razı olamıyordum. Bu, hayatlarında kendi istekleri doğrultusunda planladıkları ilk özel günleriydi. Öğretmenlerini bu kadar süslemek istiyorlardı madem, ben kimdim de buna karşı çıkacaktım?

“Tamam,” dedim yenilmiş bir hâlde. “Hadi gidelim öyleyse.”

Kızlar çıgılıklarla elimi tuttular. Durumu köyün içinde bu kılıkla yürüyecek kadar kabullenemediğimden Feride’den üstüme bir şey vermesini istedim. Bana kimonoya benzeyen uzun bir üst verdi. Kimonoya sarınıp önünü kuşağıyla bağladım. Böylece elbisemi gizlemiştim ama bu kez de farklı şekilde garip görünüyordum. Çocuklar onlar için yaptığım bu fedakârlığın farkında bile değillerdi üstelik.

Evden çıkınca erkek öğrencilerimi kapıda beklerken bulduk. Hepsi siyah pantolon ve beyaz gömlekler giymişlerdi. Saçları güzelce taranıp şekillendirilmişti. Hepsinin yanaklarını öpüp bizi okula götürmek için geldiklerini söylerken böbürlenmelerine izin verdim. Bugünü önemsediklerinin farkındaydım elbette, iki haftadır bundan bahsediyorlardı fakat bu kadarını da tahmin etmiyordum.

Okula geldiğimizde veliler bahçeyi doldurmuştu. Fotoğraf çektirmek için üzerimdekini çıkarırken gergindim ama kimse bana gülmedi. Yalnızca kadınlardan içten iltifatlar aldım. Herkesin yüzünde büyük gülümsemeler vardı. Çocuklar bu kadar güzel görünürken bu normaldi elbette. Okul binasının önünde sınıfımla beraber poz verdiğim birkaç fotoğraf çektik. Öğrencilerimiz az olduğu için Gonca Hoca’yla beraber bahçede bir karne merasimi düzenlemeye karar vermiştik. Önce onun sınıfı öğretmenlerinin güzel

sözleri eşliğinde karnelerini ve hediyelerini aldılar, sonra da sıra bize geldi. Ayşegül'den başka herkesin annesi buradaydı. Böyle törenlerde mahzunlaştığını bildiğimden hediyeleriyle karnesini verdikten sonra yanaklarını öperken kulağına onu ne çok sevdiğimi fısıldadım. Ayşegül bana sımsıkı sarıldığı bir andan sonra dönüp velilerin içinde oturan dedesine koştu. Oyuncak bebeğini de töreni izlemesi için dedesinin dizine oturtmuştu.

Herkes karnesini alıp hatıra fotoğrafı çektirdikten sonra vedalaşmaya hazırlandık ama veliler hazırlık yaptıklarını, yemek yemeden gidemeyeceğimizi söylediler. Böyle kavgalara girmemem gerektiğini artık öğrenmiştim. “Tamam, üzerimi değiştirip gelirim olur mu?”

Bahçedeki herkes, ki bu neredeyse bütün köydü, “Ol-maz!” diye bağırınca şaşıp kaldım.

“Eee... Neden?”

“Yemekler soğur Öğretmen Hanım,” dedi birisi.

“Vallahi buz gibi olur,” diye onu destekleyen Muhtar amcaydı.

“Ne güzel giyinmişsiniz yavrum, ne değişeceksin üstünü,” diyerek koluma giren bir teyzeye cevap vermeye çalışırken diğer koluma da bir başkası girdi. Tabiri caizse paketlenmiş bir hâlde çocuklarla ara sıra piknik yaptığımız göle doğru götürüldüm. Öğlen güneşi tepeye çıkmış, ağaçları da gökyüzünü de en güzel renklere boyamıştı. Böyle havalarda gölün ne kadar güzel olduğunu bildiğim için yemeğin orada hazırlanması hoşuma gitmişti ama daha önce köyde böyle bir şey yapıldığını görmemişim. Ağaçlı yoldan, açık araziye çıktığımızda tam karşıdaki patikadan da bir grup erkek görüldü. Çınar'ın da içlerinde olduğunu görünce hayretle ona baktım. Geleceğini bilmiyordum. Hem de üzerinde bir takım elbiseyle. Çınar da birkaç saniye sonra beni gördüğünde adımları birden duruverdi. Gözle-

rine yerleşen bakışı aramızdaki mesafeye rağmen görebiliyordum. Üzerimdeki elbiseyi hatırladığımda yanaklarım kızardı. “Ne... oluyor?” diye sordum birkaç adım ötedeki Gonca ablaya.

Omuzlarını kaldırıp ben bilmem der gibi yaptı ama yüzündeki gülücük öyle söylemiyordu. Etrafımızda kopan alkışları duyunca göle doğru döndüm. Çayırılık alana bir sürü sandalye dizilmişti. Sandalyelerin bir kısmı doluydu. Hem de görmeyi beklemediğim yüzlerle.

“Ne oluyor ya?” diye bir kez daha mırıldandım. Çocuklar ellerimden tutup beni yürütürken heyecanlı kıkırtıları etrafımda çınılıyordu. Çınar’la ortada buluştuk ama şaşkın bir hâlde yürümeye devam ediyorduk.

“Babam burada,” dedim alçak sesle. Sonra daha büyük bir şokla tekrar konuştum. “Senin baban da burada. Neler oluyor?”

“Bana sen söylersin diye umuyordum. Ne de olsa üstünde bir gelinlik var,” dedi Çınar sakın sesiyle. İtiraz dolu bir bakışla dönüp ağzımı açtım ama yüzündeki gülümsemeyi gördüğüm an zihnimde ışıklar yandı.

Yani...

Bu sahiden de bir gelinlikti demek.

Dönüp Feride’yi aradığımda onu kenarda, video çekerken buldum. Göz göze geldiğimizde omuzlarını kaldırıp tatlı bir ifadeyle baktı.

“Sizi küçük cadılar,” dedim ellerimi tutan kızlara. Cevap olarak yalnızca daha fazla kıkırdama duyuldu. “Sen biliyor muydun Çınar?”

“Hayır. Senin için güzel bir program hazırladıklarını söylediler. Akşam Ayşegül’le Gazel arayıp takım elbise giymem için yalvardı.”

“Eh, bana bunun bir gelinlik olmadığını söylerken oldukça ikna ediciydiler.”

Çınar buna öyle bir güldü ki birkaç adım arkamızdan gelen insanlar meraklarına yenik düşüp bize yetiştiler. Gölün kıyısına iyice yaklaştığımızda ailelerimiz ayağa kalktı. “Buna inanamıyorum,” diye fısıldadım bir kez daha. “Bize düğün hazırlamışlar.”

İkimizin de çekirdek ailesi buradaydı. Bize gülümseyerek el sallıyorlardı. Çocuklar bizi kalabalığın karşısında durdurdu. İnsanlar sandalyelere otururken mahalledeki komşularımızdan bazılarını da gördüm. Kübra ve Mirza da buradaydı tabii.

Öyle şaşkındım ki yanımda bir hoparlör sesi patlayınca yerimde zıpladım. “Hanımımı öldürecekler,” diye mırıldandı Çınar ayıplar gibi. Emir mahcup bir gülüşle elindeki mikrofonu sallayıp ortalığı cızırtıya boğduktan sonra sesi kontrol edip konuşmaya başladı.

“Se... Se... Deneme... Evet. Lalezen Köyü sakinleri! Bugün burada Ela Öğretmenimizle Doktor Çınar abimizi evlendirmek için toplandık!”

Bir alkış tufanı koptu ama Gazel’le Dilan öfkeyle atılıp mikrofonu kaptılar. “Öyle başlamayacaktın ya. Açılış yapıp Zeynep ablaya verecektin!” diye öfkeli bir fısıltı mikrofona yansıdı. Dilan hızla sunucu arkadaşı Zeynep’i anons edip mikrofonu ona uzatırken ben bütün bunları uzaklardan izliyor gibi hissediyordum.

“Sevgili Ela Öğretmenim,” diye söze başlayan öğrencimin sesi beni kendime getirince ona odaklanmaya çalıştım. Zeynep’in elinde bir kâğıt vardı ama konuşurken ona bakmıyordu. “Sizi ve Çınar abimizi çok seviyoruz. Evleneceğiniz için çok mutluyuz ama düğününüze gelemeyeceğimiz için de çok üzülüyorduk. Bu yüzden biz de burada sizin için küçük bir düğün hazırlamaya çalıştık. Çünkü bizim için çok önemlisiniz ve sizi evlendiren biz olmak istiyoruz.”

Tüm sınıf Zeynep'in arkasında zıplayarak, heyecanlı sesler çıkararak duruyorlardı. Burnumu çekene dek ağlamaya başladığımın farkında bile değildim. Böyle bir şeyi beklemiyordum, aklımın ucundan bile geçmiyordu. İki haftadır etrafta kıpır kıpır dolanmalarının sebebinin bana bir düğün hazırlamaları olduğunu nasıl tahmin edebilirdim ki.

“Aslında Ela Hocamla ben evlenmek istiyordum,” dedi Emir mikrofona uzanıp. “Ama Çınar abiyi de sevdiğim için geri çekilmeye karar verdim.”

Bu sözler herkesi güldürdü. Kızlar bizim için duygu dolu güzel sözler söylediler. Gazel ve Ayşegül beni ne kadar sevdiklerini anlatırken sesleri titreyince birden herkes ağlamaya başladı. Her şey duygusal olduğu kadar komikti de aslında. Sersem bir şekilde dinlediğim öğrencilerim konuşmalarını bitirince esas töreni gerçekleştirmesi için Muhtar amcayı çağırdılar.

Muhtar Muammer sanki bir devlet kürsüsüne çıkıyormuş gibi çalımla yürüyerek yaklaşıp mikrofonu test etmek için, “Alo,” dedi. “Heh... Cümleten selamünaleyküm Lalezen halkı. Köyümüzün güzide doktoruyla öğretmenini evlendirme münasebetiyle buraya toplandık... Bu astığımız süslerin hepsini Sırça'dan bizzat gittim aldım. Her seçimde aday olan Bekir Hüsrev bu süslerin adını bile bilmez. Bunu sakın unutmayın.”

“Muhtar amca ya!”

“Aman iyi, iyi. Çocuklar bize geldiler dediler ki... *Canım Muhtarım. Bu işi ancak sen halledersin. Bize bir yol göster.* Tabii biz köyümüzün adına zeval gelmesine müsaade edemeyiz. Önce ana babaların iznini almak lazım dedik. Aradık ailelerimizi... Onlar da izin vermekle kalmayıp geldiler sağ olsunlar. Bir alkış!”

Kopan alkışın arasında Çınar'a baktım. Yüzümdeki sersem gülümsemenin yansımasıyla kıvrılan dudakları içimi neşeyle doldurdu.

"Bizi evlendiriyorlar," dedim gizli bir fısıltıyla.

Çınar hafifçe başını eğince duyabilmek için ona iyice yaklaştım. "Farkında mısın... Tören bittiği an seni kaçırma hakkı veriliyor bana şu an."

"Tabii, babam da izlerdi öylece."

"Onu gelinlik giymene müsaade ederken düşünecekti artık."

"Çınar ya," derken sesim nazlı bir küskünlükle bezeliydi. "Gelinlik diye giymedim ki. Kandırdılar beni. Yanlışlıkla gelin oldum resmen."

"Dünyanın en güzel gelinisin," dedi Çınar yalnızca benim duyabileceğim fısıltısıyla. "Çok şükür ki benim gelinimsin."

Kalbimdeki aşk yaşadığım tüm bu şaşkınlığın arasından yükselip her şeyin üzerini sıcacık bir örtüyle kapladı. Ona sarılmak istiyordum ama Muhtar Muammer hâlâ bir şeyler anlatıyordu. Çocuklar sıkılıp da onu dürtükleyene dek konuşmayı sürdürdü, sonra da yanma Lütfü amcayı çağırdı.

Lütfü amcamız hakkımızda güzel sözler, güzel dualar ettikten sonra bize dönüp, "Tabii," dedi. "Bu gençlere de sormak lazım. Evlenmek istiyorlar mı?"

Herkes bir cevap beklercesine sessizliğe gömülürken önümüze dizilen çocuklar kafalarını kaldırmış, bize bakıyorlardı. Soru isimlerimiz söylenerek tekrarlandığında, "Evet," dedi Çınar o güçlü sesiyle. Tüm kafalar bana dönünce dünyanın en kırmızı yüzüyle, "Evet," dedim.

"Şahitler bu işe ne diyor?"

Önümüze dizilen dokuz çocuktan öyle kuvvetli bir *evet* haykırışı yükseldi ki anın duygusuyla gözlerimden yaşlar düşmeye başladı.

“O zaman Lalezen çocuklarının isteği ve bize verdiği yetkiyle sizi evlendiriyoruz. Bundan böyle önce Allah’a, sonra birbirinize emanetsiniz. Yüce Rabbim bu akdi hayırlı ve bereketli kılsın. Aranıza ayrılık, hüsrân, kötü söz sokmadan bir ömür muhabbetli bir sevgi ihsân etsin inşallah. Hadi bakalım, çok mutlu olun evlatlar.”

Herkes ayaklanıp alkışlamaya başladı. Kübra elinde fotoğraf makinesiyle karşımıza geçip poz vermemizi isterken ben gözlerimdeki yaşları kuruluyordum. Dizlerimize yaslanan mutlu çocuklar keyifle kameraya gülümserken Çınarın eli elimi kavradı. Parmaklarımız birbirine dolanırken ona baktım. “Bugün evlenmeyi bekliyor muydun?” dedim sessizce ona yaslanırken.

“Ben seni gördüğüm ilk günden beri bunu bekliyordum.” Bir kadının alacağı daha güzel bir cevap olamazdı berhâlde.

O andan sonrası tam bir çılgınlıktı. Herkes bize sarılmak için yarışa girmeden önce ailelerimizin elini öpmemize izin verdiler. Ecem’le bir yılı aşkın bir zamandan sonra ilk kez birbirimize sarıldık. Pek konuşmuyorduk, birbirimizin yanında pek rahat da değildik ama hayatımın en mutlu günlerinde orada olmasını istiyordum. Onun da aynı şekilde mutlu olmasını diliyordum. Annem ikimizi de duygusal bir şekilde kucaklarken babam bu duygusallığı örtmek için konuşmaya başladı. Muhtar’dan gelen aramayı duyunca bu fikri kabul etmemiş ama sonra Ayşegül, Gazel ve Dilan onu görüntülü arayıp da yalvarmaya başladıklarında çocuklara kıyamadığı için kabul etmiş. Fakat kızının onun olmadığı bir yerde öyle ya da böyle evlendirilmesine de müsaade edecek değilmiş tabii. Onlar gelmeye karar verince Çınar’ın ailesi de gelmişler. Aileler devreye girince köylülerin heyecanı büyümüş, bunu gerçek bir düğüne dönüştürmek için ellerinden geleni yapmışlar. Böylece bu

güzel göl kenarı, ağaçlardan sarkan süslemeler, yakalarımıza takılan hediyeler ve nereden geldiğini bilmediğim davul zurna ile kendimizi küçük, tatlı bir düğünün içinde buluvermiştik.

Düşünüyordum da bundan daha güzel bir düğün olmazdı. Böylesini hayallerimde bile düşleyememiştim zaten. Dünyanın en beceriksiz dansçıları olarak zorla sokulduğumuz halayda sıranın sonuna atılan çocuklar gibi muamele gören ilk gelin ve damatsak ne olmuş? Halayın sonunda öğrencilerimle gayet mutluyduk.

Bir ara yemekte Çınar'dan uzağa sürüklendim. Zaten ona ne zaman yaklaşısam üzerimde alarm varmış gibi birileri ortaya çıkıyor, düğünümüzde bile bizi rahat bırakmıyordu. Kendi tatlımı bitirmiş, annemin tabağımdakini aşırıyordum ki Kübra koluma girip tuvalete gideceğini, ben de kendime bir baksam iyi olacağını söyledi. Yakında ev olmadığı için onunla Feride'nin peşine takıldım. Hava karmaya yüz tuttuğundan serinlik çıkmıştı. Ağaçların arasına girdiğimizde ürpererek kollarımı sıvazladım. İlerledikçe yol sessizliğe bürünüyordu.

"Sizinle hesaplaşacağım," dedim sessiz arkadaşlarıma. "Ama önce bir nefesleneyim. Serseme döndüm bütün gün. Bu olanlara inanamıyorum."

"Hı hı, birazdan utanacaksın o sözlerinden." Kübra ağaçların arasına bakınarak yürürken birden beni sağ tarafa doğru itip Feride'nin koluna girdi. İkisi komik bir koşturmayla uzaklaşırken arkalarından bakakaldım. "Ne oluyor be?"

Karanlığın pusulandığı ormana bakarken sağımda yapraklar hışırdadı. Dönüp bakınca Çınar'ın orada olduğunu gördüğüm. İnsanlardan uzak ve sessiz bir yerde yalnız olduğumuz gerçeği bizim koşullarımızı düşününce inanılmazdı. Yüzüme yayılan gülümsemeyle ona doğru yürürken

beni yakalayıp kendine çekti. Birbirimize sarılırken kuşlar bu anı süslemek için üstümüzde neşeyle cıvıladılar. Yüzümü Çınar'ın göğsüne gömüp ona sıkıca sarıldım. Öyle mutluydum ki havalanıp o kuşlara eşlik edebileceğimi hissediyordum.

Yüzümü kaldırıp Çınar'a baktım. Elleri saçlarımın arasında geziniyor, koyu kirpiklerinin altından yüzümü süzen bakışları yanaklarımı ısıtıyordu. "Sen de bilmiyor muydun gerçekten?"

Etrafta hiçbir ses, bir hareket yoktu ama yine de fısıltıyla konuşuyordum. İkimiz de insanların içinde sevgi gösterinde bulunabilecek kişiler değildik. Bu yüzden düğünümüzde bile herkesten kaçıyorduk.

"Bilmiyordum. Seni böyle görünce kalp krizi geçireceğimi düşündüm." Eli çeneme uzanıp nazikçe okşarken, gözlerinde koca bir sevdanın apaçık yansıması varken duyabildiğim tek ses kalplerimizin gürültüsüydü artık. Çınar'ın öpücükleri yanaklarımda, dudaklarımda gezinip sevdasını bir mühür gibi tenime işledi.

Heyecanım beni yorgun düşürünce başımı göğsüne yaslayıp beline sıkıca sarıldım. Artık üşümüyordum ama Çınar yine de beni sıkıca sarmadan önce ceketini omuzlarıma bıraktı. "Ne düşünüyorsun?" diye sordum bir sessizlik anından sonra. Bunu sık sık sormam gerekiyordu çünkü Çınar saatlerce sessizce bana bakabilirmiş gibi davranıyordu. Gözlerindeki sıcacık bakışlar olmasa beni sevdiğinden şüpheyi düşebilir, bunu daha çok duymanın ihtiyacıyla huzursuz olabilirdim. Beni sevdiğini biliyordum tabii ama yine de ara sıra duymak iyi hissettiriyordu. Hem sordukça söylemese de sorduğum zaman hep dürüst cevaplar veriyordu. Önemsemişim tek şey de buydu zaten.

"Şimdi seni nasıl babanın evine göndereceğimi düşünüyorum." Alnımı hafifçe göğsüne vurduğumda kısık gülü-

şü kulaklarıma doldu. Ben de eve gitmek istemezdim ama böyle bir şey söz konusu değildi. *Ne yazık.*

Resmen evlendikten sonra Çınar'ın evinde kalmaya karar vermiştik. Benim evimden daha büyük ve bir çift için daha kullanışlı olduğundan bu seçim hiç zor olmamıştı. Eşyalarımızın çoğu hazırda, kalanların da siparişi çoktan verilmişti. İkimiz de işlerimiz dolayısıyla birkaç yıl buradan kıpırdayamazdık ama sonrasında da gitmeye pek niyetimiz yoktu. Sırça'yı, mahallemizi, bazen bizi bunaltsalar da buradaki insanları seviyorduk. En çok da birbirimizi seviyorduk.

Bir kez daha başımı kaldırdığımda Çınar saçlarımı okşayarak, "Güzelim benim," dedi.

Ben naz yapmayı bilen biri olmadığımı sanırdım fakat Çınar'ın yanında yalnızca ona özel huylarım ortaya çıkıyordu. "Ne dedin, duymadım? Beni sevdiğini mi söylüyordun," dedim ona takılmak için.

Çınar'ın yüzünü eğip sessizce, "Çok seviyorum," diye fısıldadığında yüreğim heyecanla çırpındı. Ona cevap vermek için dudaklarımı aralamıştım ki yakınlarda bir patırtı koptu.

Öfkeli, tiz bir sesin, "Koşmasana Ahmet!" diye bağırdığını duyduk.

"Gazel, bir sus bak. Bir gün elimde kalacaksın."

"Tabii tabii. Dikkat et de sen benim elimde kalma."

Biraz sonra adımı haykırarak ortalıkta dolanmaya başladıklarında Çınar gözlerini yumup sabır dileyen bir nefes aldı. Sesim çıkmasın diye gülüşlerimi bastırarak omzunun üstünden ileriye yokladım. Henüz yakalanmamıştık ama çocuklara böyle yakalanıp da tüm köyün aşk hikâyelerini beslemeye niyetim yoktu. Ayaklarımın üzerinde yükselip biricik eşimin yanağına tatlı bir öpücük kondurdum. Onu sevdiğimi fısıldayıp oradan ayrılacaktım ama Çınar sınırları biraz zorlayıp beni bir dakika daha orada tuttu.

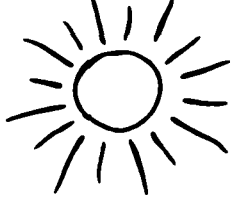
Çocuklar bizi bulduğunda saklandığımız yerden çıkmış-
nık. Gazel yüzüme bakıp meraklı suratıyla, “Öğretmenim,”
dedi. “Yüzün çilek gibi olmuş, kırmızı kırmızı.”

Çınar’a *yaptığını beğendin mi* dercesine sitem dolu bir
hakış attım ama hâlinden öyle memnundu ki keyifle gülü-
yordu.

Düğün alanına dönerken etrafımıza toplanan çocukların
önceden hazırladıkları sorularla bize mutluluk testi yap-
masına izin verdik. Gireceğim tüm testlerden tam puanla
çıkacağıma dair inancım tamdı.

Çünkü hayatımda ilk kez kendimi tamamlanmış hisse-
diyordum.

SONSÖZ

Küçük bir mırıltı beni uykunun kollarından çekip alırken kendimi gözlerimi açmaya zorladım. Çok yorgun hissediyordum fakat bebeğimin minik yumruklarını havaya kaldırıp esnediğini görmek her şeyi kolaylaştırdı. Oğlumu kollarıma alıp yanaklarına öpücükler kondurarak onunla konuşmaya başladım. Daha birkaç günlük olduğundan iletişim şeklimiz ağlamalar ve bunun sonucunda derdini anlamaya çalışmaktan ibaretti ama bunun her yanı harikaydı.

Sırça'da geçirdiğim en duygusal günleri listelesem ilki köylülerin bize sürpriz bir düğün hazırladıkları gün olurdu şüphesiz. Hem o kadar duygulandığım hem de öylesine mutlu olduğum bir gün daha olamayacağını düşünmüştüm fakat bundan bir buçuk yıl sonra ilk çocuğumu kucağıma aldığımda aynı duyguları çok daha yoğun bir şekilde yaşamıştım. Sırça'daki arkadaşlarım, tatlı öğrencilerim yanımdaydı. Komşularımız, Çınar'ın yaşlı hastaları, demekten tanığımız ve aramızda gönül bağı olan aileler, kısaca bize kıymet veren herkes buradaydı. Hepsi kendi küçük ailemizi kurduğumuz için mutluluğumuzu paylaşıyordu.

Kızımdan dört yıl sonra oğlum bize katılmak için kışın en sert günlerini seçince ailelerimiz buraya gelememişti fakat yalnız kalmaktan hiç korkmamıştım. Sırça'nın benim

için en güzel yanı hiç yalnız hissetmemekti. Aynı zamanda Sırça'nın benim için en zor yanı asla yalnız kalamıyor ol-
maktı.

Bazen Çınar'la baş başa bir gün geçirmeye hasret kalı-
yorduk. Bunu birine itiraf etsem utancımдан ölürdüm ama
evliliğimizin ilk günlerinde hafta sonları evde yokmuşuz
gibi davranırdık. Hâlâ bazen bunu yapıyorduk ama genelde
kızımız bizi ele veriyordu.

Kızım Güneş'in en iyi arkadaşı Mürvet teyzeydi. Ona
nineciğim diyor, en çok onunla vakit geçirmeyi seviyor-
du. Annem bazen biricik torununun en sevdiği aile büyüğü
olamamanın üzüntüsünü yaşasa da burada yalnız olmadığ-
ımız için memnun olduğundan daha çok değildi üzüntüsü.

Oğlumu doyurup üstümü değiştirdikten sonra odadan
çıktım. Mutfaktan gelen mırıltıları takip edince Çınar'ı
ocağın başında, kucağında kızımızla beraber buldum. Gü-
neş'in toka taktırmadığı sarı saçları bukle bukle omuzları-
na dökülüyor, küçük eli babasının saçlarını severken sonu
gelmez sorularını sıralıyordu.

Babacığım, Ömer de köfte yiyebilir mi?

Peki patates kızartması? Peki çörek?

Ama biz yerken canı çekerse nasıl anlayacağız?

*Babacığım, Ömer'in dişlerinin olmaması çok komik,
değil mi?*

Senin de küçükken dişin yok muydu?

Ne? Benim de mi yoktu? Nasıl çıktı sonra?

Çınar alçak sesle bıkmadan cevap veriyordu. Sabır ko-
nusunda zorlanan bir adam değildi hiçbir zaman fakat kı-
zına gösterdiği sabır bazen inanılmaz boyutlara ulaşıyor-
du. Pek kavga etmesek de bazen saçma tartışmaları saatler
boyu sürdürebiliyorduk. Öyle günlerde ben Çınar'a karşı
sabırımı kolayca yitiriyordum. Yıllar sonra bile hâlâ canını
sıkan şeyleri bana açmakta zorlanıyor olması bazen kalbi-

mi kınıyordu. Kendimi sık sık ona darılırken buluyordum ama neyse ki gönül almayı bilen bir kocam vardı.

Beni çok kızdırsa da, zaman zaman kızımızdan daha zor bir çocuğa dönüşüp beni kimsenin yapamayacağı şekilde sinirlendirse de bazen ona bakıyor ve kalbimin aşktan eridiğini hissediyordum. Tam da o anlardan birindeyken bebeğim bir mırıltıyla ses verince fark edildik. Çınar çorbanın altını kısıp arkasına dönünce boştaki kolunun altına girdim. Diğer taraf her zaman Güneş'e aitti ve babasının bana olan sevgisini kabul etmekte bazen zorlanıyordu. Fakat bugünlerde bebekle ilgilenmem gerektiğinden bana olan düşkünlüğü de değişmeye başlıyor gibiydi. Beni özlediğini fark ettikçe onunla daha fazla ilgilenmeye çalışıyordum ancak evde bir haftalık bir bebek varken bu hiç kolay değildi.

"Ne zaman geldin?" dedim oğlumuzu babasma verirken. Güneş de daha ben uzanmadan kollarını boynuma dolayıp bana sarıldı.

"Yarım saat oluyor. Dilek yemek getirmiş, ben çorbayı karıştırdım sadece."

"Dilekle biz sohbet ettik bir sürü," dedi kızım. Çok uslu bir çocuktü, beni hiç üzmüyordu ama tam bir gevezeydi. O kadar çok konuşuyordu ki bazen birazcık susması için yalvaracak hâle geliyordum. Çınar da benden farksız değildi. Sabır taşı gibi kişiliğinin ara sıra pes etmesi de içten içe hoşuma gidiyordu.

"Dilek teyzeye yemekler için teşekkür ettin mi?"

"Hiii, unuttum. Camdan bağırayım mı şimdi?" Kucağımdan atlayınca kollarından tutup onu engelledim. Fakat her zaman bunu yapamıyordum. Bazen camı açıp ciğerleri patlayana dek komşularımıza sesleniyor ve onları dışarı çıkarıp o an söylenmesi gerekli şey ne ise onu haykırıyordu.

"Dilek'e mektup yazmaya ne dersin? Gittiğinde buzdolabına asarsın, hem senden bir hatıra olur."

“Tamam!”

Odasına doğru koşturunca Çınar’a *ucuz atlattık* dercesine baktım. Kollarımı beline dolayıp sarıldığımda saçları parmaklarımın arasına dolandı. Ona böyle sarıldığımda, başımı göğsüne yaslayıp saçlarımda gezinen dokunuşlarıyla tüm yorgunluğumdan sıyrılıyordum. Her şey kolaylaşıyor, tüm yollar aşılabiliyor oluyordu.

“Günün nasıl geçti?” diye sordu beni salona götürürken. Geçen hafta boyunca bizimle evdeydi ama bugün işe dönmesi gerekmişti. Benim bir süre işe dönmem mümkün olmadığından yerime vekâleten bir öğretmen atanmıştı. Ama kendimi iyi hissettiğimde çocukları görmeye gider, kısa süre sonra da yerime geçerim diye düşünüyordum. Güneş doğduğunda böyle yapmıştık. Feride ona bakmaya gönüllü olmuştu, karşılığında bir ücret vermek için onunla neredeyse dövüşmemiz gerekmişti ama kabul ettirememiştik. Sonunda liseye giden oğluna burs vermemizi kabul etmiş ama bundan hiç memnun olmamıştı. Yine benzer bir şey yaparak Feride’nin yardımıyla köyde kolayca çalışabileceğimi düşünüyordum.

“Hiç anlamadım ki. Ömer bütün sabah ağladı, Güneş bana yardım etmek isterken her şeyi zorlaştırdı. Dilek yardıma geldiğinde çocuklarla beraber ağlamaya çok yakındım.”

Koltuğa oturduğumuzda Çınar’a sokulup göğsüne yaslandım. Gözlerim hemen ağırlaştılar ama uyumadan önce bir şeyler yemem gerekirdi. “Hava bu kadar kötü olmasa Güneş’i yanımda götürürdüm, sen de rahat ederdin.”

“Hava bu kadar kötü olmasa annemler gelirdi. Gerçi böyle söylememeliyiz. Herkes bize yardım ediyor ama yine de anneme nazlanmak istiyorum.”

“Bana istediğin gibi nazlanabilirsin,” deyip bir öpücük almak için başını eğdi ama oğlumuz çığlık atmak için tam

da o anı seçmişti. İkimiz de hüsranla inledik. “Söylüyorum sana, çocuklarımızda yanlış bir şeyler var. Bir yerlerinde alarmları olduğuna eminim.”

“Sırça’da doğdukları için böyle.”

Gülerek oğlumu alıp çıgıllıklarının sebebini bulmaya çalıştım. Sesi duyan ablası da gelip onu sakinleştirmek için kel kafasma öpücüklerini sıraladığında Ömer sustu. Güneş’in bu kadar ilgiyle büyürken kardeşini kıskanacağını düşünmüştük ama henüz öyle bir şey olmamıştı.

Bebeğin altını değiştirmek için odaya gittiğimde zil çaldı. Güneş ayaklarını yere vurarak koşarken ben de işimi hızla halledip kimin geldiğini görmek için koridora geçtim. Kapının önünde mont ve atkı yığını gibi duran çocukları gördüğümde ise yüzüme neşeli bir gülücük kondu.

“Ela Hocam!” diye bağırdı Emir. “Biz geldik.”

“Hoş geldiniz!”

Ayakkabılarını çıkarıp içeriye doluştular. Lalezen’deki ilk öğrencilerimin hepsi buradaydı. Ortaokul için her gün ilçeye geliyorlardı. Sık sık akşam yemeklerinde misafirimiz de olurlardı. Bebeğin doğumu kar tatiline denk gelince geçtiğimiz hafta gelememişlerdi ama beni birkaç kez görüntülü aramışlardı. Birer öğrenciden çok daha fazlasıydılar, bu yüzden onları her gördüğümde olduğu gibi çok mutluydum. Gazel eşikten geçerken aynı anda hareket eden Ahmet’le bir itişme yaşayıp ona ters ters baktıktan sonra saçlarını savurarak içeri girdi. Ahmet arkasından somurtunca yine kavgâ ettiklerini anladım. İkisi sürekli kavgâ ediyor fakat birbirlerinden bir türlü ayrılamıyorlardı.

Ayşegül elinde süslü bir poşetle içeri girip herkesin yaptığı gibi bebeğe koşmak yerine gelip bana sarıldı. Tanıştığımız zamandan bu yana boyu pek de uzamamış gibiydi. Hâlâ diğer çocukların arasında ufak tefek kalıyordu. Hâlâ en nahif, en masum olanları oydu. Güneş’in de hayatta en

çok sevdiği insanların başında geliyordu. Güneş ona ablacıgım diyor, bir süre görmezse adını sayıklayarak ağlamaya başlıyordu.

“Ablacıgım, ben de abla oldum artık!” dedi Güneş heyecanla. Ayşegül tatlı gülücüklerle eğilip ona sarılan kızımı öptü.

“Nasıl geldiniz bu karda?” diye sordum çocuklara dönerek. “Servis iptal mi oldu?”

“Evet. Öğrenci yurduna götürdüler diğer çocukları. Bizim gidecek yerimiz var ama önce seni görmek istedik Ela Hocam. Bir de bebeği çok merak ettik tabii.”

Zeynep, Ömer’i kucağına almış konuşurken bana değil, bebeğe bakıyordu. Diğerlerinin içinde o çoktan bir genç kız olmuş gibi davranıyordu. Onları iyi tanıdığım, büyümelerini izlediğim için çocuklar hakkında kendimi çok deneyimli hissediyordum. Hepsinin fitrattan gelen değişmeyen özellikleri vardı. Bunun yanında pek çok huyları, davranışları değişiyor, büyüdükçe nasıl bir insan olacaklarına dair daha fazla iz ortaya koyuyorlardı.

“Nerede kalacaksınız?”

Gazel kolumun altına girerken kimin nereye gideceğini saymaya başladı. Birlikte burada kalabileceklerini söyleyince heyecanlandılar ama Zeynep bir bakışla hepsini durdurup teklifimi reddetmeleri için sessiz bir baskı yaptı. Bunun sebebi bebek varken beni yormak istememesiydi. Bunu düşünecek kadar olgun olduğu için bir an öyle duygulandım ki neredeyse gözyaşlarına boğuluyordum. Lohusa duygusallığını doruklarda yaşadığım için bu sıralar çok sulu gözlüydüm. İyi bir bahanem olmasına rağmen birinin yanında ağladığımda utanıyordum.

“Ama sizi özledim çocuklar. Güneş de bugünlerde evde çok sıkılıyor. Yataklarınızı kendiniz kurarsınız, yemeğimizi de Çınar abiniz yapar. Beni hiç yormazsınız, olmaz mı?”

Çocukların hepsi Zeynep'e dönüp yalvaran gözlerini kızın üzerine dikince ablalarının yanakları kızardı. "Şey... O zaman ben yemeğe yardım ederim."

Ev zafer ıgıllıklarıyla inleyince Ömer'in korkmasından endişelendim ama sesi çıkmıyor, kapkara görünen gözleri ve büzdüğü minicik ağzıyla kucağında durduğu Zeynep'i izliyordu.

Akşam yemeğimiz misafirlerimize yetecek kadar bol değildi. El birliğiyle bol salçalı bir makarna yapmaya karar verdiğimizde Çınar; Zeynep ve Dilan'la mutfağa gitti. Oğlanlar etrafıma doluştular. Fırat'la Hüseyin, diğerlerinden bir yaş büyüktü. Onlar farklı köylerden geldiği için diğer çocukların sahip olduğu aile duygusunu biraz dışarıdan takip ediyorlardı ama arkadaş olarak birbirlerine olan bağlarını bildiğimden bunun sorun olduğunu düşünmüyordum.

Çocuklar Güneş'le oynarken Emir yanımda oturup bana son günlerde okuldaki bir öğretmenle olan sıkıntısından bahsetti. Her çocuk gibi öğretmenin azarlarını kişisel algılayıp, *bana taktı* diyerek öfkeyle anlatıyordu, bense gülmemeye çalışıyordum.

Bebeği koltuğa yatırmıştım. Ayşegöl'le Gazel dirseklerini koltuğun kenarına dayamış Ömer'in başında oturuyor, ona hikâye anlatıyorlardı.

Bebek kokusunun sardığı evim sıcacık, sevgi dolu ve huzurluydu. Ara sıra başımı çevirip camdan dışarı bakıyor, lapa lapa dökülen karları izliyordum.

Daha rahat sığmak için masanın yerini değiştirip koltuğun önüne getirdik. Çocuklar yerimden kalkmama müsaade etmedi. Yemeği hazırlayıp sofrayı kurdular, mutfağı topladılar hatta yataklarını da kendileri serdiler. Eskiden olsa çocukların böyle işler yapamayacaklarını düşünürdüm ama onlar köydeki hayatlarında tüm bu işlere dâhil oluyorlardı. Daha ufacıkken sarmalar, mantılar yapmayı öğren-

mişlerdi. Köylerde kalabalık misafirler çok olduğundan, kadınlarla erkekler genelde ayrı oturduğundan oğlanlar da işten kaçamıyordu. Bu yüzden ev işlerinde hem becerikliydiler hem de bu onlar için küçük bir meseleydi.

Yine de ben hâlâ çocuklara iş yaparken aşırı tepki veren şehirli bir kızdım.

Bu yüzden hepsinin yanaklarını okşadım. Tek tek harika iş çıkardıklarını söylerken gururla gözlerine bakıyordum.

Evimde birkaç çocuk pijaması vardı, tabii ara sıra burada kaldıkları için kendi pijamalarıydı bunlar. Diğerlerinin üstüne de kendi kıyafetlerimizden bir şeyler uydurduk. Çocukların bir kısmına Güneş'in odasında yer yatağı, bir kısmına da salonda yatak yaptıktan sonra yataklara doluşmalarını söyledim. Ayşegül süslü paketini vermek için o anı seçti.

“Öğretmenim, bu Ömer için. Erkekler ipleri aldı, biz de örgüleri yaptık. İnşallah Ömerciğim hayatında hep çok mutlu bir çocuk olur. Annesiyle babası da hep yanında olur.”

Ayşegül'ün dudaklarındaki gülümseme titreyince kalbim öyle bir burkuldu ki kendimi birden ağlarken buldum. Ona sıkıca sarılıp gözyaşlarımın suçunu anneliğe atarken çocuklar bana güldüler.

“Bakalım sevecek misin canım Ela Hocam,” dedi Dilan yüzüme hevesle bakarak. Bazen bana abla diyebileceklerini söylesem de hocam demelerini, artık onlardan nadiren duyduğum *öğretmenim* deyişlerini çok seviyordum. Ayşegül bana öyle seslenmeyi hiç bırakmamıştı ama bazen günün birinde bana anne demeye başlasa bunu hiç yadırgamayacağımı düşünürdüm.

“Tabii severim.”

Paketi açıp da bebek patiklerini görünce dudaklarımı bükerek elimdeki iki çift mavi patiği Çınar'a gösterdim.

Güneş'i de unutmamışlar, çiçek şeklinde güzel tokalar örmüşlerdi.

Öğrencilerimin yanaklarını öpüp Ömer'in böyle abılcı ve ablaları olduğu için çok şanslı olduğunu söyledim. Bunu söylerken biraz daha ağladım ama çocuklar iki hamileliğimde de benimle vakit geçirdikleri için artık ağladığımda şaşırıp üzülüyorlardı. Duygusallığımın bebek sahibi olmanın getirisi olduğunu onlara birkaç kez açıklamıştım.

Bolca kucaklaşmanın, yatak başı sohbetinin ardından odama döndüğümde ne kadar yorgun olduğumu fark ettim. Tüm gün yalnızca birkaç saat uyuyabilmişim. Gündüz kızım ve oğlumla ilgilenip akşam da bana bir yükleri olmasa dahi dokuz büyük çocukla sohbet edip onlara ilgi göstermek zaten yorgun olan vücudumu perişan etmiş gibiydi.

Bebeğimi doyurup yatağın yanındaki beşiğe yatırdım. Pijamalarımı giydim, gündüz duş aldıktan sonra taramaya fırsat bulamadığım saçlarımla biraz uğraştım. Yatağa girip gözlerimi açık tutmaya çalışırken Çınar sonunda geldi. Yanıma uzandığında hemen kocama sarılıp başımı göğsüne koydum. Yüzümü ona çevirip parmaklarımı sakallı çenesinde gezdirdiğimde yorgunluğumu unutturan güzel bir öpücükle ödüllendirildim.

"Oğlanların uyuduğuna emin misin?" dedim gülümseyerek. Ahmet'le Murat her zaman Çınar'ı yanlarında olabildiğince uzun tutmaya çalışıyor, uyumamak için akıllarına gelen her konuya giriyorlardı.

"Hayır. Güneş konuşup durduğu için kimse uyumuyor."

"Off. Niye yanımıza getirmedi? Çocuklar sabah okula gidecekler."

"Boş ver. Onlar bizden çok daha dayanıklı. Seni biraz dinlendirmemiz lazım." Yatakta dönerek öpücüklerini yüzümde gezdirmeye koyuldu. Bu sessiz, baş başa anın tadını çıkarmak için ona sokuldum.

“Sen de pek uyumuyorsun ki. Bebek her ağladığında kalkmana gerek yok. Tek istediği meme.”

“Evet, benim de öyle.” Muzip sesini duyunca gözlerim birden açılıverdi. Alnımı onun kine vururken, “*Hihhh!*” diye ayıplayan bir ses çıktı ağzımdan. “Çınar! Çok ayıp.”

“Yo,” dedi gülerek. “Değil.”

Dudaklarımı büküp ona sert bakmaya çalıştım ama becerememiş olmalıyım ki beni tekrar öptü. Sonra bana sarıldı, uyumam için yatağın yanındaki gece lambasını kapadı. Yorgunluktan ölüyordum, Çınar da aynı durumdaydı aslında ama yine de gününün nasıl geçtiğini sorduğumda bana bebek tebrikine gelen hastalarından, sebepsiz yere istediği antibiyotikleri yazmadığı için Çınar’a kızan amcalardan ve eve geldiğinde Güneş’in ona söylediği komik şeylerden bahsetti. Sesi kulağıma ninni gibi geliyordu. Saçlarımın arasında gezinen parmakları rahatlatan bir masaj gibiydi.

Bazen bu hayata nasıl sahip olabildiğimi düşünüyordum. Böyle bir sevgiyi hayallerimde bile düşlememişken nasıl olmuştu da yaşayabiliyordum?

Yolum Sırça’ya düştükten sonra bana nasip olan bunca şey için kendimi şanslı addediyordum ama Çınar bunun seçimlerimizin sonucu olduğunu söylüyordu. Buraya gelmek hayatımın en zorlayıcı deneyimi olabilirdi ama ben buradaki hayatı güzelleştirmek için elimden geleni yapmış, çok şükür ki karşılığını da bulmuştum. Yaşananların bir kısmı öyle olsa da çocuklarla kurduğum ilişki bir şans değildi. Onlara zaman ve sevgi vermiştim. Yaşadıkları köyde deneyimleyemeyecekleri şeyleri bulup getirmiş ya da çocukları götürmek için ön ayak olduğum programlar düzenlemiştim. Onlarla örgü örmüş, sarma sarmış, futbol turnuvalarına katılmışım. Köyde başlarda hiç istemediğim hâlde ailelerin yemek davetlerini kabul etmiş, köylülerin aile olma hevesi beni zorladığında çocukların hatırı için katılmaya

devam etmek için çaba göstermişim. Bugün sahip olduğum bu bağlar sadece şansla ilgili olamazdı.

Çınar'ın o ilk günlerde demek için benden destek istemesi onun için hep yaptığı sıradan bir şeydi belki ama benim açımdan bakınca demeğe katılmak hayatımı değiştiren şeylerin başında geliyordu. Tanıştığım tüm o insanlar, hayatlarına dokunduğumu hissettiğim çocuklar, yaşlılar... Yıllar boyunca dernekte şahit olduğum onca hayat, gerçekleştirmeye çalıştığım onca hayal için çalışmış, dua etmiş, gözyaşı dökmüştüm. O hayatları tanıdıktan sonra kendi hayatımdaki her güzelliğe daha çok tutunur, daha büyük bir farkındalıkla sahiplenir olmuştum. Bütün bunları yanımda sevdiğim adamla, biricik eşimin desteğiyle gerçekleştiriyordum. Onca yetimle, onca yavrusunu kaybetmiş anneyle tanıştıktan sonra kendi çocuklarım için en çok önemsendiğim şey onlarla geçirdiğim her anı dolu dolu yaşamaktı. Çünkü biliyordum ki insanın hayatı bir yılda, bir günde, bir anda değişebilir. Her şey ters yüz olabilir, bir gün hiç beklenmedik şekilde yardıma ihtiyacı olan kişi ben olabilirim. Bu yüzden hayatım yolundayken iyi bir şekilde yürümeye gayret ediyordum.

Uykuya dalmak üzereyken bir bebek çığlığıyla girdiğim sisin içinden sıyrıldım. Ağzımdan ağlamaklı bir ses çıksa da yüzümdeki gülümseme varlığını koruyordu.

Yuva diye düşündüm kalbimdeki huzurla. Bu kalabalık, gürültülü ev yuvamdı.

SON.